

ENDESE

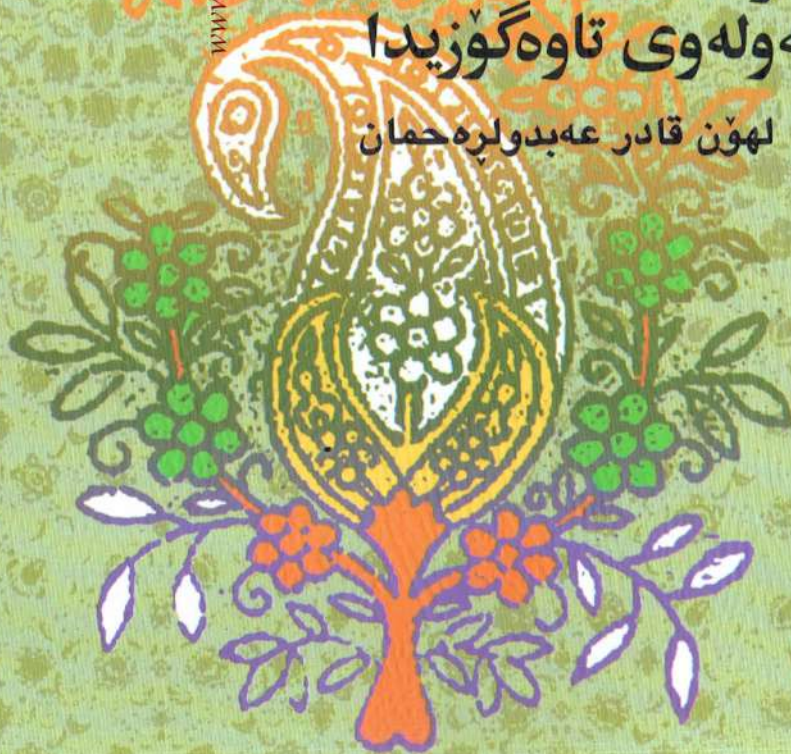
ئىنسانىيەت بىر چاچ ۋە بارلىق ئىنسانلار

پىرۇژى نامە ئاكادېمىيەكان

دوالىزىمى دژىيەك
لە ھۇنراۋە لىرىكىيەكانى
ۋە مەۋلانائى رۇمى
مەۋلەۋى تاۋەگۈزىدا
لەۋن قادىر عەبدولرەھمان

مىندىقرا القافى

www.igra.ahlamontada.com

بۆدابه زاندىنى جۆرمها كتيب: سردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

پدراي دانلود كتايهاى مختلف مراجعه: (مُنْتَدَى اقرا الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى ، عربى ، فارسى)

دوالىزمى دىيەك لە ھۇنراوھ لىرىكىيەكانى
مەولانائى رۇمى و مەولەوى تاوھ گۈزى دا

ناوەندی رۆشنبیری و هونەری ئەندێشه
 بەرپۆڵەری چاپ و بڵاوکردنەوە: دانا مەلا حەسەن
 بەرپۆڵەری هونەری: یاسەم رەسام

ناوی کتێب: دوالیزمی دژبە کە لە هۆنراوە لیریکییەکانی
 مەولانای پۆمی و مەولەوی ناوەگۆزیدا
 ناوی نووسەر: لەوێن قادر عەبدولڕەحمان
 بابەت: لێکۆڵینەوە
 تۆبەتی چاپ: یەکەم ٢٠١٤
 چاپخانه: رەجایی / تاران
 تیراژ: (١٠٠٠) دانە
 نرخ: (٨٠٠٠) دینار
 ژمارە ی سەپاردن: لە بەرپۆڵەرییەتی گشتی کتێبخانە گشتییەکان
 ژمارە (١٥٤٨) ی سالی (٢٠١٤) ی پێدراوە .

ISBN: 978-1-63068-989-6

ناوەندی رۆشنبیری و هونەری ئەندێشه/ ئەندێشه یی چاپ و بڵاوکردنەوە
 سڵێمانی - شەقامی مەولەوی - تەلاری سروانی نوێ - نهۆمی چوارەم
www.endeshe.org ● andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>
 07501026400

پیشکشه به

رۆحی سه‌رجه‌م نه‌و عارفه گه‌ورانه‌ی به سوونانی خۆیان ژانیان
راشه‌کرد، له دلی تاریکییدا چرای رووناکییان هه‌لکرد... پیشکشه به
رۆحی مه‌ولانا، مه‌وله‌وی و هه‌موو نه‌و به‌رێزانه‌ی وه‌ک مامۆستا
قه‌رزاريانم، به‌تایبه‌تی مامۆستا و سه‌رپه‌رشتیاری نه‌م نامه‌ی
ماسته‌ره‌م، زۆر به‌رێز (د. نه‌نوه‌ر قادر) که به‌راستی بو من بووه
ده‌روازه‌ی ژانیکی نوێ.

سوپاس و پېژانين

○ سوپاس و پېژني تاييه تيم بۇ به پېژ پرؤفيسورى ياريدەدەر د. ئەنۋەر قادر محەمەد، كە ئەركى سەرپەرشتى ئەم نامەيەى گرتە ئەستۆو لەگەلم ماندوو بوو.

○ سوپاس و پېژانينم بۇ به پېژ پرؤفيسورى ياريدەدەر د. دلشاد عەلى محەمەد، سەرۆكى ليژنەى خويندنى بالا.

○ سوپاس و ئەمەك و پېژانينى نۆرم بۇ سەرۆكى بەشى كوردى و ھەموو ئەو مامۇستا بەپېژانەى، كە لە بەكالۆريۆس و ماستەريش دا وانەيان پېگوتووم و ماندوو بوون لەگەلم.

○ سوپاس و پېژانينى نۆرم بۇ كارمەندانى كىتېبخانەى ناوەندى زانكۆو كىتېبخانەى كۆليزى زمانو كىتېبخانەى گشتى سليمانى، كە دلسۆزانە يارمەتيدەرم بوون.

○ سوپاس بۇ ھەموو ئەوانەى بەشپۆەيك لە شپۆەكان يارمەتيدەرم بوون.

○ پېژو پېژانينم بۇ خانەوادەكەم، كە بەگشتى ھاندەرو ھاوكارم بوون.

پیشہ

پیشہ کی ۱۳

بہشی یہ کہم: دوالیزمی دژیک له بابہ ته جیاوازه کانی مه عریفه دا..... ۱۹

۱-۱/ ناساندنیکی زمانه وانی و فرههنگی دوالیزمی دژیک..... ۲۱

۱-۱-۱/ په یوه ندی نیوان (تضاد) و (تناقض)..... ۲۵

۲-۱/ دوالیزمی دژیک و تیؤلوجیا..... ۲۹

۱-۲-۱/ دوانه یی و دوو جه مسه ری - بیروباوه پی (تاو) وهك نمونه..... ۳۳

۲-۲-۱/ دوالیزمی دژیک له دیارترین ثابینه کانی هیند دا..... ۳۶

۲-۲-۱-۱/ ثابینی فیدا (Veda)..... ۳۶

۲-۲-۱-ب/ ثابینی براهما (Brahmanisme)..... ۴۷

۲-۲-۱-ج/ ثابینی هندوس..... ۴۸

۲-۲-۱-د/ ثابینی بودا..... ۴۸

۳-۲-۱/ دوالیزمی دژیک له دیارترین ثابینه کانی ئیران دا..... ۳۹

۳-۲-۱-۱/ ثابینی میترا..... ۳۹

۳-۲-۱-ب/ ثابینی زه رده شتی..... ۴۰

۳-۲-۱-ج..... ۴۵

۳-۲-۱-د/ ثابینی مانی..... ۴۵

۳-۲-۱-ه/ ثابینی مه زدهك..... ۴۷

- ۱-۲-۴/ دواليزمى دژيەك لە ئاييىنى كۆنى مىسىرى دا..... ۴۷
- ۱-۲-۵/ نمونە يەك لە ئاييىنەكانى كيشوهرى ئەمريكا..... ۴۹
- ۱-۲-۶/ ئاييىنى ئۆزىدى و دواليزمى دژيەك..... ۴۹
- ۱-۲-۷/ ئاييىنەكانى يەكتاپەرستى و دواليزمى دژيەك..... ۵۱
- ۱-۲-۷-۱/ ئېبلىس، ياخود شەيتان..... ۵۱
- ۱-۲-۷-ب/ چاگە و خراپە، نمونە يەكى ھاوبەش لە دواليزمى دژيەك..... ۵۲
- ۱-۲-۷-ج/ دواليزمى دژيەك لە ئاييىنى يەھودى دا..... ۵۴
- ۱-۲-۷-د/ عېرفانى يەھودى..... ۵۷
- ۱-۲-۷-ه/ دواليزمى دژيەك لە ئاييىنى مەسىحى دا..... ۵۹
- ۱-۲-۷-و/ عېرفانى مەسىحى..... ۶۱
- ۱-۲-۸/ دواليزمى دژيەك لە ئاييىنى ئىسلام دا..... ۶۳
- ۱-۲-۸-۱/ (الباطنية) دەروونگەراكان..... ۶۸
- ۱-۲-۸-ب/ عېرفان و تەسەوفى ئىسلامى..... ۷۱
- ۱-۲-۳/ دواليزمى دژيەك لە فەلسەفە و لۆژيكا..... ۷۸
- ۱-۳-۱/ دواليزمى دژيەك لای ھەندى لە فەيلەسوفەكانى پېش (سۆكرات) دا
(زەينونى ئەبلى، ھېرۆقليدس، سۆفستائيىەكان، فيساگورسەكان،
ئەفلوتين)..... ۸۱
- ۱-۳-۲/ سۆكرات و ھەندى لە فەيلەسوفە كلاسيكەكانى ميژووى فەلسەفە و
بابەتى دواليزمى دژيەك: (سۆكرات، ئەفلاتون، ئەرسىتو)..... ۸۵
- ۱-۳-۲/ ميتافيزيك..... ۸۹
- ۱-۳-۴/ دواليزمى دژيەك لای ھەندىك لە فەيلەسوفەكانى مۆدېرنە: (كانت،
ھېگل)..... ۹۰

۱-۳-۵/ دیاالکتیک و دوالیزمی دژیه ک لای هیگل..... ۹۳

۱-۳-۶/ مارکسیزم..... ۹۵

۱-۳-۷/ دوالیزمی دژیه ک لای هەندیک لە فەیلەسوفەکانی ئیسلام..... ۹۸

۱-۳-۷-۱/ فەلسەفەی ئیشراق..... ۹۹

۱-۳-۷-ب/ پەوشی (متکلمین)..... ۱۰۰

۱-۳-۷-ج/ اخوان الصفا..... ۱۰۱

۱-۳-۷-د/ هەندیک لە فەیلەسوفەکانی ترادسیۆنی ئیسلامی

(کندی، ئیبن سینا، مەلا سەدرا، غەزالی، فارابی، ئیبن رشد، ئیبن

خەلدون)..... ۱۰۲

۱-۴-۱/ دوالیزمی دژیه ک لە ئەدەبدا بەگشتی و لە ئەدەبی عێراقیدا

بەتایبەتی..... ۱۰۶

۱-۴-۱/ بەهای ئەدەبی دوالیزمی دژیه ک..... ۱۰۶

۱-۴-۲/ ئەفسانە..... ۱۱۰

۱-۴-۳/ دوالیزمی دژیه ک لە پەروانپێزی عەرەبیدا:

(سەعدەدین ئەفتازانی، ئەحمەد هاشمی)..... ۱۱۳

۱-۴-۴/ دوالیزمی دژیه ک لە ئەدەبی هاوچەرخدا

(دی سۆستیر، فۆرمالیستەکان، بونیادگەرەکان، پۆلان بارت و دەق)..... ۱۱۶

۱-۴-۵/ دوالیزمی دژیه ک و ئەدەبیاتی عێراق و ئەسەوف..... ۱۲۹

بەشی دووەم: چۆنیەتی بەکارهێنان و کەوتنەوهی دوالیزمی دژیه ک لە

هۆنراوەکانی مەولانای پۆمی و مەولەوی تاوێگۆزی دا..... ۱۳۹

۱-۲/ دوالیزمی دژیه ک بە شیوازی واتایی و دەربەرین..... ۱۴۴

۱-۲-۱/ نه و گوزارشته واتاییانهی، که له پټکاتهی پووکاریاندا دژیهک

به دیده کریت ۱۴۳

۱-۲-۱-۱/ دوالیزمی دژیهکی (ناوه رژیکی) ۱۴۴

۱-۲-۱-۲/ دوالیزمی دژیهکی جوانناسی له سهر بنه ماکانی:

(خواستن، لیکچواندن، وینهی دوو په هندی (خواستن و لیکچواندن)، درکه،

خوازه) ۱۴۹

۱-۲-۱-۲-۲/ نه و جۆرهی دوالیزمی دژیهک، که له سهر بنه مای لایه نی هونه ری

جوانکاری (بدیع) ی واتاییه، له سهر بنه مای: (فره واتایی، پۆچوون) ۱۶۲

۱-۲-ب/ نه و گوزارشته واتاییانهی، که له پټکاتهی پووکاریاندا دژیهک

به دینا کریت ۱۶۷

۱-۲-ب-۱/ دوالیزمی دژیهکی ناهه رژیکی ۱۶۷

۱-۲-ب-۲/ دوالیزمی دژیهکی جوانناسی ۱۷۲

۱-۲-ب-۱-۲/ نه و جۆره دوالیزمه دژیهک ی له سهر بنه مای هونه ری پوونبیزیی

(خواستن، لیکچواندن، وینهی دوو په هندی (خواستن و لیکچواندن)، درکه،

خوازه) ۱۷۲

۱-۲-ب-۲-۲/ دوالیزمی دژیهک له سهر بنه مای هونه ری جوانکاری واتایی

(فره واتایی، پۆچوون) ۱۸۳

۲-۲/ دوالیزمی دژیهک به شتوانی لیکدراو، یاخود پۆنان ۱۸۸

۱-۲-۱/ نه و پۆنانه ی، که له پووکاردا دژیهک به دیده کریت ۱۸۹

۱-۲-۱-۱/ دوالیزمی دژیهکی ناهه رژیکی ۱۸۹

۱-۲-۲-۱/ دوالیزمی دژیهکی جوانناسی، له سهر بنه مای: (خواستن،

لیکچواندن، درکه، خوازه) ۱۹۲

۲-۲-۱-۲/ لەسەر بنەمای ھونەری جوانکاری: (پۆچوون) ۲۰۱

۲-۲-ب/ ئەو پێکھاتە و پۆنانە ئی لە پێکھاتە ئی پووکاریاندا دژیک

بە دیناکریت ۲۰۳

۲-۲-ب-۱/ دوالیزمی دژیک ئاوەرۆکی ۲۰۳

۲-۲-ب-۲/ دوالیزمی دژیک جوانناسی ۲۰۶

۲-۲-ب-۱-۲/ لە جۆری پوونبێژی، لەسەر بنەماکانی: (خواستن، لیکچواندن،

درکە، خوازە) ۲۰۶

۲-۲-ب-۲-۲/ لە جۆری جوانکاری: (فرەواتایی) ۲۱۴

بەشی سییەم: دوالیزمی دژیک شیعری مەولانا و مەولوی لە پوانگە ئی

ئێستاتیکییە ۲۱۹

۱-۲/ ئێستاتیکا، پێناسە و بابەت و سروشتی ۲۲۱

۱-۲-۱/ پارادیکمی پەنگدانەوێ یەزدانی ۲۲۴

۱-۲-ب/ بنەمای ئەزموونی ئێستاتیکیی لای مەولانای پۆمی و مەولوی

ئاوەگۆزی ۲۲۷

۲-۲/ ھۆکانی جوانی شیعەر (پەبووست بە دوالیزمی دژیک) ۲۳۵

۲-۲-۱/ دوالیزمی دژیک و سەرئێچکی ئێستاتیکیانە ۲۳۶

۲-۲-ب/ خەیاڵ و ئەندیشە وەک کەرەسە یەکی ئێستاتیکیی لە دەربڕینی

باوەتی دوالیزمی دژیکدا ۲۵۵

۲-۲/ پارادۆکس، جوانترین جۆری دەربڕینی دوالیزمی دژیک و بەرھەمی وێناو

خەیاڵی ئێستاتیکیانە: (ھەستنامیزی، پێچەوانە ئی باو، تەجربید، بێرکاندن

(شطح) ۲۶۷

۲-۴/ ميوزيكي شيعرى وەك پەھەندىكى ئىستاتىكىي دواليزمى دژيەك ۲۸۳

۲-۵/ ھۆكۈمى پەنگدانەۋەي دواليزمى دژيەك لە ھۆنراۋەكانى مەولاناي پۆمى و

مەولەۋى تاۋەگۈزى دا ۲۸۸

ئەنجام..... ۳۰۳

سەرچاۋەكان..... ۳۰۷

پوختەي باسەكە بە زمانى عەرەبى..... ۳۲۱

پوختەي باسەكە بە زمانى ئىنگلىزى..... ۳۲۳

پېښه كې

ليکوالينډه وي لايه نېکي شيعري ليريکي دور شاعيري ديارى پوښه لات
کارتکي ناسان نبي، به لام له گډل نه وښدا له بهر پوښنايي چه مکي "دواليزمي
دزيه ک" دا نيمه هم هوله مان داوه.

مه ولانا جه لاله دين پومي (۱۲۰۷ - ۱۲۷۲) عارف و شاعيري گه وړه
نيران، که به گشتي خاوه نې پتر له (۶۵) هزار به يته شيعره له (مثنوي و
معنوي) و (ديوان شمس) هکيدا، نهک ته نها بووه ته مايه د هوله مەندکردني
نه ده بي عيرفاني و نه ده بيات له نيران و دواتریش له تورکيادا، به لکو هه موو
سختوړه کاني جياوازي زمان و ثاين و کولتووري برپوه. ده توانين بلنن:
مه ولاناي پومي، نه مړ شاعيريکي دتيريني نوئي جيهاني مرقاياه تيه به جوريک،
که هونراوه کاني چه دنينجار به زمانه کاني نينگليزي، نه لمانی، هره نسى،
عربه ي... هتد، چاپ کراونه ته وه. چه ندين بيريارى ناوچه يي و جيهاني
سهرقالي ليکوالينډه ون له مه ولانا و مه ولاناي پومي بووه ته پچکه و
پوښنکهره وه چه ندين گرځکويړه ي فيکري و لاهوتيانه، به جوريک، که له
سه ده ي تۆزده يه مه وه کاريگه ري له سر تيولؤجياي پوښناوايي و له بواي
ليکوالينډه وي نه ده بېشدا، ده يان نووسه ري وهک (نيکلسون) و (نارتور جان
ناربيري) و (وليام چيتيک) و (نانسي ماري شمیل) و (ناف. نه کيموشکين) و

(شفیعی کدکنی) و (فروزانفر) و... همد، به لیکۆلینه وه کانیان له سهر مه ولانا بوونه ته که سایه تیه کی دیاری بواری لیکۆلینه وه ی ئه ده بی.

سه باره ت به مه وله وی تاوه گۆزی (۱۸۰۶ - ۱۸۸۲) عارف و شاعیری گه وه ی کورد، که به گشتی خاوه نی پتر له هه شت هه زار به یته شیعه به زمانه کانی کوردی، فارسی، عهره بی، نه گه ر چی مه وله وی و پرای سوتانی نۆزێک له به ره مه کانی و نه بوونی هه لومه رچیکی له بار، له شیوه ی مه ولانای پۆمی، که شه ویش ماف و پێگه ی شیای خۆی پێبدریت له ئه ده بیاتی ناوچه یی و جیهانیدا، به لام له گه ل ئه وه شدا، ئه و بناغه به هیز و زه مینه به پیتیه، که به رده وام سه رچاوه ی چه ندین لیکۆلینه وه ی ئه کادیمی و به لگه ی، یاخود ئامازه ی تاییه ته ندیه کانی لیریکی ئاسایی و سۆفی و ئه ده بیاتی عیرفانی کوردیه. ئه مه جگه له وه ی، به رده وام به پتوهر و به ها په خنه ییه کانی پابردو و مۆدێرنیش، هۆنراوه کانی مه وله وی هه رده م سه رچاوه ی نۆزینه وه و په ییبردن به چه ندین شتوازی هونه ری بالا ی ده ربهرین.

ئهم دوو شاعیره زانا و عارفه، هه موو زه مه نه کانیان بریوه و نه ک ته نها له پووی بابه ته وه کاریگه ریان هیه له سهر ئه ده بیاتی نوێ، به لکو له پووی هونه ری ده ربهرین و چێژ و زه وقیشه وه، له م سه رده مه نوێیه شدا، پێشه نگن.

ئهرکی ئهم لیکۆلینه وه یه:

ئهم دوو شاعیره مه زنه به و گیانه سۆفی و هیومانیسته یی، که هه یانه، بوونه ته زه مینه ی پراکتیکی بۆ لیکۆلینه وه له هونه ریکی ده ربهرین، که شه ویش (دوالیزمی دژیهک)ه، که چه مکێکه و پرای په سه نایه تی و بوونی په گوپیشه ی له په وانبێژی و جیهانبینی عیرفانیدا، ئه مپۆ وه ک ستایلیکی ده ربهرین و ته نانه ت

وہک شیوازتیکی پافہ و شیکاری و بہا بہخشین بہ دہق، لہ ئدہبی مۆدیرنی پۆژئاواییدا بووہ و بابہخی ہہیہ . بۆیہ ئہرکی ئہم لیکۆلینہوہیہ، جگہ لہ ئاشناہیہ تیمان بہ چیبہتی (دوالیزمی دژیک) لہ سہرجہم ہوارہکانی مہعرفہدا، بہشیوہیہکی پراکتیکی کردوومانہ تہ ہۆی پافہکاری و تیگہیشتن بۆ زۆر لہ مانای ہۆنراوہکانی مہولانای پۆمی و مہولہوی تاوہگۆزی.

سہرچاوہ بنہرہتی و تیۆرییہکانی ئہم لیکۆلینہوہیہ:

(دیوانی کبیر)، یاخود (کلیات شمس)ی مہولانای پۆمی، کە بہ چوارینہکانیہوہ پتر لہ (۴۰، ۲۳۶) بہیت ہۆنراوہیہو دیوانی مہولہوی تاوہگۆزی، کە لہ کۆکراوہکەیی مامۆستا مہلا عہدولکەریمی مودہرپسدا (۲۴۷۶) بہیت ہۆنراوہیہ، سہرچاوہی بنہرہتی بہدواداچوون و لیکۆلینہوہی پراکتیکی تیمان بووہ و سہبارہت بہ بہشہ تیۆرییہکەیی بابہتی (دوالیزمی دژیک)یش، بہشیوہیہکی گشتی پشت ئہستور بووین بہ چہندین کتیب و سہرچاوہ و لیکۆلینہوہی جیباواز بہتاییہتی لہ زمانی فارسیدا، چونکە جگہ لہوہی بہ زمانی کوردی لیکۆلینہوہی لہوجۆرہمان ہەرچاو نہکەوت و لہ عہرہبیشدا تہنہا لہ ہوارہ زمانہوانیہکەییہوہ ہەندی لیکۆلینہوہمان پەیدا کردوہ و بہ زمانی ئینگلیزیش، بہو ہیندہ سوودمان لہ بہرہمہ و ہرگیز پراوہکان و ہرگرتوہ، کە پەیوہستبو بہ بابہتی دوالیزمی دژیک و ئدہبی مۆدیرنہوہ، چونکە زہمینی مہعرفی ئہم دوو شاعیرہ عیرقان بوو، کە تاییہتمەندی ترادسیقن و ئدہبی کلاسیکی ئہم ناوچہیہیہ .

میتۆدی لیکۆلینه وه که:

میتۆدی لیکۆلینه وه که ی ئیمه، که نا ئاستیکی باش ئاساندنی (دوالیزمی دژیهک) ه، وهك زاراوه یه کی فلهسه فی و ئه ده بی عیرفانی، هاوکات به شیوه یه کی پراکتیکی و زانستی سودی لێ وه رگیراوه بۆ توێژینه وه ی دهق، ههروه ها چه مکیکی بنه پهنی بونیادگیریه به گشتی، بۆیه ده شێ به میتۆدیکی بونیادگیرانه ی کراوه و تهواکارانه له قه له می بدهین.

باهه خی ئه م لیکۆلینه وه یه له پووی تیۆدی و پراکتیکه وه بۆ ئه ده بناسیی کوردی:

له م لیکۆلینه وه یه دا ئه ده بناسی کوردی ئاشنایه تیه کی نوێی بۆ دروست ده بیته به (دوالیزمی دژیهک)، که پێشتر ته نها وهك دژیهک (طباق) و باب ته تیکی پووکه شی نیو په وانپێژی کۆن ناسیویه تی، ئاشنایه تیه ک، که په یبرده به ستایلێکی نوێی ده ربهرین و به های نوێی نرخاندنی دهق، په یبرده به عیرفان، نهك ته نها وهك زه مینه یه کی جیهان بینی، به لکو وهك بنه پهن ته تیکیش بۆ ئه فراندنێکی هونه ری.

ده رخستنی دیوێکی دیکه ی تایبه ته ندی ئیستاتیکیی ئه ده بیاتی کوردیه، که ته نانته له سه رده می هاوچه رخیشدا هه لگری به هاکانی هونه ر و ئیستاتیکیه.

دواجار له م لیکۆلینه وه یه دا، ئه ده بناسی کوردی کێپرکێ و به راوردی نیوان شاعیرێکی کوردی وهك مه وله وی ده بینیت له گه ل شاعیرێکی گه رده ی وهك مه ولانای فارس دا، که بێگومان له پووی هونه رهکانی ده ربهرین، ناوه پۆک و

بابه ته وه، زياتر په ټي به گه وړه يې مه وله وي تاوه گلزي ده به ين. به و هيوايه ټوانيب ټيمان مشتېك بخينه سر مه لږي توږينه وه ي زانستېي نه ده بياتي كوردي.

پنكها ته ي ليكلينه وه كه:

نه م ليكلينه وه په له پيشه كي و سي به ش و نه نجام پنكها توه و له كوتايي شدا ثاماره مان به و سرچاوانه داوه، كه بڼ پشتر استكر دنه وه ي بڼ چوونه كانمان وه كه به لگه به كارمان هټان، جگه له نه نجام و پوخته په كي ليكلينه وه كه، كه به هر دوو زمانې عه ره بي و نينگليزي نووسراوه:

به شي په كه م:

ويږاي پټناسانديكي كورتي زمانه وانې و فهره نكي (دواليزمي دږهك) و به راوردې نيوان جوړه كان، باسي په گ و پيشه و تاييه تمه ندي دواليزمي دږهك كراوه له سرجه م بابته كانې مه عرفه دا، كه به دريږايي ميږوو تيولوجيا و هه موثايننه كانې زه مينې و ناسمانيان باسكردوه. پاشان كيومالتيكي نه م بابته مان كړدوه له فلسفه ي كلاسيك و مؤديرندا: له كوتايي نه م به شدا باسي به هاي نه ده بي دواليزمي دږهك مان كړدوه له نه ده بياتي كلاسيك، هاوچه رخ، عرفاني و ته سه وفدا.

به شي دووه م:

له م به شدا به شيوه په كي پراكتيكي و به سوودوه رگرتن له هه ندي بابته ي په وانبږي، سره تا دواليزمي دږهك مان دابه شكردوه بڼ (واتايي) و (پوناني)، دواتر هه ركاميان دابه شكراون بڼ جوړه كانې ناوه پوكي و پووخساري

نیستاتیکی، یاخود جوانناسی، پاشان جۆری دووهمیشیان بۆ هونه‌ره‌کانی ده‌ربړین و جوانکاری و دواچاره‌رکام له‌وانیش بۆ چه‌ند جۆرېک، که بیگومان هه‌موو نه‌و جۆرانه‌ش دابه‌شبوون بۆ دوو چه‌شن، که له‌یه‌کتیاندا وشه دوالیزمه‌کان ناشکران و له‌وی دیکه‌یاندا شاراوه‌یه. بۆ هه‌موو نه‌م جۆرانه (۱۱۳) به‌یت شیعری مه‌ولانا و مه‌وله‌ویمان وه‌کو به‌لگه‌ هه‌تاوه‌ته‌وه و له‌سه‌ربه‌نمای دوالیزمی دژیه‌ک شیکاری و ږافه‌مان بۆ کردوون.

به‌شی سیږه‌م:

له‌م به‌ش‌ه‌ی کۆتاییدا له‌ ږوانگ‌ه‌ی نیستاتیکیه‌وه باس‌مان له‌ دوالیزمی دژیه‌ک کردووه. سه‌ره‌تا له‌ پیناسه و سروشتی نیستاتیکا و چۆنیه‌تی جوانی هونه‌ری دوالیزمی دژیه‌ک له‌ شیعردا و کاریگه‌ری خه‌یاڵ وه‌ک که‌ره‌سه‌یه‌کی نیستاتیکی له‌ ده‌ربړینی دوالیزمی دژیه‌کدا دواوین، پاشان به‌ چه‌ختکردنه‌وه‌یه‌کی زیاتره‌وه له‌ نیستاتیک‌ه‌ی پارادوکس و میوزیکی شیعری وه‌ک ږه‌ه‌ندیکی نیستاتیکی دوالیزمی دژیه‌ک نووسیومانه. له‌ کۆتاییدا هۆکاره‌کانی ږه‌نگدانه‌وه‌ی دوالیزمی دژیه‌کمان له‌ هۆنراوه‌کانی مه‌ولانای ږومی و مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی دا خستوه‌ته‌ږوو، که بۆ نه‌م به‌شه‌ش (۱۱۰) به‌یت شیعری نه‌و دوو شاعیره‌مان وه‌ک به‌لگه‌ هه‌تاوه‌ته‌وه و ږافه‌یه‌کی نیستاتیکیانه‌مان بۆ کردووه. له‌ کۆتاییشدا نه‌و نه‌نجامه‌نی، که له‌کاتی تووژینه‌وه‌که‌دا پتی گه‌یشتوون به‌ ږوختی و کورتي خراونه‌ته‌ږوو.

بهشی یه کهم

دوالیزمی دژیەك له بابەتە جیاوازه‌کانی مه‌عریفه‌دا

١/ دواليزمی دژیهک له بابته جیواوזה کانی مه عریفه دا

١-١/ ناساندنیکي زمانه وانی و فهرهنگی دواليزمی دژیهک:

کزی شو بابته و لیکولینه وانه، که وهک سه رچاوه، له م لیکولینه وه ماندا به رچاومان که وتوون، خوینهری له بردهم چهند چهک و زاروا په کی هاوشیوه و له هه مانکندا جیواوזה به جیته شتووه، که به کارهیتانی هه موویان پیکه وه وهک هاوواتا زانستیانه نین و له هه مانکندا جوریک له په یوه ندیش پیکه وه ده یان به سستیته وه. نیمه له م لیکولینه وه دا نه گهرچی زارواهی (دواليزمی دژیهک) مان به کارهیتناوه، که وه رگپړانی دهسته واژه یی ټینگلیزی (Binary opposition)، به لام خالی نییه له واتاو نه رکی زارواه کانی تر و به گشتی په یوه ند و په یوه ستن پیکه وه، که هه ندیک له و زارواه یی دیکه بریتین له: (تضاد، تناقض، پارادوکس، تقابل، تقابل تضایف).

سهره تا ههریهک له و زارواه، هینده یی په یوه ست بیت به بابته که مانه وه، پوونده کهینه وه و پاشان ناماژه به په یوه ندی و جیواو زیان ده دین و دواچار باس له دواليزمی دژیهک ده که یی په یوه ست به و زارواه و هوی هه لېژاردنی زارواهی (دواليزمی دژیهک) بق لیکولینه وه که مان ده خهینه پوو.

(١) تقابل: نه مه وشه په کی عره بییه، به واتی به رامبر په کبوونی دوانه پهک، یاخود له به رامبر دانان و وه ستانی دوانه پهک، نه مه وشه په کی گشتییه، که

ده توانین بیخه پنه سه ره تای وشه کانی دیکهش بۆ نمونه (تقابل تضاد)، یاخود (تقابل تناقض) واته بهرام به ربوونی دوو دژ، یاخود بهرام به ربوونی دوو ناکوک. (۲) تضاد: ده توانین له کوردیدا به (دژیهک) یوون ناوزه دی بکه پنه، (عبدولکریم سروش) له پیناسه ی دژیهکدا ده لیت: "هرکات دوو ئاوه ئاومان هه بیت، که نه گونجین، له یهک پتکاته دا کۆیان بکه پنه وه، به لام گونجاو بیت هه ردوکیان په تکه پنه وه، واته نه گونجیت پتکه وه بن له یهک کات و شویتدا، به لام گونجاو بیت هه ردوکیان لاده بن، له م حالته دا ده لیتن ئه و دوو سیفته (تقابل) له بهرام به یه کدان و له جۆری (دژیهک) ن. بۆ نمونه هه ردو په نگی په ش و سپی، ناگونجیت له تیپوانین و گوشه نیگای یهک کهس و له یهک کات و شویتدا، دیواریک سپی بیت و په شیش بیت، به لام ده گونجیت هه چکامیان نه بیت"^۱.

(۳) تناقض: ده گونجیت (ناکوک) ی بۆ به کار به پینن، "واته دوو ئاوه ئاومان بۆ یهک بابته هه بیت، که نه کۆکردنه و یان گونجاو بیت و نه وه لانا و په تکرده وه شیان، واته نه بگونجیت ئه م دوو سیفته هه ردوکیان له یهک بابته هه بن و نه گونجاویش بیت هه چکامیان نه بن، به لکو بهرده وام ده بیت یه کتکیان له و بابته دا هه بن، ئه مه یه واتای - (النقیضان لا یجتمعان و لا یرتفعان) واته دوو پتچه واته هه ردوکیان کۆنا بنه وه و هه ردوکیان پتکه وه له یهک کاتدا وه لا ناخرین - نه ده کریت هه ردوکیان بن و نه ده شکریت هه چکامیان نه بن. هه موو جۆره کانی (تناقض) له راستیدا و له بنه پته دا له

^۱ عبدالکریم سروش، نقدی و در آمدی بر تضاد دیالکتیکی، انتشارات حکمت، چاپ اول، خرداد، ۱۳۵۷ ه.ش. ل. ۱۲.

(بوون) و (نه‌بوون) هه وه سەرچاوه‌یان گرتووه. بۆنموونه (مرۆڤ) وهك بوونه‌وه‌رێك یان هه‌یه، یاخود نییه، ناگونجیته هه‌شیبته و نه‌شیبته، ناگونجیته هه‌چكامبشیان نه‌بیته، به‌لكو ده‌بیته یان هه‌بیته، یان نه‌بیته^۲.

٤) پارادوكس (Paradox): كه له وشه‌ی لاتینی (Paradoxos) وه‌رگیراوه و له بنه‌په‌تیشدا زاراوه‌یه‌کی یۆنانییه (Paradoxos)، كه پێكهاتووه له (Para) به‌واتای (به‌رامبه‌ر)، یاخود (تناقض) و (doxa) بیش به‌واتای بیروپا، یاخود بیروپاوه‌پ دیت^۳. وهك سه‌عید سه‌بزیان له فره‌نگه‌كه‌یدا ئاماژه‌ی پێده‌كات: "گوتیه‌كه، كه دوو په‌هه‌ندی هه‌یه و هه‌ردووکیشی به‌ یه‌كده‌سته، به‌لام، كه به‌رامبه‌ر یه‌ك داده‌نرێن هه‌لبژاردنی یه‌كێکیان پێویستی به‌ نكۆلییه له‌وه‌ی دیکه"^۴.

به‌گۆرتی ئاشتکردنه‌وه‌و کۆکردنه‌وه‌ی دوو چه‌مکی ناکۆک، پێی ده‌وتریته پارادۆکس^۵، له فره‌نگی (dictionary of literary terms and literary theory) دا له یه‌كێك له پێناسه‌كاندا ده‌لێت: "گونه و باوه‌رێكه پێچه‌وانه‌ی باوه‌رو بیرکردنه‌وه‌ی باوی په‌سه‌ندکراو"^۶.

^۲ عبدالکریم سروش، نقدی و در آمدی بر تضاد دیالکتیکی، ل ۱۳.

^۳ J.A.Cuddon., The penguin dictionary of literary terms and literary theory, penguin books – London, six, p.205.

^۴ سعید سه‌بزیان مراد آبادی. فره‌نگ نظریه و نقد ادبی، واژگان ادبیات و حوزه‌های وابسته، انتشارات م‌وارید، چاپ اول، ۱۳۸۸، ه.ش. ل ۳۶۸.

^۵ رضا رشیدی، پارادوکس، ساینی هم اندیشی زبان و ادبیات فارسی.

^۶ J.A.Cuddon., p.205.

به‌گشتی ده‌توانین بلّین، نه‌گهر دوو چه‌مکی (تضاد) بده‌ینه پال په‌ک، یاخود پیکه‌وه کویانیکه‌ینه‌وه، نه‌وا (تناقض) پیکدیت، به‌لام نه‌گهر بتوانین دوو (متناقض) پیکه‌وه کزیکه‌ینه‌وه نه‌وا پارادوکس پیکدیت.^۷

۵) تقابل تضایف (به‌رامبه‌ریکی په‌یوه‌ست به‌په‌ک): واته دوو سیفته، که نه‌مانیش نه‌توانریت له‌په‌ک بابه‌تدا پیکه‌وه کویکړینه‌وه، به‌لام له‌همانکاتدا وه‌ک چه‌مک و واتا پیکه‌وه په‌یوه‌ست بن، واته بوونی نه‌م په‌یوه‌ست بیت به‌بوونی نه‌وی دیکه. بۆنمونه واتای باوکبوون و کوپبوون که‌سیک ناتوانیت له‌په‌ک کاتدا کوپي که‌سیک بیت و باوکیشی بیت، به‌لام هر نه‌وکه‌سه ده‌توانیت باوکی که‌سیک بیت و کوپي که‌سیکی دیکه بیت، ه‌روه‌ها خوشک و برایی، سهر و خوار، (علت) و (معلول)... ه‌تد.^۸

۶) دوالیزمی دژیهک (Binary opposition): له دوو پټناسه‌ی (شینسایکلۆپیدیا) دا به‌م جوړه ه‌اتووه:

"دوالیزمی دژیهک، بریتیه له جیاوازی نیوان دژه‌کان، یاخود دوو شت، که له پیکه‌پټانیا‌ندا جیاوازی دژیه‌په‌کتر دروست ده‌که‌ن"^۹. ه‌روه‌ها له‌همان سایتدا ه‌اتووه، که: "دوالیزمی دژیهک، سیستمیکی زمانه‌وانی و فیکریه، زاده‌ی دژیهک بوونه به‌شپوه‌یه‌کی تیوری و ثامانچ لټی ده‌رخستن و پوونکړنه‌وه‌ی دژیه‌کیکه به‌رامبه‌ر دژه‌که‌ی"^{۱۰}.

^۷ رضا رشیدی، پارادوکس، سایت هم اندیشی زبان و ادبیات فارسی.

^۸ عبدالکریم سروش، نقدی و در آمدی بر تضاد دیالکتیکی، پروانه ل ۱۵.

^۹ نه‌نسا‌یکلۆپیدیا، نه‌ننه‌رنیت.

^{۱۰} نه‌نسا‌یکلۆپیدیا، نه‌ننه‌رنیت.

له فرهنگي (نظريه و نقد ادبي) دا هاتووه که: "په یوه نډی نډیو، یاخود دوو چمکه، که له سر بنه مای بهرام بهر په کبونه وه چاک و خراب، پاستی و درق...^{۱۱}".

له فرهنگي فلسفه فیدا هاتووه که: "دوالیزم بوونی هه مو نه و شتانه ی له دوو به ش پیکدین دوالیزم بوونیش وه نه و پایه وایه، که تپوانینی (دوانه ی جوت) ی هه یه بۆ زیان و بوون...^{۱۲}".

پاش خسته پووی نه و پیناسه گشتی و فرهنگیان، که بۆ هره یه له و زاروا نه کړا، به پیویستی ده زانم زځر به کورتی په یوه نډی نډیو هره یه له وانه پوونیکه مه وه.

نیمه له هر مه و دایه کدا باسی (تضاد و تناقض و دوالیزم) بکین له و کاره به ده ر نییه، که پتی ده و تریټ (تقابل) به رام به ر کړدن، یاخود به رام بهر په کدانان، بۆیه نه م زاروا هیه خودی کاره که یه، به لام ناوه پوکی واتایی له زاروا ه کانی دیکه دایه.

۱-۱-۱/ په یوه نډی نډیو (تضاد) و (تناقض):

(تضاد) جوړه پیکستنیکه، که ناماژه یه به جوړیک له په یوه نډی نډیو دیارده کانی، که له پووگی دژبه یه و ه ستاون و وه پېشتر ناماژه مان پېدا پیکه وه کړکړدنه و هیان نه گونجاوه، به لام وه لانانی هر دوو کیان گونجاوه^{۱۳}.

^{۱۱} سعید سبزیان، فرهنگ نظریه و نقد ادبی، ل ۶۹.

^{۱۲} جمیل صلیبا. المعجم الفلسفی. دار الکتب اللبنانی، بیروت، الطبعة الأولى، ۱۹۷۱ م. ل ۲۸۵.

سه بارهت به په یوهندی و جیاوازی له گه ل (تناقض) دا (ابوالحسن بنی صدر) دهنوسیت: "نه گره دوو گروپ، دوو شتوان، دوو بابهت، دوو فرمان، دوو دیارده، هردو شتیک، که تر وینای بکهیت، هه بن، به لام دژۍ په کترې بن، نه وا پپیان ده لئین (تضاد) دژیهک و پپیان نالین (تناقض)، به لام نه گره په کتکیان بوونی هه بیت و هه بوونی گریمانه کراوبیت، به لام پپچه وانه ی دژیهک ی نه بیت، نه وا پپۍ ده لئین (متناقض)"^{۱۴}.

سه بارهت به (پارادوکس) وهکو پپشتر به کورتی ناماژده مان پپدا، کورکړنه وه و ناشتکړنه وه ی دوو شتی پپچه وانه و دژیهک. پارادوکس "هیچ نییه جگه له دهرپپنی چهک و هوونکړنه وه ی بیروپاکان به شیواژتکی ناباو و خوو پپوه گرتوو، به جوړیک، که زهین و بیرۍ گوینگر ده خاته بیرکړنه وه ی قوول و تپرامان و پرسپاری بنه پرتیانه، زهینیک، که ده گاته نه م قوناغه، نه وا بیگومان به په کیک له بالاترین قوناغه کانی گه شه کړدن و داهینان گه یشتووه"^{۱۵}.

له په یوهندی دژیهک و پارادوکسدا ده توانین بلین: "تضاد"، یاخود (طباق) به و واتایه دیت، که نووسه ر، یاخود گوتارپیژ چه ند زار او ده یه که بهینیت، که له واتادا پیکه وه دژن و ناگونجین. بۆنموونه، کاتیک ده لئین: (ههندی له مناله کان خه ووتوون و ههندیکیان به خه بهرن)، نه مه واته (خه ووتن) و (به خه بهر بوون) دژیهکن، به لام پارادوکس واته کورکړنه وه ی نه و دوو دژیهکه

^{۱۴} پریسا رضایی، بررسی تضاد و متناقض نما در اشعار احمد شاملو، پایان نامه کارشناسی ارشد رشته زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه کردستان، سال ۱۳۸۷ هـ.ش. ل ۲۸.

^{۱۵} ابوالحسن بنی صدر، تضاد و تناقض، نوفل لوشاتو، چاپ دوم، کتابخانه جمهوری اسلامی، ل ۷۰.

^{۱۶} هوشنگ اشراقیان، زبان پارادوکس، سایتی www.literature-dept.talif.ir

له يهك بابه تدا. بق نمونه نه گهر هر لهو نمونه ی پيشوو پارادوکس دروستبکي مين ده لئين: (خه وتوی به خه بهر، يا خود به ناگا) يان (به خه بهری خه وتوو، يا خود بى ناگا)، به گشتی پارادوکس باشترين و هونه ريترين جوری دژيه که^{۱۶}.

"به کورتی له دژيه کدا، دوو دژيه دراونته پال دوو بابه تی جياواز، به لام له پارادوکسدا دراونته پال يهك بابه ت^{۱۷}.

ههروه ها سه باره ت به په يوه ندی نيوان (متناقض) و (پارادوکس) و جياوازيان، نه گهرچی پارادوکس هينان و کزکردنه وهی دوو سيفه تی ناکزکه و ده درينه پال بابه تیک، به لام "مه رجه ده بیت کزکردنه وهی نهو دوو ناکزکه جوانی دروست بکات له ده رپرین و مه رجيش نييه له پارادوکسدا هه ميشه دوو وشه ی دژيه کمان هه بیت، به لکو زورجار له واتادا ماناگانيان يهك نايه ته وه، يا خود له گال واقع و لژيکی باودا ناگونجیت. پيويسته نامازه به وهش بدهين، هه ر ده رپرینیک، که ناکوک بوو نه گهر پافه کردن و شيکاری و (تاويل)ی گرته خوی نهوا (پارادوکس)ه، به لام نه گهر پوون بوو و هيچ پافه کردنیکي نه گرت خوی نهوا (متناقض)ه، چونکه پارادوکس پاش تيرپامان واتا بنه په تيه که ی تیدا نييه و پووک شه^{۱۸}.

^{۱۶} رضا رشیدی، پارادوکس، سایت هم اندیشی زبان و ادبیات فارسی.

^{۱۷} وحیدیان کامیار، متناقض نما در ادب، مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی مشهد، شماره ۲-۴.

^{۱۸} مهندي صالحی. تضاد یا متناقض نما، مجله فارسی، دوره ۲۳، شماره ۴۶.

له ده‌رته‌نجامدا بۆمان ده‌رده‌که‌وێت، که زاراوه‌ی (دوالیزمی نژیەک) وه‌ک پێناسه‌و چیه‌تی و به‌کارهێنان، فراوان‌تره‌ له‌ هه‌موو جۆره‌کانی دیکه‌، به‌لکوه‌، هه‌موو ئەوانی تریش له‌خۆده‌گرێت.

(د.مکی نومان مظلوم) و (د.گۆزان صلاح الدین شکر) له‌ لێکۆڵینه‌وه‌یه‌کیاندا له‌وباره‌وه‌ ده‌لێن: "سه‌باره‌ت به‌ په‌یوه‌ندی نێوان نژیەک و دوالیزمی نژیەک ئەوه‌ی، که جه‌ختی له‌سه‌ر ده‌کرێته‌وه‌ له‌سه‌ر په‌یوه‌ندی نێوان ئەو دوو زاراوه‌یه‌ و هه‌موو ئەو چه‌مک و زاراوه‌ی تریش، که په‌وانبێژان و په‌خنه‌گرانی عه‌ره‌ب به‌کاریانیهێناوه‌ بۆ نژیەکه‌بون، که به‌ زاراوه‌ی فره‌جۆر گوزارشتی لێکراوه‌، به‌لام هه‌موو ئەوانه‌ هه‌رچه‌ند جیاوازی‌ش بن، به‌لام به‌گشتی له‌سه‌ر بنه‌مای پرنسیپی دوانه‌یی دانراون"^{١٩}.

هه‌روه‌ک ئەده‌بناسێک ده‌لێت: "دوالیزم کارێکی په‌گورپه‌شه‌داره‌ له‌ داهیه‌انی شیعیریدا، چونکه‌ له‌ ناوه‌پۆکی خۆیدا په‌گه‌زه‌کانی نژیەکه‌بونی هه‌لگرتوه‌، که ده‌توانێت (دله‌پاوکی) و (جیاوازی) بخولقێن، به‌جۆرێک، که تێکسته‌که‌ له‌ داهیه‌انیکی نه‌گه‌تیف تێده‌په‌ڕێنێت، که هه‌ندێ بابنه‌تی پووکه‌ش بریارێ له‌سه‌ر بدات، به‌لکو ده‌یکاته‌ تێکستیکی چالاکی زیندووی نوێ، تێکستیک، که راجه‌نین دروست ده‌کات و قوولی بیر و خه‌ونمان بۆ به‌دیده‌یه‌ینێت، پێده‌چێت هه‌ر ئه‌م په‌گه‌زه‌ بنه‌په‌تیه‌ش بێت، که پۆلی نه‌مری ده‌داته‌ زۆر تێکستی داهیه‌انه‌"^{٢٠}.

^{١٩} مکی نومان مظلوم و گۆزان صلاح الدین شکر، شناتیات الأعداد فی شعر المتنبي، گۆزاری زانکۆی کویه، ژماره‌ ١١، ل. ٢٠٨.

^{٢٠} سراته‌ البشیر، الخطاب الشعري والثنائيات الضديه، بئایر ٢٠١١، ئەننه‌رنیته‌.

تا ئيره پانائىكى خىراى زمانهوانى و پئناسهئى فرههنگى دواليزم و جۆرهكانى بوو، بهلام نابيت شو راستيه مان له بيريجيت، كه دواليزمى دژيهك و هممو جۆرهكانى له سه رجهم مهودا جياوازهكانى معريفه دا لهوانه (تيؤلؤجيا)، عرفان، فلسفه و لؤجيك، ئه ده ب) تاييه تمه ندى به كارهينان و ميژوى خوى ههيه، كه به پيويستى ده زانين بؤ زياتر ناشكراكردى په هه نده جياوازهكانى (دواليزمى دژيهك) هيندهئى پيويست بكات له مهودا جياوازهكانى معريفه دا ئامازهى پييدهين، بؤنه وهئى له گهردوونييونى ئه م چه مكه و دهركهوتنى وهك تاييه تمه ندييهكى بوون و ژيان، روونبكركي ته وه.

۲-۱/ دواليزمى دژيهك و تيؤلؤجيا

دواليزم و دواليزمى دژيهك، به كچكه له گه و ره ترين چه مك و په گه ز و په هه ندى په بيردن به شوناس و چييه تى خودى مرقؤ و ژيان و بوون، چونكه بنه ماي جيهان له سه ر دوانه يى و دژيهك بوون دامه زراوه و جيهان و مرقؤ له سه ر بنه ماي هيزه دژهكان خولقي تيراون. وهك مهولاناي پؤمى ده لئيت:

زندگاني آشتى ضدهاست

مرگ آن كاندر جانس جنگ خاست^{۲۱}

واته: ژيان پيكتهاتوو له ناشكردنه وه و پيكته وه هه لكردى دژهكان، مهركى ههركه سيش، ئه وهيه، كه له ناخيدا شه پخواز بيت. پسپۆرپكى ديكهئى ئه م بواره دهريارهئى ده لئيت:

^{۲۱} مولانا رومى، جلال الدين محمد بلخى. مثنوى معنوى، انتشارات الهام - تهران، چاپ اول، ۱۳۸۶ ه. ش. ل. ۱۲۹۶، ج. ۱.

"دوانهیی گەردوون، جیهانبینی و بیروباوه‌پێکه، که په‌یوه‌ست له‌گه‌ڵ باوه‌پی په‌کتاپه‌رستیدا گه‌شە‌ی کردووه، به‌تایبه‌تی له‌ ناوچه‌کانی پۆژه‌لاتی ناوه‌پاستدا و له‌نیوان سه‌ره‌تا‌کانی هه‌زاره‌ی پێش زاین و ناوه‌پاستی هه‌زاره‌ی نوای زاین. باوه‌پی په‌کتاپه‌رستی زاده‌ی په‌کتاپه‌رستیه له‌ په‌رستش و عیباده‌دا، که له‌سه‌ر بنه‌مای باوه‌پیوون به‌ خوای تاک و ته‌نها دامه‌زره‌وه، هه‌روه‌ها په‌کتاپه‌رستی له‌ عیباده‌ت و په‌رستشدا، زاده‌ی، یاخود کاردانه‌وه‌ی باوه‌پی فره‌ خواییه...^{۲۲}

هه‌ر ئه‌م توێژه‌ره به‌رده‌وام ده‌بێ و ده‌لی: "ده‌گونجیت به‌وجۆره پێناسه‌ی دوانه‌یی گەردوونی بکه‌ین، که بیروباوه‌پێکه باوه‌پی به‌ دوو ده‌سپێک و په‌گه‌ز و بنه‌په‌تی سه‌ره‌کی و جیاواز و دژیه‌یه‌ک له‌پشت بوون و جوڵه‌ی ژیان و کات و میژوووه هه‌یه. گرنگترین تایبه‌تمه‌ندی ئه‌م دوو په‌گه‌زه‌ش، ململانییه له‌پێناو په‌تکرده‌وه‌ی په‌کیکیان له‌وی دیکه‌وه. ململانیی نێوانیشیان جوولانه‌وه‌ی کات و میژوو و ژیا‌نی مرقایه‌تی به‌وه‌و کۆتاییه‌کی بێگومان ده‌بات به‌پێی سێ قۆناغ: قۆناغی یه‌که‌م، که به‌ سه‌رده‌می (زێڕین)ی دروستکراوه‌کان ناوده‌برێت و له‌و قۆناغه‌دا هه‌یشتا (خرابه) ململانی و جه‌نگی له‌گه‌ڵ (چاکه‌)دا به‌رپا نه‌کردووه؛ قۆناغی دووه‌م، قۆناغی تێکه‌لبوونی چاکه و خراپه‌یه؛ قۆناغی سێیه‌م، که دواقۆناغه، قۆناغی جیا‌بوونه‌وه‌یه له‌نیوان چاکه و خراپه‌دا و

^{۲۲} فراس السواح، الرحمن والشيطان، دار علام‌الدین للنشر - سوریه، دمشق، الطبعة الثالثة،

به ته وای له ناوېرېدنې هېزی (خرابه) به، تا جیهان وهك جاران باش و خاویڼ
بیټه وه^{۲۳}.

بابه تی دوالیزم و دوالیزمی دژیهك، له گهڼ ده سپېكې بوون و ژياندا هه به،
چونكه هر له سهره تاوه مړۍ عودالې وه لامي چندين پرسپاری سهره دییه،
له وانه ش چیه تی چاكه و خرابه به.

دكتور علي شریعتی، له کتبه کېدا "فرهنگ لغات" له باره یی چه مکی
(دوالیزم) و چونی تی که و تنه وهی له دنیای ثابیننا سیدا ده لیت: "دوانه یی
به واتای باوه پوونه به دوو کس، یا خود پیکهاته، جیهان له دوو کس و هیز و
هؤکار پیکهاتوه، که به کم، هیچ لیکچوونیکیان له نیواندا نییه، هر دووکیان
ده سپېکن و (قدیم) و دژیه کیشن، دووهم، دژایه تی له نیوانیاندا هه به و سیه م
دابه شبوون بق دوو جه مسری خراب و چاکه و ناشیرین و جوان. کانتیک ده لیتین
همو هه بوون له دوو هیز و هؤکار پیکهاتوه، واته دوو سیمبول و دوستکری
هه به، که خودایه. باوه پ به دوانه یی، جؤره جیهان بینیه که، که دواتر ده گزیت
بق باوه پ به دوو خوایی، که خوی ئیستا وه کو مه زه بیک هه به^{۲۴}.

به شیوه یی کی گشتی ده توانین، نو بیرو باوه پانه یی، که له سهر بنه مای دوانه یی
دامه زلون، له پووی پووخسار و ناوه پوکه وه، بق سئ جؤر پؤلینیان بکین:

۱. دوانه یی په ها.
۲. دوانه یی بنه پته.
۳. دوانه یی میانه په و.

^{۲۳} فراس السواح، الرحمن والشيطان، ل ۱۱.

^{۲۴} علی شریعتی، فرهنگ لغات، شرکت انتشارات قلم، چاپ چهارم، ۱۳۸۳ ه.ش، ل ۱۴۸.

دوانه یی په ها، باوه پې به بوونی دوو بنه پړتی، یاخود دوو په گزی (نژدلی) هه میښی و سربه خۆ و نژیهمک هه یه، که هریه که یان دنیا بیینی و دهسه لاتیکی په های خۆی هه یه به سر جیهانه وه. جیهانیک بۆ گیان و پووناکي هه تاهه تایی، هه روه ها جیهانیک بۆ ماده و تاریکی هه تاهه تایی. ثم دوو جیهانه نه چوونه په یوه نښه کی راسته وخووه له گال په کتر تا نه وکاته تاریکی هیرشی کرده سر پووناکي و چووه پیکهاته که یه وه، هه ریویه پتویستیوو، که جارتیکتر له یه کتری جیابکرتنه وه، ثمهش بیروباوه پې (مانویه).

سه باره ت به (دوانه یی بنه پړتی) یش، باوه پې به دوو دهسپتکی یه کسان هه یه له پووی به های پژده یی وه و له پووی په یوه ندیان به بوونه وه، به لام ثم دوو بوونه و هره دهسپتک و بنه پړتی (نژدلی) هه میښی نین، به لگو (حادث)ن و هه ریدوکیان زاده ی یه ک خوی هه میښی (نژدلی) و (قدیم)ن، که پاش بوونیان به رده و ام له ململانیدن، ثمهش بیروباوه پې زه رده شتییه.

جوری سته می دوانه یی، که دوانه یی میانه پړه وه، باوه پې به یه ک دهسپتک و بنه پړت و تنه های کی (قدیم) و (نژدلی) هه یه که هر نه وهش خوی پووناکیه کانی بالا یه. پاشان ثم خوی باله خوی کی بجوکت له خۆی دروستکردوه، که نه و خوی جیهانی خواره وه، جیهانی ماده یی دروستکردوه، چونکه ماده به سروشتی خۆی خراپه. هه ریویه ناگونجیت خوی تاقانه ی چاکه، خراپه ی دروستکردیت، یاخود له بوونی به رپرسیار بیت، ثمهش بنه ما و بنه پړتی بیروباوه پې (غنوسی) یه کانه به هه مور پتچکه کانی وه.^{۲۵}

^{۲۵} فراس السواح، الرحمن والشيطان، پړونه ل ۱۲.

ئەو پۇلڭگىرىدە ئى سەرۋە بەگىشتى پۇلڭگىرىدە ئەو ئايىنانە بوو، كە باۋەپىيان بە دوانەئى گەردوونى ھەيە، لە پوانگى خودى دوانەئى و دوالىزمى دۇئەكەۋە، بۇيە پېۋىستە بۇ زياتر پوونگىرىدەۋەي چەمكى (دوالىزمى دۇئەك)، بەخىرايى چاۋىك بە ناۋەپۇكى ھەندىك لە ئايىنەكاندا بخىشېنىنەۋە، تا بزائىن لە ھەلسەفەي بوونى ئەو ئايىنانەدا بابەتى دوالىزمى دۇئەك چ جۆرە ئامادەئىيەكى ھەيە، بەلام لىرەدا و لەپىتارۋى ئەۋەي چەمكى دوالىزىمان زياتر بۇ پوونبىتتەۋە، پېۋىستە جىاۋازىي نىۋان (دوانەئى) و (دوۋ جەمسەرى) بگەين.

۱-۲-۱ / دوانەئى و دوۋجەمسەرى، بىرۋاپۋەپى (تاۋ) ۋەك نمونە

دوۋجەمسەرى ھىندەئى مانا و واتاى ھاۋكارى و يەكتر كاملىگردن دەگرىتە خۇي، ھىندە واتاى دۇببون و ململانى ناگرىتە خۇي.

دوۋجەمسەرى بىرۋاپۋەپىكە، كە باۋەپى بە دوانەئى بنچىنەئى ھەيە و پىڭكېتەرەكەي دوۋجەمسەرى جىاۋاز و دۇئەيەكن لە ھەموو شىتېكدا، بەلام لەھەمانكاتدا ھاۋكارىن و يەككىيان بەئى ئەۋەي دىكە ناپىت. لەئەنجامى ئەم جىاۋازى و ھاۋكارىيە نىۋان، دياردەي ژيان سەرچاۋەي گرتوۋە و ھەر بەۋەيەشەۋە ژيان بەردەۋامە.

باشترىن نمونە سەبارەت بە دوانەئى دوۋجەمسەرى، بىرۋاپۋەپى (تاۋ) چىنىيە، كە بنەما فىكىرىيەكانى ئەم بىرۋاپۋەپە لەلايەن مامۇستا (لاۋ - تسو) ۋە دانراۋە لە سەدەي شەشەمى پېش زايىندا.

لاۋ - تسو، لە كىتېبە تاقانەكەيدا، كە دراۋەتە پال ئەو، دەلېت: "دەسپېكىكى (ئەزەلى) و (قەدىم) ھەيە، كە پىتېدەگوتىرى (تاۋ). ئەم (تاۋ) ھەش كەسايەتېكى خۋايى نىيە، بەلكو ئەو سەرچاۋەي ھەموو بوونە و راستىيەكى

په‌هايه، که هه‌موو بوونه‌کانی تر، که پږژه‌یین له‌وه‌وه هیژ وهرده‌گرن. له‌م ده‌سپیکه گشتیه‌وه دوو هیژی سهریه‌خو هاتوونه‌ته بوون، که نه‌وانیش هیژی (یانخ) واته (موجب) و هیژی (ین) واته (سالب)ه، به خولانه‌وه‌ی ئه‌م دوو هیژه به ده‌وری په‌کتردا هه‌زاران جوړ دروست‌کراوی تر هاتوونه‌ته بوون. هیژی (یانخ) له‌په‌نگی سپیدا خو‌ی ده‌نوین، که ئاماژه‌یه بۆ پووناکی، هه‌روه‌ها هیژی (ین) له‌په‌نگی په‌شدا خو‌ی ده‌نوین، که ئاماژه‌یه بۆ تاریکی^{۲۶}.

به‌لام لیږده‌دا پووناکی و تاریکی هه‌چ ئاماژه‌یه‌کی به‌هایی و په‌وشتی له‌گه‌ل خو‌یان هه‌لناگرن و هه‌چ کامیان چاکتر نییه له‌وی تریان و هه‌روه‌ها هه‌چ کامیان له‌هه‌ولای نه‌وه‌دا نییه سهرکه‌وئ به‌سهر نه‌وی دیکه‌دا، باشت‌ترین نمونه بۆ ئه‌م دووجه‌مسهریه، چواندنیه‌تی به‌هیژی دووجه‌مسهری موگناتیه‌سه.

له‌نایینه‌کانی پږژه‌لاتی کۆنیشدا نمونه‌ی له‌و جوړه نایینه‌مان هه‌یه، که بنه‌په‌ته‌که‌ی ده‌گه‌پږته‌وه بۆ دووجه‌مسهری نه‌ک دوانه‌یی له‌گه‌ل بوونی په‌گه‌زی ململانیدی پووخساری و ده‌ره‌کی له‌نیوان دوولایه‌نی ئه‌و دوانه‌دا. له‌و نمونه‌مانه‌ش دوانه‌یی له‌په‌ره‌ستشی (که‌نعانی)یه‌کاندا، که خو‌ی له‌دوانه‌ی سه‌وزایی و وشکانیدا ده‌بینیه‌وه و وه‌ک دوو که‌سایه‌تی خوایی خو‌یان ده‌رده‌خست، که نه‌وانیش بریتی‌بوون له‌ (بعل) و (موت)، خوای (بعل) ژیان و سه‌وزایی به‌ده‌ست بوو، به‌لام (موت) مردن و وشک‌کردنی به‌ده‌ست‌بوو. ئه‌م دوو خوایه‌ به‌رده‌وام له‌ ململانیدا بوون، به‌لام هه‌چکامیان کۆتایی نییه و نایه‌ت^{۲۷}.

^{۲۶} لائودزو داو. راهی برای تفکر، برگردان و تحقیق، داووده جینگ، ترجمه: ع. پاشایی، نشر

چشمه، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ه.ش، ل. ۴۴۸.

^{۲۷} فراس السواح، الرحمن والشیطان، بې‌واته ل. ۱۴.

چاکه و خراپه و په وشت به گشتی له بیروباوه په کانی کوندا په یوه سنبوو به کۆمه له وهو یاسا داخواوه کانی نیو کۆمه له ناراستی ده کرد و هیچ په یوه ست نه بوو به نایینه وه، چونکه چاکه و خراپه له و فیکره په سه نانه، که په گوپشه یان له سه ره تایی بوونی مرۆفه وه هیه و چیتراوه له عه قلی مرۆفدا، خواستی مرۆفیش بق نایین ده ره نه جامی پۆلین کردنی ژیان و بوونه بق چاکه و خراپه. پتویسته نه وه ش بلتین، که زۆرجار سروشت و ده رهاویشته ی تیگه یشتنی مرۆف له سروشت، نه و تیروانینه به ره مه مدیتیت، که نایا ژیان و خودی سروشت چاکه یان خراپ؟

پاش په یدابوونی نایین، چه ندین جۆر په رستش په یدابوو، به لام هه مووی له ژیر کاریگه ری هۆکاری چاکه و هۆکاری خراپه دا بوو، به وجۆره دوانه ی چاکه و خراپه، نه ک ته نها بوونه دوانه ی په وشتی تاکه کان له کۆمه لگادا، به لکرو بوونه په گه زی پیکهینه ری نایینه کانی، که به نایینی دوانه یی ناسراون^{٢٨}.

له باسی ناییندا په یوه ست به بابته سه ره کیه که ی نئمه وه، که دوالیزم و دوالیزمی دژیه که، ته نها له په گه زی سه ره کی و پیکهینه ری بته ره تی نه و نایینه سه ره کبان ده دوین، که دوالیزمی دژیه که بووه ته پیکهینه ری جیهان بینیان و له و باره وه ته نها پانانیککی خیرای ده که یین، چونکه بابته که ی نئمه لیکولینه وه له نایین و خودا نییه و نه وه جگه له وه ی نه و باره زۆر فراوانه و نامانجی نئمه به به لگه هینانه وه ی نه و کایه یه، نه ک راهه کردنی.

^{٢٨} محمد التونجی، الیزیدیون واقعهم و تاریخهم و معتقداتهم، المكتبة الثقافية، بیروت، الطبعة الأولى، ١٩٩٥م، بیوانه ل ١٣٩٠.

۱-۲-۲/ دوالیزمی دژیهک له دیارترین نایینه‌کانی هیندا

سهرتا پټویسته نو راستیه بلټین، که مه‌به‌ستمان له (هند) ولاتی هیندستانی نه‌مړی نییه، به‌لکو جوگرافیای فراوانی شیوه کیشوهری هینده، که به (هیندی دټرین) یش دهناسریت و به (موزه‌خانه‌ی نایینه‌کان) یش ناوزده ده‌کړیت، چونکه لانکی سهدان، به‌لکو هه‌زاران نایین و مه‌زه‌به.

۱-۲-۲-۱/ نایینی فیدا - Veda:

فیدا به‌واتای حکمت و دانایی دټت:

له نایینی (فیدا) دا، که پرگارېوونی مړؤځ خوی له فه‌نابوونی (نه‌فس) دا ده‌بینټه‌وه، دوو خوا بوونیان هیه:

به‌که‌میان: Indra - نیندرا، که خوی سروشت و هه‌وره بروسکه و لافاو و بارانه و به‌گشتی جوړه خواپه‌کی شه‌پکه‌ره به سودی خه‌لک و لایه‌نگرانی خوی. دووه‌میان: (varouna فاراوونا) یه، که خوی عه‌قل و حکمت و داناییه. فاراوونا سهرتا خوی شه‌و و نه‌ستیره بووه، به‌لام دواتر بووه‌ته خوی جیهان و په‌وشت و جولټنهری سروشت و پټنمایی کاری مړؤځ^{۲۹}.

نم باوه‌په‌گه‌شه ده‌کات و له چوارچپوه‌ی نایینټکی نویدا گټرانکاری گه‌وره به‌خویوه ده‌بینټ به‌تاییه‌تی باوه‌په‌ی دژایه‌تی نه‌فس و دوورکه‌وتنه‌وه له چټزه‌کان.

^{۲۹} مه‌رداد ایزد پناه، آشنایی با ادیان قدیم هند، انتشارات مصور، چاپ اول، ۱۳۸۱ ه.ش، به‌پروانه ۱۸.

۱-۲-۲-ب/ ثایینی براهما - Brahmanisme:

ئەم ئایینی بەلایینی کەمەو دەگەریتەو بۆ سەدەئە حەوتەئە پێش زایین. یەکیک لە مەسەلە بنەرەتییەکانی ئەم ئایینە، باوەربوونە بە هەردوو کەسایەتی (براهمن)، یاخود (نەفسی جیهان) و (ئاتمن) واتە (نەفسی مرقۇ).

بەواتایەکی تر ئەم ئایینە برەوای وایە، کە مرقۇ بە ژیری ناتوانیت لەم جیهانە فراوانە تییگات و پە پێبەریت. لە کاتیکی خۆی بەشیکێ ژۆر بچووکە لەم جیهانە گەورە و ناتوانیت لە چییەتی بنەرەتی بگات، بۆیە مرقۇ پێویستی بە (بصیرت) و هەستیکێتر هەبە جگە لەم عەقل و هەستە ئاشکرایانە، کە هەستی (ناهەست)ە و داگیرسانی پووناکی ناخە، کە بەو قوناغە دەوتریت (ئاتمن)، وەک و تراو "بە مەریفە ناتوانین بگەینە ئاتمن"^{۳۰}.

ئاتمن پەبیردە بە خۆی خود، بەلام "ئەو خۆیە، کە خۆی پەهایە و سەرچاوەی دەرکەوتنی گەردوون و بوونە (براهما)یە، کە خۆی بالایە و بە پێژەنی (فیضی) خۆی بوونی داووەتە دروستکراوەکانیتر و لە بەرزایی زنجیرە چیاکانی (هیمالایا)دا و لەناو پووناکی و فریشتە پێژەکاندا نیشەتەجێیە"^{۳۱}.

لێرەدا ململانێ و درێژەتی لەنێوان (خۆی ماددی) و (خۆی بالتر لە سروشت)دا، کە بە گەڕانەوێ بە بۆ ناخ و وازەبنانە لە چێژی ماددی و دنیایی تا گەشتن بە (ئاتمن) و پاشان ئەگەر (گیان) توانی لە ململانێدا بەردەوامبێت

^{۳۰} سەرچاوەی پێشوو، ل ۲۲.

^{۳۱} صدیق الدملوجی، الیزیدی، مطبعة الاتحاد، موصل - العراق، ۱۹۴۹م، برهانه ل ۱۴۱.

و خوی پزگار بکات له هه موو کۆت و پېوهنده جهستی و مادییه کان نه و ده بېته خودی (براهمن)، یاخود (براهما)، چونکه خودی نه و هیچ نییه، جگه له بونیادیکی پزحانی و شاراوو و خالی له خود و ماده ده.^{۳۲}

۱-۲-۲-ج/ نایینی هیندوس:

له سه دهی شه شهمی پیش زاییندا، له بهرامبه ر هه ژموونی پیاوونی نایینی برهمادا و درنه نجامی که و تنه وهی دوو نایینی دژیهکی (جاین و بودا) دا، نایینی هیندوس به پرهمی ناسرا، که ناسراوترین خواکانیان (شیوا) و (ویشنو) بوو، که له جهستی (پاما) و (کریشنا) دا ده رکه و تنبوون و خویان ده نواند.

شیوا: خوی و یرانکاری و بهرهمه پنهان بوو، شتانیکی دروسته کرد و پاشان خراب و ویرانی ده کرد، له م نایینه دا هیزی و یرانکاری و دروستکردن (واجب الوجود) بوو، نه م خواجه له گه ل خواکانی ستمکاری و خویندیز و پهمی هاویه شبوو.

ویشنو: پاریزه ری جیهان، چوار بانووی به هیزی هه بوو، نه م دوو خواجه بهرده وام له ململانی و دژیه تیدا بوون.^{۳۳}

۱-۲-۲-د/ نایینی بودا:

بودا، یاخود گتاما، که نایینه که شی به ناوی خودی که سه که وهیه، جه ختکردنه وهی له سه ر ململانی (من) ده روون و سروشت و جیهانی پراوه یه (که

^{۳۲} مهرداد ایزد پناه، آشنایی با ادیان قدیم هند، ل ۴۸.

^{۳۳} مهرداد ایزد پناه، آشنایی با ادیان قدیم هند، ل ۵۸.

وهڪ پهريه (نه زانی) پرڳره لهبردهم بينيني پاستی و حهقیقهتی بووندا، بهلام (بودا) خوت پڙڙ نارامی گرت و به بیدهنگی مایهوه تا له تاره زووپه رستی و ئیرهیی بردن پاکبویهوه و (به پئی باوه پی تناسخ) سرلهنوئی له دایکبویهوه، له م خوت پڙدها ململانی له نیوان (بودا) و (مارا - Mara) دا بوو، که سومبولی هیزی خراپه و شهتانه له نایینی بودادا، که بردهوام گومان و وهسوهسهی دهخته دلی بوداوه، بهلام بودا، که له ژیر داری مه عریفه دا بیدهنگ و نارام بوو، سرته نجام سه رکوت به سهر مارادا و پرگاری بوو.^{۲۴}

۱-۲-۳/ دوالیزمی دژیهک له دیارترین نایینهکانی ئیران دا:

ناسراوترین نایین، که دوانهیی چاکه و خراپه و پووناکی و تاریکی و ململانی نیوانیان، بوویته شوناس و نهو دوو پهگهزهیی وهک دوالیزمی دژیهک تیدا ده رکه ویت، نایینی (زهردهشت) ییه، بهلام لیره دا به کورتی بهر له باسکردنی نایینی زهردهشت باسی نایینی (میترا)، یاخود میتراثیزم دهکهن، چونکه وهک میژوو و بابت له پیشتره و دواتر له پووی پڙل و گرنگییهوه که میټک زیاتر له نایینهکانی تر، بایهخ به نایینی زهردهشت دهدهین.

۱-۲-۲/ نایینی میترا:

بناغهی مهرپه رستی یا میتراثیزم له سهر نهو باوه پرهیه، که مهر (خوږ) خوی گه ورهیه، خواکانی دیکه لهو و بچووکتن. میتراثیزم له سهر بنچینهیی په رستنی ناگر و په رستنی هیزهکانی سروشت و دهستگرتن به سهر (سحر) جادودا

^{۲۴} سهرچاوهی پېشوو، ل ۷۴.

دامەزراوە، جادوو پتویستیهکی پەرستنی هیزه‌کانی سروشته و ئەم ئایینه باوەڕی بە پۆچی پاک و پیس هەیە، که له جیهاندا دەستبەکارن^{٢٥}.

جادوو، بریتیه له کۆمه‌لیک کردار، که مرقۆڤ بۆ خۆپاراستن له پۆچی خراپه و پاک‌نیشانی پۆچی چاکه نه‌نجامی دەدات.

میترا له خوا هاوبه‌شه‌کانی میترانی و هیندی بوو، میترا به‌ چاودێری جیهان ده‌زانراو، برۆدارانی پیتیانوابوو میترا له‌ نه‌به‌ردی نیوان مرقۆڤ و دیوه‌کاندا، یاهوه‌ری مرقۆڤه^{٢٦}.

١-٢-٣-ب/ ئایینی زه‌رده‌شت، یاخود زه‌رده‌شتی:

ئه‌گه‌رچی هه‌ندێک له‌ زانایانی بواری لیکۆلینه‌وه له‌ ئایینی زه‌رده‌شت، جیاوازی ده‌که‌ن له‌ نیوان ئەو ئایینه‌ پاستیه‌ی، که زه‌رده‌شت هیناویه‌تی و له‌گه‌ڵ ئەو ئایینه‌ زه‌رده‌شتیه‌، که جیگه‌وه‌ه‌کانی بانگه‌وازی بۆده‌که‌ن. کرۆکی ئەو جیاوازیه‌ش له‌ یه‌کتا‌بوونی و دوانه‌یی بوونی بیروباوه‌په‌که‌یدایه^{٢٧}، به‌لام ئەوه هیچ له‌و پاستیه‌ که‌م ناکاته‌وه، که ئایینی زه‌رده‌شت زیاتر له‌ هه‌موو ئایینه‌کانی تر له‌سه‌ر بنه‌مای دوو په‌گه‌زی جیاواز و دوانه‌ی دژی‌یه‌ک دامه‌زراوه به‌جۆریک، که دوانه‌ی دژی‌یه‌ک شوناس و کرۆکی جیهان‌بینی ئەم ئایینه‌یه.

^{٢٥} عبدالله موبلی ئابادانی، میژووی ئایینی زه‌رده‌شت. وه‌رگێڕانی بۆ کوردی: وریا قانع، خانه‌ی چاپ و بڵاوکردنه‌وی قانع، چاپی دووهم ب‌ه‌وانه ٢٢ل.

^{٢٦} عبدالله موبلی ئابادانی، میژووی ئایینی زه‌رده‌شت، وه‌رگێڕانی وریا قانع، ب‌ه‌وانه ٢٤ل.

^{٢٧} علی شریعه‌تی، فرهنگ لغات، ٢٢١ل.

• هر لم ٻاره پيوه وٽراوه: "ٿاهورامزدای خوی زهردهشت هميشه يی و نه بهديه، زهردهشت به ژير، بينهر، به توانا و زانای ده زانیت. که ویستی جيهان دروست بکات، له سهره تاوه پڄيکی نه مر و په های به ناوی (وهومن) دروستکرد، يانی (په وشت، زهين، فيکر و نه نديشه ی چاک) له دواييدا وهومن هم مو ديارده کانی جيهانی دروستکرد" ٢٨.

زانایه کيتر له پوونکردنه وي نه م ٿايينه دا پٽيوايه، له بيروپاوه پي زهردهشتدا دوو سيستمی په زدانای به ناوی بوونه وهری به د (نه نگرمني نو) و بوونه وهری چاک (سپنټامني نو) هن، يانی بوونه وهری باش و بوونه وهری خراب، که هميشه له جهنگدان، هريه که شيان چهندين پاوه ر و فريشته يان هيه ٢٩.

له گاتاگاندا هوکاري چه په ٿييه و سهرچاوه ي پيرؤزی و پاکی. ٺو دووه هر له سهره تاوه وهک دوو براله و هاوتا هن، له (په سنا ٤٥، ٢) هاتووه که: "من دهموي لهو دوو په گزه بدویم، که له سهره تاي ژيانه وه هن - له وي، که په که پيرؤزه که يان به چه په له که ده ٿيت: هست، ٺامؤژ، هوژ، ٺاره زوو، گوشتار و کرداری په وانی ٺيمه دوو براله و يه کسان نين" هه روه ها له (په سنا ٣٩، ٤) هاتووه، که: "ژيان و مردن له به يه که گه يشتني ٺو دوو په گزه په يدايو" ٣٠.

٢٨ علي شريعتی، تاريخ و شناخت ادیان، ج ٢، انتشارات قلم، ١٣٨٢ هـ. ش. ل ٢٠٢.

٢٩ عبدالله موبلي ٺابادانی، ميٽوي ٺايینی زهردهشت، وه رگيٽرانی وريا قانع، بهوانه ل ٤٧.

٣٠ هاشم رضی، زهردهشت و ٺامؤژگاري به کانی. وه رگيٽرانی: م. گزمه يی، چاپخانه ی تيشک، سلیمانز ٢٠٠٠ ز. ل ٦٦.

نهم دوو هیزه (سپه‌ننامینو - نه‌نگره‌مینو) له سهره‌تای دروست‌بوونه‌وه
دوو هیزی دژیه‌یه‌کترین، په‌که‌میان له‌گه‌ل بیرى باش، گفته‌ی باش و کرده‌وه‌ی
باشدايه و دووه‌میان دژیه‌تې، مرقفې دانا له‌نیوان باشه‌کاندايه.^{۴۱}

"له‌سهره‌تاوه، جگه له خواوهند - ناوهرامه‌زدا هیچیکه نه‌بوو. بوونیکې
ته‌واو‌گشتگیر و خوايه‌تیبه‌کې پراوه‌ستا و له‌سهر خودی خۆی و قابل به‌بوونی
خۆی، به‌لام نهم خوايه‌تیبه‌ بریاریدا به‌ده‌رچوونی له‌سستیبه‌که‌ی و به‌پرو
خستنی جگه له خۆی به‌ره‌و بوونه‌وهر، هه‌تا نه‌وه‌ی په‌که‌مین دروست‌کراوی
بریتى بوو له دوو گیانی دوانه‌یې، که نه‌وانه‌ش (سپه‌ننامینو و نه‌نگره‌مینو)
بوون. نه‌وجا خواوهند تایبه‌ته‌ندى نازادى پټبه‌خشیون. سپه‌ننامینو چاکه‌ی
هه‌ل‌ب‌ژاردووه و ناویراوه به‌گیانی پی‌وژ، نه‌نگره‌مین‌وژ خراپه‌ی هه‌ل‌ب‌ژاردووه و
ناویراوه به‌گیانی به‌دی و به‌ره‌نگاری هه‌موو کرداریکې باش"^{۴۲}.

زهرده‌شتایه‌تې هه‌موو جیهانی فیزیایی واده‌بینیت، که له خۆیدا چاکه و
هه‌رچې گه‌نده‌لې هه‌یه‌ پاشتر له‌لایه‌ن (نه‌هریمه‌ن) هوه‌ هینراوه‌ته‌ ناوه‌وه. وه‌ک
بینیومانه، جیهانی گیان نمونه‌ی نه‌و جیهانه‌یه، به‌لام له‌بنچینه‌شدا لټی
جیاواز نییه، له‌دواين پ‌وژدا سهره‌نجام هه‌موو نه‌و خراپانه‌ تیکده‌شک‌پ‌ن‌ر‌ي‌ن
کانتیک (نه‌هریمه‌ن) له‌ناوده‌بریت، یان به‌ته‌واوی بټ‌ توانا ده‌کریت.^{۴۳}

^{۴۱} عبدالله قهره‌داغی، زهرده‌شت، چاپخانه‌ی تیشک، چاپی دووهم، سلیمانی ۲۰۰۷ ز، بېوانه
۱۳۶ل.

^{۴۲} فیراس نه‌لمسه‌واح، خولوه‌ند و شه‌یتان، وه‌رگ‌پ‌ان‌ی: به‌ختیار عه‌زیز، چاپخانه‌ی پ‌وژه‌لات-
هولیر، چاپی په‌که‌م ۲۰۱۱ ز. ۹۶ل.

^{۴۳} ر.س. زه‌هنه‌ر، پوخته‌یه‌ک له‌ بیر‌ویاوه‌پ‌ی زهرده‌شتی، وه‌رگ‌پ‌ان‌ی: نازاد حه‌مه‌ شریف،
چاپخانه‌ی مارین- هولیر ۲۰۰۰ ز. بېوانه‌ل ۷۱.

له کاتيکدا خه لکي کڙبوننه توه و پرسياړي چاکه و خراپه و پووناکي و
تاريکي له زهرده شت ده پرسن، له وه لامياندا به چرپني هڙه وه ده لئ:

تئستا بڙ نئوه نه ي په ججووراني پاستي و

نه ي خه لکاني دانا ده ناخفم..!

له مېر دوو مه زاري گه وړه وه، (دوو مه زاري گه وړه مه به ست دوو هڙي نه يار
و دږيه يه کن)

مه وړه هاش شيوه ي ستايشي نه هڙا و

راماني پاک و

زانستي چاک و ثاينني پاستي،

تا تيشک و پښنايي پاسته قينه بناسن و

به په سايي و شادوماني بگن.

گاتا، ها تي ۲۰، سروودي ۱

که وايه،

په يغه هره باشه کان به گوئي هڙش ببيسن و

به راماني پوون پروانن،

هه ريک له نئوه،

په کيک له م دوو ريگايه بڅخوي هه لېږتريت و

به ر له بويه ري مه زن

پاپه پن و به دروستي،

نه م ثاينه فير بين و په رهي پي بدن

گاتا، ها تي ۲۰، سروودي ۲

نه و دوو گه وهره لفانه،
 هره له سهره تاوه،
 له ناو رامن و خه يالدا په يدا بوون،
 په کيکيان چا که ده نوښت و نه وي ديکه خراپه،
 له و دوانه
 مروفي ژير پاستي و دروستي هله ده بژيرت،
 نه زانيس خراپه و چهوتي
 گاتا، ها تي ۳۰، سرودي ۳^۳

له ناييني زهرده شتدا په گروپيشه ي دوانه يي، ياخود دواليزمي له
 (گاتا) کانداه، که سهاره ت به چپيه تي پافه ي جوړاو جوړ کراوه، که له
 (يسنا ۳۰) (بندی ۳۰) دا باس له سهره تاي سهره لداني دوانه په ک ده کات، که له
 بيو گوشتار و کرداردا ناسازن و په کيکيان چاک و نه وي تريان خراپه، به لام
 به سهر هلداني نه و دوانه ژيان و مردن به ديديت. له مباره يوه په پره واني
 قوتابخانه ي دوانه يي پره وشت، ده لښ: نه م بهنده ي ناو گاتاگان باس له
 سيستمکي بيرگردنه وه ده کات، که تپيدا چاک و خراپ له جهنگدان. دوانه يي،
 ديارده يه کي فيکري و نمونه يه کي پره قارييه، که سهره تا له زهين و دواتر له
 گوشتار و کرداردا پهنگده داته وه، به لام په پره واني دواليزمي، ياخود دوانه يي
 دروستکردن (خولقاندن) له وياوه پردان، که نه م بهنده باس له سيستمکي

“بابان سه قزي، زهرده شت هيواي پژگاري، به پيوه برياه تي چاپو بلاوگرده وي سلتماني
 ۲۰۰۶ ز. ل ۲۲۶-۲۲۷.

خولقاندن دهکات، که تئیدا دوو هیژی (نه زه ل) چاکه و خراپه یان به دیه پناوه و شه پ و ملعلانی به رده وام هه به له نئوان دروستکراوه کانیاندا، واته به که میان باوه پی به دوو پهفتاری دژ و دوو میان به دوو به دیه پنه ری دژ هه به.

لیره دا و له هه دوو گریمانه که دا، جیهانی دروستکراو، یاخود بینراو، که جیهانی په ها نییه جیهانی دژه کانه، که تاریکی بی پووناکی و چاکه به بی خراپه و... هتد نابیت. دژیوونی نه و دوو په گه زه پیکه پنه ره سه ره کیهش دژیه کبوونی نه رکی نییه وه کوو بۆنموونه (ژن و پیاو)، به لکوو دژیه کبوونی ماهیت و چیه تییه وه کوو پووناکی و تاریکی^{٤٥}.

١-٢-٣ ج/ ئایینی دهیه سان (دیسان):

ناوی هه لگری بانگه وازی دهیه سانه، که به کیکه له و سئ ئایینه ی، که پاش (زه رده شت) باوه پیاو به دوانه یی هه بووه، "ئهم ئایینه بانگه واز بۆ نه وه دهکات، که هه موو چاکه به که له پووناکییه وه به و هه موو خراپه به کیش له تاریکییه وه، خوای خیر به سروشتی خۆی چاکه نه انجام ده دات و خوای شه په نگیزیش به سروشتی خۆی خراپه^{٤٦}.

١-٢-٣ د/ ئایینی مانی، یاخود مانیزم:

مانی، سی (٣٠) سال پاش دهیه سان سه ریه لدا و باوه پی و ابو، که چاکه و خراپه تیکه له به کن.

^{٤٥} فرنگ مهر، فلسفه زردشت، چاپ دیبا، چاپ هشتم، ١٣٨٤ ه.ش. بپاوه ل ٧٧-٧٩.

^{٤٦} محمد التونجی، الیزیدیون، ل ١٣٩.

(پووناکی) له م ټایینه دا پیوژترین و گوره ترینه، به لام له گال بالاده ستیدا به رامبه ر "هیزی دووم، که (تاریکی) به نه بخته به هیژترین، به لکوو به برده وامی پوویه پووی ململانی ټی ټو هیژه بوو ته وه. لیژده شه وه بیری (دوانه پرستی - Dualism) له م ټایینه دا دهرده که ویت له گال بیری به کتا پرستی، که به هیزی بی سنوور و بی هاوتایه، جیا ده بیتت وه" ٤٧.

مانی پیو ابوو، که "پووناکی پیچ ټاییه تمه ندی هه به، که هیژکی نارام و له سه رخ و نه نیپاریزی وریا و ژیر و لیها تووه و خوشه ویستی به نده کانی تی و جیگای باوه ر و متمانه و زیره ک و وردبینه. له به رامبه ر (بی باوه پی، بی وه فایی، کینه، کاولکاری، سوتینه ری و نه زانی) هیزی تاریکی.

ټم خه سلته باشانه بۆ (پووناکی) و خراپانه بۆ (تاریکی) دهرته نجامی ټو ده بوو، که به که میان (خودای) راسته قینه و شایسته ی پرستن و دووه میان له ناچاری خراپی و دلپه قی و ده سه لاتی سته مکاری، پایه ی خودای وه رگریوو" ٤٨.

فله سه فه ی دروستیوون لای مانیزم بۆ بنیاتنان و دریژه پیدانی ژیا نی بۆ به که مین دوو دروستکراو ده گ پیتته وه، که به کیکیان (مرؤفی کون) ه و ټو ویتریان (شه ی تان) ه، ټو دوانه ش، که له دوو په گزی جیاواز پیکه اتون به مه به سستی گواسته وه ی شه ر و ململانی ټی هه ر دوو هیزی (پووناکی و تاریکی) بۆ

^{٤٧} فرهنگ مهر، فلسفه زردشت، برهانه ل ٧٧-٧٩.

^{٤٨} سه رچاوه ی پیشوو، ل ١٣٠.

خۆيان، "سهره تا (تاريكى) دروستكراوێكى به ناوى (شهيتان) دروستكرد تا له لێدانى هێزى پووناكيدا هاوكارى بكات"^{٤٩}.

باوه پيوون به دوانه پهرستى لای مانيزم، تهنها نه وهنده نه بوو، كه دوو هێز پۆلى خۆيان له بالادهستى بوونه وههه و جيهاندا ببينن، به لكو وهك ياسايهك بۆ ئاسته جياوازهكانى خوارهوه له دروستكراوهكانى ديكهش، دابه زيبوو.

١-٢-٣/ه/ ئايىنى مهزدهك:

له سهردهمى قوبادى ساسانيدا سهريهه لدا واته (٤٨٧ى زايىنى)، دواتر (نهوشىروان) پاشاى ساسانى كوشتى. ته ميس هه مان تێپوانىنى مانى هه بوو بۆ ههردوو پهگهزه سههه كيه كهى پووناكى و تاريكى، كه وهك دوانه يهكى پێكهينه رو دروستكهر سهيرى ده كردن، به لām جياوازى له وهه دا بوو، كه (مهزدهك) باوه پى وابوو، كه پووناكى جيهانىكى ههستياره و تاريكى نه زانتيكى كوێر، پووناكى ههركارىك دهكاته به مه بهست و ويستى خۆى دهيكاته، به لām تاريكى كارهكانى به پێكهوتە^{٥٠}.

١-٢-٤/ دواليزمى دژيهك له ئايىنى كۆنى ميسرىدا:

له بهر ئۆرپى ئايينهكانى كۆنى ميسرىيهكان، ناچار يهك نمونه بۆ بابته كه مان دهكينه به لگه بۆ نه ناوچه جوگرافى و شارستانيه ته قوول و ميژوووه دوور و درێژه.

^{٤٩} سههراوهى پيشوو، ل ١٣٢.

^{٥٠} محمد التونجى، اليزىديون، بېوانه ل ١٣٩.

١-٢-٤/١ (حورس) و (سیت) دوو خوداوه‌ند له ټایینی میسری کڅون و سهره‌لډانی دوانه‌ی گ‌ردوونی:

له کڅتایی هه‌زاره‌ی چواره‌می پېش زاینډا، هه‌ندئ نه‌ته‌وه کڅچیان کردووه و له‌گ‌ل نه‌ته‌وه په‌سه‌نه‌کانی میسردا، پېکه‌وه جېگ‌یربوون، ټم دوو پېکه‌اته‌ی دانېشتوان جگه له‌وه‌ی به‌رده‌وام له ملعلانډابوون تا دواتر له قه‌واره‌یه‌کدا په‌کخران، هاوکات بږویان و‌ابوو، که خواکانیشیان له دژایه‌تی په‌کتریدان.

(سیت)، که خواوه‌ندی دانېشتووه په‌سه‌نه‌کان بوو له‌گ‌ل (حورس)دا، دوانه‌یه‌کی دژیان له ناخ و زه‌بنی میسریه‌کاندا چاندبوو، که وه‌ک باوه‌پېک و ټایینی میسری به‌رده‌وام بوو، به‌جږړېک، که میسریه‌کان باوه‌پیان و‌ابوو، که خواوه‌ند (حورس) نوښته‌ری هه‌موو هیزه چاک و ټه‌کتیفه‌کانه و سهره‌ری ټاسمان و خڅره، که مایه‌ی ژایانه، به‌لام خواوه‌ند (سیت) په‌که‌مین دوزمنی خڅر و هه‌موو پووناکیه‌که به جڅره جیاوازه‌کانیبه‌وه، ټم وینه سهره‌تاییه‌ی ټېگه‌تېف و ټه‌کتېف (کارا و ناکارا) زیاتر ده‌رېږا له دوانه‌ی پووناکی و تاریکی، یاسا و ناژاوه‌دا، به‌لام به‌گشتی دوالیزمی دژیه‌ک په‌گ‌زی په‌که‌م و پېکه‌پته‌ری بڼه‌پته‌ی بوو له‌م جېهان‌بنیبه‌دا^{٩١}.

١-٢-٥/ ٥ نمونه‌یه‌ک له ټایینه‌کانی کیشوهری نه‌مریکا:

١-٢-٥/١ ټایینی (omeecuiltli) ټرمیکوه‌تلی واته، (خوای دوانه‌یی):

ټم ټایینه بږ ټم لیکڅلینه‌وه ټڅر جېگای سهرنج بوو، بږیه وه‌ک ته‌نھا نمونه‌ی ټایینه‌کانی کیشوهری نه‌مریکا، ټامارژه‌مان پېدراوه، ټایینی خوای

^{٩١} فیراس ټه‌لسه‌واح، خواوه‌ند و شه‌یتان، وه‌رگټپانی: به‌ختیار عه‌زیز، بېوانه ل ٦٧.

دوانهیی وهك لێكۆله رێك پوونیکردۆتهوه، ده‌ڵێ: "ئهو بوونه به‌رز و بلندیه له ئایینی (ئه‌زیتیک)ی مه‌کسیکی دا، که له ده‌ره‌وه‌ی شوین و کاته، سه‌رچاوه‌ی ژیانه، هه‌ندێ له لێکۆله‌زان وایده‌بینن، که مه‌کسیکییه‌کان بێگومان له‌وه‌ی، که هه‌موو شتێک له‌م بوونه‌دا هه‌لگری یه‌کیه‌تی و یه‌کبوونێکه له پێکهاته دژ و جیاوازه‌کان، له نێر و مێ، له پووناکی و تاریکی، جو‌له و ئارامی، یاسا و بێ یاسایی. ئه‌م دوالیزمی دژیه‌که، پێکهاتنه‌ری بنه‌په‌تی هه‌موو شتێکه و له هه‌موودا هه‌یه، هه‌روه‌ها بڕوایان وایه له‌م پاستیه بنه‌په‌تییه‌وه ژيان هاتووته بوون، هه‌ریۆیه ئه‌م خوایه، که شاراوه‌یه‌کی زۆر نه‌هێتیان بۆ ئاشکرا ده‌کات (واته خواي دوالیزمی دژیه‌ک)، به‌لام ناتوانین بیناسین هه‌ریۆیه ته‌نها خوایه، که په‌ره‌ستگای نییه" ^{٥٢}.

١-٢-٦ / دوالیزمی دژیه‌ک له ئایینی ئێزیدی (الیزیدی) دا:

په‌ی‌ره‌وانی ئه‌م ئایینه، که کاریگه‌ری ئیسلام و مه‌سیحی و ئاین و ته‌وژمی فیکری دیکه‌یان له‌سه‌ره، به‌تایبه‌تی ئایینی (مانی، یاخود مانیزم) باوه‌ریان به‌ خوا هه‌یه، به‌لام له‌ پاره‌کردنی پۆلی (إبلیس) شه‌یتان دا، په‌نگدانه‌وه‌ی دوانه‌یی، یاخود دوالیزمی ئایینی (مانی)یان پێوه‌ دیاره. سه‌باره‌ت به‌ پێکه‌ی (إبلیس) مه‌لیک تاوس ده‌ڵێن: "ئهو خوایه‌ی، که سنوورێک نییه بۆ به‌خشنده‌یی له‌گه‌ڵ دروستکراوه‌کانیدا، هیچ زیانیکیان پێناگه‌یه‌نێت و خراپه‌ی ناوێت بۆ به‌نده‌کانی، چونکه ئهو چاکه، به‌لام شه‌یتان شه‌په‌نگیزه و په‌لکێشیان ده‌کات بۆ خراپه‌کاری و خۆشی خراپه، بۆیه ژیری له‌وه‌دایه هه‌ر که سێک خۆشبه‌ختی

^{٥٢} ١. امام عبدالفتاح امام، معجم دیانات و أساطیر العالم، ج ٣، مکتبه‌ مدبولی، ٢٠٠٨ ز، ل ٦٢.

دهوټ با پشت بکاته پهرستشی خوا و هوول بدات په زامه ندی شه یتان ده ست بخات^{۹۲}.

هه روه ها باوه پریان وایه، که خوا فریشته کانی تاقیکرده وه، که داوای لیکردن کړنوش بهرن بق ئاده م، به لام (بلیس) کړنوشی نه برد و بوو به سرگه وړه ی فریشته کان، هه رویه پتویسته، کومه که له هیزی شاراوه ی شه یتان وه ربگریئ بق دزایه تی چاکه و پشت به تاریکی بیه سترئ له بری پووناکي، نا به مجوره خو بپاریزئ له شه پ و گچهلئ شه یتان^{۹۳}.

هه روه ها له کتیبی (جلوه) دا (که کتیبی پیروزی ئیزیدیه کانه) هاتووه، مه له که تاووس پیش هه موو دوستکراوه کان، دوستکراوه و ناویکی دیکه شی هه یه، که بریتیه له (کاروبیم) واته، پاش خوای جیهانیان^{۹۴}.

لیره وه بزمان دهرده که وټت، که ئیزیدیه کان باوه پریان به دوو هیزی کارا هه یه و هه ردوکیان پیروز راده گرن، که نه ویش (خوا)ی دوستکر و (شه یتان)ی سه رچاوه ی خراپه و شه په نگیزییه، به لام به رده وام خیر و قوریانی و جه زن بق شه یتان ده که ن تا له شه پی دوورین و پازی بکن. لیره دا گرنه نه وه یه دوو هیزی بزویته ری بوون له م باوه په دا هه یه، که چاکه و خراپه، یاخود تاریکی و پووناکیه.

^{۹۲} مجموعه من المؤلفین، موسوعة المراق الحديث، مكتبة النهضة، ج ۲، الطبعة الأولى، ۱۹۸۹ م.

ل ۱۰۰۵.

^{۹۳} محمد التونجي، اليزيديون، ل ۱۲۵.

^{۹۴} سه رچاوه ی پیشوو، ل ۱۲۶.

۱-۲-۷/ ثابینه کانی په کتاپه رستی و دوالیزمی دژیه ک:

بېگومان مه به ستمان له ثابینه کانی په کتاپه رستی، نو ثابینه په، که له دژکترین (عقیده) و جیهان بینیدا باوه پریان به خواى (تاک) و هروه ها له په رستشدا خواى تافانه ده په رستن و باس له (وه حى) نیگای نو خواجه ده که ن بق مرق و ه لگری چندین (دژگما)ن، که به شیکى دانه پراوه له پړواپتان به پېرؤزییه کان. له گرنګترین و دیارترینی نو ثابینه (یه هودی، مه سیحی، یاخود کریستیان و نیسلامه).

به ر له وهی تیشک بخینه سر بابه تی دوالیزم لای هریه ک له م ثابینه، به پتویستی ده زانم باس له دوو چه مک، یاخود بابه تی سره کی بکه م، که په یوه نډیه کی ته نگاوته نگیان ه په له گه ل بابه ته که ی نټمه، که دوالیزم و دوالیزمی دژیه که و له م سټ ثابینه دا وه ک خالټکی هاو به ش ه په، که نه گه ر وه ک یه ک نه هاتېت له باسکردندا نووا بابه تی کی بنه پرتیه له هر سټ ثابینه که دا و وه ک کایه و به لگه یه بق بایه خ و گه ردوونی بوونی مه به ست و بابه ته سره کیه که ی نټمه.

۱-۲-۷/ ۱ ثیبلیس، یاخود شه پتان:

ثیبلیس (Iblis). شه پتان، یاخود سرکرده ی شه پتانه کان، له بنه پرتدا فریشته یه ک بووه، که به زمانی عیبری پېیده و ترا (Azazil)، هیمای شه پرنګیزیه و له هه موو ثابینه کاند ا ه په، به لام به ناو و نازناوی جیاواز، هه ندیک له لیکوله ران پایانوايه: "که وشه ی (ثیبلیس) دهر نه نجامی شتواندنی وشه یه کی یونانی کونه (Diabolos) به واتای شه پتان (Devil)، یاخود وشه ی

شهیطان (Satan) به عیبری، شیبلیس تهخت و دهسه لاته کی به سهر (ثاوه) هوه داناه و له ویوه شهیتانه کان ده نیریت بل له خشته بردنی مرفه کان^{۵۶}.

شهره نگیز = شهیتان (Devil)، وه رگپراوه له (Evil) واته: شهر، یاخود خراپه، (Do) واته (کار)، به سهریه که وه (خرابه کار) شهیتان، که بهرجه سته بوی هیزی خراپه و شهره نگیزیه له جیهاندا، یاخود گیانی شهره نگیزی، شهیتانی گورهش (شیبلیس) ه، که وشه عهره بیه که ی له (لا باس) هوه وه رگپراوه، واته له ده ستانی تکار ی و بی هیوا بون...^{۵۷}.

شهیتان له هه رسی ئایینه که دا سه رچاوه ی خراپه کارییه و هیزی شهره نگیزیه، به گشتی شهیتان جهنگ و ململانی و دژیه تی له گه ل مرفه دایه و له هه ولی له خشته بردنی مرفه دایه، چۆن پیشتی بویه هکاری گومراکردن و وه دهرنانی (تادهم و ههوا) له بههشت و جیهانی نه مری. به کورتی له م باسی (شهیتان) له سی ئایینه که دا، په یوه ست به بابته تی (دوالیزمی دژیهک)، که ئامانجی ئیمیه، بهو دهرنه تجامه، مه به سته که مان کورت ده که ی نه وه، که (شهیتان) په کتک له دوو دانه ی (دوالیزمی دژیهک) پیکده هیئتیت له به شیک له جیهان بینی سی ئایینه ئاسمانیه که دا، به لام سه بارهت به چیه تی نه و په که ی دیکه ی بهرام بهر به (شهیتان) له هر ئایینیکاندا تاییه تمه ندی و راهی جیاواز هیه، بیگومان دواتر، که هاتینه سهر باسی (دوالیزمی دژیهک) له هه رکام له و ئایینانه دا به شتیه په کی جیاواز و تاییهت نه و لایه نه پوونده که ی نه وه و هاوکات چه ندین په گه ز و بابته تی دوانه یی دیکه ش له هه رکام له و ئایینانه دا ده خه ی نه پوو.

^{۵۶} ۱. امام عبدالفتاح امام، معجم دیانات و اساطیر العالم، ج ۲، ۲۰۰۸ ز، ل ۱۷۳.

^{۵۷} سه رچاوه ی پیشوو، ج ۱، ل ۲۹۶.

۱-۲-۷-ب/ چاکه و خراپه، نمونه په کی هاوېهش له دوالیزمی دژیهک:

مرؤ له سهره تاي بوونيه وه له م جيهان و ژيانه دا پووبه پړوي دوو جوړ شه پ و خراپه کاري بوو ته وه، که په که میان خراپه و ويرانکاری سروشتی و دياردهی ناو خودی سروشت بوو و دووهميان، چاکه و خراپه ی په فتاری نيو تاکه کانی کومه لگا بوو.

جوړی په که میان، ديارده په کی دهرهاوېشتهی ناو خودی سروشت بوو وه کو بومه له رزه، بورکان، لافاو و... هتد، به لام جوړی دووهميان دهرهاوېشتهی په فتاری خوويستانه ی مرؤی خاوه ن ژيريه، کاتيک، که لاده دات له و بنه ما و ياسا هاوېهش و به لژين له سهر درواونه ی، که له نار کومه لگایه کدا کړده نگی له سهره و وه که به های هاوېهش سهر دکرنت، وه کو دزی، ستم، ده ستریز ی و... هتد.

له سهره تاي ژيانی مرؤ وه جوړی په که میان دوو خوی هیزی چاکه و هیزی خراپه ی پیکه ینا، به لام جوړی دووهميان له ناستی په فتاری تاکه که سیدا مایه وه و چاکه و خراپه وه کو شوناس و په فتاری دوو جوړ له که سایه تی ناو کومه لگا دهرده که وت نه که وه که جوړی په که م، به کورتی دوانه یی و دوو جه مساری شوپنه بوو یه وه بؤ ناو په یوه نديیه کومه لایه تییه کان.

زانایه کی تر لایه نه کانی نه م بابته پوونده کانه وه و پښویه، که دواتر په وشت په یوه سترکراو ته وه به نایینه وه، نه وکانه ی، که جیهان بینی مرؤ وه که په که په کی پیکه وه په یوه ست و کامل سهری بوونه وهری ده کرد و له جوړه بیرکړنه وده دا پروای وایه، که ژيان و جيهان و بوونه وهر ياسایه کی وردی هاوسه نگ هه موو بهش و کایه کان په یوه ست ده کات و ده یانبات به پړوه،

بەجۆرێك بپوای وای، كە لەپشت ئەم بوونەوهرەوه هێزێكی خوایی تاك و تەنها هەبێ، كە دابەش نابێت. ئەم جیهانبینییهش بەپوونی و ئاشكرا كاتیك دەرکەوت، كە بیروباوەڕی یەكتاپەرستی سەریه‌لدا، كە بەهۆیپێ جگە لە (خوا) هیچ بوونیكیتر نابینێت و هەموو (خێر) و چاكەیش دەگێڕێتەوه تەنها بۆ ئەو، خودا ئەو چاكەبێ، كە هەموو چاكەبێك لەوه‌وه‌یه. لێره‌وه چەمکی شەیتانی گەردوونی سەریه‌لدا، كە نوێنەرایەتی خراپە دەكات لە هەموو ئاست و كایەكاندا و هەموو خراپەبێكی بوونەوهر و دەرئۆن و پەفتاری مۆفەكانیش دەدرێتە پال ئەو. بێرۆكی شەیتان لە بیروباوەڕی ئایینیدا بووه‌ هۆی پێكهاونی، یاخود دروستبوونی چەمکی دینامیکی بۆ مێژوو، چونكە شەیتان هەلەبێ، هەلەش دەبێت راست و چاك بكرێت بەبێ ڕێگەگرتن لە پەرەنسیبی ئازادی و ئازادبوونی مۆف، ئەم راستکردنەو‌ه‌یه‌ش لەچاراچێوه‌ی جەدەلێكی مێژوویدا دەبێت، كە لەسەر بنەمای مەلانیی چاكە و خراپە دانراوه‌ و بە سەرکەوتنی چاكە و تێكشكانی خراپە كۆتایی دێت. بە ئەمانی شەیتان مێژووی كۆتایی دێت، چونكە مێژوو بەبێ مەلانی و دزاییەتی ئێوان جیاواز و دژەكان، بوونی نییه‌.

١-٢-٧-ج/ دواليزمی دژبهك له ناسيني په هودی دا:

نه گهرچی نایینی به کتاپه رستی به واتای په رستنی یه ک خودا دیت له
جیهانبینی (عقیده) و په رستش، به لام به سه ربوردیکی نایینی یه هودی
روویه رووی کشه یه کتاپه رستی ده بینه وه له بواری به شی جیهانبینی

^{٥٨} سود وهرگز او به له فراس السَّوَام، الرحمن و الشَّيْطَان، ل ٥٤.

(عقیده) دا. له په رستیشدا نه‌ها کړېتوش بڼو خوی تاقانه‌ی نادیار ده‌برېت و قوربانی بڼو ده‌کړیت. (وه‌ک له تورات له (سفر التکوین، ۱۷)) هاتووه، خوی‌ه‌ک به‌ناوی (یهوه) په‌یمان و به‌لټن‌نامه‌یه‌کی له‌نیوان نه‌وه‌کانی (ئیسرائیل) دا به‌ستووه، که نه‌گه‌ر نه‌وان نه‌و خوا تاقانه‌یه به‌رستن نه‌وا نه‌ویش له به‌رامبه‌ردا زه‌وی (که‌نعان) فه‌له‌ستینیان به‌مولگی پی‌ده‌به‌خشیت.

نه‌و کټ‌شه‌ی، که مه‌به‌ستمانه له بواړی جیهان‌بینیدا، سه‌ره‌تا له واتای مه‌ندیک له نایه‌ته‌کانی (تورات) وینه‌ی دوو، یاخود چند خوی‌ی دروست ده‌بیت له زه‌ینی خوی‌نه‌ردا " . زورجار (یهوه) وا وه‌سف ده‌کړیت، که گه‌وره‌ترین خوی‌ه له‌نیو خواکاندا. بڼو نمونه له (الخروج ۱۵: ۱۱) دا ده‌لی: "کټ وینه‌ی تزیه له‌ناو خواکاندا نه‌ی خوا، کټ وه‌ک تر پیروزه (ته‌نانه‌ت ناوزه‌د ده‌کړیت به‌خوی خواکان، وه‌ک له (یشوع ۲۲: ۲۱) هاتووه (نه‌وه‌کانی رانوبین وه‌لامیان دایه‌وه ووتیان: نه‌ی خوی خواکان" ۹۹.

ه‌روه‌ها هه‌مان سه‌رچاوه زیاتر پوونیده‌کاته‌وه و ده‌لی: " (یهوه) واته خوی نه‌وه‌کانی ئیسرائیل به‌شیوه‌یه‌کی زور دراماتیکیانه و له وینه‌ی مړو‌فیکدا خوی نیشاند‌ه‌دات و له‌گه‌ل (یعقوب) دا ده‌که‌وینه گفتوگو. پاشان ده‌که‌ونه ململانی و زورانبازیه‌وه و ته‌نانه‌ت یعقوب لیتی ده‌دات تا نه‌وه‌کاته‌ی هاوارده‌کات، که من (یهوه) م، نه‌م چیرۆکه‌ش به‌دریژی له (سفر التکوین ۳۲) دا هاتووه" ۱۰۰.

^{۹۹} فراس السّواح، الرحمن والشّيطان، ل ۱۰۲.

^{۱۰۰} سه‌رچاوه‌ی پی‌شوو، ل ۱۰۷.

تهنانهت نهم خواجه له گهل (موسا) شدا ده که ویتته ململانی کاتیک، که موسا داوا ده کات بیبینه، به لام نهو پازی نابیت، به لام دواتر موسا و هارونی برای و چهند که سیکي تر هر ده بیبینه.

به گشتی نه گهل له پووی تیروانینه وه سهیری ثابته کانی نیو تهورات بکهین (یهوه) برده وام دژی ههیه و له ململانیدایه. هندی کجار له گهل خوی دیکه دا و هندی کجار له گهل مرفیکدا و تهنانهت له سه ره تای دروستکردنی (ئاده م) دا، که خوی گه وره واته (یهوه) فرمان ده کات به (ئاده م)، که لهو داره نه خوات، چونکه خواردنی بهری نهو داره (نهمی) دا وه ته مرف و (یهوه) ش پیتناخوشه کهس جگه له خوی نهمر بیت!!^{۱۱}. سه بارهت به کاره کتیری (شهی تان) و بابتهی چاکه و خراپه له تایینی یه هویدا، ده بینین، که شهیتان ئامادهیه (واته حاض) و نا ئاماده شه.

سه ره تا وا درده که ویت، که شهیتان پۆلکی نۆر لاوه کی ههیه و (یهوه) خوی دروستکری چاکه، خراپه، تاریکی و پوونا کیشه. له (یشوع ۴۵: ۷۶) دا هاتوو، که "تهننا من خوام، نه که سیت، ویتته به خشی پووناکی و دروستکری تاریکی، دروستکری ناشتی و ههروه ها خراپه و شه. من دروستکری هه موو نه مانهم". لیره دا که سایه تی خوا و شهیتان له (یهوه) دا کۆکرا وه ته وه، به لام هندی کجار شهیتان وه کو (هاو بهش) له گهل (یهوه) دا درده که ویت و هندی کجاریش وه که دواکه و تووی و فرمانه کانی جیبه جیبه کات، بۆ نمونه له (سفر لاوین) (یهوه) (عزازل) واته شهیتان بانگ ده کات و پیکه وه نهو قوریانییه، که کراوه و قوریانی (گونا هه) دابه شه ده کن وه که یه که بهش بهشی ده کن.

^{۱۱} سه رچاوهی پیشوو، ل ۱۲۷.

ههروهه له (أشعيا) دا هاتووه، كه (يهوه) شهيتاني دروستكردووه تا كاري خراپه ي پېښكات و به (مهلك) له ناويه ر ناوي دهبات و دهلي: "من له ناويه ر دروستكردووه بق خراپه كاري) (٥٤: ١٦). ههنديكار پڅي پيس و ههنديك به به لاو دهر د ناوي دهبات و ههنديكار پيگه وه هاوكارن بق توله سندنه وه، وهك له باسي هاوكاري (يهوه) و (شهيان) دا هاتووه به رامبه ر به (نه يوبي پيغه مبه) و له ته وراتدا به ناوي (سفر ايوب) ناماژه ي پي دراوه^{٦٢}.

به گشتي له م تايينه دا جه ده لي نيوان خوا، شهيان، چاكه و خراپه له پهفتار و دهر وني مرقفه كاندا و ململاني نيوان دواليژه دژه كان پيگه پيگه ري شه تايديا. ميژوو، ململاني نيوان شه دواليژه دژانه دهيجوليئي و كوتايي ميژوويش شه و كانه به، كه چاكه سه رده كه ويته به سه ر خراپه دا و شه وش له وه دا به رجه سه ده بيت، كه مرقفاهي سه ركه و توو ده بيت له خو پاكر دنه وه و تپه پاندي مرقفي ناكامل و گونا هكار (له ويته ي ئادهم) بق مرقفي كامل له ويته ي شه كه سه پزگار كه ره ي، كه له ته وراتدا مژده ي هاتني دراوه.

١-٢-٧-د/عيرفاني په هودي:

(غنوصي) واته (عيرفانيه ت)، كه دراوه ته پال (غنوص - Gnosis)، كه شه وپش وشه به كه له به نه پته دا يونانيه و به شيوه به كي گشتي به واتاي مه عريفه ديته. هاوشيوه شي له زمانه كاني ديكي هيندو شه وروپيدا هيه. بژموونه به شينگليزي (know) واته ده زانيت و مه عريفه ي هيه و ههروهه (knowledge) واته مه عريفه، شه مه عريفه به ي، كه چه كه كاني (غنوص) باسي دهكات، زياتر

^{٦٢} فراس السواح، الرحمن والشیطان، ل ١٣١١.

نزیکه له وچه مکه ی (عیرفان)، که له ته سهوفی ئیسلامیدا به کار دیت. به گشتی و له هه موو ئایینه کاندا، واته ئو چالاکیه پڅی و ده روونی، که ده مانگه یه نیتته مه عریفه ی نه ئینیه کانی خواپی له پڼگه ی نه زمونځ کړندی (تجربه ی باطنی) یه وه، که ده رنه نجام سر له (کشف) و (الاستناره) ناشکرا کړدن و بهرچاو پوښنیه وه، ده ردینیت.

له بهرام بهر ملکه چی یه هودیك بڼ شه ریهت و به جیگه یان دنی سروه ته کانی و هه روه ها له بهرام بهر باوه پی مه سیحیه کدا به (یسوع) پرگارگر، که سیکی (غنوص) عارف ئو پڼگایه ده گرځته بهر، که به نه زمونځ عیرفانی خڅی به ره و مه عریفه ی خواپی بهوت، نه ویش پڼگای (ذوق) و (کشف) و (تبلهامه). ثم مه عریفه یش ته نها پڼگای ئازاد کړندی پوځه له زیندانی جهسته ی، مادی و بگه پڼتته وه بڼ جیهانی پووناکي بالا، که لیوه ی هاتووه.^{۶۲}

هه روه ها هه مان زانا به رده وام ده بی و ده لی: "ئو خواپه ی، که که سی عارف له ناخیدا به دوایدا ده گه پڼ، (یهوه) نییه، که دروستکری ثم جیهانه ماددیه ی، به لکو ئو خوا بالا، که دوالیزمه کانی نیو دروستکراوه کانی تیپه پاندووه و بلندتره له وان. نه وان باوه پړیانوایه، که ثم جیهانه که موکوړته و لیوانلیتوه له خراپه کاری و دروستکراوی خوا نییه، به لکو له دروستکراوی خواپه کی نزمه، که خوا ی نیو (ته وراته). ئو خواپه به راورد ده که ن له گه ل خوا ی خراپه ی ناو ئایینی (زهرده شت) و ناوزه دی ده که ن به (فرمانپه وای تاریکی)، که فرمانپه وای جیهانی ماددیه. ثم خواپه دڅه له گه ل خوا ی پووناکي جیهانی بالا، که هیچ وه سف و ناویک ناتوانیت گوزارشتی لی بکات و

^{۶۲} سرچاوه ی پېښور، بېروانه ل ۲۰۰۶.

ئەم خۆیە بەردەوام کار لەسەر ھێشتەنەو و دەرنەچوونی ئەر بەشە پووناکیە ئاسمانیە دەکات، کە لە ناوھە پۆکی دروستکراوەکانی جیھاندایە. ھەر ئەم خۆیە کاتێک دابەزیە سەر دروستکردنی مەژۆ وەک دوایاری دروستکردن و جەستەیی ئەم مەژۆیی لەو ماددە تاریکیە دروستکرد، پاشان پۆحی، کە لە پووناکییەکانی بالاو و ھەرگرتووە خستبە ناو جەستەییو و بۆئەوھە لەچارچۆی نەزانیدا بێنیتەو (شەریعت)ی بەسەردا ھەرزکرد. (شەریعت) تەنھا سەرقالکردنی مەژۆ تەنھاگە عێرفان و (اكتشاف) و ناوھە پۆکی پاستەقینەیی پۆح^{۶۴}.

۱-۲-۷-۵/ ھوالیزی دژیک لە ئایینی مەسیحی دا:

"لەسەرەتاو و شەیک بوو، و شەیکەش لای خواو بوو، و شەیی خوا بوو. سەرەتاگان لای خوا بەمچۆرەبوون. ھەموو شتێک بەوھەو ھەبوو، بەبێ بوونی ئەریش ھیچ شتێک لەوھەنەبوو، کە ھەبە^{۶۵}.

ھەرەک لە ئینجیلدا ھاتووە: "لە ئەزەلدا ھیچ شتێک نەبوو جگە لە خوا، بوونیکێ لەخۆو و دروستنەکراو، ھەمووی پووناکی، بەلام ئەک لەوچۆرە پووناکیە، کە دوایی دروستکرا، بەلکو پووناکی شکر و سەرەری. ئەم بوونە بەشێوھەکی ئالۆز و نەپتیی، کە لە چۆنیەتیدا (سێ لەیک و یەک لە سێ بوو)، کە ئەوانیش (باوک) و (کۆپ) و (گیانی پیرۆز) بوون، لە ئەزەلەو کۆپ لە باوک و

^{۶۴} فراس السّواح، الرحمن و الشیطان، ل ۲۰۴.

^{۶۵} ئینجیلی پیرۆز، چاپخانە زانکوی صلاح الدین - ھەولێر ۱۹۹۸ ز.

گیانی پېرژیش له همدو وکیان بوو ته وه، که واته سین سهرور و یه ک خوان^{٦٦}.

له باوه پې مه سحیدا فریشته کان یه کم دروستکراوی خوان، که له چه قی پووناکییه وه ده رچوون و دابه شبوون به سر حوت ناسماندا، که هموی پووناکییه، له ناو فریشته کاند (لوسیفر)، که جوانترین و بهرترترین فریشته یه، پییوابوه خوا له و باشتري دروستنه کردوه بویه، که خوا پلانی دروستکردنی نادمی دانا، (لوسیفر) هموی پلانی خوی بۆ بهرنگاری نه و دروستکراوه نوییه خسته کار^{٦٧}. سه باره ت به نادمه میش له نایینی مه سحیدا: "نادم بهرجه سته بووی مرفیکی کامل بو، که خوا ویستویه تی، نه ویش سهره تا وه ک فریشته کان نه مر بوو نه گهرچی له مادده دروستکراوه، هروه ها وه ک فریشته کان خاوه نی ویست و نازادی بو، له سر زه وی. خوا نمونه ی به هشتیکی وه نه وه ی بالای بۆ دروستکرد، که هموی شتیک نیایدا حالال بو، ته نها به روو بووی دره ختیک نه بیت. واته خوی و (حه وای خیزانی، که دواتر له په راسوی نادم دروستکرا، به لام دواتر شه یقان هروه ک فیشکه فیشی (مار) ده یچپاند به گوئی (حه وادا و دهر نه نجام پازی کرد، که له بهری نه و داره بخوات و دهر خواردی نادمه میشی بدات. شه یقان سویندی بۆ خواردن نه گهر له و داره بخون نه وای نیوهش وه ک خوا زانستی چاکه و خراپه ده زانن. نه م هه واله، که گه یشته لای خوا (واته هه وائی یاخی بوونی نادم)، (خوا) نه فره تی گهره ی کرد له (ابلیس) و (نادم) و هموی جیهانی مادده. چونکه

^{٦٦} فراس السواح، الرحمن والشیطان، ل ٢٠٥.

^{٦٧} سرچاوه ی پېشور، بېوانه لاپه په کانی ٢٤٠ بۆ ٢٥٢.

مرۆڤ سه‌روه‌ری ئهم جیهانه‌یه، خوا ئاده‌می له به‌هه‌شت ده‌رکرد و ناردیه سه‌ره‌وی خۆل، که خۆی له‌وه دروستبوو بوو، به‌مشێوه‌یه جیهانه‌که‌شی فێدرايه سه‌ره‌وی^{٦٨}.

ئایینی مه‌سیحیش وه‌کو نمونه‌ی ئایینه‌کانی پیشوو رافه‌یه‌کی دوالیزمانه‌ی هه‌یه بۆ (بوون) ئه‌گه‌رچی له‌ بنه‌رته‌وه باسی دووخوای نه‌بێت، به‌لام له‌ ژياندا ململانیی شه‌یتان و مرۆڤ ئامانجی سه‌ره‌کییه، که نوێنه‌رایه‌تی هه‌یێ چاکه و خراپه ده‌کن. ئه‌وه جگه له‌وه‌ی باسی جیهانی بالا و خواره‌وه پووناکی و جیهانی تاریکی و... چه‌ندین بابته‌ی دیکه‌ش، بۆ بابته‌که‌ی ئێمه، که گه‌ردوونی بوونی دوالیزمی دژیه‌که، به‌لگه‌یه‌کی ئاشکرايه.

١-٢-٧/ عیرفانی مه‌سیحی:

له‌ بابته‌ی عیرفانی (یه‌هودی)دا باسی زاراوه و چه‌مکی (غنوص)ی، یاخود عیرفانمان کرد، که لێره‌دا پێویستی به‌ دووباره‌کردنه‌وه نییه، به‌لام به‌ پێویستی ده‌زانم بێتم، عیرفانی (مه‌سیحی)یش، که درێژکراوه‌ی عیرفانی یه‌هودیه، به‌هه‌مانشێوه‌ی ئه‌وان له‌ پێگای گه‌شتن به‌ (بصیرت)ی ناخ و ده‌روونه‌وه ده‌گه‌نه‌ راستی گشتی و په‌ها و نه‌یاره‌کانیشیان واته‌ ناعارفه‌کان (agnostics)، ئه‌وانه‌ن، که پووکشی پێنماییه ئایینییه‌کانیان وه‌رگرتوه و نه‌چوونه‌ته ناوه‌پۆکی. هه‌ریۆیه ئه‌گه‌ر پزگاریبوون لای یه‌هودیه‌ک به‌ په‌یوه‌ستبوون بێت به‌ شه‌ریعه‌ته‌وه و لای مه‌سیحه‌ک له‌پێگای باوه‌ره‌یتان بێت به‌ (یسوع) مه‌سیح، ئه‌وا پزگاریبوون لای عارفه‌ک به‌ پێگای چالاکی پۆچی

^{٦٨} فراس السواح، الرحمن والشيطان، ٢٥٢ل.

دهروونی ده‌بیت، که ده‌رته‌نجام عارف مه‌عریفه‌ی ده‌بیت به (نه‌فس)ی خو‌ی و دواتر مه‌عریفه‌ی نه‌فس سه‌رده‌کیشیت بۆ مه‌عریفه، یاخود په‌ییردن و ناسینی مرۆف دواتر له قوولترین حاله‌تیدا سه‌رده‌کیشی بۆ مه‌عریفه و ناسینی خوا‌یی. هه‌ربۆیه گونا‌ه و خراپه دوزم‌نی مرۆف نییه، به‌لکو (نه‌زانین) دوزم‌نی مرۆفه (واته کارکردن له‌سه‌ر دوالیزمی زانین و نه‌زانین). هه‌ر لێ‌روه له‌ی عارفه‌کان (مه‌سیح) زیندوو ته‌نها هێما‌یه‌که بۆ زانینی راستی^{٦٩}.

به‌هه‌مان شیوه‌ی عیرفانی په‌هودی، له‌ی عارفانی مه‌سیحیش، ئه‌و خوا‌یه‌ی له ناخدا به‌دوا‌یدا ده‌گه‌ڕێن، ئه‌و خوا‌یه نییه، که ئه‌م جیهانه ماددیه‌ی دروستکردووه، که پپه له ئازار و خراپه‌کاری و مردن، به‌لکو مه‌به‌ست له‌و (باوکه) پپ له پووناکییه‌یه، که دوانه‌یی نێو دروستکراوه‌کانی تێپه‌راندووه و هه‌چ وه‌سف و ناویک گوزارشتی لێ ناکات. "یه‌کێک له خاله جیاوازه‌کانی عیرفانی مه‌سیحی له ئایینی مه‌سیحی ئه‌وه‌یه، که ئه‌م جیهانه ماددیه‌ی دروستکراوی خوا نییه، به‌لکو دروستکراوی خوا‌یه‌کی پله نزمه، که خوا‌ی په‌هوده، که ئه‌ده‌بیاتی عیرفانی مه‌سیحی له شیوه‌ی دروستکراویکی شیوا‌ودا وێنه‌ی ده‌کات، که به‌شیکی ماره و به‌شیکی شیر و دوو چا‌وی سووری ئاگرا‌وی هه‌یه و له‌سه‌ر ته‌ختیک داده‌نیشی، که دار و ده‌سته‌که‌ی له هێزی تاریکی ده‌وریان داوه"^{٧٠}.

^{٦٩} فراس السواح، الوجه الآخر للمسيح. منشورات دار علاء‌الدین، سوریه - دمشق. الطبعة الأولى، ٢٠٠٤م. ل. ٦٦.

^{٧٠} فراس السواح، الرحمن والشيطان، ل. ١٤٩.

ئەم جۆرە ويناکردنە، عىرفانى مەسىحىش دەخاتە پىزىبەندى پىروپاوەرە (دوانەيى) يەكەنەو، كە باوەرى بە دوو دەستپەك، ياخود دوو پەگەز و بنەپەتى جياواز و دژ ھەيە، كە بەردەوام لەپشت ھەموو دياردەكانى بوونەو، لە ململانئ و دژايەتيدان و لە ھەموو ئاستەكاندا دوالىزىيان دروستكردووە. دەرئەنجام ململانئى نىوانيان پەوپەوھى مێژوو دەجولێن، مەرفايەتى بەرەو كۆتايى دەبات بەپێى سە قوناخ، كە دوا قۇلغاغيان سەرکەوتنى چاكە بەسەر خراپەدا. ئەم دوالىزمە بە دوالىزمى گەردوونى ناوژەد دەكرێت، چونكە دژايەتى نىوان ئەم دوو پەگەزە شۆپىووەتەو بۆ نۆو ھەموو بازەكانى، ياخود بوارەكانى گەردوون و ژيان.

١-٢-٨ / دوالىزمى دژيەك لە ئايىنى ئىسلامدا:

ديارە ئىمە مەبەستمان لەم پانان و باسە كرۆكيبە نۆركورتنى دوالىزمى دژيەك، ھەلچىن و داپشتنى سەرەتايەكە بۆ چوونە ناو كرۆكى ليكۆلێنەو، كەمان، چونكە ئەو دوو شاعىرەي، كە ئىمە دەمانەوئ دەريارەي ئەم چەمكە لە بەرھەمى شىعەرى لىرىكياتدا بدوێن مەولاناي پۆمى و مەولەوى تاوەگوزين. ئەوانيش زادەي نۆو ترادىسيۆنى ئىسلامى و عىرفان و تەسەوفى ئىسلامين و پىكەيتنەر و پالەنەرى شىعەر و ئەدەبىيانە و لەھەمانكاتدا بە بەرھەمەكانيان پانتايىيەكى گەورەيان لەو ترادىسيۆنە پركردۆتەو. بۆيە بە پىويستى دەزانين بەشێوھەيكى كەمێك زياتر لە بابەتى دوالىزم و دوالىزمى دژيەك لەم ترادىسيۆنەدا بدوێن. واتە باس لە جىھانبينى و دۆكترين و فەلسەفە و عىرفان و تەسەوفى ئىسلاميدا و چۆنيەتى كەوتنەوھى ئەم بابەتە لای ھەندى پەوت و پىچەكى فيكرى و زاناي ناودارى ئىسلامى بكەين.

وهك دكتور على شهریمهتی دهئیت: "دوانهیی و دوالیزم له ئیسلامدا تهنها له (جیهانی مرقۇ) دایه و ئەم دوانهییەش له (جیهانی مرقۇ) دا، ئیسلام دانەری نییه و پێشنیاری نه‌کربوو و مرقۇکانی بۆ بانگهێشت نه‌کربوو. له‌ بنه‌په‌تدا (مرقۇ) بوونه‌وه‌ریکی (دوانه‌یی)یه، هه‌ر که‌سێک به‌و پێژه‌ی، که‌ ئاگایی له‌ (خودی) خۆی هه‌یه هه‌ست به‌ دوانه‌یی له‌ خۆیدا ده‌کات، دووقاقه‌یی و دوانه‌یی له‌ ناخی خۆیدا ده‌دۆزێته‌وه و ململانی نیوان دوو هێزی تاریکی و پووناکی ده‌بینیت.

هیچ پاستیه‌ک هێنده‌ی پاستی دوالیزمی دژیه‌ک، له‌ مرقۇدا ئاشکرا نییه. ململانێ و شه‌پی نیوان (تاریکی و پووناکی)، (ئه‌هریمه‌ن و ئاهورامه‌زدا)، له‌ جیهانی گه‌وره و بالادا نییه، به‌لکو له‌ جیهانی (بچوک) دایه. شه‌یتان نه‌یاری خوا نییه، به‌لکو به‌نده‌یه‌تی، به‌لام نه‌یاری مرقۇ. که‌واته‌ مرقۇ له‌ پوانگه‌ی قورئانه‌وه، بوونه‌وه‌ریکه‌ له‌ پێکهاته‌یه‌کی دژیه‌ک. دوو هێزی دژیه‌ک به‌ره و دوو جیهانی دژیه‌ک بانگهێشتی ده‌کهن: یه‌کێکیان به‌ره و نزمی و په‌ستی و ته‌وی دیکه‌یان به‌ره و به‌رزاییه‌ک، که‌ هه‌موو فریشته‌کان کړنوشی پێزی بۆ ده‌بن. مرقۇ به‌رده‌وام له‌ به‌رده‌م ئەم دوو پێگه‌ جیاواز و دژه‌دایه و شه‌یتانی‌ش (ئیبلیس) به‌رده‌وام له‌ هه‌ولێ له‌ خشته‌بردنی‌دایه و یه‌خه‌ی به‌رنادات.^{٧١}

بیروباوهری ئیسلام له‌ سه‌ر بنه‌مای باوه‌رپوون به‌ خوا‌ی ته‌نها و دروستکه‌ری تاقانه‌ دامه‌زراوه. "یاایها الذین آمنوا بالله و رسوله و الكتاب الذی نزل علی رسوله و الكتاب الذی أنزل من قبل ومن یکفر بالله و ملائکته و کتبه و رسله و الیوم الآخر فقد ضل ضلالاً بعيداً"^{٧٢}، بیگومان ئەم باوه‌ر په‌یوه‌سته به‌ بوونی

^{٧١} علی شهریمهتی، فرهنگ لغات، ل ١٤٨.

^{٧٢} قورئانی پیرۆز، سوره‌ی النسه‌، ئایه‌تی ١٣٦.

کرداری چاکه وه و باوه پری تیوری به ته نها بهس نییه "وأما من آمن وعمل صالحاً فله جزاء الحسنى" ٧٣.

باوه پریون به شهیتان په گز و مهرچیک نییه له بنه ماکانی بیروباوه پری نیسلام، به لام بیروباوون به هه بوونی و پۆلی له زیانی تاک و کۆمه لگادا له سه هه موو موسلمانیک پیویسته "إن الشيطان كان للإنسان عدواً مبيناً" ٧٤.

"نه گه رچی هاوشیوهی و هاویه شییه که له نیوان شهیتانی نیو ئایینه دوانییه کان و شهیتانی باوه پری ناو قورتاندا ههیه، به لام کرۆکی باوه په قورتانییه که هه له بنه پرت و سه ره تاوه له خالیکی نۆر گرنگدا جیاوازه، ئه ویش ئه وهیه: شهیتان له نیسلامدا به رامبه ر و نه یاری له گه لّ خوادا نییه و به گشتی بۆماوه یه کی که م، یاخود کاتیش بیت له ئاست و جه مسهری به رامبه ر خاوییدا نییه، بۆیه هه چ هیزی دروستکردنی نییه و ته نانه ت توانای به سه ر هه چ دروستکراویکدا ناشکی، به کورتی نه هیزی ههیه و نه ده سه لات. جگه له مهش شهیتان دروستکهری سه ره تایی خراپه و خراپه ی گه ربوونی نییه و خاوه ن و ده سه لاتداری (جیهانی خراپه) نییه. چاکه و خراپه دوو نه گه رن، دوو ویستراوی سروشتین که خوا خستویه تییه به رده م مرۆف بۆ تاقیکردنه وه و خواستی ئازادانه ی مرۆف و وهک پیزلیمانیک بۆ مرۆف له چاو دروستکراوه کانی دیکه دا، که ناعاقلن" ٧٥.

"كل نفس ذائقة الموت ونبلوکم بالشر والخیر فتنة وإلینا ترجعون" ٧٦.

٧٣ قورتانی پیرۆز، سوره تی الکهف، ئایه تی ٨٨.

٧٤ قورتانی پیرۆز، سوره تی الأسراء، ئایه تی ٥٣.

٧٥ فراس السّوّاح، الرحمن و الشّيطان، ل ٢٧٧.

٧٦ قورتانی پیرۆز، سوره تی الأنبياء، ئایه تی ٣٥.

وېږای سنوورداریوونی کاری شہیتان تہنہا لہ بوارہ پښتیه کدہ، توانایی لہ سہر کاریگہ ربوون لہم بوارہ شدا دیاریکراو و سنووردارہ. بہجوریک، کہ دہسہ لاتی، یاخود کاریگری تہنہا لہ سہر تہ و کہ سانہ یہ، کہ خواستی خویان بہ کارہی تاوہ لہ مہ لېژار دنی خراپہ دا و داویانہ تہ پال خراپہ کاری و شہیتانیش زیاتر و زیاتر ہانیاں دہدات و کارہ کپان لا جوان دہکات، بہ لام ہیچ دہسہ لاتیکی بہ سہر چاکہ کاراندا نییہ، کہ چاکہ کارن. "إنہ لیس لہ سلطان علی الذین آمنوا و علی ربہم یتوکلون، إنما سلطانہ علی الذین یتولونہ والذین ہم بہ مشرکون" ۷۷.

مہر وک قورئانیش لہ سہر زاری شہیتان ناماژہ ی پیدہ دات: "وما کان لی علیکم من سلطان إلا أن دعوتکم فاستجبتم لی، فلا تلمونی ولوموا أنفسکم" ۷۸.

تویژہ ریک تہ مہ لیکید اوہ تہ وہ و دہلی: "کورته ی چہمکی چاکہ و خراپہ لہ باوہ پی قورئانیدا تہ وہ یہ، تہم دوو دژہ لہ ناو دہروونی خودی مرقدا ہن و لہ دہرہ وہ ی خوی بڑی نایہت، بہ رامبہر بہم راستیہ گہورہ یہ، مرقڈ پٹیویستہ جوامیرانہ ہہ لویست وہ رگری، بہجوریک، کہ شایستہ بیت بہ شکوی جیگرہ وہ یہ کی خوا (کہ مرقڈہ) و دژاہ تی و ململانیتی خراپہ بکات لہ ناوخوی و دہرہ وہ ی خویدا، تا میژو بہرہ و نامانجی بالا بہریت و تہم جیہانہ پر کہ لہ دوالیزمی دژیہ کہ، تیپہ پرنیت بہرہ و جیہانیتی تہواو چاک و کامل" ۷۹.

۷۷ قورئانی پیرؤز، سورہتی النحل، ثایہ تی ۹۹ - ۱۰۰.

۷۸ قورئانی پیرؤز، سورہتی ابراہیم، ثایہ تی ۲۲.

۷۹ فراس السواح، الرحمن و الشیطان، ل ۲۷۹.

له قورئانی پیرۆزیشدا هاتوو: "ونفس وما سواها، فآلهمها فجورها وتقواها، قد افلح من زكاهها، وقد خاب من دساها"^{٨٠}.

خواي گه وده مرقۆي دروستکردوو له دوو پێکهاته، که دوالیزمی دژیهکن، به لām له مرقۆدا کۆبوونه تهوه، که نهوانیش (گیان) و (ماده)ن.

خوا یه که مجار، که مرقۆي دروستکرد (ئاده) و (حهوا)ی دروستکرد، که دوو په گهزی جیاوازن، به لām تهواوکه ری یه کترین.

به گشتی ئه جیهانه (بجوکه)، (ماده)یه، جیهانی دوانه و دوالیزمه کانه. له نه نجامی خۆیندنه وهی جیا جیا بۆ ئیسلام و باوه ری ئیسلامی به گشتی، چه ندین پێچکه و پێبازی جیاواز سه ریه لداوه، که زۆرجار بابتهی (دوالیزم) بابته و هۆکاری سه ره کی، یاخود که ره سه و هۆکاری لاوه کی پێکهێنان و جودابوونه وه دروستبوونی بووه. له واته ش چه ندین پێبازی فه لسه فی و پێچکه ی عیرفانی، که به پێویستی ده زانم ئاماژه به سه ره کییه کانیان بکه م.

١-٢-٨/ (الباطنية) ده روونگه راکان:

(باطنية)، یاخود پێچکه و پێباز و قوتابخانه (باطنیه کان) ده روونگه راکان نۆر پێش ئیسلامه و ته نها له ناو ترادسیقۆنی ئیسلامیدا بوونی نییه، به لکو له ژیا نی پێش میثوودا (واته میثووی نووسراو) هه بووه له سه ره تای میثووی

^{٨٠} قورئانی پیرۆز، سو ره تی الشمس، ئایه ته کانی ٧، ٨، ٩، ١٠.

نورسراویشدا (له گه ل جادوگریدا) دیاردهی باوی سردهم بوون، به چهندين شتواز و جۆر، که لیتره دا دهرهتی ئاماژه پیدان و باسکردنمان نییه^{٨١}.

به گشتی و به کورتی برپای (باطنیة) دهرهونگه راکان له وه دا کۆده بیته وه، که دور جۆر (جیهان) ههیه، به که میان جیهانی ئاشکرا و بینراو، که جیهانی ماددهیه و جیهانی ههسته کانه. ئه م جیهانه برپاوهیه، واته کۆتایی دیت و (محدثه)، (ازلی) نییه و ته نه ا دهرپرین و نمونه یه که بق جیهانی (باطن) دهرهون و ناوه وه، که ئه وه جیهانی نه برپاوه و پاستییه. جیهانی ئاشکرا و بینراو به ههسته کان ده بینریت، که ئه م جۆره ههسته یکردنه هه موو خاوه ن گیانێک له دروستکراوه کانی دیکه هاو به شن تیددا، به لام گهردوونی شاراوه ی دهرهون له تاییه ته ندیه کانی ئه وه یه، که به (عه قل) په ی پیده بریت نه ک به ههسته کان. مرؤف ناتوانیت به ره و ئه و جیهانه به پیکه ویت مه گر به هۆی، یا خود له پیی (هیزه عه قلیه) کانه وه. وه ک خه ون، خه یال و ئه ندیشه و (خه واندنی موگناتیسسی) و... چهندين پینگ و شتوازی دیکه ی دهرهونگه راکان. که واته (ظاهر) پیتش (باطن) هه ره وه که له پیتشبوونی (فکر بهر له کردار)، (کار بهر له دهره نجام)، (هۆکار بهر له کار)... هه موو ئه مانه واتایه کمان پیده ده ن، که (خوا) جیهانی خواره وه واته (ظاهر)ی دروستکردوه تا مرؤف هه موو ئه زمونه کانی له بواره کانی (چاک و خراپ)، (پاک و پیس)، (باوه پ و بئ باوه پی)، (په وناکی و تاریکی)... هتد، له و جیهانه دا پراکتیزه بکات. هه موو ئه مانه شیای جیهانی بالا (باطن) نین و

^{٨١} محمد عزیز الوکیلی، المدارس الباطنیة، دار العوار للنشر والتوزیع، الطبعة الأولى، ٢٠٠٧ م.

بهوانه لاپه په کانی ٢٧ بق ٧٧.

جيهانى بالا دورو و پاڪه له هه موو دڙيه ڪبوونڙيڪ، به لام جيهانى ناشڪرا جيهانى ٽيڪه لڪرڻي دڙه ڪانه.

مرؤڙ له جيهانه دا به رده وام به دواى ناسيني خؤيدا عه وڊال بووه، به لام به سه ليقه عه قلى خؤى نه وهى زانيوه، ڪه ناڪرٽ (بوون) نه نها لهم جيهانه بينراوه دا ڪورٽبڪرٽه وه. بؤيه به (نظرة)ى زانيويه تي، ڪه هيڙيڪي شاراوه هيڙه ڪان ده جولڙيني و ٺاراسته ده ڪات و ياساڪان داده نيٽ و په يوهنديه ڪان پڙيڪه خات. له به رنه وه به رده وام له هه ولى په يوهنديه ڪرندا بووه بؤ ڪه يشتن و په يوهندي ڪرڻ به جيهانى (باطن)ه وه.^{۸۲}

له سه رته تاي ميڙوي مرؤڙايه تيبه وه چؤنيه تي ڀاڦه ڪرڻي هه رورو جيهانى (باطن) و (ظاهر) و ٺه ڪه ري په يوهنديه ڪرڻ به جيهانى (باطن)ه وه، چهندين قوتا بخانه ي (باطن)ى خستوه ته وه، به لام نه وهى نيٽمه ليڙه دا مه به ستمانه پڙيڪه ڪانى (باطنية) به ته له ميڙوي ترادسيؤنى ئيسلامدا. نه وهش بيگومان بابتهى دواليزم و دواليزمى دڙيه ڪ پؤلى بنه په تي و سه ره ڪي هه بووه له خستنه وه و جياوازي و ٺاراسته ڪرڻي نه م پڙيڪانه دا.

له ميڙوي ئيسلاميدا چهندين پڙيڪه و پڙيياز هه ن، ڪه به (باطن) لادهرو ده رچوو له ئيسلام ناوزه ده ڪرڙين، به لام به شيڪن له ڪؤى پؤشنپري جيهانى ئيسلامى و پڙيڪه ڪانيان له سه ر بنه ماي، ياخود سه ر به ترادسيؤنى ئيسلامييه و له ٺاستيڪي مه عريفيدا بابته تيڪيان، ياخود چهنده بابته تيڪيان ڪردوه ته زه مينه ي په خنه ڪرڙين و ده رخستنى شوناسى، ياخود تايه ته ندى خؤيان و ٺؤرچار نه و بابته، ڪه ڪرؤڪي په خنه و جيگاي

^{۸۲} محمد عزيز الوڪيلي، المدارس الباطنية، بېروانه لاپه په ڪانى ۹ بؤ ۲۶.

باسکردنیان بووه، له خودی خۆیدا بابه‌تیکي دوالیزمی دژیهک بووه. بۆیه داوای به‌لگه و قه‌ناعه‌ت‌پیکردنی عه‌قلیان کردووه، که دواتر سه‌ری کیشاوه بۆ بواری دیکه. بۆنمونه بابه‌تی (سیفات و ناوه‌کانی) خوای گه‌وره له‌وانه: "الظاهر، الباطن، الأول، الآخر..." هه‌روه‌ها ناو و سیفاته‌کانی دیکه، که به سه‌یرکردنیکي گشتی دوالیزمی دژیهکی تیدا به‌دیده‌کړیت. ئهم بابه‌ته‌ی نښو (سیفات و ناوه‌کانی خوای گه‌وره) و جیهانی دیار و نادیار و پیکهاته‌ی مړوؤ له جه‌سته‌یه‌کی دیار و (روح)یکي نادیار و چه‌ندین بابه‌تی دیکه که‌ره‌سه‌ی (باطنیة)کان بووه به‌گشتی به لادهر و راسته‌په‌وه‌وه. به پښی ئهو دابه‌شکردنه‌ی که زانا و فه‌یله‌سووئ ئیسلام (ابو حامد الغزالی) به‌شپۆه‌یه‌کی گشتی له ترادسیوونی ئیسلامیدا بق (باطنییه‌کان)ی کردووه، (باطنییه‌کان) دابه‌ش ده‌بن به‌سه‌ر ده‌چۆردا:

: "الباطنية، القرامطة، القرملطية، الخرمية، الخرميدنية، الاسماعيلية، السبعية، البابكية، المعمرة، التعليمية"^{۸۲}. ئیمه لی‌ره‌دا ده‌رفه‌تی ئه‌وه‌مان نییه باسی هه‌رکام له‌م پێچکانه بکه‌ین و ئه‌وه‌ی له هه‌رکام له‌م پێچکانه‌دا بق ئیمه گرنگه چۆنیه‌تی که‌وتنه‌وه‌ی بابه‌تی دوالیزمی دژیه‌که لای ئهم پێیارانه. خۆشبه‌ختانه (الشهرستاني) له کتیبی (الملل والنحل)دا له‌سه‌ر بنه‌مای جیاوازی و درایه‌تیان ئهم پێچکانه‌ی پۆلێن کردووه، که لی‌ره‌دا ئاماژه‌یان پێده‌ده‌ین:^{۸۴}

^{۸۲} ابو حامد الغزالي، فضائح الباطنية، تحقيق و تقديم: عبدالرحمن البدوي، إصدار مؤسسة دار الكتب الثقافية - الكويت. بېروانه ل ۱۱.

^{۸۴} محمد عزيز الوكيلی، المدارس الباطنية، بېروانه ل ۱۸۰.

گروپي يه كه م: ململائ و جياوازيان له سر سيفاتي خواي گوره و بابته ي
يه كتابه رستي له سيفاتانه دا، كه سيفاته كان له چوارچيويه دوايزمه كاني
(آزلي) و (حادث)، سيفاتي (ذات) و سيفاتي (فيعل)... كه ململائنيكه له نتيوان
(الاشعريه) و (الكراميه) و (المعتزله) دا بوو.

گروپي دووهم: ململائ و جياوازيان له سر چاره نووس (القدس) و (عدل) و
خاويده بوو، كه وهكو دوايزمي دزيه ك سيريان ده كرد، كه بابته كاني له م
دوايزمانه دا خوي ده بينيپه وه: قزا و قه دهر، (جبر) و (اكتساب) ي بوون،
ويستي چاكه و خراپه، زانراو و نه زانراو... كه ململائنيكه له نتيوان پيچكه كاني
(القدرية، النجارية، الجبرية، الاشعريه، الكراميه) دا بوو.

گروپي سيمه م: ململائ و جياوازيان له سر (الوعد) و (الوعيد) ناوه كاني
په يوه ست به م بابته وه بوو، كه بابته دوايزمه كاني (باوه و تهويه، خوف) و
(رجاء)، گومر اكردن و پيتمايي كردن، (مضل و هادي)، ده گرت خوي، كه ململائنيكه
له نتيوان پيچكه كاني (المرجئة، الوعيدية، المعتزله، الكراميه، الاشعريه) دا بوو.

گروپي چوارهم: ململائ و جياوازيان له سر (بيستن) و (عقل) (نيگا) و
پاكيژه يي و مرقبووني (نيمام) دا بوو، كه زود بابته ي جياوازي دوايزمي
دزيه كي ده گرت خوي و ململائنيكه له نتيوان (الشيعه، الفوارج، المعتزله، الكراميه،
الاشعريه) دا بوو.

۱-۲-۸ ب/ عيرفان و ته سه و في نيسلامی:

ننگه رچي هاويه شي و هاوشيوه ي هه يه له نتيوان عيرفاني يهودي و
مسيحي و نيسلاميدا، به لام نه مه به لگه نيبه له سر نه وه ي، كه عيرفان و
ته سه و في نيسلامي دريژه پيډه ري هه مان پيچكه و پيچكه كاني ده روونگه راييه له

ئایینه کۆنەکانی هیندوئاسیادا، چونکە باسی پاککردنەوەی دەروونی بوونی ململانێی چاک و خراپە لە دەروونی مۆفدا بابەتێکی پەرەردەیی و ئەخلاقی پەسەنە و چاکبوونی گەردوون پەڕەست کراوە بە چاکبوونی نەفسی مۆفەو "ان الله لا يغيروا ما بقوم حتى يغيروا ما بأنفسهم"^{٨٥}.

"عیرفان پێچکەیهکی فیکرییە، کە لە (فیطرەت)ی چۆنیەتی مۆف سەرچاوەی گرتووە. مانای گشتی عیرفان، هەستکردن بە ختوکه‌دان و بزوانیکی دەروونی مۆف لەم جیهانی ماددە و سروشتەدا. ئەم هەستە دەرئەنجامی دڵپاویکی مۆفە لەو کەمی و کورتھێنانە، کە لە پەڕەندی نیوان مۆف و و سروشتدا هەیە، واتە بەو ئەندازە و پێژە، کە مۆف پەڕە بە مۆفبوونی خۆی دەبات بەو پێژەپەش خواست و پێداویستی ئەوتۆی دەبێت، کە سروشت ناتوانێت وەلامدەرەوێ بێت، بۆچی؟ چونکە سروشت ئەو شوێن جینگایە، کە مۆف و گیاندارەکانی دیکە پێکەووە تێیدا دەژین و ئەم سروشتە لەسەر بنەمای خواستە ئازەلییەکان دروستکراوە. مۆف چەندین خواستی هەیە، کە لە سروشتدا بە دەست نایەن، لێرەوێ، کە هەستکردن بە (نامۆبوون) لە مۆفدا سەرھەڵدەدات و ئەم تینویتی و خواستە لە مۆفدا دروستدەکات، کە سەرچاوە بنەڕەتییەکە لە (تجلی) بوونی گیانی عیرفانی مۆفداپە. کەواتە ئاساییە مۆف بۆ دەستخستنی خواستی بالا بیر لە جیهانی مەعنەوی بکاتەرە، چونکە تا لە سروشتدا زیاتر گەشە بکات زیاتر هەست بەو پێداویستی و نامۆبوونە دەکات. بەکورتی ئەو جیهانە، کە لێرە نییە جیهانی (غیب)ە،

^{٨٥} قورئانی پیرۆز، سورەتی الرعد، ئایەتی ١١.

که‌واته عیرفان (تجلی) (فیط)ه‌تی م‌ر‌و‌ف ب‌ق چ‌و‌ونی به‌ره‌و (غیب) و
ناش‌ک‌را‌ک‌رد‌نی^{۸۶}.

هاوکات باب‌ه‌تی عیرفان و ته‌سه‌وفی ئی‌سه‌لامی پ‌ن‌چ‌که و پ‌ن‌ب‌ازی ج‌و‌را‌و‌ج‌و‌ری
ه‌یه، که په‌ی‌وه‌سته به‌ باب‌ه‌ته‌که‌ی ئی‌مه‌وه (دوالیزی دژیه‌ک) و به‌پ‌ی‌ی پ‌ی‌ویست
باسی ده‌که‌ین.

پاش سه‌ره‌ل‌دان‌ی زانستی (ئه‌پ‌ی‌سته‌مولوژی) واته (مه‌عریفه‌ناسی)، که
ه‌و‌ل‌یدا وه‌لامی نه‌و گومان و پرسیاره‌ بداته‌وه، که ئایا ه‌ت‌زی (درک) په‌ی
پ‌ی‌بردن و (ناسین) لای م‌ر‌و‌ف نه‌و توانایه‌ی ه‌یه، که له‌ن‌ت‌وان م‌ر‌و‌ف و جیهانی
ده‌ره‌وه‌دا په‌ی‌وه‌ندیه‌کی دروست و ج‌ی‌گای م‌ت‌مانه‌ بسازین‌ت‌؟ له‌م‌ ب‌واره‌دا به‌
به‌ل‌ی و نه‌خ‌ی‌ر چه‌ندین پ‌ن‌ب‌ازی فه‌لسه‌فی و ده‌روونی دروست بوون. عیرفان
پ‌ه‌وش و پ‌ن‌ب‌ازی‌که ب‌ق د‌و‌زین‌ه‌وه و ناش‌ک‌را‌ک‌رد‌نی پ‌استی جیهان، نه‌ک له‌سه‌ر
بنه‌مای ع‌ق‌ل و به‌ل‌گه‌ی ع‌ق‌لی، به‌ل‌کو له‌سه‌ر بنه‌مای (ذوق) و (اشراق) و
(وصول) و (اتحاد)^{۸۷}.

هه‌مان شاره‌زای س‌و‌ف‌یه‌تی ده‌ل‌ی: "عیرفان ته‌نها له‌سه‌ر (مه‌عریفه) کار
ناکات، به‌ل‌کو (کار) بنه‌ره‌تی عیرفانه، هه‌ری‌ویه عیرفان دابه‌شده‌ب‌یت ب‌ق دوو
ج‌و‌د: (کاره‌کی) و (تی‌و‌ری). په‌هه‌ندی کاره‌کی به‌رنامه‌یه‌کی ورد و پ‌ر له‌ ز‌یر
و ئازار له‌ ژياندا ده‌گر‌ی‌ته‌ خ‌و‌ی، که چه‌ندین (مقامات) و (احوال) ده‌ب‌ر‌یت تا
ده‌گاته (توحید) و (فنا)، که به‌گشتی ئه‌مه‌ به‌ (طریقه‌ت) ناوده‌ب‌ر‌یت.

^{۸۶} علی شه‌ریعه‌تی، فرهنگ لغات، ل ۲۶۲.

^{۸۷} سید یحیی یثربی، فلسفه‌ عرفان، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، حوزه علمیه قم،
چاپ چهارم، ۱۳۷۷ ه‌.ش. ب‌روانه‌ لاپه‌ره‌کانی ۱۷-۲۰.

سه‌بارت به عرفانی تیوری، کومه‌لی دهربرینی عارفه‌کان ده‌گریته خوی له‌وهی له حقیقه‌تی جیهان و مرقف پینی گه‌یشتون نه‌مه‌ش هه‌مان بابته‌تی تیۆلۆجیا، چونکه هه‌ولی پافه‌کردنی (بوون) ده‌دات^{۸۸}.

وه‌ك پێشتر ئاماژه‌مان پێدا عرفان و ته‌سه‌وفی ئیسلامی پێچكه و پێیازی جۆراوجۆری هه‌یه، به‌لام به‌گشتی و به‌ریژه‌ی جیاوازه‌موویان له‌جۆره‌كانی عرفانی تیۆری و كاره‌كیشدا له‌سه‌ر نه‌و باوه‌په‌ن، كه جیهانیکی بالا و شاراوه و (واجب الوجود) هه‌یه، كه (ئه‌زه‌لی)یه و تییدا هه‌موو شته‌كان كاملن، چونكه جیهانی كه‌ماله و له‌به‌رامبه‌ردا جیهانیکی مادده و بینراو (فانی) و (ممکن الوجود) هه‌یه، كه (حدث)ه و تییدا هه‌موو شته‌كان ناکاملن و به‌جیهانی (تناقض) و دوالیزمه دژه‌كان ناسراوه.

بابته‌تی عرفان "گه‌رانه به‌دوای زاتی خوا و پاستی سیفات و ناوه‌کانیدا"^{۸۹} بۆ گه‌یشتن به‌جیهانی کاملی و دهریازبوون له‌جیهانی ناکاملی و دوالیزمه دژه‌كان.

عرفان، یاخود ته‌سه‌وفی ئیسلامی چوار په‌گه‌ز و بنه‌مای سه‌ره‌کی هه‌یه: یه‌كه‌م: (وحدت)، هه‌بوون یه‌ك پاستی هه‌یه، كه له (باطن)دا خاوه‌نی یه‌كبوونیکی ته‌واوه له‌خۆیدا و له‌هه‌ر جۆره جیاوازی و فره‌یه‌یه‌ك به‌ده‌ره‌و په‌وه‌كه‌شیکی ئاشکرای ده‌ره‌کی هه‌یه، كه سه‌رچاوه‌ی نمایشکردنی فره‌یه‌یه، كه ئهم فره‌ییانه په‌وه‌كه‌ش و خه‌یاڵین نه‌ك واقعی و پاستی.

^{۸۸} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ل ۲۴.

^{۸۹} سید یحیی یشی، عرفان نظری، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، حوزه علمیّه قم، چاپ ششم، ۱۳۸۷ ه.ش. ل ۲۵.

دوهم: (شهود)، عارف دان به بايه خ و بهاي عهقل و بهلگي عهقلېدا دهنيت، بهلام جهختي لهسر پهيوه ندي (حضور)يه و مهعريفه يهك، كه دهراوېشتهي (مكاشفات) و (مشاهدات) بيت به باشترې دهزانيت له دهرنه نجاميك، كه زادهي بهلگي عهقلي بيت. ههروهه مرؤف دهتوانيت پهيوه ندي پهيدا بكات لهگل حقيقتهي تاقانهي جيهان و پهيوه نديكي (حضور) و (شهودي) ههبيت، كه نه مهش پهيوه ست و مه رجداره به دهستبه رداريوني به خواسته پووكه شهكاني دونياوه.

سپتهه: (فنا)، نامانجي زانا نيگه پشته له حقيقته، بهلام نامانجي عارف فهناپورنه له حقيقته دا.

چوارهم: (رياضت)، بهلگي كرداري راستپورني عارقه. عارف بؤ گه پشتهن به كه مالي خؤي، كه هه مان (توحيد) و (فنا)يه، جهستهي خؤي دهخاته بهر جوړه ژيانتيكي زير و پړ له ناره حتهي له كه م خؤراكي و كه م خوي تا پلهي مهعنه ويتهي بهر زتر بيتهوه.^{٩٠}

هه ر له م باره يوه شاعير و پيرياري عه رب نه دؤنيس دهلي: "نامانجي سؤفي، يه كپورني دره كانه، ياخود (وحدة الوجود)ه، واته يه كپورن له نيوان (خود) و (بابهت) دا. به واته يه كي تر (جيهاني دهره كي) و (مهعريفه داخلي)"^{٩١} بهوهي وهك بوونه وريكي جيهاني تاشكرا پهيوه ندي بكات به جيهاني شاراو و ناوه كييه وه، "نه م يه كپورني درانه، ياخود (وحدة الوجود)، كه به (المبدأ العليا) ناوده برييت (بريتون) به (دهسپيكي بالا) ناوي ده بات و به م شيويه

^{٩٠} سيد يحيى يثري، عرفان نظري، پروانه لاپه په كاني ٤٠ بؤ ٥٠.

^{٩١} أدونيس، الصوفية والسوريالية، دارالساقبي، بيروت - لبنان، الطبعة الرابعة، ٢٠١٠ م. ج ٤٨ ل.

دیاری دهکات: هه موو شتیڅ ده ماخضاته سەر ئو باوه پرهی، که خالئیکی دهسپینکی پۆخی ههیه، که تئیدا هه موو دژهکان نامیتن له نیوان (ژیان و مردن)، (واقع و خه یال)، (پا بردو و داهاتو)، (سهروو و خواروو)...^{۹۲}.

"لهم (دهسپینکه بالایه دا وهک جیڭه و شوینیک وایه بۆ بهیهک که یشتنی جیهانی ناوخوی خودی و جیهانی دهرهکی بابهتی..."^{۹۳}.

"کرۆکی عیرفان هیچ نییه جگه له وهی جۆره هیز و ههسپینکردنیک قووله سه بارهت به و بیرو باوه پانهی، که مرۆقه له بارهی جیهانه وه ههیه تی"^{۹۴}.

عیرفان و تهسهوفی ئیسلامی قۆناغی مێژوویی و گۆرانکاری نۆدی بهخۆیه وه دیوه تا که یشتوو ته ئه مرۆ. بێگومان "عیرفانی (ابن ادهم) و (فضیل) جیاوازی هه بووه له گهڵ عیرفانی (قشیری) و (گولابادی) دا و عیرفانی سهردهمی (قشیری) یش قۆناغیک سهرهتاییه له چاو عیرفانی سهردهمی (ابن فارض) و (ابن عربی) و (مهولانای پۆمی)"^{۹۵}.

دکتۆر سید یحیا یثربی، قۆناغهکانی عیرفان و تهسهوفی ئیسلامی کردوه به پینچ بهشه وه:

یه کهم: قۆناغی زه مینه سازی: ئیبن سینا بۆ ئه م قۆناغه ئاماژهی به سێ نازناو داوه، که (عابد) و (زاهد) و (عارف) ه، یه که میان خوا ده په رستی و خوازیاری هه لاله کانی ژیا نیشه، به لام (زاهد) پووی له ژیا ن وه رگێ پاره و

^{۹۲} سه رچاوهی پینشو، ل ۴۹.

^{۹۳} سه رچاوهی پینشو، ل ۵۰.

^{۹۴} برتراند راسل، عرفان و منطق، ترجمه نجف دریا بندری، انتشارات ناهید چاپ گلشن،

چاپ سوم، ۱۳۸۴ ه. ش. ل ۳۹.

^{۹۵} سید یحیی یثربی، عرفان نظری، ل ۱۱۳.

کردوويه تيه قورباني ژياني ڪوتايي و نه پراوه. (عارف)، ڪه لهو دوانهي ديڪه بالاتره، ته نها خوي مه به سته و هيچي ناوِيت. عارف ليتره دا له نيوان دوالي زمي دژيه ڪي (دونيا و قيامت) دايه. له عارفاني ثم قوناغه (وهيسي قهرني) و (ثبو زهري غفاري) و (سهلmani فارسي).

دووه م: قوناغي پاش زه مينه سازي: رابعه ي عده وي له ناسراوترين ڪه سه عارفه ڪاني ثم سه رده مه، ڪه ڪه مڪي (اخلاص) ي ڪڙي بڙ (عيشق)، ڪه دواتر وه ڪ دژيڪ له به رامبر (عقل) و هه ردو ڪيان وه ڪو دوالي زمي دژيه ڪ له نه ده بياني عرفانيدا دهر ڪه وٽن. جڳه له رابعه ي عده وي (شقيق ابراهيم بلخي) و (ذوالنون مصري) و (معروف ڪرخي) له ناوداراني ثم قوناغه ن.

سيهه م: قوناغي گه شه ڪردن: يه ڪه مين ڪه ساپه تي ثم قوناغه (بايزيد به سطا مي) يه، ڪه بابهي (عيشق) و (فنا) ي به ناشڪرا له به رامبر (عقل) و (بقا) دا خسته پوو. هه روه ها بڙ يه ڪه مجار باسي (مڪاشفه) ي ڪرد، ڪه بيگومان هه موو نه مانه بابهي دوالي زمي دژيه ڪن. جڳه لهو (تستري) و (جنيد بغداد ي) و (ابو منصور حلاج) له ناوداراني ثم قوناغه ن. (جنيد بغداد ي) بڙ يه ڪه مجار تيؤريزه ي بابهي فه نابوون له حق و يه ڪبووني (وجود انسان) و (وجود نامحدود) ي خسته بهر باس و به پاي نهو هه موو شتيڪ له (حق) وهه سه رچاوه ي ڪرتووه و بڙ نه ويش ده گه پيٽه وه و دهر نه نجام هه موو جياوازي و دژه ڪان به ڪڙ و گشته وه په يوه سته ده بنه وه.

چوارده م: قوناغي پڙ ڪخستن و ڪه مال: له عارفه ناوداره ڪاني ثم قوناغه (قشيري) و (باباطاهيري هه مه داني) و (ابو حاميد محمد بن محمد غزالي) و (سوه رده ورد ي) و (شيخ فريد الدين عطار نيشاپوري) و (ابن فارض) و (ابن عربي) و چهندين عارفي گوره ي ديڪه، ڪه هه ريڪه يان تاييه ته ندي خوي

هېووه. ده توانين هندیکیان به نارام و میانه‌په و هندیکیبشيان به پیچېوانه‌کې ناوړه د بګه‌ین. گرنګترین که‌سیان (ابن عربی) به، که به داپړه‌ری (عبراني تیوري) د‌ه‌زانریت، (ابن عربی) دانه‌ری جیهان‌بینی دوالیزمی دژیه‌کی و (حدث) و (کثرت) واته خوا له خویدا په‌که‌په‌کی کامل و ته‌واوه دواتر خویته‌ی به‌شیوه‌یه‌کی (کثرت) فره‌ی و جیاواز ده‌رکه‌وتووه. ئه‌وه‌ی هیه خودی خوی تاقانه‌یه، به‌لام له جیهانی دوالیزمه دژه‌کان و فره‌جوریه‌کاندا به‌شیوه‌ی جیا‌جیا درده‌که‌ویت.

پنځم: قوناغی رافه‌کردنی نووسینه‌کانی (ابن عربی) و ده‌رکه‌وتنی چە‌ندین که‌سایه‌تی و عارفی گوره و ناوداری دیکه، که دیارترینیان (مولانای پومی) به^{۹۹}. مولانای پومی له دیارترینی ئه‌و عارفانه‌یه، که به‌پېژترین و نژدترین به‌ره‌می ئه‌ده‌بی عرفانی پېشکه‌ش کړېوه، که له دواپاری ئه‌م به‌ش‌ی لیکلینه‌وه‌که‌ماندا پاسی ئه‌ده‌بی عرفان و دوالیزمی دژیه‌ک و چوڼیه‌تی که‌وتنه‌وه‌ی له ئه‌ده‌بی عرفانیدا باسده‌که‌ین، که ئه‌وه نامانجی بڼه‌په‌تی لیکلینه‌وه‌که‌مانه.

۱-۳/ دوالیزمی دژیه‌ک له فله‌سه‌فه‌ولژیک (منطق) دا:

"به‌شیوه‌یه‌کی گشتی له فله‌سه‌فه‌ی ئیسلامیدا، که ئه‌ویش په‌یږه‌ویکه‌ر و وه‌رگیراوه له فله‌سه‌فه‌ی (نهرستق)، دوو جوړ دژیه‌ک و دوالیزمی دژیه‌کیان هیه، که هریه‌که‌یان تاییه‌تمه‌ندی و جیاوازی خوی هیه و پېویسته له یه‌کتریان جیا‌بکه‌ینه‌وه و کډوونه‌وه‌یان له‌ژیر ناوښشان و وشه‌یه‌ک، که

^{۹۹} سید یحیی یثربی، عرفان نظری، ل ۱۱۴ بۇ ۱۹۲.

(دژیهك)ه، نه بێته هۆی تێكه لېوونی ئهم دوو ئاراسته جیاوازه. ئێمه لێره دا ئهم دوو جوړه به (دژیهكی فelseفی) و (دژیهكی لۆژیکي) ناوزده ده كه یڼ^{٩٧}.

یه كه م: دژیهكیوون، یاخود دوالیزمی دژیهك له فelseفه دا:

به كورتی و له پوانگه ی مه به سته كه ی ئێمه وه، فelseفه بریتیه له: "فelseفه، خواستی مرۆفه بۆ كاملېوون و به رزكړنه وه ی نه فسی مرۆفه به ره و كه مال، له پێی، یاخود به هۆی په یردن به حقیقه تی بوون، به وجوړه ی، كه له واقعیدا هه یه و (حوكمدان) به سه ر بوون و هه بووندا به شیوه ی لیکولینه وه و پیدانی به لگه نه ك به لاسای كړنه وه و گومان، هه موو ئه مانه ش له چوارچینه ی توانایی مرۆفدا...^{٩٨}.

فelseفه بۆ گه یشتن به چیه تی بوون، زۆر جار بابه ته كانی، كه به گشتی (دوالیزمی دژیهك) ن ده كانه پێچكه ی لیکولینه وه و بابه تی به دوا داچوون تا به پێی (مه نه جیكی عه قلی) به حقیقه تیكی دیاریكراو بگات.

بابه تی دژیهك بوونی فelseفی، یاخود دوالیزمی دژیهك له فelseفه دا، باسكړنی ئه وه نییه، كه بابه تیك دوو سیفه تی جیاوازی بدریته پال، به لكو باسی دوالیزمی دژیهك بابه تی به ریه ك كه وتن و دژبوونی دوالیزمه كانه و ده رته نجام سه ركیشانی ئهم بابه ته یه بۆ باسی دوالیزمی دژیهكی (چاكه) و (خرابه)، كه ئایا بۆچی له جیهاندا خراپه بوونی هه یه؟! زانا یانی بواری

^{٩٧} عبدالکریم سروش، تضاد دیالکتیکی، ل ٧.

^{٩٨} مولا صدرا، محمد ابراهیم (صدرالدین شیرازی). اسفار اربعه، مؤسسه انتشارات حکمت، چاپ اول، ١٣٨٢ ه.ش. ل ٢٠.

فەلسەفە بە شتوازی تایبەتی خۆیان ئەم بابەتەیان چارەسەر کردووە (هەروەک لە پاری دووەمی ئەم بەشەدا باسمان کرد - وەرگێڕ) و لێرەدا وەلامدانەوهی ئەو پرسپارە جیگای بایەخی ئێمە نییە.

کرۆکی بابەتی فەلسەفە لێرەدا، باسی ماددەییە، واتە پێکھاتەیی ئەم جیهانە بە جۆرێک، کە ماددەیک بوونی ھەیە و لەگەڵ وێنەی، یاخود شتوازی دەرەکی. ماددە پێکھاتەری بنەڕەتی ئەم جیهانەییە، ماددە وەکو ناوەرۆکی گۆرانیکاری لەخۆدەگرێت واتە دەتوانێت شتوازی و تایبەتەندی و وێنەی فرە و جۆراوجۆر لەخۆبگرێت.

بەکورتی جیهان لە پێکھاتەیک دروستکراوە، کە ماددەییە و ماددەش وێنەی جیاواز و گۆرا و لەخۆدەگرێ، لێرەوێ، کە بابەتی (خراپە) دێتە پێشەو، کە ئەویش گۆرانی (نەسبی) بە لە شتوازیکەو بۆ شتوازیکی تر، بە واتایەکی دیکە (ھێزو ئامادەیی) بەکە ھەیە لەگەڵ (کار و ئەگەر و واقع) دا.

کورتە و مەبەستی بنەڕەتی ئەوێ، کە ئەو جۆرە ئالوگۆرە بەردەوامی وێنەکان، یاخود پووکاری ماددەیی ئەم جیهانە، واتە شتوازی گرتنە خۆی جیاواز و بەردەوامی ئەم جیهانە بەھۆی لێکدان و بەیەکگەشتنی بوونەوەرە جیاوازانەکان، ھەمان ئەو بابەتی، کە زانایان بە لێکدان و بەرامبەرپوونەو تەعبیری لێدەکەن. ئەم تەنھا شتە، یاخود بابەتی، کە ئەمڕۆ شتیکی و شتوازیکی ھەیە، بۆئەوێ بێتە شتیکی دیکە، پێویستە ئەم ھالەتی ئیستای بەرپێکات و بێتە شتیکی دیکە. ئەم دوو شتوازییە، کە بەردەوام بەسەر ماددە و بابەتێکدا دێت و لێکدان لەو نێوھەدا دروست دەبێت، پێی دەوترێت (نژیەک بوونی فەلسەفی)^{۹۹}.

^{۹۹} عبدالکریم سروش، تضاد دیالکتیکی، پروانە ۳۸.

به گشتي ده توانين كڙي نه و بابه ته ي سهره وه له دوو خالدا كڙيكه پنه وه:

۱. ناماده يي جيهان و مادده بڼ گرتنه خڅي وینه و شيوازي دږيك.
۲. نه گهري (تفاعل) و كاريگهري حاله ته كانني دږيك، له سهر به كترې و پيدا بووني، هه بووني (نوئ).

بينگومان هيچ كام له م دوو خاله به واتاي كږيونه وه ي دوو دږيك نيبه له يهك بابه ت و له يهك كاتدا، به لكو شيوازه كانني، كه دږيك كن له كايه جياوازه كاندا و له مادده دا بوونيان هه يه و پيكدادان و پيكه وه بووني نه و شيوازه دږيكه، ده بيته مايه ي كار و كاردانه وه و گډانكار ييه كان.

نه م بابه ته واته دواليزمي دږيك و جوړه كانني، بووه ته چق و بابه تي يه كه مي زږينه ي فهيله سوفه كانو پيچكه فلسفهييه جياوازه كان. له م پاره دا به شيويه كي گشتي و هينده ي خزمه ت به بابه نه سهره كييه كه مان بكات، وهك به لگه يهك نامازه به هه نديك له و زانا و پيچكه فلسفهيانه ده كه ين، كه دواليزمي دږيك له فلسفه هي كلاسيك و مډيرنيشدا، گرنكي و بايه خيكي ناوه ندي هه يه.

۱-۳-۱ / دواليزمي دږيك لاي هه ندي له فهيله سوفه كانني پيش

(سؤكرات دا):

(زه ينيوني نه يلي، هيروقليدس، سوفستاييه كان و گورگياس وهك نمونه،

فيساگورسييه كان، نه فلوطين)

فهيله سوفه كانني "به ر له (سؤكرات) به (۱۲) بيرباري گوره ده و نرييت، كه به ر له (سؤكرات) هه ولپانداوه پيكه اته ي جيهان و سروشتي واقع پافه بكن، نه ره ستق به (ليكڅوله راني بواري سروشت) ناوزه دي كردوون، چونكه نه وان

سروش و پێکھاتە ی شتەکانیان وەك (کُل) گشتێك سەیر دەکرد، ئەگەرچی واقعییان دابەش دەکرد بۆ (واقیعی دەرهکی) و (ناوەکی)، بەلام هەردوو واقعیەکانیان وەکو واقعیەکی فیزیکی پافە دەکرد^{۱۰۰}.

بەگشتی بابەتی دوانەیی، یاخود دوالیزی نژیەک، باسی دوانەیی (جوهر)، یاخود بوونی بالا نییە وەك لە تیۆلۆجیادا ئاماژەمان پێکرد، بەلکو باسی دوالیزی نژیەکە وەك سیفاتی بوون (وجود).

یەكێك لەو فەیلەسوفانە زەینونی ئەیلی یە. "زینون فەلسەفەیهکی تایبەت بە خۆی نەبوو، بەلکو هەموو هەولێکانی خۆی خستبوووە خزمەت بەرگریکردن لە فەلسەفەی مامۆستاکیەو، واتە (بارمنیدس)، کە کرۆکی فەلسەفەکی لەسەر دوو بابەتی گرتووە بوو:

۱. (الوجود الواحد)، واتە یەك هەبوون، یاخود بوون تەنها یەكە.

۲. (الوجود الساکن)، واتە بوون نەگۆڕە.

لەویارەو (زینون) کتێبیکی نووسی، کە ئامانجی لەو نووسینە ئەوەبوو تا بۆ خەلکی پوونبکاتەو، کە باوەڕپوون بە فرەیی، سەردەکتێشێت و بۆ چەندین جیاوازی و نژیەکی^{۱۰۱}. بەگشتی فەلسەفەی ئیلییهکان و زینون لەوێدا کورت دەبیتهو: کە: "حەقیقەت یەك دانە یە و یەكە، ئیتر هەموو شتەکانی جگە لە ئەو ناپاستە"^{۱۰۲}، واتە جیهانی پووکەش و دوالیزمە نژیەکان تەنها پووکەشە و خودی حەقیقەت نییە.

^{۱۰۰} الموسوعة الفلسفية المختصرة، وەرگێڕانی لە ئینگلیزیەو بە عەرەبی: فواد کامیل، جلال العشری، عبدالرشید الصادق، مکتبە النهضة، بغداد، ل ۲۰۴.

^{۱۰۱} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلي عند هيكل، دار المعارف بمصر - القاهرة، الطبعة الأولى، ۱۹۸۷م. ل ۵۹.

^{۱۰۲} سەرچاوەی پێشوو، ل ۵۶.

فەيلەسوفىكى دىكە، كە (ھېرۇقلىدس) ە لە (۵۷۶-۴۸۰) ى پېش زايىندا ژياوہ. "بېۋاي وايە، كە سىروشتى جىيەن لە كەشتىك دەچىت، كە لىۋانلىۋە لە دوالىزىمى دژىك و چەندىن نمونەى ھىناۋەتەۋە. سەرەتا لە بالائىزىنى بوۋنەۋەرەكانەۋە بۇ نىزمىنىيان، خوا پۇز و شەۋە، زىستان و ھاۋىنە، جەنگ و ئاشتىيە، تېرى و برسەتتەيە، شتە ساردەكان دەبنە گەرم و گەرمەكانىش سارد دەبنەۋە. وشكەكان تەپ و تەپەكان وشكەدەبنەۋە. ھەر لە ئىمەى مۇۋىدا دوالىزىمەكانى ژيان و مردن، خوتن و بىدارى، بچوۋكى و گەۋرەيى، بوۋنى ھەيە و كۆي ئەم دوالىزىمە دژانە دەگۇرپىن بۇ دوالىزىمى دىكە. ھېرۇقلىدس يەكبوۋن لە دژەكاندا بە دەرئەنجامى فرەيى دژەكان دەزانى، بۇيە (يەك) لە (كۆ) كوردنەۋەى شتەكان پىكدىت و ھەموۋانىش لە (يەك) دەرەدەچن^{۱۰۲}.

لە چوارچىۋەى باسكردنى فەيلەسوف و پىچكە فەلسەفەيەكانى پېش سۆكراتدا (پەيۋەست بەم لىكۆلىنەۋەيەى ئىمە)، نابىت باسى سوفىستائىيەكان و لەنىۋىشياندا بەتايىبەتى (گۇرگىاس) لە ياد بگەين. بەگشتى گۇرگىاس جگە لەۋەى ئىنكارى (ۋجود) بوۋنى دەكرد ھەروەھا ئىنكارى (مەعرىفە) شى دەكرد و پەتېشى دەكردەۋە ھىچ پەيۋەندىك لەنىۋانىياندا ھەيىت^{۱۰۴}. بەگشتى سوفىستائىيەكان (پەيۋەست بە بابەتەكەى ئىمەۋە)، "بابەتەكانى دوالىزىمى دژىەكىيان ەك ھۆكار و كەرەسەيەك دەگرتەبەر بۇ (قەناعەت) پىكردنى نەيار و

^{۱۰۲} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلي عند هيجل، ل ۵۹.

^{۱۰۴} سەرچاۋەى پېشۋو، بېۋانە ل ۶۲.

بهرامبه ره کانیان تا له کړتاییدا په کټک له دوالیزمه دژه کانیان سره ده خست به سره
 نه وی دیکه دا^{۱۰۵}.

فیساکورسییه کانیښ پټچکه په کی دیکه بوون، که دوالیزمیان وه ک
 بڼه مایه کی شیکاری گه ردوونی باسکردووه. "فیساکورس خوی فله سوفیکی
 یقنانه، که له سالانی (۵۳۰) پټش زایندا ناوی هاتووه، پافه ی بژ جیهان
 پافه په کی ژماره بیانه بووه، که باوه پی واپو جیهان پټکدیت له دوالیزمی
 (سنووردان) و (بی سنوور) و دواتر فیساکورسییه کان له سر بڼه مای نه و
 دوالیزمه (قائمة الأزواج العشرة). واته ده دوالیزمه که ی بلوکړده وه، که
 پټیانو بوو جیهان له وانه پټکدیت، نه وانیښ بریتین له (تاک، نیر، راسته و خو،
 چاکه، چه سپاو... هتد) و دژه کانیان^{۱۰۶}.

له کړتایی ناماژده ماندا به نمونه کانی بهر له سوکرات پټویسته باسی
 (نه فلوتین) بکه یڼ. "هه ندیک له زانایان باوه پیانوایه، که فله لسه فله ی نه فلوتین،
 ده سپیک و سره تاهه که بژ (وحدة الوجود)، که له عرفاندا هه یه، به لام
 هه ندیک تر باوه پیانوایه، که نه فلوتین باوه پی به پله بڼه دیکه بزوای په ک
 له دوا ی په ک هه یه، که سره تا له بوونی په که مه وه ده سټیډه کات و تا
 بوونه کانی دیکه. پله کانی بوونی خواره وه، یاخود بوونه کانی له پله کانی
 خواره وه نژدترین جیاوازی و دوالیزمی ټیډایه، هه روه ها باوه پی به (النفس

^{۱۰۵} بولس سلامه، المصراع فی الوجود، دارالکتب اللبنانی، بیروت - لبنان، الطبعة الثالثة،

۱۹۷۳م. ل. ۳۹.

^{۱۰۶} کامل ومجموعة من المؤلفین. الموسوعة الفلسفية المختصرة، مكتبة النهضة - بغداد ل. ۳۲۱.

الكلية) بوون و نهفسی گشتی هیه، که بهردهوام پیویسته نهفسه (فرد)بیهکان، بوون له گشتیهکوه وهرگرن^{۱۰۷}.

۱-۲-۳/ سۆکرات (سقراط) و هندی له فهیلهسوفه کلاسیکهکانی

میژووی فهلسهفه و بابتهی دوالیزمی دژییهک:

(سۆکرات، ئەفلاتون، ئەرسطو)

"ئە ئی مرۆڤ خۆت بناسه"، ئەم گوتەبەیی سۆکرات، میژووی فهلسهفهیی گۆپی. بیریارانی له تێپامان بۆ (جیهانی دهرهکی) له پێناو پافهکردنی گهردووندا وهچهرخاند بۆ تێپامان له (جیهانی ناوهکی)، واته لهبری تێپامان له سروشت (ئاو، ههوا، ئاگر، خاك) جهختی كردهوه له تێپامان له خودی مرۆڤ واته (عهقل)یی نهك جهستهیی.

سۆکرات دوالیزمه دژهکانی بهرامبەر یهك دادهنا و له (جدل)هکهیدا دهیکردنه پێوانه و پێوهر بۆ یهکتری، واته سۆکرات بابته و دژهکهی دهکرده جینگای بایهخ و بهرگریکردن لێی، نهك بۆ ههینانهکایهیی (نوێ)یهك، به لکو له پێناو گهیشتن به حهقیقهت^{۱۰۸}.

بهگشتی دهتوانین سێ خالی سههرهکی له فهلسهفهیی سۆکراتدا دیاری بکهین:

۱. په ییردنی مرۆڤ به خودی خۆی، که بهگشتی له بابتهی دوالیزمی (خود) و (بابته) دهوێ.

^{۱۰۷} مصطفی غالب، في سبيل موسوعة فلسفية، ج ۱، ل ۲۲.

^{۱۰۸} بولس سلامه، الصراع في الوجود، ل ۴۴.

۲. سؤکرات له گفتوگوکانیدا بابه‌تیکي وهرده‌گرت و ده‌یخته بهر گفتوگو و دهرته‌نجام (جهل)ی بهرام‌به‌ره‌کانی ده‌سه‌ل‌ماند بؤ ئو بابه‌ته. پاشان به شیوازی پی‌وانه و پی‌وه‌رکردنی دوالیزمه دژیه‌که‌کان حقیقه‌تی چه‌مکه دژیه‌که‌ی ده‌خسته‌پوو. وه‌ک ئو پرسیاره‌ی (سؤکرات) له (مینون)ی ده‌کات دهریاره‌ی (الفضیله) دواتر به پی‌وه‌رکردنی له‌گه‌ل (الردیله)^{۱۰۹}.

پاش سؤکرات، (ئه‌فلاتون)، وه‌ک گه‌وره‌ترین فه‌یله‌سوفی سه‌رده‌می خۆی ئاماژه‌ی به دوالیزمی دژیه‌ک وه‌ک بنه‌مایه‌کی فه‌لسه‌فی و شیکاری داوه. ئه‌فلاتون به سوده‌رگرتن له هه‌ندئ په‌گه‌زی بنه‌په‌تی فه‌لسه‌فه‌کانی پیش خۆی بووه دا‌پژوه‌ری فه‌لسه‌فه و پ‌نچکه‌یه‌کی نوێ له فه‌لسه‌فه‌دا. له (بارمنیدس)‌وه‌ ئو باوه‌په‌ی وهرگرت، که (حقیقه‌ت) هه‌میشه‌یه و ناچ‌پته چوارچ‌په‌وه‌ی (کات)‌وه‌، هه‌روه‌ها له (هیرۆقلیدس)‌وه‌ ئو بیرۆکه‌ی وهرگرت، که (العالم المحسوس) جیهانی هه‌ست‌پ‌کراو نه‌مر و به‌رده‌وام نییه. "به‌پای ئه‌فلاتون (مه‌عریفه) له عه‌قل‌وه‌ وهرده‌گیر‌یت و ته‌نها (عه‌قل) سه‌رچاوه‌ی حقیقه‌ته و (هه‌سته‌کان) سه‌رچاوه‌ی به‌ه‌له‌ بردنانه، چونکه هه‌سته‌کان پووک‌ش (ظاه‌ر)مان نیشان ده‌دات، به‌لام عه‌قل خودی حقیقه‌تمان بؤ دیاری ده‌کات"^{۱۱۰}. واته لای ئه‌فلاتون مه‌عریفه دابه‌ش‌بووه بؤ دوالیزمه دژیه‌که‌کانی (عه‌قل و هه‌سته‌کان) و (جیهانی پووک‌ش و حقیقه‌ت).

"ئه‌فلاتون باوه‌پ‌ی به حقیقه‌ت‌یک‌ی گشت‌گیر و هه‌میشه‌یی هه‌یه، که خودی ماهیه‌تی شته‌کانه و به (مثل)، نمونه و (نمونه‌یی) ناوزه‌دی ده‌کات. ئه‌مه

^{۱۰۹} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلی عند هيجل، برونه ل ۶۲-۶۷.

^{۱۱۰} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلی عند هيجل، ل ۶۸-۶۹.

پاستى و حەقىقەتى شتەكانە، كە لە جىھانى ھەستىپىكراوھەكاندا (جىھانى پووكەش)دا دەبىنرەن. ھەيەسوف لە حەقىقەت و ماھىيەتى شتەكانى نۆر ئەم جىھانە ناگات تەنھا لە پىگەي (جدل) (دىئالېكتىك) ھەو نەبىت^{۱۱۱}، دىئالېكتىكىش پىكەوھ ھىنانى دوالىزمە دۆيەكەكانى نۆر سىرۇشت و بوونە تا بە حەقىقەتى شتەكان بگەين. (ھەروەك چۆن دواتر و بەتايبەت باسى دىئالېكتىك دەكەين).

ئەفلاتون پىتيوايە دىئالېكتىك دوو پىگەي ھەيە، دىئالېكتىك بەرەو بلىندى و بالا و دووھىيان، دىئالېكتىك بەرەو خوارەوھ. لەوئى يەكەمباند مرقۇ پارچە پووكەش و جىاواز و دۆيەكەكان دەبىنرەن و پاشان بەرزەدەبىتەوھ بۆ ئەو (عەقلە گىشتىيە)، كە پەيۋەندى لەنۆوانياندا دروست دەكات، واتە لە فرەيى ھەستىپىكراوھەكانەوھ بەرزەدەبىتەوھ بۆ يەكەيەتى عەقلى. بەرزىوونەوھ بەردەوامە لە تاكەكانەوھ بۆ جۆرەكان و پاشان بۆ پەگەزە پىكەيئەنرەكان و دواتر بۆ سەرچاوەي ھەموو پىكەھاتە و پەگەزەكان، بۆ فېكەرەيەك، كە نۆزترىن حەقىقەتى لەخۆگرتوھ و بالاترىن پلە و پاىەي ھەيە و ئەم فېكەرەيەش ھىچ نىيە جگە لە (مۇتل)، كە سەرچاوەي (چاكە)يە. ئەم سەرچاوەيە لە (جىھانى معقول)دا پۆلى ھەمان (خۆرى) ھەيە لە جىھانى ھەستىپىكراوھەكاندا^{۱۱۲}.

سەبارەت بە ئەرستۆش "بەنەماي دوالىزمى دۆيەك لە ھەلسەفەي ئەرەستۆدا، جىگا و بايەخى خۆي ھەيە. ئەرەستۆ ئەم بەنەمايە بە (اول الاوائل) يەكەمى يەكەمەكان ناوژەد دەكات و لە مېتافىزىكا باسى كىردوھ. ئەرستۆ لە

^{۱۱۱} مصطفى غالب، في سبيل موسوعة فلسفية. من منشورات دار و مكتبة الهلال، بيروت،

۱۹۷۹م. ل. ۴۸.

^{۱۱۲} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلي عند هيجل، ل. ۷۰.

باسی میتافیزیکیدا وهك به پښتړن زانست و بهر فراوانترین هاوکیشه ی بونناسی
 باسی کردوه و هر له ویشدا بنه مای دوالیزمی دژیه کی وهك ناسراو ترین و
 به پښتړن و له پښتړن بنه ما ناساندوه. بنه مای دوالیزمی دژیهك له پوانگه ی
 نره ستوه به (مبدء المبادئ) ناوده بریت. به واتایه کی دیکه ده رپری پایه
 سهره کییه کانی بوونه، به جوړیک به په تکررنه وه ی دوالیزمی دژیهك هه موو یاسا
 و سیستمی بوونه و هر له یهك هه لده وه شیتته وه. نره ستو به رده وام هه ولیدوه له
 هریهك له بابته و به ره مه کانی خویدا باسی دوالیزمی دژیهك بکات. له
 باسکردنی هه ندیک بابته دا، بپوای وایه، که بق دژیه کپوونی دوو دوالیزم پتویسته
 هه لگری تاییه تمه ندی په کپوون و په کیه تییش بن. به جوړیک، که ده توانریت
 نره ستو به په که مین فیه له سوف و لوژیکزان نرماریکریت، که لیکولینه وه ی
 کردوه له (الوحدة الاعتبارية) له دوالیزمی دژیه کدا، واته که پان بق بنه پرتی
 په کپوون له دوالیزمی دژیه کدا.

- نره ستو به هشت جوړ تیروانیی خوی بق بنه مای دوالیزمی دژیهك ده رپریوه:
- ا. هه بوون و نه بوونی شتیک له یهك کاتدا نه گونجاوه.
 - ب. نه گونجاوه شتیک پنگه وه له یهك شوین و یهك کاتدا هه بیت و نه شبیت.
 - ج. دوو گوته ی دژیهك ده رپاره ی یهك شت ناکریت پاست بیت.
 - د. هیچکات ناکریت دوو گوته ی دژیهك وهك یهك و بق یهك بابته پاست بیت.

بەگشتى ھەشت جۆر دەربېرىنى ھەيە، كە دوالىزىمى دژىك بىنەرەت و بابەتى جىاوازى و پۆلېن بەندىكەيە^{۱۱۲}.

ھەرۋەھا ۋەك لىكۆلەرىكى تر دەلى: "بابەتتىكى زۆر گرگ لای ئەرەستۆ، بابەتى (تطور) گەشەكردنە، ئەو پىيۋايە، كە شتەكان بەردەوام لە مەملەتنى و كىيەركىدان تا بگەنە بالاترىن (صورە) شىۋە و ۋىتەنى خۇيان و ھەۋلەدان بۆ گەيشتن بە (ئامانچ)، كە ھۆكارى بىزۋىنەرى ھەموو جىھانە و ھۆكارى يەكە...^{۱۱۴}.

۱-۳-۳ / مېتافىزىك (مېتافىزىقا):

"مېتافىزىك لىكۆلەنەۋەيە لە پرنسىپ سەرەتايىيەكانى، ياخود يەكەمى شتەكان. ھەرۋەھا دەگوتىت لىكۆلەنەۋەيە لە (جوهر) كۆۋكى شتەكان، (جوهر) ىش ئەۋەيە، كە ھەر لە دەستىك و سەرەتاۋە ھەبوۋە و پافەكردنى ھەر شتەك پىيۋىستى بە ناسىنى (جوهر) ى ئەۋ شتە ھەيە..^{۱۱۵}.

دەۋەبدولكەرىم سىروس دەربارەى ئەم زاراۋەيە پىيۋايە: "بەكارھىنانى زاراۋەى مېتافىزىك بۆ (جىھانى ناھەستىار) ھەلەيە، ئەم ھەلەيە لەپاستىدا ھەندىك فەيلەسوفى پۆژئاۋايى كىردوۋايانە، تەننەت فەيلەسوفەكانى ۋەكو (سۈھرەۋەردى) و (مولاسەدرا) و (بوعلى سىنا)ش، كە زادەى پۆژھەلاتن

^{۱۱۲} على اكبر احمدى افرمجانى، تعبيرهاى ارسطو از اصل تناقض، فصلنامه 'دانشگاه قم شماره سوم، و چهارم. ۱۳۸۱ هـ.ش

^{۱۱۴} مصطفى غالب، في سبيل موسوعة فلسفية، ل ۶۳.

^{۱۱۵} الموسوعة الفلسفية المختصرة، وەرگىزىپانى لە ئىنگلىزىيەۋە بۆ عەرەبى: فواد كامىل، جلال العشرى، عبدالرشيد الصادق، ل ۴۶۶.

نکه وتوونه ته شو هه له یوه. میتافیزیک جۆریکه له دابه شکردنی مه عریفه، نه ک دابه شکردنی جیهان و بوون. میتافیزیک جۆریکه له مه عریفه، که په یوه سته، یاخود په یوه ندی به هه موو بوونه وه هه یه و له واناش ئەم جیهانه. میتافیزیک هه روک زانست چۆنیه تی و پەوش و ئەحکامی خۆی هه یه و ئەمەش به واتای ئەوه نییه، که (دژیهک) بن. تهنه جیاوازیان له وه دایه، که بابه ته کانی میتافیزیک (سه لماندن) و (په تکردنه وه) ی خۆی له پێی (ئەزموونکردن) هوه ئاشکرا ناکات. بۆ نمونه هاوکێشه کانی لۆژیک جۆریکه له میتافیزیک. به گشتی زانستیک، که باس له هاوکێشه کان و یاساکان و ئەحکامه کانی (بوونی په ها) ده دویت. به میتافیزیک ناوژه ده کړیت^{۱۱۶}.

بێگومان ئەم جۆره زانستهش جگه له وه ی گریمانه ی دوو جیهان و دوو بڼه پەت و بابه تی چاکه و خراپه و... هتد، ده کاته که ره سه ی لېکۆلینه وه ی خۆی، دوالیزمه دژیه که کانی جیهانی واقعییش ده کاته خالی ده ستپیک و سه ره کی بۆ دۆزینه وه ی بوونی په ها.

۱-۳-۴ / دوالیزمی دژیهک لای هه ندیک له فه یله سوفه کانی

مۆدیڤرنه: (کانت، هېگل)

کانت فه زلېکی زۆر گه وړه ی به سه ر (دیا لکتیک) هوه هه یه، به وه ی بابه تی دوالیزمه دژیه که کانی هیتایه کایه وه و که لېتی نېوان وه ک، یاخود په کبوه کانی ئاشکرا کرد^{۱۱۷}.

^{۱۱۶} عبدالکریم سروش، تضاد دیا لکتیکی، ل ۱۲۲.

^{۱۱۷} بولس سلامه، الصراع في الوجود، ل ۴۹.

له م باره يوه و تراوه: "كانت به كه م كه س بو، كه جياوازي ننيوان (عقل) و (فهم) دژييه وه، كه پيوايوو بابه تي ژيري دوايي نه هاتوو و بين م رجه به پيچه وانه ي تيگه يشتنه وه، كه بابه ته كي كوتايي هاتوو و م رجداره" ^{۱۱۸}.

له گرنگ ترين كار ه كاني، كه (كانت) كردي، ده رخستن و پووناكي خستنه سر فيكره ي دژيه كه كان، ياخود دوا ليزمه دژيه كه كان بو. "پيشتر وا بابوو، كه نه گه م عريفه سه ريكي شيت بؤ (تناقض) جياوازي و دژيه كي بون، نه وا وه كه به لگه سه يره كرا بؤ لادان و هله ي خودي، ياخود له به لگه كاندا، به لام كانت باوه پي و ابو، كه (فيكر) به شيوه يكي سروشتي ده چي ته ناو بابه ته جياواز و دژيه كه كانه وه به تاييه تي، كه بيه و يت پي به دوايي نه هاتوو (اللامتناهي) به ريت. هر لي ره كانت خزمه تيكي گه و رهي به فله سه فه كرد، به ودي ناماژه يدا به (متناقض) ه كاني عقل، چونكه ناسيني دوا ليزمه دژيه كه كان پوي ه موواني وه رگي تر بؤ جو له و تيگه يشتن له (ديالكتيك). كانت بپوي و ابو، كه ناتوانين هيچ شتيك ته نها له خودي خزيه وه بناسين و پي پي به رين به بي پي بريدن به دوا ليزمه دژيه كه ي به رامبيري، (دژ) به واتا پوزه تيغه كي، كه م به ستمان له پوزه تيغ نه ودي، كه هر شتيك بووني (فعل) و حقيقي ه بيت نه وا له ناخي خزيده چندين په گزي دژيه كي كوكردو وه ته وه، هر بزيه ناسين و پي بريدن لاي كانت پي بريدنه به شته كان وه كه يه كي زيندوو له پارچه و پي كه اته ي جياواز و دژيه كه" ^{۱۱۹}.

^{۱۱۸} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلي عند هيجل، ل ۸۲.

^{۱۱۹} سرچاوه ي پيشوو، بپوانه ل ۸۳.

سه‌باره‌ت به (هیگل)، کوی هه‌ولای هیگل به‌رزکردنه‌وه‌ی فله‌سه‌فه بوو بۆ پله‌ی (زانست)، واته ده‌ریازکردنی له هه‌موو باب‌ه‌تیک، که پێچه‌وانه‌ی عه‌قله، یاخود له‌گه‌ڵ نه‌زموونگه‌ری (عه‌قل) دا نایه‌ته‌وه.

هیگل باوه‌ری به مملانیی دوالیزمه دژه‌کان هه‌بوو "باوه‌ری به فله‌سه‌فه‌ی میژوو، هه‌روه‌ها بزاونتی میژوو هه‌بوو به‌ره‌و کۆتایی، کۆتاییه‌ک، که چینی (ناوه‌ند) کژمه‌لگا پێکده‌هێنێ و حکومه‌تی مۆدێرن به سیستمیکی دیاریکراوی فله‌سه‌فیه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بێت" ^{۱۲۰}.

وه‌ک‌ه‌لی شه‌ریعه‌تی ده‌لی: "ئه‌گه‌ر له دوو وشه‌دا فله‌سه‌فه‌ی هیگل کورت بکه‌ینه‌وه ئه‌وا ده‌لێن خوازیاری ئازادی بوو. بۆیه دژی هه‌موو جۆره سنووره‌کانی تاین و مه‌زه‌ب بوو. هیگل له نیوه‌ی دووه‌می ژیا‌نیدا، واته له سه‌ده‌ی نۆزده‌هه‌مدا، باب‌ه‌تی (سنووردان) و (بێ سنووری)، یاخود (دروستکراو) و (دروستکه‌ری) وروژاند و پێیوابوو په‌یوه‌ندی نێوان خوا و مۆفه‌کان به‌نده‌یه‌تی نییه، چونکه ئه‌وه دژه له‌گه‌ڵ (ئازادی) مۆفدا، به‌لکو ته‌نها په‌یوه‌ندی (عاشقانه) ده‌توانیت (خالق) واته (تێن) و (مخلوق) (ئه‌نتی تێن) و (سینتێن) یکی نوی بخولقین" ^{۱۲۱}.

بۆ زیاتر تێگه‌یشتن له باب‌ه‌تی دوالیزمی دژیه‌ک لای هیگل پتویسته باسی دیالکتیک بکه‌ین، چونکه ئه‌گه‌رچی په‌گه‌ز و پێشه‌ی دیالکتیک لای زۆریک له فه‌یله‌سوفه‌کانی پێش سۆکرات و دوا‌ی ئه‌ویش هه‌یه، به‌لام دیالکتیک به‌شیه‌یه‌کی تیوری و ته‌واو لای هیگل ئاماژه‌ی پێدراوه.

^{۱۲۰} علی شه‌ریعه‌تی، فرهنگ لغات، ل ۳۷۹.

^{۱۲۱} عبدالکریم سروش، تضاد دیالکتیکی، ل ۳۹.

۱-۳-۵/ د پالکتیک و دوالیزمی د ژیه ک لای هیگل:

له پړوی وانا و به کاره یتانه وه، د پالکتیک بریتیه له: "گه یشتن به حقیقه و سه لماندنې نامانجیک له پړگه ې ټاشکراکردن و به دواي په کتردا هیتانی دوالیزمه د ژیه که کان له فیکر و گوناردا" ۱۲۲.

وه ک پښتر باسماں کرد سؤکرات له پړوشی گفتوگوي خوی له گه ل ټه یاره کانی به خستنه پړوی دوالیزمه د ژیه که کان، نه یاره که ی خوی شکست پیډه هیتا و به سریدا سرده که وت. "نم شینوازی سؤکرات لای هیگل ټه رده وام بوو، به لام به و جیاوازییه ی، که د پالکتیکی هیگل بریتی بوو له ټیگه یشتن له دیارده کانی جیهان و کار و کاردانه وه کانی بوون له سر بنه مای د ژینه وه ی یاساکانی دوالیزمی د ژیه ک و باوه پ به و بنه مایه ی، که دهر نه نجامی ململانی له نیوان دوو د ژیه کدا، دیارده یه کی نوځ دیته کایه وه. هه روه ها باوه پ بوون به وه ی ململانی و د ژیه تی نیوان د ژیه کان هه میشه ییه و له هه موو کایه کاندایه و دواچار باوه پ به و بنه مایه ی، که هر دیارده یه ک له خویدا دوالیزمی د ژیه خوی به شیوه یه کی (جبری) واته له دهر وه ی ویستی خوی هه لگرتوه بویه د پالکتیکی هیگل له سر سنی بنه ماو پایه وه ستاوه:

۱. (تین، یاخود (بنه پرت)، (کار).

۲. (نه نتي تین) د ژیه که ی.

۳. (سینتین) نه و دهر نه نجامه ی، که له کؤکردنه وه ی نم دوو دوالیزمه د ژیه دیته کایه وه" ۱۲۳.

۱۲۲ علی شریعتی، فرهنگ لغات، ل ۱۹۴.

"ديالكتيك، وهك پيڭكها تەيەكى لەيەك جودا و سەر بە خۆ ناپوانتە شتەكان، بەلكو لەپوانگەي پەيوەندى ھاوبەشى نىوان ھەموو پارچە و بەشەكان، وهك يەكەيەكى گشت و كامل و تەواو سەيرى ھەموو جىھان دەكات، ئەمەش واتە گشتگىرى يەكەكە لە بنەماكانى ديالكتيك، كە تەيدا ھەموو ديار دەيەك پەيوەند و پەيوەستە بە ھۆكارى دىكەو و ھەموو بەش بىگىش فرمان و ئەركى خۆى ھەيە و جىھانىش تەنھا لەسەر ئەم بنەمايە ڕاڤە دەكرێت. بۆنموونە چا و چ مانابەكى ھەيە ئەگەر پەيوەست نەبێت بە جەستەو؟ ئايا راستە پێى بوترێت چا و؟ ئايا ئەو كاتە دەبينێت؟ كۆپە بىنەرەكە؟ ھەروەھا پرىنسىپى بەردەوامبوون و گەشەكردن ھەردەم لە گۆرپانكارى دايە و ھىچ شتێك لەم بوونەدا جىگىر و چەسپا و نىيە، ھەموو شتێك لەدايەكەبێت و گەشە دەكات و پاشان دەمريت. ھەموو شتێك مێژووى خۆى ھەيە. ڕابردوو و ئىستا و داھاتووى ھەيە. كەواتە ديالكتيك لە پوانگەي گەشە و ژيانەو سەيرى شتەكان دەكات" ١٢٤.

"سەبارەت بە (دواليزمى دژيەك)، ياخود (دژيەك)، بنەماي سەرەكى پىچەكى (ديالكتيك) و پىچەوانەي لۆژيكي نەرەستۆيە، چونكە لۆژيكي پىپىوايە، ھەموو شتێك يەكسانە بە خۆى خۆى. بۆنموونە (ئەحمەد) يەكسانە بە (ئەحمەد)، بەلام ديالكتيك بپواي وايە ھەموو ديارىكردنێك يەكسانە بە نەيىكردن لە ئەوانى دىكە، ياخود دژەكەي. بۆنموونە دەلەين ئەو (ئەحمەد) واتە ئىبراھىم نىيە، بەلكو ديالكتيك لەو زياتر دەپوات و بپواي وايە ھەموو

١٢٢ سەرچاوەي پيشور، ل ١٩٤.

١٢٣ بولس سلامە، الصراخ فى الوجود، ل ٤١.

شتيک له خويدا دژه که ی هه لگرتووه. بۆنموونه (تۆوی پوه کیک (مردووه)، به لام له خويدا زيانی پوه کیکي هه لگرتووه، پاشان شويش دهری و زيانی له تۆدا چي پيشتووه... که واته دژيه کپوونی دیاکتیکی ویرانکاری و مردن نییه، به لکو بزوينه ری راسته قینه یه. دوالیزمه دژه کان به رزده بڼه وه تا دژيه کپوون تيپه پښن و (نوی) بوونه وه یه که به پښنه کایه وه...^{۱۲۵}.

۱-۳-۶/ مارکسیزم:

له راستیدا نه گهرچی وایاوه، که دیاکتیکی مارکسیزم ته واو جیاواز و دژه له گه ل دیاکتیک هیگدا، به لام به گشتی جیاوازیه کی نه وتل له نښان هه ردوو دیاکتیکه کاندایه نییه و مارکس بریای وایه، که ته نها پښازیک، که پښوسته فله سه فه بیگریته بهر، بریتیه له پښازی دیاکتیکی هیگلی و هه ردوو کیشیان به ته واوی میتافیزیک په تده که نه وه.^{۱۲۶}

زانایه کی ته م یواره ده لی: "خالی سه ره کی جیاوازی نښان مارکس و هیگل، له وینا کردنی هه دوکیانه وه یه بۆ (بوون) گه ردوون، یاخود نه گه ر وردتر ناماژه ی پښیکه ی، جیاوازی هه ردووکیان په یوه ندی به (فیکر) و (وجود) وه هیه و له پووی لۆژیکیه وه کامیان له پښترن. هیگل بریای وایه، که (فیکر) مه رجی بڼه رته ی و (مبدأ) به که می گه ردوونه. هه روه ها چیه ته ی و کرۆکی جیهانی واقعییه و هه ربۆیه پښوسته له (فیکر) وه ده ستیپیکه ی بۆ (سروشته)، به لام مارکس ته م تیپوانینه نمونه ییه په تده کاته وه و پښیوايه

^{۱۲۵} سه رچاوه ی پښوو، ل ۴۱.

^{۱۲۶} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلی عند هیگل، ل ۲۲۰.

(سروش) بنه‌په‌تی یه‌که‌مه و مهرجی لۆژیکیانە‌ی بوونی (فیکر) و ژیا‌نی پۆ‌حیشه به‌گشتی. ئە‌م خا‌له بنه‌په‌تی‌ه‌ش له جیا‌وا‌زی نی‌وان هی‌گل و مارک‌سدا کار نا‌کاته سه‌ر خودی پۆ‌تیا‌زه‌که. خا‌لی ده‌سپێ‌ک هه‌رچه‌ک بی‌ت، بابە‌تی فە‌لسە‌فه و تی‌پروانی‌یان بۆ فە‌لسە‌فه هه‌رچه‌ک بی‌ت، ئە‌وا هی‌چ له‌و پاستییە نا‌گۆ‌پۆ‌ت، که هه‌ردوو‌کیان بپ‌وایان‌وا‌یه پۆ‌تگی پاست هی‌چ نی‌یه جگه له دی‌الکتیک^{۱۲۷}.

که‌واته مارک‌س و هی‌گل بپ‌وایان به دی‌الکتیک هه‌یه، به‌لام هی‌گل به (فیکر) ده‌ست‌پێ‌ده‌کات و مارک‌س به (ماده). که‌واته بابە‌ت و بنه‌په‌تی دوالیزمی دژیه‌ک، که له (هیرۆ‌کلێ‌س) هه‌وه پێ‌شه‌که‌یمان هێ‌تا، لێ‌رده‌ا (مارک‌س) ی‌ش ده‌یکاته بنه‌په‌تی دی‌الکتیکی خۆ‌ی وه‌ک زاده‌ی سروشت، چونکه وه‌ک له ئایدیای مارک‌سیزمدا هات‌وه‌و نه‌گه‌ر دژیه‌ک‌بوون و دوالیزمی دژیه‌ک نه‌بی‌ت ئە‌وا هه‌موو شته‌کان وه‌ک خۆ‌یان و به‌بێ گۆ‌پان‌کاری و به‌ چه‌سپا‌وی ده‌مانه‌وه. "له مارک‌سیزمدا (مبدأ) دوالیزمی دژیه‌ک و دژیه‌ک‌بوون سه‌رده‌کێ‌شی بۆ گۆ‌پان‌کاری له چۆ‌نی‌ه‌تیدا. بۆ‌نموونه ده‌نگه (گه‌نم)، یا‌خود (جۆ‌یه‌ک، که ده‌بی‌ته (گو‌ل) ئە‌وه گۆ‌پانه له چۆ‌نی‌ه‌تیدا نه‌ک ته‌نها له چه‌ندی‌ه‌تیدا. ئە‌م گه‌شه‌کردنه له جۆ‌ردا له‌گه‌ڵ کاتدا ده‌بی‌ت و له‌ناو سروشتدا. ئە‌گه‌ر سه‌رنج‌پکی وردی ناو سروشت بده‌ین چه‌ندین گۆ‌پان‌کاری به‌دی‌ده‌که‌ین. ئە‌م گۆ‌پان‌کارییه گه‌ورا‌نه (شو‌پش)ن و مارک‌سیزمیش له‌سه‌ر بنه‌مای (شو‌پش) دامه‌زراوه. شو‌پش له نه‌ری‌تی مارک‌سیزمدا پۆ‌ژا‌نه به‌رچا‌و ده‌که‌وێ‌ت. ئە‌مه پای مارک‌سیزم بوو له‌سه‌ر ئاستی سروشت و ماده، به‌لام باب‌زانی له‌سه‌ر ئاستی مێ‌ژوو چۆ‌نه، چونکه ئە‌م خا‌له

^{۱۲۷} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلی عند هی‌گل، ل ۲۳۱.

گرنگترین خالی ناو دیالکتیکی ماده ده. له مارکسیهت و له ململانی مارکسیزمدا، که بروای به شوقش و دژایه تی نیوان دژ و دوالیزمه دژیه که کان هیه، ململانیکه داستانی خودی مرقفه و پالوان و پلهی بالاش (چینی کریکار). مرقفه له میژوودا هاته بوون و دواتر دهرته نجامی دابه شکردنی کار (مولکی تاییهت) پیدابوو. له بهر مولکداری و خاوه ندریه تی تاییهت، مرقفه کان بوونه دژی یه کتر و دهرته نجام (به رژه و هندی گشتی) که وته ململانی له گه ل (به رژه و هندی تاییهت) دا، دهرته نجام له ناو خوازیارانی به رژه و هندی گشتیدا که سانیکی خاوه ن ده سولات دروستیوون، که بوونه خاوه نی (سهرمایه) و نازادی مرقفیان کرده قوریانی سهرمایه ی خویان و خودی مرقفیشیان کرده کالاً و... هتد. دهرته نجامی هم هه موو ململانییه و له دهرته نجامی گه شه ی ململانی نیوان هم دژیه کانه دا، مارکسیش قوناغه کانی گه شه ی کژمه لگای کردوو به "سهرتایی، کژیله یی، دهره به گایه تی، سهرمایه داری..." و دهرته نجام هم ململانی دیالکتیکی نیوان دژیه کان کژمه لگا ده بات به ره و (سؤشبالیزم) و دواقوناغیش به ره و کژمونیزم، که کژتایی ململانی و دژایه تیکردنه^{۱۲۸}.

به گشتی و به کورتی له فیکری مارکسیزمدا بزوینه ری دیالکتیکی مادی و میژویش ململانی نیوان دوالیزمه دژیه که کانه و قوناغی کژمونیزمیش هیچ نییه جگه له قوناغی کژتایی ململانی و دژایه تی نیوان دژیه کان.

به گشتی زۆر فیهل سوفا و ریچکه ی فله سفی هه ن، که دوالیزمی دژیه کیان کردۆته بنه ما و په گه ز و بابته تی سهره کی کاره کانپان، یاخود تاییه ته مندی

^{۱۲۸} بولس سلامه، الصراع فی الوجود، ل ۱۲۵.

بوونیان، به لّام له م بابتهی ئیمه دا ناتوانین باسی هه موویان بکین. ئه گهر (دی کارت) وه رگرین (شک) گومان ده کاته پێباز و پێگای گه یشتن به (یقین)، که ئمه دوالیزمی دژیهک^{۱۲۹}. ئه گهر باسی (نیتشه) بکین ئه و "لای لیکۆله رانی بواری فله سه فه، نیتشه ناسراوه به فه یله سوفیکی ئازاد و (متناقض)، که هیچ بایه خێکی بۆ لۆژیک و یاسا و پێسا دانه ناوه"^{۱۳۰}.

وجودیه ت، (بوونی تاکه گرا) و (بوونی گشتی) ده کاته چه قی بابتهی خۆی، که کامیان پاسته قینه یه. (تناقض) و (توتر)، واته دله پاوکێ هه موو فیکری وجودی داگیرکردووه، ته نانه ت فه یله سوفی ناوداری وجودی (کتیرکیگارد) ده لێ: فیکر عاشقی ملاماتییه، بیریار، یاخود (مفکر) به بێ ملاماتی وه ک عاشقی بێ خۆشه ویست وابه^{۱۳۱}.

۱-۳-۷/ دوالیزمی دژیهک لای هه ندیک له فه یله سوفه کانی ئیسلام:

له راستیدا فله سه فه ی ئیسلامیه ش، که وه کو قوناغ و بابته به شیکه له کۆی میژووی فله سه فه، له پووی بابته و پانتاییه وه کاریگه ری خۆی هه یه و ئه مبه ش وه کو کۆی فله سه فه ئامانجی گه یشتنه به وه لامه به نه په تییه کان سه باره ت به (بوون)، له و پوانگه وه (دوالیزمی دژیهک) یان که ره سه و ئامرازێ لیکۆلینه وه یه، یاخود بابته ته کانی، که بوونه ته جیگای مشتومڕی فه یله سوفه کانی هه ر قوناغیک له خودی خۆیاندا دوالیزمی دژیهک. لێزه دا و وه ک به لگه، نموونه ی چه ند فه یله سوف و پێچکه یه ک باسه ده که یان تا بزانی دوالیزمی دژیهک له کوێ بایه خ و بابته ی ئه وانه یه:

^{۱۲۹} مجموعه من المؤلفين، في سبيل موسوعة فلسفية، ج ۵، بوانه لاپه په کانی ۱۱۰-۱۱۸.

^{۱۳۰} سه رچاوه ی پێشوو، ج ۶، بوانه لاپه په کانی ۳۱-۳۸.

^{۱۳۱} بولس سلامه، الصراع في الوجود، بوانه ل ۱۳۵.

۱-۷-۱/ فلسفه‌ی اشراق (اشراق)، یاخود (ئیشراقییه‌کان):

به‌پیره‌وانی ئەم جۆره فلسفه‌یه، جگه له‌وهی په‌نا ده‌بە نه به‌ر به‌لگه و لیکۆلینه‌وهی عه‌قلی و فیکری هاوکات، به‌ده‌سته‌تێنانی مه‌عریفه له‌پێگه‌ی (تأملات باطنی) و چیژی پۆچی و پێژەن و پووناکیبونه‌وهی ده‌روون، به‌پێویست ده‌زانن، که نه‌ویش به‌رهممی کۆششی ده‌روونی و پۆحیییه، چونکه پێیانوابه عه‌قل و فیکر به‌بێ پووناکی و پاکبونه‌وهی ده‌روون و زیندووکردنه‌وهی هه‌سته ده‌روونییه‌کان که موکۆرتە. "به‌پیره‌وانی ئەم جۆره فلسفه‌یه، که تیکه‌لکردنی (فلسفه) و (باطنی) بوونه، له‌ترادسیۆنی ئیسلامیدا پێکدێن له (شیخ الأشراق) واتە (شیخ شهاب‌الدین سوه‌ره‌ره‌دی) و (شاره‌زووری). شیخ شهاب‌الدین فلسفه‌که‌ی خۆی له‌سه‌ر شوێنه‌واری فه‌یله‌سوف و هه‌کیمه‌کانی دێرینی هیند، ئێران، بابل، میسر و یۆنان، بونیادناوه" ۱۳۲.

شیخ شهاب‌الدین سوه‌ره‌ره‌دی له‌سه‌ره‌تای کتێبه‌که‌یدا (کتاب حکمة الأشراق)، باسی مه‌عریفه ده‌کات و پێیوابه جگه له به‌ده‌سته‌تێنانی مه‌عریفه له‌پێی هه‌سته‌کانه‌وه، هه‌موو مۆفیکیش به‌پێژه‌ی که‌م، یاخود نۆر و به ئەندازه‌ی کۆششی خۆی ده‌بیته‌ خاوه‌نی (نوق)، که هۆکاری به‌ده‌سته‌تێنانی حه‌قیقه‌تی مه‌عریفه و مه‌عریفه‌ی (باطن)ه. واته هه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه مه‌عریفه دابه‌شده‌کات بۆ سه‌ر دوالیزمه‌کانی (حقیقه‌ت و پووکەش)، (هه‌سته‌کان و نوق). سوه‌ره‌ره‌دی پاشان باس له (فیساغورس) ده‌کات تا (ئەفلاتوون) و پێیوابه، که ئەم په‌وه‌شی مه‌عریفه وه‌رگرتنه له‌پێی (نوق) و کۆششی (باطن)

۱۳۲ سید یحیی یثربی، فلسفه‌ عرفان، ل ۲۸.

یهوه، پرهوشی نهو فیهلسوفه گوراننش بووه و پاشان باس لهوه دهکات، که گوتهی نهو حکیمه گورانن به شتوهدی (پرهمن) بووه بژیه ههندیگ پرهخنه یان لی دهگرن نهگرنه (باطن)ی ناوه پوکی نووسین و گوته کانیان بگرین و (ظاهر) پوکهش تیپه ریتین، نهوا مه بهسته سه رهکیه که مان بۆ دهرده که ویت.

پاشان باس له بنه مای (پهوناکی و تاریکی) دهکات، که له پوژمه لاتدا، بنه مای تیپوانینی حکیمه کانی نیران و (براهمن) بووه. دواتر به گشتی زانایان پۆلین دهکات بۆ سێ جوړ و باشتربیان به وانه ده زانیت، که په پیرهوی له (علوم نوقی) و (علوم بحث)ی ده که ن و له راستیدا ته نها نه وانه، که (خلیفه الله)ن.

جگه له م دوالیزمه دژیه کانه، که له باسکردن و پۆلینکردنی مه عریفه دا هیه تی به گشتی (عالم محسوسات)، یاخود (عالم بحث) به جیهانی دوالیزمه دژیه که کان ده زانیت، که هر خودی دوالیزمی دژیه کیش که ره سه ی په یبردنه بهو جیهانه ^{۱۳۲}.

۱-۳-۷-ب/ پرهوشی (متکلمین):

به گشتی نه مانیش بابه ته دوالیزمه کان، که له هه مانکاتدا وهک دوالیزمی دژیه که دهرده که ون، بابه تی ململانی و گفتوگوکانیان بوو. بۆ نمونه (ابو الهذیل علاف)، که له (۱۳۵-۲۳۵) کړچیدا ژیاوه تیوری (جوهر فرد)ی کرد بووه بنه مای لیکولینه وه شه رعبیه کان و به گونجاوتری ده زانی له (هیولی) و (صورة)ی لای نه رسته ت. لهو پوانگه وه، که نه وه ی لای نه رسته ت (قدیم)ه، به لام ده گونجیت (جوهر فرد) له گهل (حادث) بووندا بیتتوه. به کورتی نه م

^{۱۳۲} سید یحیی یشری، له پاشه ی کتبی حکمة الاشراق، فله سه فه ی عرفان، پوهانه ل ۲۰.

جۆره بابەتانه، که دوالیزمی دژیهکن له چوارچێوهی لیکۆلینهوهکانی (متکلمین)یشدا بوو.

له دامهزێنهران و په‌په‌هوانی ئهم په‌وشه، بریتیبوون له: حسن به‌سری، جاحظ، باقلانی، ئه‌بولحه‌سه‌نی ئه‌شعهری، غه‌زالی، خواجه نصیره‌دینی طوسی.^{۱۳۴}

۱-۳-۷-ج/ اخوان الصفا:

کۆمه‌ڵه‌ی (اخوان الصفا و خلاف الوفاء) کۆمه‌ڵه‌یه‌کی نه‌هینی بووه، که له (بصره) و له سه‌ده‌ی (۱۰)ی زاینیدا دروستبوون و (۵۲) نامه‌ی نووسراویان هه‌یه به‌ناوی (رسائل اخوان الصفا) و چه‌ندین نووسراو و به‌رهمه‌ی دیکه‌یان هه‌یه. به‌روایان وایه، که (مردن)ی (جهسته) هه‌چ نیه جگه له (له‌دایکبوونی) (پۆج) هه‌روه‌ک چۆن (گه‌وه‌ن) له (صدف) ده‌رده‌هێنرێت. به‌روایان وایه، که (قیامه‌ت) ئه‌وساته‌یه، که (عارف) دڵ و ده‌روونی پووناک ده‌بێته‌وه به‌ مه‌عریفه‌ی خوای و ده‌چێته جیهانیکی نوێوه.

به‌روایان به‌وه هه‌یه، که (پۆج) به‌شیکه له نوری خوا، که له تاریکی جهسته و ماده‌دا زیندانی کراوه و ته‌نها به ناسینی خۆی پزگاری ده‌بێت و مۆافی عارف به‌زده‌بێته‌وه به‌ره‌و (بالا) و ئهم جیهانه نزم و پڕ له دوالیزمی دژیه‌که به‌جێدێت.^{۱۳۵}

^{۱۳۴} سید یحیی یثربی، فلسفه‌ عرفان، به‌وانه لاپه‌ره‌کانی ۲۸-۳۳.

^{۱۳۵} فراس السواح، طریق اخوان الصفا، منشورات دار علاءالدین، دمشق - سوریا، الطبعة الأولى، ۲۰۰۸ م. به‌وانه ل ۲۰۹-۳۹.

۱-۳-۷-د/ هه نډیک له فه یله سوفه کانی ترادسیونی ئیسلامی:

(کندی، ئیبن سینا، مولا صدرا، غه زالی، فارابی، ئیبن رشد،

ئین خه لدون)

(کندی) په کیکه له فه یله سوفه کانی ترادسیونی ئیسلامی، ئەم فه یله سوفه پښیوایه، که جیهان په نگدانه وهی (الله)، که بالترین (عله)یه و په که مین (عله) هۆکاره، که دهرته نجام چننن (عله) و (معلولی) له ئاستی خواره وه دا لیکه وتووه ته وه. (عله) کاریگری مه یه بۆ (معلولی)، به لام (معلولی) هیچ کارناکاته سهر (عله).

به گشتی تیوری مه عریفه لای ئەم زانایه دوالیزمییه، که پښیوایه به هۆی ههسته کانی جهسته وه په ی به (جزئیات) ده به یین و به هۆی (عه قل) یشه وه په ی به (کلیات) ده به یین^{۱۳۶}.

جگه له م زانایه هه ردو زانای ناوداری نیو ترادسیونی ئیسلامی، واته (ئین سینا) و (مه لا صدرا) دوالیزمی دژیه کیان له په وشى مه عریفی خۆیاندا به کاره یتاوه. به گشتی و به کورتی ئەم دوو حکیم و فه یله سوفه ی ترادسیونی ئیسلامی په وشیکى پښیبینی کراوی له وجۆره یان گرتووه ته بهر، که (خوا) به (عله) هۆکاری په که م و کامل ده زانن و هه موو دروستکراوه کانی به (معلولی) ئو (عله)یه ده زانن و سه باره ت به بوونی شه په نگیزی و (خرابه) له (بوون) دا به وجۆره پافه ی ده که ن که:

۱. (خرابه) به به راورد له گه ل (چاکه) زۆر ده گه م و که مه.

^{۱۳۶} مجموعه من المؤلفین، الموسوعة الفلسفية المختصرة، بیوانه لاپه کانی ۲۴۸-۲۵۲.

۲. ئەم (خراپە)یە، کە زۆر کەمە بە کارکردن لەسەری بە بەلگە و شیکردنەوە، لە نەبوونەوە سەر دەر دەکات واتە لە ژياندا بەسەردە چیت.

۳. (خراپە) بە دەرنەنجامی، یاخود زادهی گۆرانکاری و دژیه کبیونی دیاردەکانی جیهانی (سروش) دەزانن و نەبوونی گۆران و دژیه کبیون، یاخود دوالیزمی دژیه وەک (حوکم) دانە بە نەمانی (جیهانی سروشت)، چونکە ئەو سروشتی ئەو جیهانە یە. واتە دوالیزمی دژیه تاییبەتمەندی نەگۆری جیهانی ماددە بە^{۱۲۷}.

فەیلەسوفێکی دیکە، کە (غەزالی)یە ئاماژە ی داووە بە دوالیزمی دژیه کە لە دیدە فەلسەفی و تیروانینە دەروونی و پەوشتییەکانیدا. ئەم فەیلەسوفە ناودارە ی ترادسیۆنی ئیسلامی لەو قۆناغەدا، کە لە بواری فەلسەفەدا کاری کردووە بە فەیلەسوفی (شک) و (یقین) ناسراو، کە دوانە یەکی دوالیزمی دژیه کە^{۱۲۸}.

(فارابی) یەکی دیکە یە لە فەیلەسوفەکانی ترادسیۆنی ئیسلامی، کە زۆر هەولێ نزیککردنەوێ فەلسەفە ی یۆنانی و ئیسلامی داووە. فارابی هەموو (بوون) دەکاتە دوو جۆر (واجب الوجود) و (ممکن الوجود). (ممکن الوجود) (علە) ی دەوێ بۆ بوونی (علل) یش ناکرێت تا کۆتایی بپروات بۆیە پتویستیمان بە (واجب الوجود)، کە بوونی یەکەمە و وەکو بوونەکانی دیکە نییە و لە بووندا تاکە و (دژی نییە بەو واتایە ی، کە (ضد) دژ بە گشتی لە گەڵ بەرامبەرە کەیدا،

^{۱۲۷} منصور ایمانپور، کاملیت جهان و مسئله شر در اندیشه ابن سینا و ملا صدرا، نشریه دانشگاه تبریز، شماره ۱۹۹.

^{۱۲۸} مجموعة من المؤلفين، الموسوعة الفلسفية المختصرة، ج ۷، ل ۷۸.

که دژیهکن و دوالیزمی دژیهک پټکدههینن، هاوبهش، یاخود هاوسهنگی دژهکتهی و دوو دژهکش هر جاره و یهکټکیان تهوی دیکه (باطل) دهکاتهوه، دهرتهنجام له بهرتهوهی تهو (واجب الوجود) ه هیچ (باطل)ی ناکاتهوه. کهاته هیچ دژي نییه، بهلام بوونهکانی تره موویان دژیان هیه و پټکهوه دوالیزمی دژیهک پټکدههینن^{۱۳۹}.

فهله سوفیکی دیکه ی ناو ترادسیونی نیسلاهی، که له ههولی نژیککردنهوهی (فلسفه) و (شریعت) دا بوو، (نبین روشد)ه. نبین روشد داهینه ری پافه ی (باطل)ه له بهرام بهر پافه ی (ظاهر)یدا. له پټناو نژیککردنهوهی (فلسفه) و (شریعت) له یهکتری و دهرتهنجام پټیویه پافه کردنی (باطل)یانه بټ که سانټکه، که (اهل البرهان) بهلگه ویست و خاوه ن ژیری تهاون^{۱۴۰}.

نواچار به پټویستی دهزانین ثا ماژ به (نبین خه لدون) بکهین. ته م زانایه بپوای واپوو، که واقعی میژوویی زاده ی دیارده و پووداوه کومه لایه تییه کانه، که تهویش زاده ی ململانئ و هاوکیشه هوکاریه کانی نیوان دژه کانه له سروشتدا.

ته م زانایه (شارستانیته) به دوا ثامانجی قوئاغه کانی گه شه کردنی سروشتیانه ی ژیا نی کومه لگا ده زانیت، تهویش له بهر دوو هوکار:

۱. گه شه کردن له ژیا نی (لادی) وه بټ (شار).
۲. (تفاعل)ی نیوان گه لان و کاریگری ململانئ نیوان (غالب) و (مغلوب) و لهو پوانگه وه، که (دولة) دهولت دروستناییت و پټکناییت ته نها به

^{۱۳۹} سرچاوه ی پټشو، ج ۸، پوانه ل ۵۲.

^{۱۴۰} سرچاوه ی پټشو، ج ۱۰، پوانه ل ۱۷۸.

لۆژیکى (غلبه) نه بێت. كه واته (شه پ) و ململانى بابەتیکى سروشتى نێوان گەلان و نەتە وه کانه.

به گشتى ئەم زانایه ململانى نێوان دژەکان دەکاته هۆکاری گەشەى مێژوو و پێکهێنانى دەولەت و شارستانیەت و پێیوایه ململانى نێوان دژەکان له سروشتى ژيان و کۆمه‌لگایه^{۱۶۱}.

له کۆتایی ئەم خاڵەى پارى سێهەمدا، كه باسى (دوالیزمى دژیهك) بوو له فەلسەفەدا، گەیشتی ئەو دەرئەنجامەى، كه (دوالیزمى دژیهك) گرنگترین بابەت و کارترین هۆکار و پەگەزى چۆنیەتى گەپان بوو بەدوای حەقیقەت و چیه‌تى بووندا. لێره‌دا و به‌گشتى له کۆتایی ئەم پارەدا، خاڵى دووهم زۆر به‌کورتى دەخەینه به‌ر باس (دوالیزمى دژیهك له لۆژیک دا)، چونكه خودى پارى یه‌كەم پێناسەى فەرهنگى (دوالیزمى دژیهك) بوو، له چوارچێوه لۆژیکیه‌كه‌ى دا، چونكه پێناسەى فەرهنگى و به‌کارهێنانى زاراوه‌یى له دەرەوه‌ى لۆژیک نییه.

دووهم: دوالیزمى دژیهك له لۆژیک دا:

دژیه‌كبوون، یاخود دوالیزمى دژیهك له لۆژیکدا، ده‌چێته جوغزى، یاخود چوارچێوه‌ى به‌شى (تقابل) لۆژیکى، واته ئەو بابەتانه‌ى، كه له لۆژیک به‌رامبه‌ر یه‌ك و وه‌كو دوو جەمسەر داده‌نرێن. لۆژیک واته ئەو هونه‌ره‌ى، كه نیشانه‌مان ده‌دات، كه چۆن باش بیریگه‌ینه‌وه و خۆمان له هه‌له‌كانى (فیکر) دووربخه‌ینه‌وه.

^{۱۶۱} سه‌رچاوه‌ى پێشوو، ج ۱۱، به‌وانه ل ۸۵.

له لۆژیکدا نه‌گه‌ر مروؤ فیزی ئه‌وه بییت، چۆن بیریکانه‌وه و پرتنمایی (فیکری بکات و له پیتشینه‌کان (مقدمات) ده‌رته‌نجام (نتیجه‌ی راست وه‌برگیریت. ئه‌وا ئیتر که‌متر تووشی سه‌رلێشینوان ده‌بییت.

(تقابل)، یاخود به‌رامبه‌ر یه‌ك دانان، واته‌ ئیمه‌ دوو سیفه‌تمان هه‌بییت، که پیکه‌وه و له‌یه‌ك بابه‌ندا و له‌یه‌ك کات و له‌یه‌ك پوهه‌وه نه‌توانریت کۆبکریته‌وه، واته‌ (لۆژیک) پێکه‌ نادات کۆیان بکه‌ینه‌وه، چونکه‌ به‌پیتی هاوکیشه‌ لۆژیکیه‌کان نابیت و ناگونجیت.

به‌گشتی (تقابل)یش چه‌ند جۆریکی هه‌یه‌، که جۆره‌کان و پێناسه‌ و به‌راورد و جیاوازییان، له‌ پاری یه‌که‌می ئه‌م به‌شه‌دا باسکراوه‌ پتویست به‌ دووباره‌کردنه‌وه‌ ناکات.^{۱۴۲}

ئه‌م بابه‌تی دوالیزمی دژیه‌که‌، که له‌ (لۆژیک)دا په‌نده‌کریته‌وه‌ و په‌سه‌ند نییه‌، له‌ ئه‌ده‌دا ده‌بیته‌ هونه‌ر و ده‌رپرینی هونه‌رییه‌، که له‌ دواپاری ئه‌م به‌شه‌دا باسی ده‌که‌ین.

۱-۴/ دوالیزمی دژیه‌ک له‌ ئه‌ده‌دا به‌گشتی و له‌ ئه‌ده‌بی عێرفانیدا

به‌تایبه‌تی

۱-۴-۱/ به‌های ئه‌ده‌بی دوالیزمی دژیه‌ک:

هه‌روه‌ک چۆن دوالیزمی دژیه‌ک بنه‌ما و په‌که‌ژێکی سه‌ره‌کی سه‌روشته‌، له‌ هه‌مان کاتیشدا یه‌کیکه‌ له‌ تاییه‌تمه‌ندییه‌کانی زمان ئه‌ده‌بناسێک له‌م پوهه‌وه‌ ده‌لی: "له‌ ده‌قی ئه‌ده‌بیدا بۆ لیکۆلینه‌وه‌ی ئیستاتیکیانه‌ له‌ دوالیزمی دژیه‌ک،

^{۱۴۲} عبدالکریم سه‌روش، تضاد دیالیکتیکی، ۷-۱۵.

پێویسته ئاگاداربین، که ئایا شاعیر به شیوهیهکی به ئاگایانه دوالیزمی دژیهك بهکاردههێنیت* له هۆنراوهکانیدا، یاخود نا؟ ئهگەر وهلامهکه ئهرێنی بێت ئهوا بێگومان له هێنانی دهستهواژه و چه مکه دژهکان له هۆنراوهکانیدا ئامانجێکی ههیه و پێویسته به سه رنجدانی وردمان بۆ ئه و دوالیزمه دژیهکانه، له په یامی شاعیر تێبگهین، بهلام ئهگەر وهلامهکه نهخێر بوو، ئهوا ئه و هێنانی دوالیزمی دژیهکه جێگای بایهخی جوانکاری نییه و ناتوانرێت وهك ئهفراندنێکی ئهدهبی و هونهری ئهژماربکری، چونکه تهنها سهرفکردنی زاراوهی دژیهك له دهق و گوتاردا، ناتوانیت قایلمان بکات به بوونی وهستایهتی ئهدهبی و سه رسامبوون. هونهری ئهدهبی بۆ جوانکردنی دهبرپین و ئامانجی تایبته بهکار دیت و پێویسته هه لگری په هه ندی ئیستاتیکی بێت و ههستی جوانیناسی و سه رسوپمانی گوێگر، یاخود بهرامبه ر پازی بکات، جگه له وه هه لگری هه یج به هه یهکی ئهدهبی نییه^{۱۴۳}.

دوالیزمی دژیهك، خۆی جۆره پێکخستن و گونجاندنێکی وشهکانه لهگه ل یه کتر. کاریگه ری و کارایی دوالیزمی دژیهك و چه مکه کانی له شیعردا، ته نها کاتیك به سنعه تی ئهدهبی ئه ژمارده کری، که شاعیره که به و هونهره بالانسی جوانی هۆنراوه که به رزتر بکاته وه و بیه ته مایه ی هه لچوونی سۆزی گوێگر...^{۱۴۴}.

* لێره دا مه به ستمان له به ئاگایی، ئاستی زانستی و رۆشنییری شاعیره به هونهره کانی ده وانبێژی و ده برپین، ئهگه ر نا ئه دجار بیه ئاگایی (لاوعی) ده بیه ته زه مینه ی ئهفراندنی شاعیر.
^{۱۴۳} جواد مرتضایی، نقد و تحلیل پارادوکس، مجله دانشکده ادبیات، دانشگاه اصفهان، شماره ۴۷، ل ۱۵۹.

^{۱۴۴} سه رچاوه ی پێشوو، ل ۴۹.

وهك پښتېر باسمان كړد دوالیزمی دژیهك له سروشت و هه موو مه وداكانی ژاندا بوونی هه یه و له جیهانی فیکریشدا یه کیکه له پښگاګانی معرفه. هه ریویه پیډه چیت، شاعیران و نه دیان په یانبردیت به نهیښی دوالیزمی دژیهك و بایه خی له پووی پاكښانی باری سرنجی گوښگرانه وه، هه ریویه دوالیزمی دژیهكیان له جیهانی نه ندیشه و خه یال و هه ستوه بق نه فراندنی وینه ی جوانی هونری، هیناوه ته ناو دهقی شیعی و نه ده بییه وه. له مباره وه عه بدولکه ریم سروش ده لیت: "دوالیزمی دژیهك، به شپوهی دهرپرینتیکی هونرمه ندانه له نه ده بیاندا، وهك دهرهاویشته په کی زهینی مرقه بق چه مکی دوالیزمی دژیهك و له دهرنه نجامی هیزی کاردانه وهی دوالیزمی دژیهك، له پیناوه دهرپرینی نه ندیشه ناسك و ورده کانی شاعیراندا، سوود له م دهرپرینه هونرمه ندانه و دهرهاویشته زهینی و هیزه بق جوانکردنی چونه تی دهرپرین و دهقی نه ده بی وهرگیراوه...^{۱۶۵}

هه روه ها ده لیت: "نه مه سنده تیکی نه ده بی چپژبه خشه و نه یښه که شی هه ده لیتی له وه دایه، که دهرپرینتیکی پیچه وانه ی نه ریت و لوژیکه... پوکی دوالیزمی دژیهك له دهقی نه ده بییدا هه لکشانی سرسوپمان و چپژه له گوښگردا...^{۱۶۶}

نه ده بیاتیش هه روهك هه موو زانسته کانی دیکه دوو بابته ی دژیهك په تده کاته وه، به لام هه ندیکجار شاعیران و نوو سران دوو سیفته ی دژیهك به جوړیکی هونرمه ندانه ی نه وتو و هوشیارانه له دهقیکا به کاری ده بن، که نیمه نه و گوته و دهقه جگه له وهی به چپژه وه وهریده گرین هاوکات به بیرى

^{۱۶۵} عبدالکریم سروش، ذکر جمیل سعدی، انتشارات حکمت، چاپ اول، ۱۳۵۷ ه.ش. ل ۲۵۷.

^{۱۶۶} سرچاوه ی پښوو، هه مان لاپه په.

قول و کۆشش بۆ لیکدانه وهی عهقلی و سهرنجانی، چۆنی تایبهت تری لێوه ده گرین و به جۆره له زهینماندا به نه مری ده مینیتته وه. به کورتی و به واتایه کی تر، بابته و جۆره گوتنیک پێچهوانه ی نه وهی وه رمانگرتوه و خومان پێوه گرتوه.

دوالیزمی دژیه ک که ره سه یه کی زمانی شاعیرانه یه، که شاعیر به خستنه به رچاوی زاراوه دژه کان سهرنجمان پاده کیشی و ده رنه نجام واتایه کی نویمان بۆ ده خولقینی.

ئه و جۆره زمان و نووسینه ی، که دوالیزمی دژیه کی ئیدایه، چۆنی تهی ده رپرین و توانایی بیرکردنه وه له ئاستیکی نزمه وه به رزده کاته وه. بۆ په یبردن به م جۆره زمانه، که هه لگری دوالیزمی دژیه که پێویستی مان به زهین و جۆره عه قلێکه، که به توانیت چه مکه ناسازه کان به جۆریکی تر سازکاته وه.

هه ر ده رباره ی دوالیزم توێژه ریکی تر ده لی: "هه رچهنده قولتر بپوانینه ئه و ده رپرینه ی، که دوالیزمی دژیه کی ئیدایه و به شیوه یه کی پووکش بینانه سه یری نه که یین، ئه وکات ده توانین چه ندین پاستی شاراوه ئاشکرا بکه یین، که له ده قه که دا به ئاسانی خۆی ده رناخت. دوالیزمی دژیه که له به ره مه ی عارف و هونه رمه ند و فایله سوفه گه وره کاند چه ندین ئه ندیشه ی قولی گرتوه ته خۆی، که هینده ی پانتایی دوالیزمه کان زیاتر بیت ئه و گه وری و قولی ئه ندیشه که ش والا تر و سه رنج پاکیشتره" ^{۱۴۷}.

دوالیزمی دژیه که وه ک هونه ریکی ئیستاتیکا و که ره سه یه کی ده رپرین و هه لسه نگاندن له کایه کانی په گز و هونه ره کانی ئه ده بدا بوونی هیه و به

^{۱۴۷} هوشنگ اشرفیان، زبان پارادوکس، سایتی: <http://literature-dept.talif.ir>

پانتایی مینووی ئەدەبی پۆژەلەت و پۆژناوا بایەخی خۆی هەبوو و تەنانەت بوو تە سیمما و تاییبە تەندێ هەندێ نووسەر و قوتابخانە ی ئەدەبی. لێرەدا هێندە ی بتوانین هەندێک لە و بوارانە وەک بەلگە دەخەینە پوو.

۱-۴-۲ / ئەفسانە:

ئەفلاتون یەكەمین كەس بوو، كە وشە ی (Mythologia) ی میتۆلۆجیای بۆ هونەری گێڕانەوێ چیرۆك بەكارهێنا بە تاییبەتی ئەو جۆرە ی، كە ئەمڕۆ ئێمە بە (ئەفسانە) ناوێ دەکەین.

ئەفسانە چەند تاییبە تەندێەکی هەیه، لەوانە:

۱. لەپووی شیوازەو ئەفسانە جۆرێکە لە جۆرەکانی ئەدەب، هەروەك چیرۆك، پەگەزەکانی پلۆت و گری و ململانێی كەسەکانی تێدا یە.
۲. بابەتی ئەفسانە ململانێی خواكانە، خۆی تاریکی و پووناکی. چاكە و خراپە، جوانی و ناشیرینی.

۳. لەپووی كاتەو، لە چوارچێوەی كاتیکی دیاریكراودا نییە، بەلام بەردەوام ئامادەیی هەیه، بۆ نموونە خۆی گەرمای (تەموز)، كە دەكوژدێت تا لە بەهاریدا بگەپێتەو، ئەمە ئەفسانە یەكی (سۆمەری) یە و بەردەوام ئێمە هاوین بەپێدەكەین و لە كۆتاییدا چاوە پێی بەهارین. خۆی (مەردوخ) لای ئێرانییەكان هەموو سەری سالتێك واتە بەهاریان سەرلەنوێ گەردوون دروست و نوێ دەكەتەو و ئێستاش وابوو. پاخود ململانێی خۆی (بعل) لەگەڵ (لوانان) ماریا، كە شەش سەری هەیه، ئەمە ئامازە یە بە ململانێی چاكە و خراپە، كە هەمیشە بەردەوامە.

۴. بابەتەکانی ئەفسانە لە چوارچۆی بابەتە گەورەکانی ژيان و گەردووندا،
کە بەردەوام عەقلى مرقۇ عەودالى بوو، وەکو (مردن و ژيان) و (جیهانی
بینراو و نەبینراو) و (دروستبوونی گەردوون و لەناوچوونی)، کە هەموو ئەمانە
جگەلەوێ دوالیزمی دژبەکن جیگای بابەتە خەمەکان.

۵. خواکان و دژەکانیان، کە ئەوانیش خوان، پۆلی سەرەکی دەگێنن لە
پووداوەکانی نێو ئەفسانەدا و ململانێ لەنێوان ئەو خاوەنەدا هەیە، کە وەك
دوالیزمی دژبەك دەردەكەون (خوای ئاسمان و زەوی)، (چاکە و خراپە)، (شەپ
و ناشتی)، (خۆشەویستی و بێ). بەم جۆرە ئەفسانە جۆریك لە پەرۆزی هەبە و
زۆرجار جگەلەوێ سەرەتای بیری ئایینی، دەشگۆنجیت وەکو کەرەسەبەکی
گۆزارشتکردنی ئایینیش بەکاربەهێنریت.

ئەفسانە یەكەمین بەرھەمی ئەدەبیە، کە مرقۇ بەرھەمی هێناو و ململانێ
نێوان دژەکان، کە زۆرجار خوان و دوالیزمی یەكتریش، بابەتی سەرەکی
ئەفسانەبە. بەگشتی سێ جۆر ئەفسانە هەیە: یەكەمیان - ئەو ئەفسانەبە، کە
یۆنانییەکان بۆیان بەجێهێشتووین، کە پەڕووەستە بە جیهانیینی و بیروباوەڕیانەو
و بەشێك لە باوەڕی ئایینیان پێكدەهێنیت. دووێمیان - ئەو جۆرەبە لە ئەفسانە،
کە هیچ پەڕووەندیەکی بە ئایینەو نییە، بەلکە بەرھەمی نەتەوێکانە وەکو
ئەفسانەبە (پۆستەمی زال). جۆری سێھەمیان ئەگەرچی کارەکتەرەکانی پێن لە
شەیتان و خواکان و هێزی چاک و خراپە، بەلام سەرەخۆبە لە ئایین و بابەتی
ئایینی نییە. ئەوێ بۆ ئێمە لێرەدا گرنگە ململانێ نێوان دوالیزمەکانە، کە بابەتی
بنەڕەتی هەر سێ جۆرەبە ئەفسانەبە.^{۱۴۸}

^{۱۴۸} فراس السواح، دین الإنسان، بېوانە لاپەرەکانی ۵۶-۶۹.

ئەفسانە چیرۆکە، چیرۆکیکی پیرۆزە، کارەکتەرەکانی خوالکانن، تۆماری کاری خوالکانە، یەكەمین دەریپنە سەبارەت بە ھەموو ئەو کارانەى لە جیھانی مۆفدا پوویان داو، ئەفسانە جگە لەوێ بوو بە بابەتییکی بەھیزی شیعەر، بوو تە دامینەری شائوگەریش، کە زۆرجار لەسەر شائو خوا دژەکان، یاخود سومبولەکانی چاکە و خرابە و پووناکی و تاریکی دەکەوتنە شەپ و ململانێ.

فرۆید لە کتێبەکانیدا (پاڤەى خەونەکان) زۆر بە سەرئەو بەسێ باسی ئەفسانە دەکات، لەگەڵ (خەو)دا بەروردیان دەکات و بە یەکتریان دەچۆینیت، فرۆید پێیوایە، کە خەون و ئەفسانە پێن لە سیمبول، کە ئەگەر پاڤە بکێن ئاماژە دەدەن بۆ دەروونی شارلوی مۆف، کە چەند خواستی خنکینراوی تێدا و لەپاستیدا مۆف بەردەوام لە ململانێی دەروونی دژەکاندا دەژی وەک ئەفسانە. لێرەدا ئاماژەدان بە پاڤەى فرۆید بۆ ئەفسانەى (تۆدیب) بەسە وەک بەلگە بۆ پاگانمان. لەو ئەفسانەدا منالەکان، یاخود کوپەکان ھاوکاری یەکتەری دەکەن بۆ کوشتنی باوکیان تا ژنەکانی باوکیان بۆخۆیان بێت، کاتیئێ ئوھیان بە دەستھێنا، کەوتنە لۆمەى خۆیان و ژنەکانی باوکیان (بە یاسایەك) لە خۆیان حەرامکرد^{۱۴۹}.

زۆر پا ھەیە لەسەر جیبیەتى ئەفسانە، ھەندیک بە کەلەكەبووی بەرھەمى فیکری مۆفایەتى دادەنێن، کە وەک شاکاریکی ئەدەبى دەردەكەوێت و ھەندیکى تر ئەفسانە دەگێننەو بۆ سەرچاوەى سروشت واتە دیاردەکانى سروشت و پووداوەکانى وەکو مانگ و خۆر، یاخود ھەورە بروسکە و ھەلچوونى دەریاکان و بومەلەرزە... ھتد.

^{۱۴۹} فراس السواح، مفامرة العقل الأولى، منشورات دار علاءالدین، دمشق - سوريا، الطبعة الثالثة عشر، ۲۰۰۲م. بېوانە ل ۳۹-۵.

هه‌ندیکى تریش به زیاده‌پوهى له گټرانه‌وهى پووداوى میتوویى و دواجار پای له‌وجړه‌ش هه‌یه، که به نووسینه‌وهى سروته تاییینه‌کانى ده‌زانیت^{۱۰۰}، به‌لام به‌گشتى ئاماژه بڼو پاستیه ده‌کەن، که نه‌فسانه ململانییه و ململانیی نیوان دژه‌کان و نۆرچار دوالیزمه دژه‌کانه.

۱-۴-۳/ دوالیزمی دژیه‌ک له په‌وانبیزى عه‌ره‌بیدا:

(سه‌عه‌دین ته‌فتازانى، نه‌حمه‌د هاشمی)

کاتیک ده‌لټین په‌وانبیزى عه‌ره‌یی، مه‌به‌ستمان له‌وه‌ونه‌وهى ده‌رپینه، که له‌م ناوچه‌به‌دا ده‌رکه‌وتوو و له‌زمانى عه‌ره‌بیدا به‌هوى قورئانه‌وه گرنګى زیاترى پېدراوه، چونکه هونه‌رى په‌یبردن و تېگه‌یشتن بووه له‌واتای قورئان. "په‌کټیک له‌سنه‌ته واتاییه‌کانى نټو زانستى (جوانکارى) (طباقي)، یاخود (دژیه‌ک) بوونه، ئه‌م هونه‌ره به‌جۆرټیک، که له‌ده‌رپینه‌که‌دا وشه دژیه‌که‌کان له‌نزیك په‌که‌وه داده‌نرټن به‌جۆرټیک، که خودى ده‌رپینه‌که بخوازیټ و پټویست بکات و ده‌رپینه‌که له‌حاله‌تى گونجان و هاوسه‌نگى ده‌رنه‌کات. وه‌ک (هو‌الاول والاخر والظاهر والباطن) واته هه‌ر خوا خوى سه‌رته‌تا و کۆتاییه و پووکار و ناوه‌وه^{۱۰۱}. "دژیه‌ک، بریتیه له‌کۆکردنه‌وهى شت و به‌رامبه‌ره‌کى، یان شت و دژه‌که‌ی^{۱۰۲}. "بریتیه له‌کۆکردنه‌وهى نیوان دوو دژ له‌ئاخاوتندا^{۱۰۳}.

^{۱۰۰} فراس السواح، مغامرة العقل الأولى، بېوانه ل-۳۹.

^{۱۰۱} غلامرضا کریمی فرد، پارادوکس خاستگاه و پیشینه 'آن در بلاغت عربی. نه‌نته‌رنیت.

^{۱۰۲} فضل حسن عباس، البلاغة فنونها وأفنانها (علم البيان والبدیع) دار الفرقان للنشر والتوزیع، عمان - الأردن، الطبعة الأولى، ۱۹۸۷م. ل-۲۷۵.

(طباقي)، ياخود دژیهك، دهتوانریت به شیوازی جؤراوجؤر له دهربپړن و گوته دا دهركه ویت. بۆنمونه له نیوان دوو (ناو) دا یان دوو كردار، ياخود دوو پیت. ههروه ها دهگونجیت له نیوان یهك ناو و یهك كاردا بیت، بهگشتیش دهگونجی پۆزه تیف، ياخود نیتگیتیف بیت له نیوان دوو دهسته واژه دا، ياخود دوو پسته دا بیت، هه ندېك جارېش واپېده چیت دژیهك بیت ته گه رنا دژیهك نییه. هه ر له م باره وه ئیستا له ئه ده بو په خه ی نویدا، وینه ی دژیهك هه یه له كۆی به ره مه یكی ئه ده بیدا، كه به (پارادوكس) ناوزه ده كړیت و دواتر له باسی دوالیزمی دژیهك له ئه ده بی مۆدېرندا باسی ده كه یڼ^{۱۵۴}.

له یه كه مین ئاماژه ماندا به یه كك له زانایانی بواری زانستی په وانبیژی پېویسته باسی (سه عده دینی ته فتازانی) بكه یڼ. ئه م زانایه، كه زانای بواره كانی (نحو، صرف، المعاني والبيان، الأصول والكلام، المنطق والفلسفة) یه. واته (مه سعود كوپى عومهرى كوپى عبدالله) ناسراو به شیخ سه عده دینی ته فتازانی (۷۱۲-۷۹۱ك) له به شی یه كه می كتیبه كه یدا به ناوی (شرح المختصر)، گۆشه یه كى تاییه ت كردووه به ناوی (المطابقة) وه، كه له ویدا ده ئی: "ههروه ها (طباقي) و (تخاض)یشی پېده ورتیت، بریتیه له كۆكردنه وه ی، ياخود پېكه وه هینانی دوو دژیهك، واته دوو واتای به رامبه ر یهك له پسته دا، كه له نیوانیاندا (تقابل)، ياخود (تنائي) هه بیث ته گه رچی له چه ند وینه به كیشدا

^{۱۵۲} أمین ابولیل، علوم البلاغة (المعاني والبيان والبدیع)، دار البركة للنشر والتوزیع، عمان - الأردن، ۲۰۰۶ م. ل. ۲۱۴.

^{۱۵۴} سیروس شمیس، نگاهى تازه به بدیع، نشر میترا، چاپ چهارم، ۱۳۹۰ هـ. ش. بېروانه. ل. ۲۵.

بیت، نیت ده گونجیت (تقابل) هکه (حقیقی) بیت، یاخود (اعتباری)، دوالیزمی دژیه ک بن، یاخود بهرامبر بوونی پوزه تیف و نیگیتیف. کۆکردنه وهی ئهم دوو دژه هه ندیکجار له نیتوان دوو دهربرین یا دوو ناو یان دوو کردار، یاخود دوو پیتدا بیت وهکو (الیهما ما لکتسبت وعلیهما ما لکتسبت)، لیره دا پیتی (لام) بۆ (سوده)، به لام پیتی (علا) بۆ زیانکردنه، به گشتی باسیکی ورد و دورودریژی (طباق) ی کردوه، به لام نیتهم ئهم هینده وهک به لگه دهخهینه پوو له سه گرنگی و به های (طباق) لای زانایه کی گهره ی بوری ئه دهب و په وانبیزی^{۱۰۵}.

ئه گهرچی چهن دین زانای دیکه له نمونه ی (سکاکی و جورجانی و... هتد) له م بواره دا جیده ستیان دیاره، به لام دواجار یه کیکی دیکه له و زانا ناودارانیه، که له بابته ی په وانبیزی دا پیشره وی و ده ستیشخه رییان هه یه، (السید احمد الهاشمی) یه. ئهم زانایه ش له کتیبه کهیدا (جواهر البلاغه)، زۆر به دورودریژی باسی (طباق) ی کردوه و به مجۆره پیناسه ی دهکات: "بریتیه له کۆکردنه وهی دوو دهسته وازه، که له پوی و اتاوه (مقابل) بهرامبر یه کتری بن، هه ندیکجار دوو ناوون وهکو (هو الاول والاخر والظاهر والباطن)، یاخود دوو کردارن...^{۱۰۶} به گشتی ئهم زانایه وهک پیشینانی خۆی باسی گرنگی (طباق) ی کردوه وهک هونه ریکی دهربرین.

^{۱۰۵} التفتازانی، شرح المختصر، ج ۱، شرح المختصر، انتشارات دار الحکمه، چاپ امیر، چاپ سوم، ۱۳۶۰ ه.ش. بپهوانه ل ۱۲۶-۱۴۱.

^{۱۰۶} احمد الهاشمی، جواهر البلاغه، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی - حوزه قوم، چاپ سوم، ۱۳۷۰ ه.ق. ل ۱۶۶-۱۶۹.

۱-۴-۱/ دوالیزمی دژیهک له ئهدهبی هاوچهرخدا:

له م لیکولینه وهییدا و له بابتهی (دوالیزمی دژیهک له فلهسهفهی مۆدیرندا)، باسی دوالیزمی دژیهکمان کرد، وهک بنهمایهک بۆ جیهانبینی نوئ و ههروهها وهک پێچکهیهکیش بۆ لیکولینهوه له (بوون)، بێگومان (ئهدهب) یش زادهی تێروانین و دیدمانه بۆ (ژیان). دهرئههجام دهگهینه ئه و پاستییهی، که دوالیزمی دژیهک و ململانێی نێوان دژهکان پێکهێنهری زۆر پێچکهی ئهدهبییه و بهشیکه له پێکهانهی چۆنییهتی بێرکردنهوهی زۆر نووسهر و پهختهگری بواری ئهدهب. بهجۆرێک، که له سهردهمی مۆدیرندا (دوالیزمی دژیهک) جگهلهوهی بووته بابتهتیکي گرتگ بۆ زۆر بهرهمی ئهدهبی لهههمانکاتدا لای پهختهگرانی بواری ئهدهبیش شیوازیکی ناسینهوهی، یاخود جیاکردنهوهی دهریپینی بههیزه له دهریپینی پووکهش و ساده.

دوالیزمی دژیهک بابتهتیکي سهرهکی نێو ئهدهبی میللی و فولکلۆریشه (که له سهردهمی ئهدهبی هاوچهرخدا جینگای بایهخه)، به و بهلگه، که بهردهوام له دوو جۆره ئهدهبهدا پاس له ململانێی نێوان دژهکان دهکات له بابتهی نهاریتی کۆمهلایهتی و کۆن و نوێ و ململانێی چاکه و خراپه و تادهگات به باسی دێو و درنج و پۆلێنکردنی ئازلهکانیش بۆ دپنده و مرقۆ دۆست و غیلباز و زیرهک و گهلۆ و بهوهفا.

له پهختهی نویدا، دوالیزمی دژیهک له تایبهتمهندییه بنهپهتییهکانی (شيعر) ئهژمار دهکړیت، تا ئه و پادهیهی، که شاعیری سادهبیژیش ناچاره، دوالیزمی دژیهک بکاته که رهسای دهریپینی خۆی. بۆچوونی ههندێ له بیرمهند و

ئەدەبىناسان بەم شىۋەيەيە: " (دېچن) زمانى دوالىزىمى دژىەك، بە زمانى شىعر دەزانىت، كە بېرۋاي وايە دەربېرېنەكان لەپىتى دوالىزىمى دژىەكەو دەردەگونجاو لە زمانى شىعەردا، شاعىر لەپىتى دوالىزىمە دژەكانەو دەردەبېرېت. (فردريك شلېگل) و (توماس دكونس) سەلماندوويانە، كە دوالىزىمى دژىەك پۆلىكى بنەپەرتى لە دەربېرېنى شىعەردا ھەيە، چونكە دوالىزىمى دژىەك چىيەتى ئەم جىھانە دژىەكە دەردەمخات، كە ھەمان ئەرك و كارى شىعەرە^{۱۵۷}.

ھەر لەم پوۋەو ئەدەبىناسىك دەلى: "دوالىزىمى دژىەك وەك دەركەوتەيەكى مۆدىرنە لە قولايى مېژوودا پەگورپىشە و بوونىكى كاراي ھەيە و ھەر ئەم دوالىزىمى دژىەكەيە، كە مۆڤى بزواندوۋە و چالاكى كردوۋە لە پېرەوى جىھانبىنى خۆيدا، بەجۆرىك لە كايەي (پەوشت)دا دوالىزىمى دژىەكى (چاكە و خراپە) و لە (لۆژىك)دا (پاست و ھەلە) و لە مېتافىزىكدا (ظاھر و باطن) و... ھتد خستوۋەتەو. بنەماي بنەپەرتى فېكرى مۆدىرنەش بەھەمانشېۋە لە چوارچىۋەي دوالىزىمى دژىەكدايە، كە ھەمان بابەتى بنەپەتتېيە، كە خۆي لە (الذات) خود و (موضوع) بابەتدا دەبىنئىتەو، خود وەك ئازادى و كار و ئىرادە و پېتەر، بابەتېش وەك تۆپىك لە دەرهاويشتەي بابەت و ھەتمى بوون، ياخود پەھا و نەگۆر... بەواتايەكى تر مۆڤ لە تېرۋانىنى فېكرى مۆدىرنە بەردەوام لە مەملەتئىدايە لەنئوان دوالىزىمە دژەكانى (الاختيار) ھەلبژاردن و (جبر) سەپاندندا^{۱۵۸}.

^{۱۵۷} فرشىد وزىلە، مئناقص نما در غزليات حافظ، سايتى تحليلى خبرى عصر ايران.

^{۱۵۸} سراته البشرى، الخطاب الشعري والثنائيات الضدية، ۲۰۱۱، ئەنئەرنىت.

دکتور (روح الله صیادی نژاد) له باسی (دوالیزمی دژیهک له نښه‌بیانی هلوچرخۍ غره‌بیدا) باس له گرنګی و بایه‌خی دوالیزمی دژیهک ده‌کات و پییوایه له هردوو بوارۍ زمانه‌وانی، یاخود پږزمانی و (سیمانتیک) و اتایشه‌وه، بوون و کاریگری هیه. دکتور (صیادی نژاد) له پوانګه‌ی پره‌گه‌زه‌کانی پږزمانه‌وه و هروده‌ها له پوانګه‌ی و اتایشه‌وه چه‌ندین پږلیتنبه‌ندی ده‌کات بږ دوالیزمی دژیهک^{۱۵۹}.

دکتور (احمد مداس) له کتیبی (لسانیات النص) دا، که نامانجی کتیبه‌ګه‌ی به‌مجوره دیاریکړدووه (نحو منهج لتحليل الخطاب الشعري) واته به پږیازیکۍ شیکاریانه بږ دیسکورسی شیعی، له به‌شی دوالیزمی دژیهکدا ده‌لی: "دوالیزمی دژیهک شپږوازیکی تایبته، که پره‌خنه‌ګران شیکارییه‌کانی خویان له‌سهر بونیاد ناوه، هروده‌ګر چوڼ (کمال ابودیپ) له بنه‌مای دوالیزمی دژیهک‌وه هولوۍ که‌یشتنی داوه به‌و نمونه‌ فیکری و معرفیه‌ی، که دواتر ده‌رنه‌نجامه‌ګه‌ی گشتاندووه به‌سهر هومو شیعی جاهلیدا. پاشان له دوالیزمی دژیهک‌وه جوره په‌یوه‌ندیکی بونیادناوه له‌نیوان به‌ش و پارچه‌کانی چامه‌ی (لبید) دا، که له‌سهر بنه‌مای دوالیزمی دژیهکۍ (ظاهراً ناشکرایه...^{۱۶۰}.

پاشان ده‌لی: "دوالیزمی دژیهک به هومو جوره‌کانیه‌وه، هاوشتیوه‌یی (التشاکل - Isotopie) و جیاوازی (التباين - Alotopie) دروسته‌ده‌کات، له به‌کاره‌یتانی زمانه‌وانیدا.

^{۱۵۹} روح الله صیادی نژاد، مناقض نما در شعر معاصر عربی، بېوانه: مجلهٔ زبان و ادبیات عربی، شماره ۲، سالی ۱۳۸۹ هـ.ف.

^{۱۶۰} احمد مداس، لسانیات النص، عالم الکتب الحديث للنشر والتوزيع، ۲۰۰۷ م. ل ۶۲.

جگه له وانهش (سمیر الدیوب) پایلایه که: "دوالیزمی دژیهک فهزایهکی ناوازه دهخاتهوه له دهقدا، به جۆرتیک، که کۆمه لێ په یوهندی کاتی و شوینی و کارهکی په یوهست به سهردهمی جیاوازهوه، به گشتی ئهم په یوهندیانه له چهندین جه مسهرهوه به یهک دهگن. به یهک دهگن و به یهکدا دهدهن و ده پچرین و پیکدیتنهوه و دهر نهجام شو به رهه مهی لێ ده که ویتنهوه، که دهقه که دهوله مند ده که نو ئه گهره کانی گریمانهیی رافه کردنی زیاتر ده که ن. دوالیزمی دژیهکی کرداری و ناوی پیکهینهری جیهانی دیالیکتیکی نێوان واقع و خوده، که ململانیه له ژياندا. زۆری دوالیزمی دژیهک له دهقیکی ئه ده بیدا به لگه به له سهر گونجان و کرانه وهی له چهندین جه مسهرهوه به جۆرتیک، که له وانه به له دهقیکی ئه ده بیدا کۆمه لێ نه سهقی دژیهک به رچاومان بکه ویت، که بزواوی ده داته دهقه ئه ده بیه که، ئهم نه سهقه دژیه کانه په یوهستن به و گهردوونه وه، که ویتای ده کهین هه ربۆیه دوالیزمی دژیهک تایبه تهندی جوانی ده داته دهق^{۱۶۱}.

سه بارهت به ئه ده بی هاوچه رخی فارسیش، زۆرین ئه وانهی، که گرنگی و بایه خیان به (دوالیزمی دژیهک) داوه وهک (شفیعی کدکنی)، که لای فارسه کان به داهینه ری (پارادوکسی ویتنهیی) داده نریت^{۱۶۲}.

ههروه ها (سبروس شمیس)، که له کتیه کهیدا (نگاهی تازه به بدیع) تیروانینی هاوچه رخانه ی بۆ دوالیزمی دژیهک خستوه ته پوو^{۱۶۳}. جگه له وانیش

^{۱۶۱} سه رچاوه ی پێشوو، ل ۶۲.

^{۱۶۲} شفیع کدکنی، پروانه هه ربوو کتیه کهانی صور خیال در شعر فارسی، مرکز پخش، کتاب گزیده، چاپ چهارم، ۱۳۹۰ ه.ش. و موسیقی شعر، مرکز پخش، کتاب گزیده، چاپ دوازدهم، ۱۳۸۹ ه.ش.

^{۱۶۳} سبروس شمیس، نگاهی تازه به بدیع، ل ۱۰۹.

(د.مهدي محبتی) له کتیبه کېدا (بدیع نو) تېروانینکی نویی بۇ هه موو
هونه رەکانی (جوانکاری) پېشکەش کردووه.^{۱۶۴}

ئووهی لێره دا زیاتر جینگای سهرنج و بایه خه، دوالیزمی دژیهک له ئه ده بی
مۆدیرنی پۆژئاواییدا، چونکه نه گهرچی (دوالیزمی) دژیهک په گورپیشه و بناغه ی
هه یه له پۆژه لات و به تاییه تی له په واننیزیدا، به لام له چهرخی نویدا دوالیزمی
دژیهک وهك ستایلی ده رپرین و بابته ی په خنه ی ئه ده بی، له پۆژئاووه بۆمان
دیتته وه و ده بیته بنه ما و بناغه ی چه ندین پێچکه و میتۆدی ئه ده بی و په خنه یی
و مه و دایه کی نویش بۆ ئیستاتیکای ده رپرین دینیت کایه وه. لێره دا وه کو به لکه
و میتته ی مه ودا و زانیاریمان هه بیته سهره تاکانی گرنگی و بایه خ به دوالیزمی
دژیهک له ئه ده بی هاوچه رخی پۆژئاوادا ده خه ی نه پوو، یاخود به واتایه کی تر
هه ولده ده یین بابته ی دوالیزمی دژیهک له تاییه ته مندییه کانی هه ندی قوتابخانه و
نووسه ری بواری فیکری ئه ده بیدا، بدۆزینه وه:

۱-۴-۱/ دی سۆسیتر:

فردينان دی سۆسیتر (۱۸۵۷-۱۹۱۳ن)، زانایه کی بواری زمانه وانیه و دواتر
بۆچوونه کانی بوونه بنه مایه کی پته و بۆ قوتابخانه ی بونیاده گه ری. سۆسیتر له
ناودارترین زانایانی هاوچه رخه له بواری زمانه وانیدا.

ده گوتریت زانستی زمان له (دی سۆسیتر) وه ده ستپیده کات. ئووه ی لێره دا
و بۆ لیکۆلینه وه ی ئیمه جینگای بایه خه، ئووه یه، که سۆسیتر تېروانینکی نویی

^{۱۶۴} مهدي محبتی، بدیع نو هنر ساخت و آرایش سخن، انتشارات سخن، چاپ دوم، ۱۳۸۶

بۇ زانستى زىمان ھىنايە كايەۋە. بەگشتى (دوالىزىمى دۇيەك) پەۋشى چۇنەتى لىكۆلىنەۋە سۆسىرە لە زىمان. سەرەتا لە پىناسەى زىماندا پىيۋايە كە: "سىستىمىكى ھىمايە، ھىماكانى يەكتى تەۋادەكەن و پوۋندەكەنەۋە و بەھا لە يەكتى ۋەردەگىز"، ھىمان، واتە پەيۋەندى نىۋان (ھىما) و (ۋاتا)كەى پىكەۋىنى كۆمەلەيتە، يەكتى تەۋادەكەن واتە ۋاتا و پۇل بۇ يەكتى تەۋادەكەن، لە كۆتايىدا، كە دەلى بەھا لە يەكتى ۋەردەگىز، واتە كاتىك دەلىپىن (چاك) بۇ ئەۋەيە جىيى بەكەنەۋە لە (خراپ)، ياخود (پەش) بۇ ئەۋەيە جىيى بەكەنەۋە لە (سپى) و پەنگەكانى دىكە، كە ئەمەش ھەمان دوالىزىمى دۇيەك، واتە ھىنانى ۋەشەيەك بۇ جىياكرەنەۋەيەتى لە بەرامبەرەكەى، ياخود دۇەكەى.

بەھماكانى تىپوانىنى سۆسىر بۇ زىمان، كە لەھەمانكاندا (دوالىزىمى دۇيەك)بىش بىرىتىن لە:

۱. زىمان و ئاخاۋتن: سۆسىر پىيۋايە، كە بۇ لىكۆلىنەۋە پىيۋىستە پىشت بە زىمانى (ئاخاۋتن) بەستىن ئەك زىمانى نووسراۋ. پايۋايە، كە ئاخاۋتن، ياخود زىمانى ئاخاۋتن تايبەت نىيە بە كەسىك، بەلكو زىمانى كۆمەلگايە، بەلام زىمانى نووسىن، ئەزموۋن و تايبەتەندى كەسىكە و زىمانى پەيۋەندىكرىنى نىۋ كۆمەلگە نىيە بەگشتى.

۲. سۆسىر دوو ئاستى بۇ لىكۆلىنەۋە دانا (كە ئەمىش جۇرىكى نرى دوالىزىمە)، ياخود دوو جۇر پەيۋەندى دىيارىكرى، كە ئەۋانىش (پارادىگم) پەيۋەندى ۋاتايى و (سىنتاگم) پەيۋەندى پىزىمانى بوو.

۳. سۆسىر دوو جۇرىشى بۇ لىكۆلىنەۋە دىيارىكرى، كە ئەۋانىش (سىنكرونى) واتە لىكۆلىنەۋە لە ئىستاي زىمان و (دىاكرونى) لىكۆلىنەۋە لە قۇناغىكى مېزۋوۋى زىمان.

۴. سۆسیر پێیوایە، کە زمان لە دوو جۆر پەیوەندی پێکدێت، یەکەمیان پەیوەندیەکی (جدول)، یاخود (اقتران)ی، کە پەیوەندیەکی جۆریکە، کە لە دەرەوێ سیستمی زمانەوانیە. دووەمیان، پەیوەندی پێکخستن، یاخود (ترکیب)ی، کە دەکەوێتە ناوێ دەرەوێ ناخوێت و وشەکان دەکەونە ناو جۆرە پەیوەندیەکیە، کە جیاوازی لە پەیوەندی یەکەم^{۱۶۵}.

بەگشتی ئەم تیروانینانە سۆسیر و بەکارهێنانی دوالیزمی نژیەک وەک پێچەپەکی لێکۆڵینەوە چەندین قوتابخانەی ئەدەبی بەدوای خۆیدا هێنا، لەوانە:

۱-۴-۴-ب/ فۆرمالیستەکان:

فۆرمالیستە روسەکان لەنیوان سالانی (۱۹۱۵-۱۹۳۰) سەریان هەڵدا، بانگەشەیان دەکرد بۆ بایەخدان بە پەیوەندی ناوخرۆیی دەقی ئەدەبی و بڕوایان وابوو، کە ئەدەب سیستمیکی زمانەوانیە و زمانیش تەنها چەند هێمایەکی بۆ ئامازەکردن بە واقع نە پەنگدانەوێ واقع بیت. جگە لەمانەش ئەدەبیات دادەبێت لە فیکر و فەلسەفە و کۆمەلگا^{۱۶۶}.

لەپاستیدا فۆرمالیستەکان لە کاردانەوێ پێژمی کۆمۆنیستی پوسیادا دەیانویست بئاغی پێیانژیکی سەربەخۆ بۆ ئەدەب دابنێن جیاوازی لەوێ، کە دەسەلات و پێژمی کۆمۆنیستی دەیویست، کە جەخت کردنەوە بوو لەسەر

^{۱۶۵} کمال بشیر، التفكير اللغوي بين القديم والجديد، دار غريب، القاهرة، ۲۰۰۵، بڕوانە ل ۴۵.

^{۱۶۶} [یناس محمود عبدالله، نقد النقد، عالم الكتب الحديث، الأردن، الطبعة الأولى، ۲۰۱۲م.

ناوه پۆك و بابەت، كە بەو پێیە ئەدەب تەنھا دەرپەری ئەدەبیاتی مارکسی بوو و هیچ شتێك بە ناوی فۆرم و پڕووساری ئەدەبی جیگای بایەخ نەبوو.^{۱۶۷}

یەكێك لەو فەیلەسوف و ژاناپانە، كە جاربوار بە هەڵە بە فۆرمالیست ناوی دەرکردووه، چەردەیهك بیریۆچوونی تازەى هێنايه ئارا (میخائیل باختین)ە، باختین لەویدا هاوڕا بوو لەگەڵ سۆسیز، كە (زمان) بنەمای گشتی واتا و پەگەزى بنەپەتە ناسینەوێ واتایە، بەلام بەپێچەوانەى سۆسیزەوێ زمانى بە دەرماوێشتەیهكى كۆمەلایەتى و میژوویی دەزانى. بەپای باختین زمان بەهیچ جۆرێك جێگیر و چەسپاوی نییه، بەلكو بەردەوام لە گۆڕاندایە.^{۱۶۸}

(لوشینیف)، كە هاوڕێیازی (باختین)ە دەڵێ: "زاراوه و وشەكان چەند نیشانەیهكى كۆمەلایەتین، كە دەتوانن لەنتیوان چینهكانى كۆمەلگا و قوناغە جیاوازهكانى میژوودا، واتای جیاواز و چەمكى جیاواز هەلبژێرن."^{۱۶۹}

"هەر گوتهیهك، كە دێتە سەرزمان بەهەموو بوونی خۆی وەلامى قسەكەریكى نەببنراو دەداتەوێ و كاردانەوێ دەنوێنێت و ئاماژە بە شتێك دەكات لە دەرەوێ خۆی و زیاتر لە سنوورەكانى خۆی."^{۱۷۰}

^{۱۶۷} یوسف عوض، نظرية النقد الأدب الحديث، ۱، الأمين - القاهرة، ۱۴۱۴ هـ.ق. بېوانە

ل. ۱۶.

^{۱۶۸} بابك أحمدی، ساختار و هرنوتیک، گام نو، چاپ سوم، ۱۳۸۳ هـ.ش. بېوانە ل. ۲۴.

^{۱۶۹} ویستر، راجر. پیش درامدی بر مطالعه نظریه ادبی، ترجمه: الهه دمنوی، روزگار. چاپ لول، ۱۳۸۲ هـ.ش. ل. ۵۸.

^{۱۷۰} رمان سلدن، ویدسون پیتز. راهنمای نظریه‌ای ادبی معاصر، ترجمه: عباس مخبر، چاپخانه طرح نو، چاپ سوم، ۱۳۸۴ هـ.ش. ل. ۲۸.

باختین باوه‌پی واپو، که زمان زاده‌ی دوولاینه، یاخود چهند جه‌مسره،
ناماژه به‌وه ده‌کات، که تاییه‌تمندی گفتوگویی ناو زمان له زمانی نه‌ده‌بیدا
به‌تاییه‌تی له (پۆمان) دا ناشکراتره و ده‌توانیت گریمانه جیاوازه‌کانی نیوخوی
به شتیوانی جوراوجۆر پیکبخت. واته باختین دۆزه‌ره‌وه‌ی چه‌مکی (فره
ده‌نگیه) له پۆماندا^{۱۷۱}.

لیزه‌دا گرنکی و بایه‌خی (دوالیزمی دژیهک) لای فۆرمالیسته‌کان جگه له‌وه‌ی
وه‌ک که‌ره‌سه‌یه‌کی زمانه‌وانی و ده‌رپین ده‌رده‌که‌ویت، که (دوالیزمی دژیهک)
به‌شیکه له پیکهاته‌ی ده‌ره‌کی (ده‌ق) و به‌ره‌می نه‌ده‌بی له‌هه‌مانکاتا لای باختین
به‌تاییه‌تی له‌و گۆشه‌نیگایانه‌یدا، که ده‌رباره‌ی پۆمانه‌کانی ف.م. دیستویفسکی
ده‌رپریون ململانی دژه‌کان به‌گشتی سروشتی ئاسایی خۆی وه‌رده‌گریت.

۱-۴-۴-ج/ بونیادگه‌رای، یاخود بونیادگه‌ری (ستروکتورالیزم):

وشه‌ی بونیادگه‌ری له (بونیاد) و پیکهاته‌ی بنه‌په‌تییه‌وه هاتوه، به‌جۆرێک، که
بونیادگه‌راکان رایان وایه: هه‌موو دیارده‌یه‌ک، مرۆفایه‌تی بیت، یاخود نه‌ده‌بی،
بونیادیکی هه‌یه، یاخود بونیادیکی پیکه‌یتناوه. بۆ لیکۆلینه‌وه له‌م بونیاده پێویسته
شیکه‌په‌وه بۆ ئه‌و پیکه‌یتنه‌رانه‌ی، یاخود په‌گه‌زانه‌ی، که ئه‌و بونیاده‌یان
پیکه‌یتناوه به‌بێ گه‌پانه‌وه، یاخود بایه‌خداان به‌هۆکاره ده‌ره‌کییه‌کان^{۱۷۲}.

^{۱۷۱} ریچارد هارلند، درآمدی تاریخی بر نظریه ادبی - از افلاطون تا بارت. ترجمه: علی

معصومی و شاپور جوکش، چشمه، چاپ دوم، ۱۳۸۵ ه.ش. به‌وانه ل ۲۵.

^{۱۷۲} لیونارد جاکسون، بؤس البنیوییه، ترجمه: ئاثر دیب، دار الفرقد، الطبعة الثانية، ۲۰۰۸ م.

به‌وانه ل ۱۲۶.

بونیادگیری نه‌گرجی له بوارى ژانستى زمان و پەختى ئەدەبیدا ئۆد
له‌بارەیه‌وه ده‌گوتریت، به‌لام به‌گشتى پێیانژێكى فیکریه و ھۆکارێكى شیکارییه،
که بونیادنراوه له‌سه‌ر فیکری گشتگیر، یاخود کۆیه‌کى پێکخراو. بونیادگیری
گرنجى به‌هه‌موو کابه‌کانى مه‌عرفیه‌ى مۆفایه‌تى داوه ^{۱۷۳}.

له کاپه‌ی زمانه‌وانیدا (سۆسین) به پیشپه‌وی بونیادگیری زمانه‌وانی داده‌نریت. له کاپه‌ی کۆمه‌لناسیدا (کلود لیفی شتراوس) به‌وای وایه، که کۆری ئه‌و لیکۆلینه‌وانه‌ی، که په‌یوه‌سته به کۆمه‌لگه‌وه، هه‌رچه‌نده جیاوازی هه‌بیت، ده‌رئه‌نجام سه‌رده‌کیشیت بۆ چه‌ند بونیادیك. به‌جۆریك ئه‌و پێکهاتانه‌ی نێو کۆمه‌ل و گریمانه‌ ده‌کات، یاخود به‌جۆریك خۆی ده‌سه‌پێنیت، که کۆیه‌کی پێکه‌وه گونجاوه له خۆی خۆیدا، ئه‌وه‌ش به‌هۆی ئه‌و پێوه‌ره سه‌پێنراوه‌وه، که کۆمه‌لگا ده‌سه‌پێنیت.

له کایه ی زانستی د پروونا سیدا (میشیل فوکو) و (جان لاکان) هر دووکیان
دژ به په وتی تاکه گرایي (الفردیه) وه ستانه وه له بواری (الأحساس) و
(الأدراک) دا^{۱۷۴}.

له تیروانی بونیادگیراكانه وه، لیكۆلینه وه له ههر دیاردیهك و پاته كردنی، واته پتویسته لیكۆله مامه له له گه له په گزه پێكهێنهر و بونیادییه كانی نهو بابته بكات و پێگه نه دات فیکر و بیروباوه پێ خۆی، یاخود هۆکاری دهره کی دزه بکاته ناو لیكۆلینه وه که ی له سه ره بونیادی ده قێك. وهك

^{۱۷۳} عبدالقادر حهه امین، ئەدەب و رەنجاژەکانی ئەوروپی - کوردی، سلێمانی ۲۰۱۱ز. بڕوانە ل ۱۷۹.

^{١٧٤} ريتشارد هارلند، مافوق البنوية، ترجمة: حسن حمامة، دار الحوار، سورية، الطبعة الثانية،

بونیادگه راکان ده لټن خالی بنه پرتی خودی بونیاده و ته نها نه ویش به سهو پټویست به چوونه دهره وهی چوارچټوهی بونیاد ناکات^{۱۷۵}. به پای بونیادگه راکان، هه موو دیارده یهک بونیاد پک بۆخوی پټکده هټنټ، پټه ده نگیه کان بونیادن، جټناوه کان بونیادن، به کاره ټنانی کاره کان و پټکخستن هونه ره کانی په وان بټی و... هتد هه موو نه مانه بونیادن^{۱۷۶}.

له بوری په خنه ی نه ده بیدا، په خنه ی بونیادگه ری، پټکجه یه کی تاییه تی هیه، که کورته که ی نه مه یه: به گشتی کاردانه وه و برپاره ویزدانیه کان، یاخود ده روونیه کان ناتوانیت بگاته نه و لټکولینه وه و دهره نه خنامه ی، که لټکولینه وه له په گزه سه ره کییه کانی بونیادی به ره مټک، پټیده گات. بۆیه هر به ره مټک پټویسته له ناو خودی خویدا لټکولینه وهی له سه ر بکه ین، له ناوه پوک و (سیاق) و په یوه ندی به ش و نه دنامه کانی، نه مه ش کارټکی ژور پټویسته، چونکه پټویسته بگینه نه و پووکاره هونه رییه، که سه ره خویه له هه موو بوونټکی، یاخود هۆکارټکی دهره کی و ده ور به ر.

به گشتی بونیادگه ری باوه پی به (ظاهر) هیه وهک بونیاد پک، داپراو له هۆکار و پاساوه کانی ده ور به ری و هه ولی شیکاری و. پافه کردنی ده دات بق پټکها ته و په گزه سه ره تاییه کان له پټناو تټگه یشتن و په پټ بردنی. هر لټره وه یه، که په خنه گرانی برولیان وایه، که حوکه کانی شکلی و پووکه شن^{۱۷۷}.

^{۱۷۵} ریتشرد هارلند، مافوق البنیویه. هه مان لاپه ره.

^{۱۷۶} محمد عزام، النص الغائب، عالم الکتب الحديث - الأردن، ۲۰۱۱ م. برولنه ل ۱۸.

^{۱۷۷} رولان بارت، نقد و حقیقت، ترجمه: شیرین دخت دقیقیان، نشر مرکز - تهران، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ه. ش. برولنه ل ۷۲.

لیفی شتراوس بږوای وایه، که دهگونجیت هم پښار و نه سهقه له همموو
چوره لیکولینه و په کدا په پړه و بکړیت^{۱۷۸}.

په کیک له دامه زړینه رانی هم قوتاخانه په (رومان جاکسون)، ه که نه ویش
له بږوای زمانه وانیدا وینه په کی ته وای له په یوه ندی ناخوتن پیشکه ش کرد و
دابه شیکرد بق (گه په نه) و (وه رگر).

له دهرته نجامی به په ککه یشتن و هاوکاری و پیکه وه کارکردنی (شتراس) و
(جاکسون)، که پیکه وه شیکاریه کیان کرد بق دهقی (پشپله کان) ی (بۆدلیر)،
ده توانین بلتین بونیادگری به پړه سمی له وپوه له دایکبوو^{۱۷۹}.

سه باره ته به لیکولری (سیمپولوجی) پوسی (لوتمان - Lotman) پایوایه،
که دیاریکردنی (دهق) پشت ده به سنتیت به پیکهاته (ته عیری) و (بونیادی) و
دیاریکراوه کانی له دهر پیندا، دهق له چوارچپوهی په یوه ندیه کی سنووردار
دایه، له و بونیادانه ی له دهره وهی دهق دانراوه جیاوازه. نه گهر دهق نه ده بی
بوو نه و دهر پین سه رها له پیکه ی په یوه ندیه سر وشتیه کانی زمانه وه
ده بیت^{۱۸۰}.

شایانی باسه یوری لوتمان پتیوایوو، نابی پښا له و کوزدانه ی دهری
ده قیش بگرین، که خزمه تی توپژینه وه که ده کات، هر هم پایه ش دواتر دوا
بونیادگره کان ناوپیان لیدایه وه.

^{۱۷۸} لیونارد جاکسون، بؤس البنیوی، الأدب والنظرية البنیوی، ترجمة: ثائر ديب، بېوانه ل ۱۲۶.

^{۱۷۹} سه چاره ی پشوو.

^{۱۸۰} محمد عزام، النص الغائب، ل ۶۴.

۱-۴-۴-د/ پۆلان بارت و دهق:

له‌سه‌ر پیناسه و سروشتی(دهق) پای خۆی هه‌یه. پای بارت به کورتی به‌م جۆره‌یه. "دهق دابراوه له‌ داهینه‌ر و سیاقه‌ میژوویی و کۆمه‌لایه‌تیه‌که‌ی. دهق پووکاری دهره‌کی به‌ره‌می نه‌ده‌یه و چنراویکه له‌ وشه‌ی جیاواز و پیکدادرا و پیکخراو به‌جۆریک واتایه‌کی به‌هیز و قولمان ده‌دات. (دهق) چنراویکه له‌ هونه‌ری په‌وانبیزی دهره‌پین به‌جۆریک، که په‌وانبیزی ناخواتن و زمان ده‌کاته (چه‌ک). په‌وانبیزی بۆملانی کۆمه‌لێک که‌ره‌سه ده‌خاته به‌رده‌ست به‌کاربه‌ره‌که‌ی. لێره‌وه‌یه، په‌وانبیزی ته‌نها ئیستاتیکی دهره‌پین نییه، به‌لکو به‌گشتی فه‌لسه‌فه‌ی بیرکردنه‌وه و پۆشنه‌پیری کۆمه‌لگا و شینوازی و توویژ و گفتوگۆیه...^{۱۸۱}، به‌لام دواتر نه‌میش ته‌م ستراتیه‌ی گۆپی و بایه‌خی ده‌دا به‌و دهره‌په‌ر کولتورییه‌ی، که ده‌قه‌که‌ی تیدا هاتۆته به‌ره‌م.

له‌ کورتی ته‌م بابته‌دا گه‌یشته‌ نه‌و دهره‌نه‌جامه‌ی، که بونیاده‌گری له‌ تیرپوانینی بۆ ده‌ق و پیکه‌ی په‌خه‌نگری خۆیدا (ظاهر) بونیادی دهره‌کی ده‌ق ده‌کاته پێوه‌ر و له‌و پیناوه‌دا له‌سه‌ر بنه‌مای په‌یوه‌ندی که‌ره‌سه‌کانی ناو ده‌قیک شیکاری بۆ ده‌قه‌که ده‌کات. بێگومان (دوالیزمی دژیه‌ک) له‌ گرنگترین نه‌و چنراوانه‌یه له‌ ناو پیکهاته‌ی ده‌قدا و ده‌توانیت بنه‌مایه‌کی زۆر گونجاو بێت

^{۱۸۱} فانسان جوف، الأدب عند رولان بارت، ترجمة: عبدالرحمن بوعلي، دارالحوار، الطبعة الأولى، ۲۰۰۴م. ل ۴۷. هه‌روه‌ها پخوانه‌ کتیبی (رولان بارت. قراءه‌ جديده‌ للبلغة القديمة، ترجمة: عمر أوكان، رؤية للنشر والتوزيع، ۲۰۱۱م).

بۆ ئو دەرئەنجامەى، که شیکار و پافەکارى بونیادگەر، یاخود پەخەنگەرى بونیادگەر دەیه ویت پیتی بگات.

۱-۴-۵/ دوالیزمی دژیه ک و ئەدەبیاتی عێرفان و تەسەوفا:

ئەدەبیاتی عێرفانی، یاخود سۆفیانه، بە گشتی بە شێکی زۆر گەورەیه لەو سامانە ئەدەبی و فیکری و پۆشنبیری، که عارفانی ئەم ناوچەیه بەرەمیان هێناوه و پانتاییهکی فراوانی لە هۆنراوهی کلاسیکی گەلانی ئەم ناوچەیه بۆخۆی بردوه، تەنانەت لای نەتەوهیهکی وەکو ئێمه (کورد)، عێرفان و ئەدەبی عێرفانی دەستپێک و سەرچاوهی ئەدەبی کلاسیکیمانە.

ئەم ئەدەبیاتە واتە ئەدەبیاتی عێرفان لە میژوی ئەدەبیاتی ئیسلامیدا (که خالی هاویهشی ئەدەبیاتی نۆیان گەلانی ئەم ناوچەیهیه، بە لām هەریه که یان بە تایبەتمەندی خۆی). سەرەتاکی دەگەرێتەوه بۆ ئو پێچکه فیکری، که لە سەرەتاکانی سەدهی دووهمی کەرچییەوه بە تایبەتی پاش خەلافەتی (عوسمانی کوپی عەفان) سەرپه لدا. که سانیك نه یار و ناپارزییوون بهو شیوه ژیان و پەفتارانەى، که کەسانی خاوهن دەسەلات ئەنجامیان دەدا لە دنیاویستی و لاوازی باوهریان، هەریۆیه ئەمان دوورکەوتنەوه لە دەسەلات و کەوتنە زەمی دنیا و پیویستی پەروردهی دەرروون و عیشق بۆ خوا و خۆیه کلاکردنەوه بۆ بەدەستپێتانی پەزەمانەندی ئو و گرنگیدان بە ناخ و پاکردنەوهی (نەفس). سەرئەنجام پێنمایی و گوتهکانی ئەم پێچکهیه لە میژوی ئیسلامیدا بووه دوو بەش، بە شیکیان کەوتنەوه ئامۆزگاری و پێنمایی خەلکی، که دەتوانین بەرەمهکانیان بە (ئەدەبی فیکری) ناوبەری. بە شێکی تریان کەوتنە بابەتی (جذبە) و (عشق)، که دەتوانین بە (ئەدەبی عاشقانه) ناوێ دهی بکەین، که هەموو

ئەمانە دواتر مىراتىكى گەورەى ئەدەبىيان بۆ بەجىيەشتىن، كە بەگشتى بە (ئەدەبىي عارفانە) ناسراوہ و لەو پىچكە فېكرىيەوہ دەسپىك و ئىلھامى وەرگرتوہ^{۱۸۲}.

لەم رووہوہ نووسەر و بىريارى گەورەى پووسى (بىرتلس)، لە كىتەبە كەيدا (تصوف و ادبيات تصوف) بەشپىكى تاييە تەكرودە بەو بابەتە، كە سۆفى و عارفەكانى سەرەتاي مېژووى ئىسلامى كەوتنە ئەدەبىيات و بەتاييەتى شيعر نووسىن. لەمبارەوہوہ پايوايە، كە سۆفىيەكان زۆر گرنگيان دەدا بە (حال) و بە دابەزىنى پەحمەتى خويان دەزانى، بۆيە بەردەوام بەدواى ئەو ھۆيانەوہ بوون، كە دەيانتوانى (حال) لە سۆفیدا بەدیبەيتن. دواتر (سماح)يان داھيتا، سەرەتا دەنگ و ئاوازی خۆشبوو دواتر سەرىكىشا بۆ ميوزىك و دەرئەنجام ئەم ميوزىك و دەنگە خۆشە پىويستى بە وشە و دەستەواژەى پېر لە جوانكارى (بديع) ھەبوو، بەلام پىويستبوو لە دەرپىندا وشە و زاراوہ و دەستەواژەى ئەوتۆ ھەلبەتتە، كە بۆ ئاستى گشتى گوڭگران گونجاو بىت و لىتى تىيگەن. كەرەسە زمانىيەكان ئاوازدار بن بەجۆرىك جۆلە و تاسە لای گوڭگر دروستبكات. سەرئەنجام لەبەرامبەر ئەو شيعرانەى دەرپار و چىنى فەرمانرەوادا، كە بەردەوام سەنەتكارى تىدا دەكرا بە تاييەتمەندى خۆى، ھۆنراوہى لىرىكىي (شيعرى غەزەلى) سۆفیانە سەرىيەلدا، كە جگە لەوہى ساكار و سەروشى و پېر لە پەند و نەزىكوو لە تىگەبىشتنى خەلكىيەوہ بەگشتى، ھاوكات ھەموو ھەول و ئامانجى ئەم جۆرە شيعرە وروژاندنى ھەست و سۆز بوو. ھەست و سۆزىك، كە دەرئەنجام (سماح) (حال) دروستبكات.

^{۱۸۲} عبدالعسىٰن زىيىن كۆب، ارژى مىراث و مەوفىيە، انتشارات سەخ، چاپ چەھارم، ۱۳۸۹ھ. ش. بېوانە ل. ۱۴۰-۱۴۴.

به که میان، زمانی دهریرین، واته نو زمانه‌ی، که نه ده بیانی عیرفانی پی
گوزارشت کراوه:

به کیک له تاییه تمه ندییه گوره کانی نه زموونی عیرفانی، نه ویه، که
دهریرین و گوزارشتکردن له و حالته ته لکه ر نه ستم نه بیت، ناسان نییه،
به جوریک، که محمه د غه زالی ده لیت: "که سیک، که نه م ریگا و دهرگایه ی بز
بکریته وه، هینده کاری گوره ده بینیت، که ناتوانیت بگاته سنووری
وه سفکردنی^{۹۸۶}.

به گشتی ده توانین له دهریرینی عیرفانیدا نه م هۆکارانه وه ک پیگر باس بکهین:
پیگری بابهت: نه زموونی عارفانه، بابهتی دووباره کردنه وه و نه زموونکردن
نییه، به جوریک بتوانریت وه هاوکیشه به کی جیهانی مادی و ههسته کان
نه زموون بکریت. ده توانین نه م پیگر و هۆکارهش به سه ره کی بزاین، چونکه
(دهریرین) کاری عه قله و عه قلبش ته نها له توانایدا هیه چه مکه لیکدراوه کان
دابه شبکات و پۆلینیان بکات و هه ندیکجاریش دووباره لیکیان ده داده وه.
به واتایه کی تر، بابه تیک، که هیشتا عه قل ده سته وسانه له قبولکردنی ئیتر چون
زمان گوزارشتی لی بکات.

پیگری زمان: زه مینه ی نه زموونی عیرفان، زه مینه ی ژبانی پۆژانه و زمانی
ئاخاوتنی خه لکی ناسایی نییه، که پۆژانه له پپی زمانی ئاخاوتنه وه وه ک گوینگر
و قسه که ر، نه رک ده بینن. زمانی ئاخاوتنی ناسایی پۆژانه خزی کورتی هیناوه

^{۹۸۶} احمد غزالی، دو رساله ی عرفان در عشق، به کوشش ایرج افشار، بی جا - تهران، ۱۳۵۹

لهوهی مه بهست و واتاكانی پۆژانه بخاته قالبی گوتن و ناخاوتنهوه، ئیتر چۆن ده توانیت گوزارشت له واتا گهردوونییهكانی عیرفان بکات؟!

ج. پێگهی خودی (بکەن): خودی بکەر واته (عارف)، لێره دا پووبه پووی حاله تیکی دهروونی دژوار ده بپتهوه، که تپه پاندنی ئاسان نییه. ئه ویش نهوهیه، که کهسی عارف پاش گهیشتن به پلهیهکی تایبهت، ده بیینیت تووشی شۆک ده بپیت و له حالهتی سۆزداریدا نقوم ده بپیت به جۆریک، که خۆی له یاد دهکات، دیاره ده برپینیش به شیکه له خودی عارف، بۆیه توانای گوزارشت و ده برپینی نامپیت.

د. پێگهی گوێگر: زۆر جار له کارێ ده برپین و گوێگرتن و له یه کتر حالێ بوونه دا کێشه ی نهوه دروست ده بپیت، که گوێگر ناتوانیت له نهزموونی عیرفانیانه حالێ ببیت، چونکه ههروهک وه سفکردنی پهنگ و چۆنییهتی پهنگه کانه بۆ که سێکی نابینا و کوێر.

ئه گه رچی نهو چوار خاله ی سه ره وه له جۆره کانی ئاستهنگ و پێگر بوون له بهردهم ده برپینی عیرفانیدا، به لام پاستیهکی بهرچاومان ههیه، که ئه ویش بوونی به ره میکی زۆری نه ده بی عیرفانیه^{۱۸۰}.

(شطیح) بزپکاندن، له تایبه ته ندیه کانی زمانی ده برپینی عارفانه:

بزپکاندن گرنگترین و پستگه و خالی پێکدادانی نیوان (عیرفان) و (لۆژیک) ه، ئه م بابته له زۆر پوانگه وه بابته ی قسه له سه رکردنه، به لام له پوانگه ی

^{۱۸۰} علیرضا فولادی، زیان عرفان، انتشارات سخن با همکاری انتشارات فراگفت، ۱۳۸۹ ه. ش.

لۆژیکه وه و له دیدیکی پەخنه ی لۆژیکیان هه، جۆریکه له کۆبوونه وه ی دژه کان، یاخود دوالیزمه دژیه که کان، واته گونجاندنی دوو نه گونجاو. جگه له بزپکاندن هه موو جۆره کانی دیکه ی دوالیزمی دژیه ک و به گشتی (دژه کان) له زمانی عیرفاندا بوونی هه یه، لێره دا پرسپاری بنه پره تی نه مه یه، که بۆچی (دوالیزمی دژیه ک) له زمانی عیرفاندا بوونی هه یه؟ له وه لامی ئه م پرسپاره دا سێ تیۆری هه یه:

۱. تیۆری دژیه کبوونی نه زموون: له سه ر بنه مای ئه م تیۆریه، دژیه کبوون له بزپکاندنی عارفه کاندا، په یوه سه ته به بوونی دژیه کی له نه زموونی عیرفانیدا. ئه م تیۆریه پای (استیلس)ه، که به وای وایه نه زموونی عارفانه هه یه نییه جگه له دژیه کییه کی بێ مانا. هه له ی ئه م تیۆریه له وه دایه ته نها له پوانگه لۆژیکیه که وه سه یری ده کات.

۲. تیۆری هه له ی ده ربهرین: ئه م تیۆرییه پایویه، که (دژیه کبوون) له ده ربهرینی عیرفانیدا، ده رنه نجامی هه له یه که، که عارف له وه سفکردنی نه زموونه عیرفانیه که یدا ده یكات، واته به بێ هه یه مه به سته یك عارف ده که وێته هه له وه له وه سفکردنی نه وه ی، که بېنیویه تی.

۳. تیۆری هه لگرتنی (دژیه کبوون): به پیتی ئه م تیۆرییه بزپکاندن و هه رکام له (دژیه ک)ه کانی دیکه له ده ربهرینی عیرفانیه دا نه گه ر و گریمانه ی نه وه ی تێدایه، که دژیه کبوونی لۆژیکیان ه ی له سه ر هه لگرتبێت، چونکه بوونی دژیه ک و دوالیزمی دژیه ک له ده ربهرینی عیرفانیه دا ته نها وه ک هینانی (هاو واتا) وایه به مه به سته زیاتر پوونکردنه وه ی مانای ده ربهرین.

۴. تیۆری هونەری ئەدەبی: بە پێتی ئەم تیۆرییە بزرگانەکان و بە گشتی دژەیک و دوواییەکی دژەیک، جۆریکە لە هونەری دەربەرین و عارفەکان لە پێناو جوانترکردنی دەربەرینەکانیاندا سودیان لەم هونەرە وەرگرتووە.

بە گشتی ئەو زمانە، کە عارف لە دەربەرینی عێرفانیدا بە کاریدەهێنێت یا زمانێکی (رافەکارانە) واتە ئەرکی رافەکردنی لە ئەستۆیە، یاخود پوونبێژیە و ئەرکی گەیانندی واتا و پوونکردنەوێ لە ئەستۆدا. مامەڵەکردنی لە جۆری لە گەڵ ئەزموونی عارفانەدا چوار ئاستی زمانی عێرفانی پێکھێناوە، کە یەکەیان بریتییە لە ئاستی دژەیک، یاخود بزرگانەکان، کە لەم ئاستەدا پووبەپووی کۆبوونەوێ دژەیک و دوواییە دژەیکەکان دەبینەوێ. بە شێوەیەکی گشتی (دژەیک)، یاخود بزرگانەکان بە هەموو جۆرە کانیەوێ، لایەنە بنەڕەتیەکانی ئاستی دژەیک دەردەخات لە زمانی عێرفاندا.

سێ ئاستەکی تریش بریتین لە: (ئاستی سومبولی) و (ئاستی بەلگەیی، یاخود عەقڵی) و دواجار (ئاستی ئەقڵی)، بەلام ئەوێ پەيوەستە بە بابەتە سەرەکیەکی ئیمە ئاستی یەکەمە^{۱۸۶}.

دوووە میان، خودی بابەتی ئەدەبیاتی عێرفان:

وەک لە سەرەتای بابەتی (دواییەکی دژەیک و ئەدەبیاتی عێرفان و تەسەوفا)دا ئاماژەمان پێکرد، پەيوەندی و میژووی نێوان ئەدەبیات و عێرفان (بەتایبەتی لەم ناوچانەدا) هاوتەریب و پەيوەندییەکی تەنگاوتەنگیان هەیە

^{۱۸۶} استیس و.ت، عرفان و فلسفه، ترجمه: بهاءالدین خرمشاهی سروش - تهران، چاپ

هفتم، ۱۳۸۸ ه.ش. پروانه ل ۲۶۸.

بهجۆرێك، كه چه ندين هاويه شيان ههيه، له واته (زمان) هۆكاری دهبرېښی عیرفان و ئه ده بيشه، جگه له وه ئه م جۆره به ره مه، واته (ئه ده ب) و (عیرفان) ههردووکیان په نگی وینا کردن ده ده نه ئه زموونی (ذوقی) و چيژی پۆهی. وهك (زکی مبارك) له مباره وه ده لیت: "ژیانی سۆفی له سه ر بنه مای (ذوق) ه و هه ر ئه مه ش بنه مای په كهمی هونه ره، كه واته سۆفی كه سېكه، كه (ذوق) یكی زۆری ههیه و هه رچی ده بینیت و ده خوینتته وه و ده بیستیت، به دواي واتا كانیدا ده گه پیت، له م پوانگه به وه سۆفیه كان هۆشيارترین و به ناگاترین كه سبوون له شيعر به گشتی و هۆنراوه ی ليریكی به تاييه نی^{۱۸۷}.

(شفيعی كدكنی) ته سه وف و عیرفان به (وه رگرتنیکي هونه ریا نه ی ئایین) ده زانیت^{۱۸۸}.

خالتيکی تر، كه په يوه ست به ئه ده ب و عیرفانه وه جتيگای بايه خ و گرنگيه جيهانی نمونه، ياخود (عالم المثال) ه. به واته په كيتر، واته و مانا ئه ده بيه كانيش هه ر وهك واته و مانا عیرفانيه كان، بۆ ده ربازيوون له جيهانی شاراهیه ی و ناديارى، پتويسته په نا به رنه به ر ويته ی (مثالي)، چونكه ته نها ئه م ويانه ده توانيت ده برېښی واته ده روونيه كان له نه ستۆ بگريت. بيگومان له چوارچيويه ئه م ويانه شدا، ويته كانی، كه ويته ی دژيه ك و دواليزمی دژيه كن پوونترين جۆری ويته پيكد ه پين له گوزارشتی ئه ده ب و ئه ده بی عیرفانیدا.

^{۱۸۷} محمود زيدان، نظرية المعرفة عند مفكري الاسلام، مؤسسة الرسالة، الطبعة الأولى، ۲۰۰۱ م.

ل. ۶۸.

^{۱۸۸} شفيعی كدكنی، دستور زبان عرفانی و عرفان دستور زبان، طرح نو - تهران، چاپ اول،

۱۳۷۴ ه. ش. به وانه ل. ۱۰۵.

له کۆتایی ئەم بابەتەدا جەخت لەو هەڵەپەنەوه که: "سەرچاوهی دوالیزمی دژیهک و جۆرهکانی پتویسته له ئەدهبیاتی پڕ له سیمبۆلی عێرفاندا بۆی بگهڕێن"^{۱۸۹}. "دوالیزمی دژیهک له هه‌موو بابەت و قۆناغه‌کانی ئەدهبیاتی عێرفانیدا بوونی هه‌بووه"^{۱۹۰}.

به‌گشتی له ئەدهبیاتی عێرفانیدا چه‌ند ئاستێک له دژیهکی و دوالیزمی دژیهک ده‌رده‌که‌وێت، که له‌وانه ده‌توانین جۆره‌کانی (پارادوکس)، (جیاوازی له هه‌ست نامێزیدا)، (پنجه‌وانه‌یی بوون)، (تجرید)^{۱۹۱}... هه‌تد. هه‌روه‌ها چه‌ندین ئاستی تری پۆلێنکردن و ئەژمارکردنمان هه‌یه بۆ دوالیزمی دژیهک، که له به‌شی دوایدا (گونجاوترین جۆریان، یاخود پۆلێنێان به‌کارده‌به‌ین بۆ (تطبیق)کردنی له‌سه‌ر هه‌ردوو شاعیری عارفمان مه‌ولانای پۆمی و مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی)، که له به‌شی دووه‌می ئەم لی‌کۆلێنه‌وه‌یه‌ماندا به‌ فراوانی و هه‌مه‌لایه‌نه له (چه‌مکی دژیهکی) شیعره‌ لی‌ریکییه‌کانی هه‌ردوو شاعیر ده‌کۆلێنه‌وه.

^{۱۸۹} شفیعی کدکنی، دفتر روشنائی، (از میراث عرفان بایزید بسطامی) سخن - تهران، چاپ

دوم، ۱۳۸۴ هـ.ش. ل ۲۵.

^{۱۹۰} سەرچاوه‌ی پتیشور.

^{۱۹۱} علیرضا فولادی، زیان عرفان، بیوانه ل ۱۹۵.

بەشى دوو دەم

چۆنىيەتتى بەكارھىنان و كەوتنە دەى دوالىزىمى دژىيەك
لە ھۇنراو مەكانى مەولانائى رۇمى و مەولەوى تاو دەگۈزىدا

۲/ چۆنچە تېبى بەكارهيتنان و كهوتنه وهى دواليزمى دژيهك له هۆنراوهكانى مهولاناي پۆمى و مهولهوى تاوهگوزيدا:

دواليزمى دژيهك چه مكيكى بنه پرتى و جه وهرييه له زمان و هزد و
په يوهندييه هه مهلايه نه كانى ژياندا. مرقۇ به هۆى دواليزمى دژه وه ده توانيت
پۆليني شت و ديارده كان بكات و سيستمى كان بۇ پيكيهيني.

ئەم بيره هه ره له سه ره تاكانى سه دهى بيسته مه وه وهك به شيكى گرنكى
(تيژى وانا) بۇ ليكده وهى واقع و بير هاتۆته ئارا. له پاستيشدا وهك
پيشتر و ترا- بنه وان و ده ستپيكي به كارهاتنى ئەم چه مكه له گەل ليكۆلينه وه
زمانه وانپيه كانى فرديناد دى سۆسيژ په يدايو. دواتريش زانا و فەيله سوفه
فه ره نسييه كانى وهك كلۆد ليفى شتراوس و رۆلان بارت و... هتد كه شەيان
پيدا.

دواليزمى دژيهك شيوازيكى گونجاو و شايانى تويزينه وهى تيكسته. بوونى
دواليزمى دژ له تيكستدا، كه له سه ره چه ميشيدا هه يه، هۆيهكى گرنكه بۇ
كه شه پيدانى شيكارى مانا و نوپكرده وهى كولتور و ته نانه ت ياسا و
پيساكانى كۆمه ليش.

ئەوه شى، كه په يوه ندى به تويزينه وهى ئەده بيه وه هه بيت، دۆزينه وه و
خستنه گه پى ئەم چه مكه، بۆته شيوازيكى بنه پرتى خوينا وه و ستراتيجيكي
شيكارى و ليكۆلينه وه، به تاييه تيش په كيكه له پرينسيپ هه ره گرنكه كانى
بونىادگري و دوابونىادگري و... هتد.

نۆی بۇ چۆنیەتیی نرخاندىنى بەرھەمى ئەدەبىمان، كە ئەم شىۋازە جگە لەۋەى ۋەكو ھونەرىك بەشىكە لە شوناسى ئەدەبىي كلاسسىكىمان ۋە لەپوۋى ھونەرى دەرىپىنەۋە پانتايىيەكى بەرفراۋانى بۇخۇى بردوۋە، لەھەمانكاتدا پېياز ۋە پېۋەرېكى نۆى ۋە ھاۋچەرخىشە، كە پىسپۇرانى ئەدەب لە گەلانى دراۋسى ۋە جىھان، بەشىك لە كارامەىي ۋە جوانكارى ئەدەبىي خۇيانى پى نەمايش دەكەن.

دوالىزىمى دژەيەك يەكېكە لە دەرگەۋتەكانى جوانى پوۋنېتېزى لە بەرھەمى ئەدەبىدا. ئەم ھونەرە ئەدەبىيە دەگونجېت بە شىۋازى (تەعبىر، دەرىپىن)، ياخود (تركىب، پۇنان) بەكاربېرىت. لە ھۇنراۋەكانى مەولانائى پۇمى ۋە مەۋلەۋى تاۋەگۇزىدا ئەم ھونەرە ئەدەبىيە لەتەك ھونەرەكانى پەۋانېتېزى ۋە جوانىناسى (خۋاستن، لېچۋاندن، ۋېنەى دوو پەھەندى، دىركە، خۋازە، فرەۋاتايى، پۇچۋون ۋە زىادەپەۋى) ئاۋىتتە بوۋە ۋە ئاستى جوانى ناۋەپۇك ۋە پوۋنېتېزىيەكەى دوو ھېندە بەرزكردوۋەتەۋە. دەرخستى ۋە ئاشكرادىنى ئەم پەيۋەندىيانە دەتۋانېت زۇر ئاسانكارىمان بۇ بىكات ئا زياتر پەى بە تېگەپشتى ۋە ئامانجى شاعىرەكەمان بەرىن. لېرەدا پۇلېنېبەندى ۋە بەشەكانى دوالىزىمى دژەك لائى ھەردوۋ شاعىر بە نمونەى ھۇنراۋە لېرىكىيەكانىيانەۋە دەخەينەپوۋ.

بەشەكانى دوالىزىمى دژەك لە ھۇنراۋەكانى مەولانائى پۇمى ۋە مەۋلەۋىدا:
دوالىزىمى دژەك لە ھۇنراۋەكانى مەولانائى پۇمى ۋە مەۋلەۋى تاۋەگۇزىدا، لە پۋانگەى پېكەيتان ۋە بناغەى دروستبوۋنەۋە، دەكرېت بە دوو بەشى سەرەكى،
ۋاتە (ۋاتايى ۋە دەرىپىن) ۋە (لېكدرۋ، ياخود پۇنان).

۲-۱/ دوالیزمی دژیهک به شیوانی واتایی و دهربریندا:

مه ندیکجار دوالیزمی دژیهک و پارادوکس (پېچوانه‌ی داب و نهریتی باو) له چه مک و واتا و ټیگه‌یشتنماندا بل واتای چه مکی نیوه دټړک، یاخود کټپله‌ی هؤنراوه‌یهک به شیوانی دهربرینی واتا، یاخود وټنه و دهربرینیکی تاییهت دټ. به جورټک، که ټم وټانه بۆ زهینی خوټنه‌ر و چټلټیوه‌رگرتن، هونه‌ری و جوانتر ده‌که‌وټنه‌وه له به‌ش و شیوانی دووه‌می دوالیزمی دژیهک، که (دوالیزمی دژیهک به شیوانی لټکدراو، یاخود پټوانه) وه‌کو: له زمانی فارسیدا (تاریکتر شدن از چراغان، صحت بودن بیماری، احسان بودن ترک احسان...) له کوردیشدا وه‌کو: (غمی بټ غمی، دهردی بټ دهردی، چاکی مه‌که یا خراب نه‌بټ).

دوالیزمی دژیهک له شیوانی گوزارشتی واتاییدا، ده‌کرټه دوو

چه‌شن:

۲-۱-۱/ ټو گوزارشته واتایانه‌ی، که له پټکهاته‌ی هوکارییاندا دژیهک

به‌دیده‌کرټ:

ټم چه‌شنه له دوالیزمی دژیه‌کیش ده‌کرټه دوو جز: ناوه‌پژکی و جوانناسی.

۲-۱-۱-۱/ دوالیزمی دژیه‌کی (ناوه‌پژکی):

له‌م چوارچټیوه‌ییدا، دوالیزمی دژیه‌کی ناوه‌پژکی گوزارشتی‌که له پاشخانی بینراوه‌ سروشتی و عاده‌تیه‌که‌وه، که گونجاویشه له‌گه‌ل باو و نهریتی په‌سه‌ندکراودا، پاستیه‌ک خوی شاردټه‌وه، که پټچه‌وانه‌یه له‌گه‌ل ټو دیارده

ٺاڻسڪرايه دا. ههريڙيه دهربرپيني ٺم پاستي و واقيعه له بهرئه وهى له گهل باو و
لڙيكي ٺاسايي و باودا دڙ و پيڇه وانهيه، له سهره تادا وهك دڙ و پيڇه وانه
به ديدنه ڪريٽ، به لام له خودي خزيدا هونه رتي ڪي دهربرپينه بڻ زياتر چيڙ
ليوه رگرتن و دهرڪه وٽني مه به ستي شاعير.^{۱۹۲}

مه ولاناى پڙمي ده لي:

چو دانستي، ڪه ديوانه شدي، عقل است اين دانش

چو مي داني، ڪه تو مستي، پس اڪنون هوشياري تو^{۱۹۳}

وانه ڪاتيڪ ٺاگاداري به شيتي خوت، نه وه عه قل و ڙيري و زانينه، چونڪه

عه قلت ههيه، ڪه شيتي، ڪاتيڪ ٺاگاداري، ڪه تق مه ست و بڻ هوشي، نه وه
هوشياري و به ٺاگابونه، چونڪه هڙشت ههيه، ڪه بي هوشي.

مه وله وي تاوه گلزي ده لي:

به دي نيڪيهن، نيڪي به دنامي

فاماي شيتيهن، شيتي پر فامي^{۱۹۴}

به دي: خراپه. نيڪي: چاڪه. فاماي: تيگه يشتن.

واناي ويتهى نيوه بهيتي يه ڪمي مه ولانا، له نيوه بهيتي دووه مي مه وله وي دا

پهنگي داوه ته وه. له وهش بگه پڻ، ڪه هر له سهر بنه ماي چه مڪ و زار او هه ڪي ٺيمه

^{۱۹۲} تقى وحيدان ڪاميار، متناقض نما (paradox) در انبياء، نشرية دانشگده انبياء و علوم

انساني دانشگاه فريوسي مشهد، سال بيست و هشتم ۱۳۷۶ هـ.ش، شماره ۴ و ۳. ل ۲۷۱.

^{۱۹۳} جلال الدين محمد بلخي، مولانا. غزليات شمس تبريزي، مقدمه گزينش و تفسير: محمد

رضا شفيقي گدگني، جلد دوم. انتشارات سخن - تهران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ هـ.ش. ل ۳۰۶.

^{۱۹۴} ديواني مه وله وي، سهرجه م هڙلو هڪاني ٺم بابيه ته وه رگير لون له (ديواني مه وله وي، گورکنه وه

و ليکنده وه و ليکولنه وه مه لا عبدالڪريمي مدرس، سمنڊ، انتشارات ڪريستان، ۱۳۸۹)، ل ۵۱۹.

بهیښی مهریدو شاعیره که داپښراون، بهلام نهووی به تاییه تمندی بڼ مهولهوی
تاوه گزنی دهگ پښتووه، نهوویه، که نه هاتووه دهقاوده قوپی بهیته کی مهولانا
بکات، بهلکو دژیه کی (به دی و نیکی) هیناوه، که له پووی قوولی و فراوانی
واتاکه یوه نه گره له (دلانی و نه دانی) قوولتر نه بیټ، پووه شتر نییه.
ده توانین گه لیک شوونه ی تر بڼ هه مان مه به ست بهینینه وه، له شوینیکي
تردا مهولانای پومی ده لیت:

اول نظر، ارچه سرسر بود سرمایه واصل دلبری بود

گر عشق و مال و کافری بود آخر نه بهروی آن پری بود؟

زان رنگ تو گشته ایم بی رنگزان سوی خرد هزار سنگ^{۱۹۵}

مهولانا باس و حقیقه تی (عیشق) ده خانه پوو، که نه گه رچی تیله نیگای
یه که می عاشق بڼ نهوینداره کی سرسریانه یه، بهلام هه نهو سرمایه ی
سهره تای و خودی ده سټپیکي نهوینداریوون و دل له ده سټدانه...

پاشان له دوا بڼدا، که مه به ست و نامانجی نه م خالهی نیمه یه، مهولانا پوو
له (عیشق) ده کات و ده لټ: له جوانی په نگی تردا و له په نگاوپه نگی و جوانیتدا
نیمه (بڼ په نگی) بووین، بڼ په نگیوون به واتای (سپی بوون) و پاکبوونه وه،
یاخود داپښنی په نگی جیاواز و خاکببوون له جیهانی (عیشق) دا^{۱۹۶}. له نیوه ی
کوتایی دوا بڼدا ده لټ: له و جیهان و شوینه ی، که به هه زاران میل له عه قله وه

^{۱۹۵} جلال الدین محمد بلخی، مولانا. غزلیات شمس تبریزی، مقدمه گزینش و تفسیر: محمد

رضا شفیع کدکنی، جلد اول. انتشارات سخن - تهران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ ه.ش. ل ۲۶۱.

^{۱۹۶} احمد گلی، متناقض نمای در شعر صائب، فصلنامه پژوهشهای ادبی سال ۵، شماره ۲.

۲۰، تابستان ۱۳۸۷ ه.ش. ل ۱۵۴.

دووره واته (جيهانی عیشق)، چونکه له فرههنگی عارفاندا (عقل و عیشق) وهك دور جياوازی دژ سهیره کړین و لهوباره وه شاعیره عارفه کانی ئەم ناوچهیه بهتایبهتی مهولانا زۆر هۆنراوهی سهبارته به دژبوونی (عقل و عیشق) ههیه. نهوهی لیږه دا کړۆکی مه بهست و ئامانجی ئیمهیه، هه مان دهرپرینی نیوهی یه که می دواډیپی هۆنراوه که یه، که دوالیزمی دژیه کی دروستکردووه، چونکه ده لئ: له جوانی پهنکی تۆدا ئیمه بئ پهنک بووین.

تایبینی: ئەم دهرپرینی (پهنک و بئ پهنکی) یه می مهولانای پۆمی به جۆړیکی، به لام بۆ هه مان مه بهستی هونه ری دوالیزمی دژیه که له پوهی ناوه پۆکه وه، لای مهوله وی تاوه گوزیش باسکراوه، وهك پاش ئەم نمونه یه می مهولانای پۆمی دپینه سه ر باسی نمونه لای مهوله وی تاوه گوزی. هه روه ها له نمونه یه کی دواتر دا پوهنمان کردووه ته وه، که (بئ پهنکی) له فرههنگی عارف و سوفیدا (درکه) یه بۆ پایه داری و نه گۆپی.^{۱۹۷}

مهولانا له هۆنراوه یه کی زۆر پرمانای دیکه دا ده لئ:

گم شدن در گم شدن دین من است

نیستی در هست آیین من است^{۱۹۸}

واته: ونیوون له ناو ونیووندا باوه پی منه، نه بوون له هه بووندا تایبینی منه. واته جۆره ونیوونیک، که مړۆ ته نانه ت ههست به ونیوونی خویشی ناکات، له گه ل بوون و به هره وه رگرتن له هه بووندا به جۆړیک دوریکه ویتوه له چه ز و تاره زووه کانی مړۆ، که هیچ کاریگه ری و پاشماوه یه کیان لات نه میتیت. به م

^{۱۹۷} دیوانی مهوله وی، ل ۱۱۴.

^{۱۹۸} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۲۹۱.

چۆره هم بوونه هم نه بوون.^{۱۹۹} هر له باره په وه مهوله وی تاوه گوزی ده لیت:

وهش په نگی بازهم ساده ی بڼ په نگی

شادی باوهس بژ وه ختن دل ته نگی^{۲۰۰}

مهوله وی له هونراوه پيدا و له دوو به پیتی به را پيدا به ناراسته ی "چه واشه ی چه پگه رد"، که مه به سستی (قه در) و هووداوه خوښ و ناخوښه کانی ژيانه، ده دوی و دواتر له باسيدا و له نیوه دپړی په که می ثم به پیتی سهره وه دا ده لی: (جوان و په نگاوپه نگ، یاخود په نگی جوانت له خوگرته وه)، به لام به رده واهه و ده لی: (بازهم) له هه مانکا تدا ساده یه کی بڼ په نگی.

ثم گوزارشته، که له یه کاتدا په نگ جوان و ساده و بڼ په نگیشه، گوزارشته کی واتایه، که له پوی ناوه پوکوه دوالیزمی کی دژیه کی گرتووه ته خوی، چونکه له پوی لژیک کی واقعی به وه چن ده بیت له یه کاتدا جوانی و فره په نگی و بڼ په نگی کوگرته وه، به لام دپاره شاعر مه به سستی له ژيانه، که خوښی پ ناخوښی له خوگرته وه.

تیبینی: له شیکاری دیوانه کی مهوله ویدا و له هه مان لاپه پدا، ماموستا مه لاعدالکریمی مدرس مانای واتای (بازهم) به (وازم لیبینه)، یاخود (لیم گه پ) لیکداوه ته وه، به لام له راستیدا (بازهم) له هه ورای خوږه لاتی

^{۱۹۹} کریم فیضی، (غزلیات شمس تبریزی به روایت دکتر دینانی)، جلد اول، انتشارات اطلاعات، چاپ اول، ۱۳۸۹ ه.ش. ل. ۳۰.

^{۲۰۰} دیوانی مهوله وی، ل. ۱۷۲.

کوردهستاندا واته (لهه مانکاتدا) و نهگەر کۆی واتای هۆنراوه کهش بگړین به واتای دووهم مانادار دهییت.

له هۆنراوه یه کی دیکه نا دهلی:

په شپږی وهنزم لور لوری نه سرین دا

په روین دائیره ی خورشید ته زین دا^{۲۰۹}

له پووی لۆژیکي جوانییه وه و له واقعیدا (په شپږی) ناییته هوی (ته زین) واته جوانی پازاندنه وه، به لām مه ولوی دهلی: نه و دهنکه فرمیسکانه ی نازداران، که نه و سا به پږکی وهك پشته ی مرواری ده هاته خواره وه، نیستا به ناپږکی و په شپږی ده پږیته خواره وه و به ده وری پوویاندا ده پږی دائیره ی پوویان ده پازینیته وه. له پاستیدا له پووی پوواله تی وشه کانه وه دږه که: (په شپږی × نه زم)، به لām -وهك و ترا- په شپږی و بیسه روبه ری -وهك باوه- نیشانه ی جوانی نه بووه. لږده دا هر له پووی دږه کییه وه، واتا په کی تر له خۆده گړیت، نه ویش گه پانی (خوشی) جاران به (ماته م) ی نیستا... که واته له چند پوویه که وه شاعیر هونه ری نواندوه بۆ نیشاندانی هه ست و سۆزی.

۲-۱-۱-۲ / دوالیزمی دږه کی جوانفاسی:

به شپږه یه کی تایبته تمها په کږکه له شپږه کانی ناساندن و ناسینه وه و نه فراندنی (جوانی زمانی) به و هیچ په یوه ندییه کی به کړوک و چه مکی دږه که بوونه وه نییه. واته له واتادا دږه کببون نییه، به لām له و ده و پږینه دا

^{۲۰۹} دیوانی مه ولوی، ل ۱۴۰.

دهسته واژه و زاراوہی ئه وتۆی تیدا، که له واتایه کدا پتکه وه ده بنه دژیهک، به لام به مانا و واتایه کی دیکه دژیهک نین.^{۲۰۲}

دوالیزمی دژیهکی جوانناسی به پیتی لایه نه کانی په وانبیزی به شیوه یه کی گشتی و سه ره کی دابه شده بیت به سه ر دوو لایه نی: پوونبیزی و جوانکاری (بدیع).

ئهو جۆره دوالیزمه دژیهکی، که له سه ر بنه مای لایه نی هونری پوونبیزی، دابه شده بیت بۆ پینچ جۆر، که ئه مانه ن:

۱-۲-۱-۲ / له سه ر بنه مای خواستن:

له م جۆره دوالیزمه دژیهکی جوانناسیدا، لیخواسترا، که (له وچوه) به جۆرێک هه لده بژێردیت، که له گه ل زاراو و وشه یه کی ناو هونراوه که دا دژیهک دروستبکات و به لابرینی لیخواسترا و دژیه کبونه که (یاخود ئه وهی، که به دژیهک ده زانریت و وا به دیده کریت) نامینیت.^{۲۰۳}

جیگای ئاماژه بۆکردنه، که (خواستن) له پووی پیناسه ی زاراو هیه وه له په وانبیزیدا: "ئه وه یه، که ناوی لایه کی دوو لاکه ی چواندن (چوینرا و پینچوینرا) بهینی و مه به ست له لاکه ی تر بیت و واش پيشانی به دیت، که چوینرا و چوه ته په گزی پینچوینرا وه و تاییه ته ندیه کانی پینچوینرا ی تیدا به سه سیت^{۲۰۴} با نمونه بۆ شیکاری ئه م جۆره دوالیزمه بهینینه وه، له و باره وه مه ولانای پۆمی ده لیت:

^{۲۰۲} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox) ۲۸۴ ل.

^{۲۰۳} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox). هه مان لاپه ره.

^{۲۰۴} ابو یعقوب سکاکی، مفتاح العلوم، مطبعة مصطفى البابي الحلبي، القاهرة، ۱۹۷۳، ل ۱۸۰.

گر قالبیت در خاک شد، جان تو بر افلاک شد
گر خرقة^{۲۰۶} تو چاک شد، جان تورا نبود فنا^{۲۰۷}

جان: واته گیان، رۆح.

قالب: واته قالب و چوارچیوه، لیخواستراوه بق جهسته.

خرقة^{۲۰۶}: پۆشاک، دهرویشان، لیخواستراوه بق جهسته.

واته: نه گهر (قالب) جهسته بجیته ژێرخاک، نهوا گیانت به بهرنی
دهگات، ههروهها نه گهر جهسته (خرقة^{۲۰۶}) ت بدپیت، یان بکهویت، گیانی تو
نهر دهپیت.

لیره دا (قالب) و (خرقة^{۲۰۶}) لیخواستراوه بق جهسته و لاشه و پووکاری
دهروهه، له گه ل وشه ی (جان) دا واته گیان، که دهگونجی مه بهستی گیان و
کرۆک و دهروون بیت، دوالیزمی دژیه گیان دروستکردوه.

تییینی: مهولهوی تاوه گزنی شاعیریش هه مان جۆره دهبرینی ههیه، که دهلی:

"قالبم بئ رۆح، نهروام نه مهندهن

من دانی حیات زینده گیم کهندهن"^{۲۰۸}

به لام له بهرنه وهی له شتوانی دووه می سه رهکی "واته لیکدراو پۆنانی"یه،

له جۆری (خواستن) وهکو نمونه هینامانه وه، که له دواتردا دیت.

مهولانا له هۆنراوهیهکی دیکه دا دهلی:

این عدم خود چه مبارک جای است

که مدد های وجود از عدم است^{۲۰۹}

^{۲۰۶} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیع کدکنی، ج ۱، ل ۱۶۲.

^{۲۰۷} دیوانی مهولهوی، ل ۴۴.

عدم: ثم زارواهیه لای مهولانا وانا و به‌کارهینانی تاییه‌تی هیه، به‌واتای په‌های (نه‌بوون) نییه، به‌لکو مه‌به‌ست له و جیگه و پینگه‌یه، که پروخساره دهره‌کیه‌کان ناماده‌گییان نییه و سنووریک نییه، ثم زارواهیه، که ته‌عبیریکی تره له (عالم غیب) جیهانی شارواه، شتیک نییه جگه له (وجود مطلق) بوونی په‌ها، که له کرۆکی نه‌وه‌وه هه‌موو شیوه‌کان دهر‌دین.^{۲۰۸}

واته: ثم جیهانه پیرۆزه‌ی (عدم) - نه‌بوونی، که لیخواستراوه بق (وجود مطلق) بوونی په‌ها، زۆر پیرۆزه، چونکه هه‌موو پالنه‌ره‌کانی (بوون) له‌م جیهانه نه‌بووه‌وه‌ن. لێره‌دا دوالیزمی دژیه‌کی دروستکردوه واته وشه‌کانی (عدم) و (وجود)، که (عدم) لیخواستراوه بق (بوونی په‌ها).
له‌م باره‌یه‌وه مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی ده‌لێت:

سیایی ناوهرد، سفیدیم پێ پهرشت

هه‌هه‌تم که‌رده‌وه گریم دا له‌هه‌شت^{۲۰۹}

سیایی: واته گونا و تاوان.

گونا و تاوان به‌سه‌ر خۆمدا هینا و نامه‌ی کردارم، که سپیه و خراپه‌ی تیدا نییه، په‌شم کرده‌وه، یاخود پهم کرد له تاوان و گونا.

وشه‌ی (سیاه) واته په‌شی لیخواستراوه بق (تاوان، گونا)، که وشه لیخواستراوه‌که (واته په‌شی) دژ دێته‌وه له‌گه‌ل (سفید) واته سپی بوونی نامه‌ی

^{۲۰۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۲۹۳.

^{۲۰۸} سه‌رچاوه‌ی پێشوو.

^{۲۰۹} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۲۳۵.

کردار، نه‌گەر (سياه) لاپه‌رين و مه‌به‌سته بنه‌په‌تييه‌كه به‌پنين، كه (خراپه و گوناوه) نه‌وا دژبونكه ناميښت.

تبيني: له نيوه‌ي دووه‌مي ديږي هونراوه‌كه‌دا (هه‌فت) واته هه‌وت ده‌رگاي دژه‌خي بۇخۇي خستووه‌ته سه‌ر پشت، هه‌روه‌ها (هه‌شت) واته قفلي له هه‌شت ده‌رگاي به‌هه‌شت داوه به‌پوي خويده، دياره نه‌م دوانه‌ش دواليزمي دژه‌كن، به‌لام نه‌گەر بگه‌پيښه‌وه بۇ مه‌به‌سته بنه‌په‌تييه‌كه‌يان، نه‌مه‌ش ته‌نھا بۇ زانباري و نه‌گەر نا پيچه‌وانه‌ي خواست نامانجي ئېمه‌يه له‌م خاله‌دا.

۱-۲-۱-۲-ب/ له‌سه‌ر بنه‌ماي ليچواندن:

له‌م چۆره له‌ دواليزمي دژه‌كه‌دا (له‌وچوو) به‌ جوړك هه‌لده‌بژيردريت، كه له‌گه‌ل زاراوه و وشه‌يه‌كي ناو هونراوه‌كه‌دا دژه‌كبوون دروست بكات و به‌ لايردني (له‌وچوو)كه، نه‌وه‌ي، كه به‌ دژه‌ك ده‌زانريت ناميښت.^{۲۱۰}

وه‌ك نموونه‌يه‌ك بۇ نه‌م هونه‌ره، مه‌ولاناي پۆمي ده‌لئت:

دل گردون خلل كند چو مه‌ تر نه‌ان شود

چو رسد تير غمزه‌ات هم‌قده‌ها كمان شود^{۲۱۱}

خلل كردن: به‌ فارسي (زيان ديدن و شكستگي يافتن)^{۲۱۲} زيان هيتان و پاشه‌كشي كردن.

^{۲۱۰} تقى وحيديان كاميار، متناقض نما (paradox) ل ۲۸۴.

^{۲۱۱} غزليات شمس تبريز، گزينش و تفسير محمد رضا شفيعى ككنى، ج ۱، ل ۵۶۲.

^{۲۱۲} حسن عميد، فرهنگ فارسي عميد، مؤسسه انتشارات امير كبير، تهران، ۱۳۷۹ ه.ش.

واته: هموو دروستکراوه کانی ناوچه رگه ی گهردوون پاشه کشینیان کرد، که مانگی تو (واته تزی وه ک مانگ) ده رکه وت.

که تیری غه مزه ت گه یشت، هموو قه د و بالاگان وه کو که مان چه مینه وه، له پیژی هاتنی تودا.

لیږه دا (تیر) و (که مان) ههردووکیان لیچوون و دوالیزمی دژیه کن، دواتر (غه مزه) و (قه دوبالا) چوینراوه به (تیر و که مان)، که مه به سته بنه پره تییه کان واته غه مزه و قه دوبالا، هیچ دژیه ک بوونیکیان تیدا نییه، به لکو لیچووه کانیان دوالیزمی دژیه کن.

تیبینی: مه وله وی تاوه گوزیش هه مان به کاره پتانی (که مان) ی هه په بۆ قه دو پشتی چه ماوه، به لام چه ماوه ی (پیری) هه روه ها (تیری) بۆ (نظر) به کاره پتاناوه نه ک ناز و غه مزه، که ده لیت:

سفیدیت قه لغان په ی رووی سیات بۆ

که مانیت شه فیع تیری دیات بۆ^{۲۱۲}

ئیمه ئه م هۆنراوه په ی مه وله وی تاوه گوزیمان له جوړیکی تری ئه م هونه رده دا واته دوالیزمی دژیه ک به کاره پتاناوه، که دواتر دیت.

مه وله وی تاوه گوزی له م باره یه وه واته له چوارچینه ی ئه م هونه رده دا ده لیت:

مه وته نه کدی چه م دیده ش هانه پیت

غه ریپی تاکه ی بۆوه ماوا ی ویت^{۲۱۴}

مه وته ن: واته نیشتمان و شوینی خۆت.

^{۲۱۲} دیوانی مه وله وی، ل ۱۳۷.

^{۲۱۴} سه رچاوه ی پیتشو، ل ۵۶.

(چاوم)، که وه کو مهوتنی خۆته، چاو له پێته، تاکه ی (غهریبی) واته تاکه ی دور له وهته ن و ولات بگه پێوه شوین و جێگه ی خۆت.

(مهوته ن) و (غهریبی) دوالیزمی دژیه کن، چونکه تهعبیره له دوو شوینی جیاو دژ بۆ مۆژ، به لām لێره دا (مهوته ن) له وچووه و لێچووه که ی (چم) واته چاوه، که نه گه ر له وچوو واته (مهوته ن) لابه رین دژیه ک نامینیت.

له هۆنراوه یه کی دیکه دا مه وله وی ههنگاوێک له مهش زیاتر ده پوات و دوو له وچووی دژیه ک له دپێک هۆنراوه دا ده هینێ و ده لیت:

تۆ وێنه ی بۆلبول مهستی هه وای گوێ

من چون بایه قوش چۆلی نه وای دل^{۲۱۵}

(بولبول) و (بایه قوش) هه ردووکیان له وچوون و دژیه کن، چونکه بولبول هیمایه بۆ جوانی و ئاوه دانی و خۆشی، به لām بایه قوش هیمایه بۆ ناشیرینی و چۆلی و شوومی.

۲-۱-۱-۲-ج/ له سه ر بنه مای وێنه ی دوو په هه ندی (خواستن و

لێچواندن):

له م جۆره ی دوالیزمی دژیه کی جوانناسییدا، (لێخواستراو) و (له وچوو) به جۆرێک هه لده بژێردرین، که پێکه وه له هۆنراوه که دا دژیه ک دروست بکه ن و به لابردنی لێخواستراو و له وچووه که و گه رانه وه بۆ مه به سستی بنه په تی، دژیه ک بوونه که (یاخود ئه و دژبوونه ی، که وا به دیده کریت) نامینیت.^{۲۱۶}

^{۲۱۵} دیوانی مه وله وی، ل. ۱۵۰.

^{۲۱۶} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox) ل. ۲۸۴.

بۆ ئهم بابته مهولانای پړومی ده‌لټت:

عقل آمد، عاشقا! خود را بپوش ای ما، ای وای ما، از عقل و هوش
یا برو از جمع ما، ای چشم و عقل یا شوم از ننگ تو بی چشم و گوش
تو چو آبی ز آتش ما دور شو یا در آ در دیگ ما، باما بپوش^{۲۱۷}

واته: عقل هات، ئه‌ی عاشق خۆت داپۆشه- وای له ئیمه، (خۆکوردنه‌وه و خۆداپۆشین و شهرمی ئافره‌تان) وای له تاو عقل و هوش (لای عارف و سۆفیه‌کان عقل و عیشق دژی یه‌کترین، چونکه عقل سه‌رچاوه‌ی مه‌عریفی فه‌یله‌سوف و زانایانی که‌لامه، به‌لام دل و عیشق سه‌رچاوه‌ی مه‌عریفی عارفانه). ئه‌ی عقل یا له‌ناو کۆمه‌لی ئیمه‌دا مه‌ینه و بپۆ، یان له‌ داخی په‌ستی تو بی چاو و گوێ ده‌یم تو ئه‌ی عقل، که وه‌کو (ناو) وایت له (ناگی) ئیمه دوورکه‌وه، یاخود وه‌ره ناو مه‌نجه‌لی عیشقی ئیمه له‌گه‌ڵ ئیمه‌دا بکه‌وه‌ره جۆش و خرۆش. (عقل) وه‌کو (ناو)ه... ئه‌مه لټچواندنه...

(ناو، که (له‌وچوه) دوالیزمی دژیه‌کی دروستکردوه له‌گه‌ڵ (ناگی)دا، که لټخواس‌تراوه بۆ (عیشق).

مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش ده‌لټت:

چه‌مم چون شاباز و یتل شکار بۆ
دايم بال په‌رواز نه‌سه‌ر دیار بۆ

واته: چاوم هه‌روه‌ک شاباز (که جۆریکه له هه‌لۆ و بۆ راوکردن به‌کارده‌یت) و یتله و به‌دوای نټچیره‌که‌یدا ده‌گه‌ریت و به‌رده‌وام باله‌کانی ده‌دات به‌یه‌کدا و له به‌رزاییه‌وه ده‌پوانی بۆ دۆزینه‌وه‌ی نټچیره‌که‌ی.

^{۲۱۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۶۱.

لټړه دا (شابان)، که وهک له وچوو هاتووه و له چاوی شاعیر (چه م) ده چټت، دوالیزمی دژیه کی دروستکردووه له گه ل (شکار) دا، که (لیخواستراو) ه بڼ خورشه ویست و که سټکی تاییه، که شاعیر به دوایدا ده گه پټت. نه گه رچی شاعیر نه و که سټکی به (شکار) واته نیچیر چواندووه، به لام له مهی دووه مدا تنه (شکار) هاتووه، واته (خواستن) ه^{۲۱۸}.

۲-۱-۱-۲-۱-۲/ له سر بڼه مای (درکه):

له م جوړه له دوالیزمی دژیه کی جوانناسییدا، (درکاو)، (چ وهک زار او و چ وهک واتی ناشکرا) به جوړتک مه لده بڼ ټر درټت، که له گه ل وشه یان پټکاته، یاخود پرسته به کی ده رپینه که دا دژیه کببون دروستده کات، به لام به لابر دنی (درکاو) ه که دژیه ک بونه که (یاخود نه وهی، که وهک دژیه کببون دهرده که وټت) نامټټت.^{۲۱۹}

مه ولانای پښی له نمونه ی هونراو هیه کیدا ده لټت:

خداوند خداوندان و صورت ساز بی صورت!

چه صورت می کشی بر من، تو دانی من نمی دایم^{۲۲۰}

صورت ساز: واته دروستک و به دیه پنه ری پووخسار و شپوازه کان، لټړه دا (درکه) به و مه به سټی له (خوا) به. بی صورت: بی وینه و بی پووخسار.

^{۲۱۸} دیوانی مه ولوی، ل ۲۲.

^{۲۱۹} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نا (paradox) ل ۲۸۴.

^{۲۲۰} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیمی کنگنی، ج ۲، ل ۷۴۱.

واته: ئه‌ی خړای خواکان و ئه‌ی دروستګری وینه و پووخساره‌کان، که خۆت بێ وینه و پووخساری.

هر جۆره پووخسار و شتوونیک بده‌پته من، ئه‌وه ته‌نهنه‌ی خۆت ده‌زانی و من نازانم.

(صورت ساز بی صورت) ده‌سته‌واژه‌یه‌کی لیکدراوه، که دوالیزمی دژیه‌کی دروستکردوه.

له‌مۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لێت:

از "أَسْلَمَ شیطانی" شد نفسِ تو ربّانی ابلیس مسلمان شد، تا باد چنین بادا^{۲۲۱}
(أَسْلَمَ شیطانی) ئاماژه‌یه به‌فرموده‌یه‌کی پێغه‌مبەر (خ)، که ده‌فرمووێت: "لکل نفس شيطان.. لکن أَسْلَمَ شیطانی بیدی".^{۲۲۲}

واته: نه‌فسی هه‌موو مرقفیک شه‌یتانیکی له‌گه‌لدايه، که هانی ده‌دات بۆ خراپه، به‌لام من شه‌یتانه‌که‌ی خۆم موسلمان کردوه.

مه‌ولانا ده‌لێت: به‌به‌ره‌که‌تی موسلمانبوونی شه‌یتانه‌که‌ی پێغه‌مبەر، تۆش نه‌فست بووه‌ته (ربّانی) واته پاکبووه‌ته‌وه، چونکه له‌بنه‌په‌ندا نه‌فسی (امارة بالسوء) فرمان به‌خراپه‌ده‌دات، ئه‌م کاره واته موسلمان بوونی شه‌یتانه‌که‌ی پێغه‌مبەر و هه‌ر به‌به‌ره‌که‌ته‌ش توانایی موسلمانێ پهبانی بۆ جله‌وکردنی شه‌یتان سه‌رکه‌وتنه و وه‌ک مسولمانکردنی شه‌یتانه‌گه‌وره‌وايه، که (ابلیس) و سه‌رچاوه‌ی هه‌موو خراپه‌یه.

^{۲۲۱} غزلیات شمس تجرین، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۲۰۰.

^{۲۲۲} فرموده‌ی پێغه‌مبەر (خ)، مختصر صحیح البخاری، بیروت، دار نوبلیس للنشر، ۲۰۰۸.

لێره دا (ابلیس) (موسڵمان) بوو دوالیزمی دژیه که و (ابلیس) (درکه)یه بۆ هه موو خراپه کار و به دره فتاریک و له بنه پهدا (ابلیس) مه حاله موسڵمان بێت.^{۲۲۲} مه وله وی تاوه گزیش له م باره وه ده لێت:

نامام سه رنیام وه باره گاره

غه ریو، موو سفید، وه رووی سیاوه^{۲۲۴}

(موو سفید) خوازه یه بۆ (پیری)، که له گه ل (په شی) پوودا دژیه که، یاخود دوالیزمی دژ دروست ده کات، به لام به لابر دنی (موو سفید) و هیتانه وه ی (پیری)، که هاوواتایه تی، دژیه که بوونه که نامیتێ. مه روه ها له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لێت:

"فاتحه ی کتاب" دوغام، شه و نه رپۆن

نیلتیماسی حوسن خاتمه کدی تۆن^{۲۲۵}

فاتحه: نه وه ل، سه ره تا، ده ستییک

خاتمه: کۆتایی، کۆتا

(فاتحه ی کتاب) درکه یه که مه به ست له سوهره تی فاتحه یه، که یه که مپن سوهرت و سه ره تای نه و کتیبه یه، که قورئانه، به لام مه وله وی به م درکه یه نه و واتایه مان پێ ده گه یه نیت، که سه ره تای دوغام له شه و پۆژدا و پاپانه وه ی به رده وامم بۆ باشی (کۆتایی) په فتار و ته مه نی تۆیه. (فاتحه) و (خاتمه) دوو دوالیزمی دژیه کن، که یه که میان (درکاوه).

^{۲۲۲} کریم فیضی، شعاع شمس، ج ۱، ل ۲۶۲.

^{۲۲۴} دیوانی مه وله وی، ل ۳۳۰.

^{۲۲۵} دیوانی مه وله وی، ل ۵۳.

۱-۲-۱-۲-۱-۲/ له سر بنه مای خوازه:

له و جۆره یه، که له پټکچاته و دهر پینه که دا له بری زار او په که، (مرادف) هاوواتا که ی بهیتریت به جۆر ټک، که له گه ل زار او په کی دیکه دا له مانا و واتا په که دا دوالیزمی دژیهک دروستبکات، به لام له مانا و واتا بنه په تیبه که ی زار او په که دا دژیهک بوونه که نه میښت.^{۲۲۶}

سه باره ت به م جۆره مه ولانای پومی ده لیت:

یك نفسی خوش کن، در خوشی خروش کن
وقت سخن تو خامشی در خشی تو ناطق^{۲۲۷}

واته: بې ساتنیک بیده نگ به و بیده نگي هه لېږږه، له م بیده نگي دا له ناخ و دهر و نته وه بجوښې پر هاوار به و بخوښې. نیر له کات و ساتی قسه کړدن و قاله قالې بېسوودی خه لکی دیکه دا تو بیده نگي کی، که به زمانیکې پوخت و لیژان و پروانا ده دوییت واته دهر پینه کی جیاواز له خه لکی.

خامشی: بیده نگي

سخن: وته، قسه کړدن

ناطق: قسه که ری لېهاتوو

به گشتی دوو جۆر بیده نگ بوون هه یه: یه که میان، بیده نگي له وټنی بابه ټک، که نابیت بگوږیت. واته وهک دهر پینه دتوانین دهر پینه، به لام نابیت بگوږیت، چونکه بې گوټن ناشیت.

^{۲۲۶} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox) ل ۲۸۴.

^{۲۲۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفيعی کدکنی، ج ۲، ل ۱۱۹۴.

دووه^{۲۲۸}، هه نديك بابەت و مانا هەيە ناگوتريت له بهرته وهی، كه به گشتی بابەتەكە گەرەتەرە له كەرەسەكانی دەرپرین، كه زاراوە وشە و زمانە لێرەدا ئۆرچار بێدەنگی ئەك دەبێتە قسە و دەرپرین، بەلكو له (سخن) دەرده چۆ و دەبێتە (ناطق) بوون واتە دەرپرینی جوان، یاخود جوانترین دەرپرین.^{۲۲۸}

لێرەدا (خامشی) بێدەنگی (ناطق) له جۆری دەرپرینی جوان، دوالیزمی دژیهكە، (ناطق) (خوازه) یە بۆ ئەو جۆرە بێدەنگیە، كه جوانترین دەرپرینه (ههروهك پیشتر باسمان كرد).

پێویستە تێبینی ئەوەش بکەین، كه مەولانا بۆ قسەى خەلكی (سخن) واتە (وتە و قسە كردن) بەكار دەهێنێت، بەلام بۆ جۆری دووه میان، كه جوانترین دەرپرینه به بێدەنگی (ناطق) بوون بەكار دەهێنێت، كه ئاماژە بە بۆ وەسفی دەرپرینهكە، كه بێدەنگ بوونە.

مەولەوی تاوەگوزیش لەمبارەو دەلیت:

دەخیل بێم وە نوتق خەمان لال کەردەم

لالام جە خەیاڵ خەم غارەت بەردەم^{۲۲۹}

نوتق: واتە دەنگ و قسە كردن، كه له بری (زمان) هاتوو وەكو هاو و اتایەك و لەهەمانكاتدا (خوازه) ی بەرەلایە و پەيوەندییەكی لازم و مەلزومی یەكترییه. مەولەوی دەلی:، كه نامەكەت هات دەسەواوینی (زمان) م بووم، كه خەم ئالێ كردبوو، ههروهها لالامهوه له خەیاڵم، كه خەم به تالان بردبووی.

^{۲۲۸} کریم فیضی، شعاع شمس، ج ۱، ل ۲۱۱.

^{۲۲۹} دیوانی مەولەوی، ل ۳۲۵.

لیره‌دا (نوتق) به واتای ده‌نگلیهاتن، که خاوزه‌یه و له‌بری (زمان) هاتوو ده‌دوالیزمی دژیهک دروست ده‌کات له‌گه‌ل (لالبوون)، به هینانه‌وه‌ی وشه بڼه‌په‌تیه‌که، که (زمان) ه و لابردنی (نوتق)، که دژی (لال)یه، دژیهک بوونه‌که نامینئ.

۱-۲-۱-۲/ نه و جوړه دوالیزمه دژیه‌که‌ی، که له‌سه‌ر بڼه‌مای لایه‌نی هونه‌ری جوانکاری واتاییه:
دابه‌شده‌بیت بۆ دوو جوړ، که نه‌مانه‌ن:

۱-۲-۱-۲/ له‌سه‌ر بڼه‌مای (فره‌واتایی): *

نه و جوړه‌یه، که له ده‌رپریندا، وشه و زاراو‌یه‌ک به‌کاری‌بریت، که دوو واتا بگه‌پینت واته دوو مانا و واتای هه‌بیت به جوړیک، که نه و زاراو‌یه به یه‌کیک له و واتایانه، دوالیزمی دژیهک دروست بکات له‌گه‌ل زاراو‌یه‌کی دیکه‌ی نیو ده‌رپرینه‌که‌دا، به‌لام هه‌مان زاراو نه‌گه‌ر به واتاکه‌ی دیکه‌یان به‌کاری‌بریت نه و دژیهک بوونه نه‌میتنیت.^{۲۳۰}

* لیره‌دا پتویسته ناماژه به و تئیبینیبه بگه‌ین، که جگه له (د.ئیدریس عه‌بدوللا)، که باسی (فره‌واتایی) کړیوه و پای وایه، که بابه‌تیکي نوئ و زانستی په‌وانبیزیه، پسپوړانی دیکه‌ی هم بواره پایان وایه، که (فره‌واتایی) بابه‌تیک نیبه له‌ناو په‌وانبیزیدا، به‌لکو (به‌کاره‌یتان، ناراسته، پۆشینی ته‌ورییه) وه‌که چنه‌د هونه‌ریکی په‌وانبیزئ هه‌ن، به‌لام نیمه‌ له‌م لیکولینه‌وه‌یه‌دا فره‌واتایی وه‌که ناوینشانی سه‌ره‌کی به‌کارده‌هینن و له پافه‌ی شیعره‌کاندا سئ چه‌مه‌که‌ی تر به‌کارده‌هینن.

^{۲۳۰} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox) ۲۸۴J.

سه بارهت بهم هونه ره ی جوانکاری (ئیدریس عهبدوللا مستهفا) ده لیت:

"فره واتایی، یه کیکی دیکه یه له هونه ره قه شهنگه کانی جوانکاری، ده چینه خانه ی جوانکاری واتایی، چونکه لیره دا مامه له له گه ل وشه و ده ربین و پسته یه ده کیت، بۆ زیاتر له واتایه ک ناساییه و زیاتر له وینه یه دروست ده کن. ئه م هونه ره بۆ یه که مجار له کتیی (جوانکاری له ئه ده بی کوردیدا) له لایه ن نووسه ی ئه م نامه یه ئامازه ی بۆ کراوه و خراوته نیو جوانکاری، که پیشتر هیچ په وان بۆژیکی کورد ئامازه ی بۆ نه کردوه. بریتیه له به کارهیتانی وشه، یان چه ند وشه و ده سه وازه یه ک، که به سه ری که وه زیاتر له واتایه ک ده به خشن".^{٢٢١}

مه ولانای پۆمی له هۆنراوه یه کیدا و له چوارچه یه ی ئه م بنه مایه دا (له جۆری هونه ری ئاراسته) ده لیت:

سپاس آن عَدَمی را که هست ما بریود ز عشقِ آن عَدَم آمد جهانِ جان به وجود
به هر کجا عَدَم آید وجود گم گردد زهی عَدَم، که چو آمد، از او وجود فزود!^{٢٢٢}

عدم: واته (نه بوو) به پیچه وانیه ی بوون (وجود)، نۆرچار به واتای (جیهانی نه بینراو) دیت، به لام مه ولانای پۆمی نۆرچار، به تاییه تی له م هۆنراوه یه دا سئ جاریان مه به سستی له (عدم)، جیهانی بی وینه و پوو خسار، یاخود (وجود مطلق) ه، که خوی گه وره یه. جارتکیش مه به سستی جیهانی نه پراوه ی نه بینراوه، که به رامیه ر جیهانی بینراوه.

بۆیه ده لیت: سوپاسی ئه و (عدم) خوییه ی، که بوونی ئیمه ی بر دووه بۆلای خۆی و له خۆشه ویستی ئه و (عدم) خوییه دا، جیهانی گیانه کان هاتووه ته بوون.

^{٢٢١} ئیدریس عهبدوللا مستهفا، لایه نه په وان بۆژییه کان له شیعری کلاسیکی کوردیدا، ل ٢٧٦.

^{٢٢٢} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ١، ل ٥٥٢.

نګر (عدم) لټړه دا واته جبهانی نه‌بېنراو، په‌یدا بوو ټیتر جبهانی بوون ون ده‌بیټ، به‌لام نهم (عدم)ه‌یان واته خوای گوره زیاتر بوون ده‌خاته سر هه‌بوون.^{۲۲۲}

که‌واته لټړه‌دا، (عدم) و (وجود) دوالیزمی دژیه‌کیان دروست کردووه، به‌لام (عدم) زیاتر له واته‌یکه گرتووه‌ته خوی. به‌واتای (نه‌بوون) دژیه‌ک دروست ده‌کات، به‌لام به‌واتای (خوا) هیچ دژیه‌کیونیکې ټیدا نییه. مه‌وله‌وی تاوه‌گزیش له چوارچټو‌ه‌ی نهم بنه‌مایه‌دا و له هؤنراوه‌یه‌کیدا ده‌لټت: شیرینی ټیفتار دلم تالییهن

جام نه جه‌ماعه‌ت دؤسان خالییهن^{۲۲۳}

"جه‌ماعه‌ت" به دور وانا دټت په‌کټکیان به واته‌ی (نویژ)، واته‌که‌ی دیکه‌شیان به مانای (کۆ، کۆبوونه‌وه، قه‌ره‌بالغی، گردبوونه‌وه...) . نګر به‌واتای دووه‌میان بیټ واته گردبوونه‌وه و قه‌ره‌بالغی نه‌وا له‌که‌ل وشه‌ی (خالئ)، یاخود (خالیه‌ن)، که له کۆتایی نیوه به‌بیټی دووه‌مدایه، دوالیزمی دژیه‌ک دروست ده‌کات، به‌لام نګر به‌واتای په‌که‌میان واته (نویژ) بیټ، نه‌وا هیچ دژبوونیکې ټیدا نییه.

مه‌وله‌وی له‌و هؤنراوه‌یه‌ی سهره‌وه‌دا ده‌لټ:

دلم له‌باتی شیرینی، به تالی به‌ریانگ ده‌کاته‌وه، جیگاشم له‌ناو تاقمی براده‌رانا خالییه، چونکه لییان دوورم.

^{۲۲۲} محمد رضا شفیعی کدکنی، در عشق زنده بودن (گزیده غزلیات شمس)، انتشارات سخن

— تهران، چاپ اول، ۱۳۸۸ ه.ش. ل. ۵۵۴.

^{۲۲۳} دیوانی مه‌وله‌وی، ل. ۷۸.

تېبېني: جېنگای ئاماژه يه، که (شېرېني) و (تالې) يش دواليزمی دژيه که، به لام ليړه دا نيمه ته نها ئاماژه به نيوه. دپړې دووم ده دهين، که مه به سته که ي نيمه ي تېدايه.

۲-۱-۲-۲-۲/ له سره بڼه مای پوچوون (موباله غه):

نهم جوړه دواليزمی دژيه کېبونه، له دهرته نجامی توږ پوچوونی شاعیر دیت له وه سف و باسکردنی بابه تېکدا.^{۲۳۵}

مه ولانای پومی له مباره يه وه ده لیت:

تو خود دانی که من بی تو عدم باشم عدم باشم
عدم خود قابل هست است از آن هم نیز کم باشم^{۲۳۶}

واته: تو خوت ده زانی، که من به بی تو به (عدم) ليړه دا به واتای (نه بوو)، يا خود (غېبی) م نه ک نه وه، به لگو (عدم) به واتای (غېبی) نه گهر ناشکرايوون و ده رکه و تنی هه يه، به لام من له وه ش که مترم.

واته له (نه بوون) يش که مترم، هینده بوون بی به ها و بایه خه.

نهمه پوچوونی تېدايه له لایه ن شاعیره وه، که دواليزمی دژيه کی دروستکردوه، چونکه هه بوونی خوی به که متر ده زانیت له نه بوون.

له دپړې کوژتایی هوژراوه يه کی دیکه دا ده لی:

نیست شو نیست از خودی زیر بدتر از هستی ات جنایت نیست^{۲۳۷}

^{۲۳۵} نفی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox) ۲۸۴.

^{۲۳۶} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفيعی کدکنی، ج ۲، ۷۴۲.

^{۲۳۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفيعی کدکنی، ج ۱، ۲۲۴.

واته: با بوونت نه میتیت و بیهه نه بوو، نه بوو له خودی خوت، چونکه هیچ تاوانیک هیئدهی بوونت خراب نییه. به کورتی بچوره دخی نه بوون، چونکه بوونت خرابترین تاوانه.

نهم جوره دهرپینه، حالتهی دهریونی تاییهت به عارف و سؤفییه‌کانه، که نفسی مرقو و بوونی خواسته دنیاویه‌کانی به خرابترین و گه‌وره‌ترین دوژمن ده‌زانن و پتویسته کاریکه‌ن و هه‌ول بدن بق به جیه‌یشتنی (خود) و هه‌بوونی ناره‌زووه‌کان، که له خودی خویدا تاوانه، بق نه بوون و جیهانی بئ خودی عیشق، که (من) ه‌کان نامینن، نهم ناره‌زووکردنه‌ی (نه‌بوون) و به تاوان و خراب زانینه‌ی (بوون) جگه له‌وه‌ی دوالیزمی نژیه‌که، پوچوونی تیدایه له دهرپیندا. مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش ده‌لئیت:

جهو بن قیمه‌تی وه قیمه‌ت یاوام

وه پایه‌ی روتبه‌ی عالی سه‌رساوام^{۲۳۸}

له نیوه دپیری به‌که‌مدا مه‌وله‌وی ده‌لئ: له و بن نرخی و بن قیمه‌تیه‌وه گه‌یشتمه‌پله‌ی به‌قیمه‌تی و خاوه‌ن نرخ و بایه‌خ و گه‌یشتمه‌پایه‌ی بلند. (بن قیمه‌تی) و (قیمه‌تدار بوون) دوالیزمی نژیه‌که و شاعیر به ده‌سته‌واژه‌ی بن قیمه‌تی نژد پوچوو له بن به‌هاکردنی خوی و که‌سئیکیش، که بیه‌ویت به به‌ها و پله به‌رزه مه‌عنه‌ویه‌کان بگات.

له په‌وشی په‌روه‌رده‌یی نه‌هلی ته‌سه‌وف و عارفاندا، هاوکیشه‌یه‌ک هه‌یه، که بریتیه له‌وه‌ی هه‌رکه‌س پله‌ی به‌رزی لای خوی ده‌ویت ده‌بیئت به نرخی زیان و

^{۲۳۸} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۲۹۶.

بچووکبونه وه و خوداپنن له هه موو (خو به گوره گرتن) ټک، پازی بیت وه که له
فهرمووده یه کدا هاتووه (من تواضع لله رفعه الله).

٢-١-ب/ نه و گوزارشته واتاییانهی، که له پیکهاتهی پووکاریاندا دژیهک

به دیناکریت:

له م چه شنه دا وشه و زاراوهی دژیهک بوونی نییه، به لکو هاوکات له گه ل
نه وهی گوزارشته واتاییه که مان مه به سته، دژیهک بوونه کهش له کزی واتای
هژنراوه که دا وهک واتا یان وینه، یاخود بابیه تیکی دژ له گه ل لژژیک و نه ریستی
ژیانی باودا دپته وه.

نه مهش وهک چه شنی یه که م ده کریتته دوو جۆر: ناوه پۆکی و جوانناسی

٢-١-ب/ ١- دوالیزمی دژیهکی (ناوه پۆکی):

له راستیدا مه ولانای پۆمی به گشتی و به تاییه تی له چوارچیهی نه م خاله دا،
هینده نمونهی به رز و چپژبه خشی هه یه (له یهک دپړی و چوارینه و چامه...)،
که مرقف سه رسام ده که ن و ده رفه تی خسته پوهی زۆریانمان نییه، به لام وهک
سه ره تا و چوونه ناوه وه یهک نه م سئ نمونه یه ده خه بنه پوو:

مه ولانا له هژنراوه یه کیدا ده لی:

داد جاروبی به دستم آن نگار گفت: ک "ز دریا برانگیزان غبار"^{٢٢٩}

جاروبی: گسک

^{٢٢٩} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ١، ل ٦٠٥.

واته: نهو نیکاره شوخ شهنگم گسکینکی دایه دهستم و پښی گوتم: "تقوز و
خول له دریا هستینه و بهرزهک رهوه!!"
چون تقوز و غوبار له دریا بهرزه بیته وه؟!
له هونراوه یه کی دیکه دا ده لی:

مپرس از کشتی و دریا، بیا بنگر عجایب ها

که چندین سال من کشتی در این خشکی همی رانم^{۲۴۰}

واته: له باره ی کشتی و دریاوه پرسیار مه که و وهره سهیری نهوه بکه،
که مایه ی سه رسوپرمانه، که چندین ساله من له م وشکانیه دا کشتی
لیده خویم.

که کشتی چون له وشکانیدا ده پوات؟!

مه بهست له م دوو بهیته، که (تقوز له دریا هستین) و (له وشکانیدا
که کشتی بگپښی)، هه ولدانی مرقفه بؤ گیشتن به (په ی پی نه براو). نه م دوو
بهیته گه پان و هه ولی گیشتن به پله بهرزه کانی مرقفی به دوا ی راستی گه راودا
و به ناخی خودا پزچوون و له (هونه) دا گیشتن به (که مال)، بیری مرقف
ده خه نه وه، جکه له و کارامه بییه ی، که مه ولانا له (به وشه) نیکار کیتشاندا
نیشانیداوه و وینه کانی هینده بهرچاو و هستپښکراون، که له زهین و
به ردیده ی مرقفا پزشن و دیارن.

له هونراوه یه کی دیکه دا ده لی:

اگر يك دم بیاسایم، روان من نیاساید

من آن لحظه بیاسایم، که يك لحظه نیاسایم^{۲۴۱}

^{۲۴۰} سه رچاوه ی پښتو، ج ۲، ل ۷۳۱.

واته: نهگه ر بۆ ساتیکیش ئاسووده بۆ، ئهوا ناخ و دهروونم ئاسووده نابیت. من ئهو ساته ئاسووده ده بۆم، که بۆ ساتیکیش ئاسووده نه بۆم. ئهه بهیتشه ههه تهواوکه ری دوانه که ی پێشوو بۆ مرقفیکه عه و دالی راستی، که ساتی ئارامیی دهروونی به خۆوه نه دیوه.

ئه مانه هه موو وینه ی دژیه ک و دوالیزمی دژیه کین، له خویندنه وه و سه یکردنی یه که هدا، دژده وه ستنه وه له گه ل لژیکی باودا، به لام ده رپینیکی چیژبه خشن و دوالیزمی دژیه کن له پووی ناوه پۆکه وه نهگه رچی له پووکاردا وشه ی دژیه ک نابینریت، ههروه ها به گشتی و به تاییه تی دوو دێری یه که م دوو وینه ی سوریا لیزمی جوانیان پیکهیتاوه.^{۲۴۲}

له م چوارچیوه یه دا مه وله وی تاوه گزیش ده لیت:

ده فنت نه په هلووی مه یخانه کهرده ن

وه سه ر خاکتدا سه بووی مه ی مه رده ن^{۲۴۳}

په هلوو: ته نیشته

سه بوو: کووپه

داوا و وه سه ته ت کردوو یان ویستراوه، که له ته نیشته (مه یخانه) وه

(قه برت) بۆ هه لکه نرئ و بنیژنیت؟!

یاخود کوپه ی شه راب به سه ر قه بره که تدا بشکیئن؟!

^{۲۴۱} سه رچاوه ی پێشوو، ج ۲، ل ۷۴۷.

^{۲۴۲} دکتور سید حسین فاطمی، تصویرگری غزلیات شمس، مؤسسه انتشارات امیر کبیر -

تهران، ۱۳۷۸ ه. ش. ل ۲۳۷.

^{۲۴۳} دیوانی مه وله وی، ل ۸۲.

گډېه لگندن له تهنیشت مه یخانه و شکاندنی شووشه ی مه ی له سر گډې
که سیک نهک تهنه له گډل به هاګانی نایینی نیسلاندا دږه و نهګر به پوواله ت
سهیری بګین، ده لئین: چۆن نه م ده ربړینه له که سیکي وهک مه ولوی
ده وه شیتوه، به لام نه وه ی لیره دا پټویستی به رافه کردن هه یه، نه وه یه، که
زاراوه ی (مه یخانه) و (مه ی) له کږی نه ده بیاتی سږفیه کان و عیرفانی کوردی
و نه م ناوچه یه دا نامازده کی په مزیه و له فره نګی تاییه تی عارفاندا وانا و
به کاره ټنانی تاییه تی خږی هه یه، بۆ نمونه:

مه یخانه: به پله و مه قامی لاهوت و هه زده تی زاتی تاک و تهنه ده لئین، که
پیاله و جامی هه موو خاوه ن پټګه و مه قامه کانی بوون، له باده ی ناماده ی نه و
مه یخانه یه لیوانلیو کراوه.

مه ی: مه به ست له (تجلیات الهی) یه.

سه بوو: به جوړه عیشقه ده وتریت، که بګاته پله یه ک، که له مه یخانه ی
یه کتاپه رستی خوا پیدا زال ببیت به سر هه موو عیشقه خودیه کاند. ^{۲۲۱}

تاییه تر له سر نه م بابه ته لای مه ولوی تاوه گډی، نه نوهر قادر محمه د
نوسویوه تی: "مه ی له سرجه م شیعی پږه لاتدا دیارده یه کی باو بووه.
شاعیره سږفیه کان نه م بابه ته یان به شتوه یه کی فراوان په ره پنداوه و له کږی
مه ی و مه یخاوردنه وه گه لې په مز و وینه یان بۆ ده ربړینی بیی فله سه فیه

^{۲۲۱} یوګنی ادوارد ویج بیرتلس، وه رګډپانی بۆ فارسی: سېروس ایزدی، تصوف و ادبیات
تصوف، ل ۱۶۵.

خۆیان نهخشاندوه، بابەتی مەى له بەرھەمی شاعیرانی کورددا ھەبە، لای مەلای جزیری و ئەحمەدی خانی بە مانا سۆفییەکی ھەبە.^{۲۵}

ھەرھەمما دەلێت: "ھەرچەندە غەزەل سەرەخۆ بۆ مەى، وەك بابەتێکی بەرچاو و دیار لای مەولەوی نییە، بەلام لە زۆریی بابەتەکانی تردا مەى و وێنەى ساقى دیاردەبەکی بەرچاون، بۆنموونە: (۲۲) جار لە نامە شیعیریەکانیدا، (۱۴) جار لە لیریکای شەخسی و (۹) جار لە لاواندەو و (۷) جار لە وەسفدا ھەبە. جارێکیش لە سەرەتای غەزەلێکیدا پەنا بۆ ساقى دەبات. مۆتیفی مەى و ساقى بەمانا سۆفییەکی و لەکانی باری ئالۆزی دەروونی خۆیدا بەکارئێنێ و بەرھىوایە، کە مەى کول و کەسەری گیان و دلى ساپێژ بکات و مەست و دلفۆشی بکات".^{۲۶}

ئەوێ دەشتى ھەر لەم پووەووە بوتێ، کە زۆرجاریش لە دنیاى فیکر و لۆژیکدا ئاماژەى پێکراوە ئەوێ: مۆف نابی ھەر بە پووالەت حوکم لەسەر شتەکان بدات، بەلکو ھەمەلایەنە لێیان بکۆلێتەو، تەنانت لەم سیاقەى ئێمەدا شاعیریکی دیندار، داواى ناشتنی ئازیزیکی لای (مەبخانە) دا بکا و کووپەى شەرابی بەسەردا بکێ، دیسانەو دەچێتەو سەر (دوانەى دى)، بەلام نەك بە شیوەیەکی قوول و تەتەلەکردنێکی ورد، بەلکو ھەر بە پووالەت و خۆیندەوێکی سەرپێی.

^{۲۵} ئێنەر قادر محەمەد، لیریکای شاعیری گوردی کورد مەولەوی، دەزگای چاپ و پەخشی

سەردەم، چاپی سێھەم، سلێمانی، ۲۰۰۷. ل. ۱۸۳.

^{۲۶} سەرچاوەی پیشوو، ل. ۱۸۴.

۲-۱-ب-۲/ دوالیزمی دژیک کی جوائناسی

هه روهك جۆری دووه می چه شنی په کهم، دوالیزمی دژیک کی جوائناسی به پټی لایه نه کانی په وانیژی به شیوه په کی گشتی و سه ره کی دابه شده بیت به سه ر دوولایه ن: - پوونبیژی و جوائکاری - دا.

۲-۱-ب-۲-۱/ نه و جوره دوالیزمه دژیکه کی، که له سه ر ښه می لایه نی هونه ری پوونبیژی به:

دابه شده بیت یو پټنج جۆر، که نه مانه ن:

۲-۱-ب-۲-۱/ له سه ر ښه می خواستن:

مه ولانای پومی له چوارچټوه ی نه م هونه ره پوونبیژی به دا ده لیت:

چندان ښالم ناله ها، چندان بر آرم رنگ ها

تا بر گنم از آینه^{۲۴۷} هر مُنکر من زنگ ها

بر مَرکَبْ عشق تو، دل می راند واین مَرکَبْش

در هر قدم می بگنزد، زان سوی جان فرسنگ ها

ښماتو لعل روښنت، بر کوری هر ظلمتی

تا بر سر سنگین دلان، از عرش بارد سنگ ها^{۲۴۷}

رنگ ها: په ننگه کان، لیره دا مه به ست له جوره جیواوازه کانی هاوارکړنه.

آینه^{۲۴۷}: ټاوینه ی درخه ری وجود و حقیقه تی بوونی مړوځ.

آینه^{۲۴۷} منکر: ټاوینه په ک، که پیس بووه و حقیقه تی مړوځ نادانه وه.

^{۲۴۷} مولانا جلال‌الدین محمد بلخی، کلیات شمس تبریزی، انتشارات اشارات طلایی، چاپ اول،

زنگ ها: واته ژنگ نه و دهرهاویشته ی له ئاسن دهر دیت و خراپی دهکات^{۲۴۸}
 لعل روشن: واته حیکمه ت و گوتار و فهرموده کانی، که مایه ی پووناکیه^{۲۴۹}
 واته: هینده بنائینم و هاواریکه م، که ناله و هاوارم به چەندین پهنگ و جور
 دهریت، تا له ئاوینه ی بوونم، که دهر نهنجامی (ژهنگ) گرتن پیوه ی پیس
 بووه، نه و ژهنگ و پیسه هه لکه نم.

دل، سواری که شتی (عیشق) بووه و ده بیات، به هه موو ههنگاوکی چەندین
 پینگای دوور ده بپێ به ره و نه ولاتر و نه ویدی گیان.

حیکمه ت و گوته کانت، که پووناکیین بیان نوینه به پووی هر جور
 کوپریه ک، که دهر نهنجامی تاریکیه، تا له عهرشی خواوه به رد بباریت به سه ر
 نه وانه دا، که دلایان وه ک به رده .

(ئاوینه) و (ژهنگ)، هه ره ها (لعل روشن) و (ظلمت)، دوالیزی دژیه کیان
 دروستکردووه نه مه جگه له وه ی (ئاوینه) لیخواستراوه بۆ (هه قیقه تی بوونی
 مرۆفه)، (ژهنگ) بۆ (گوناه و تاوان) (لعل روشن) بۆ (حیکمه ت و ژیری)، (کوری
 ظلمت) تاریکی نه زانی، پاخود کوپری تاریکی.

به گشتی (ئاوینه) له فرههنگی سۆفی و عارفاندا، مه به ست له هه قیقه تی
 بوونی مرۆفه، که ده بیت وه ک ئاوینه پهنگه ره وه ی نه ویدی بوونی مرۆفه بیت،
 به لام دهر نهنجامی تاوان ژهنگ ده یگرێ ده بیته ئاوینه ی (منکر)، که کاری
 به نه په تی خزی ناکات و پپۆیستی به کوششی سۆفی هه یه تا پاکی بکاته وه.^{۲۵۰}

^{۲۴۸} حسن عمید، فرهنگ فارسی عمید، ل ۶۹۳.

^{۲۴۹} کریم فیضی، شعاع شمس، ل ۱۴۵.

^{۲۵۰} سه رچاوه ی پێشوو، ل ۱۴۳.

تییښی: مهوله وی تاوه گوزیش ناویننه وه هه مان په مان په مز و بۆ هه مان مه به ست به کارهیناوه، که ئیمه شو هونراوه یه مان له هه مان بابهت و له هونریکی دیکه دا به کارهیناوه، که دواتر به رچاوتان ده که ویت. مهوله وی تاوه گوزیش له م بابهته دا ده لیت:

وهی گشت نایره وه خه یالم خامه ن

به ختم ناپوختن فامم نه فامم^{٢٥١}

(نایر) واته (ناگر)، که مه به ست له دوورییه واته (خواستن) ه له بری وشه ی (دووری).

خام: کال و نه برژاو.

واته مهوله وی ده لیت: به م هه موو ناگری دوورییه وه، پاخود به م دوورییه ته وه، که له ناگر ده چیت له ناخ و ده رووندا، هیشتا خه یالاتی سه رم و خه ونه کانم خه یالی خام و خاو و نه برژاون، له گه ل بوونی ناگریکی زږدا، (کال) بوونی خه یالم؟!

لیره دا (ناگر) و (کال) بوون دوالیزمی دژیه کن، به لام نه گه ر بگه پیننه وه بۆ واته بنه په تیه که ی، که (ناگری) وه کو لیخواستراویک بۆ وه رگیراوه، که وشه ی (دووری) به له نازیز، نه وا دژیه ک بوونه که نامینیت.

تییښی: نیوه دتپری دووه میس بابه تی دوالیزمی دژیه ک ده گریته خوی، به لام نیوه دتپری یه که م له چوارچینه ی نامانچ و بابه ته که ی ئیمه دایه.

^{٢٥١} دیوانی مهوله وی، ل ٥٧٧.

۲-۱-ب-۲-۱-ب/ له سهر بنه مای لیچوانندن:

مهولانای پۆمی بۆ ئەم بابەتەیی هونەری پوونبیزی دەلیت:

بین، که عالم دام است و آرزو دانه

به دام او مشتاب و هوای دانه مکن^{۲۵۲}

دام: داو

دانه: گەنم و داننی بالنده

واته: بزانه، که زیان و جیهان وهکو (داو) ته له وایه و ئاره زووی مرقیش

وهکو گەنم و دان و خواردنی بالنده، که بۆی دهخریته بهردهم داوه که وه.

ههله مه که و پامه که بهره و داوه که و ئاره زووی ته وه وهس و خواردنه مه که.

لێره دا (عالم) و (ئاره زو) مان ههیه، که چوینراوه به (داو) و (گەنم و دان)،

که ئەم دوانه ی دوا یی وهکو دوو له وچوو، دوا لیزمی دژیه کبان دروستکردوه

(ئەم چۆره لیچواندنه، لیچواندنی وینه به وینه یه).

له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لێ:

باز بر آورد عشق سر به مثال نهنگ

تاشکند زورق عقل به دریای عشق^{۲۵۳}

واته: وا جارێکتر ههروهک نههنگ، عیشق سهری ده رهیتا تا له ده دریای

عیشقدا که شتی بچوکی (عهقل) تیکبشکیتنی.

(عشق) لیچووه، (نهنگ) له وچووه.

(عقل) لیچوو، (زورق) به له می بچووک، له وچووه.

^{۲۵۲} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۱۰۳۵.

^{۲۵۳} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۷۸.

لهو چووه‌کان، دوالیزمی دژیه‌کیان دروست کردووه، به‌هه‌مانشیوه ئه‌م
چۆره‌شیان لیچواندنی وینه به وینه‌یه.

مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش ده‌لی:

گیای په‌ژموورده‌ی ته‌ژنه‌ک‌ی بی شۆم

چمه‌ه رای واری هه‌وری لوتفی تۆم^{۲۵۴}

مه‌وله‌وی له‌م هۆنراوه‌یه‌دا زۆر به‌گورتی ده‌لی: من چاوه‌پوانی لوتفی تۆم،
که ئه‌مه زۆر ئاساییه و هیچ دژیه‌ک‌بوونیکی تێدا نییه، ته‌نها باسی که‌سی
(یه‌که‌م) و (دووه‌م) ه‌ واته (من و تۆ)، به‌لام کاتیکی لیچواندن دینه ناو
بابه‌ته‌که‌وه‌و (من) ده‌چوینریت به‌ گیای ژاکاوی (تینوو) و (لوتفی تۆ)ش
ده‌چوینریت به‌ (هه‌وری باران)، ئیتر لی‌ره‌دا دوالیزمی دژیه‌ک، یاخود ئه‌وه‌ی، که
وه‌ک دژیه‌ک خۆی ده‌نوینێ دروست ده‌بیت، به‌لام ئه‌گه‌ر هه‌نهری لیچواندنه‌که
لابهرین و ده‌رپرینه ساکاره‌ک‌ی سه‌ره‌تا به‌کاربه‌رین ئه‌وا دژیه‌ک‌بوون نامی‌تی.
له هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لی:

به‌لکه‌م شه‌راره‌ی نایره‌ی فیراق

نه‌سۆچنۆ ته‌مام سه‌وزه‌ی نیشتیاق^{۲۵۵}

واته: به‌لکو (فیراق) و دووری تۆ، که وه‌کو (ئاگر) وایه، له‌مه زیاتر شه‌وق
و تاسه‌م بۆ بینینت، که وه‌کو (سه‌وزایی) جوان و ته‌پو پاراوه، نه‌سوتی‌نیت.
دوو له‌وچووه‌که، که (ئاگر) و (سه‌وزایی) به‌ دوالیزمی دژیه‌کیان دروست کردووه.

^{۲۵۴} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۳۵۱.

^{۲۵۵} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ل ۲۶۹.

۲-۱-ب-۲-۱-ج/ له سر بنه‌مای وینه‌ی دوو په‌هندی (خواستن و

لیچواندن):

له هونراوه په کیدا مه‌ولانای پومی بڼ ته‌م بابه‌ته ده‌لټت:

ایشان چو ما زاوَل خفاش برده‌اند

خفاش شمس گشت از آن بخشش و عطا^{۲۵۶}

خفاش: واته شه‌مشه‌مه‌کویره، هه‌روه‌ها (له‌وچوه).

شمس: واته خور، به‌لام لیږده‌دا (لیخواستراوه) بڼ شیخ و پیریکی تریقه‌ت،

که به پله‌ی که‌مال گه‌یشتووه و پووناکی په‌خش ده‌کاته‌وه، هه‌روه‌ها

ناماژه‌یشه به شیخه‌که‌ی خوی، که (شمس تبریزی) په .

واته: نه‌وانیش وه‌ک ئیمه له سه‌ره‌تادا وه‌ک شه‌مشه‌مه‌کویره واپوون (که

توانای سه‌یرکردنی پووناکیان نه‌بوو و چه‌زیان له تاریکی ده‌کرد).

به‌لام ته‌م شه‌مشه‌مه‌کویره په‌بووه (خور) ده‌رته‌نجامی به‌خشش و پووناکی

به‌خشینه‌وه .

که‌واته: شه‌مشه‌مه‌کویره و خور، که له‌هه‌مانکاتدا (له‌وچو) و

(لیخواستراو)ن، دوالیزمی دژیه‌کیان دروستکردووه، نه‌مه جگه له‌وه‌ی شاعیر

ده‌لټت: شه‌مشه‌مه‌کویره بووه خور!!

مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش ده‌لټت:

"مه‌علوومی"! کرده‌ی به‌دی هزار تهرز

زانووی نومیدت ناوه‌رژ نه‌و له‌رز

نه‌و که‌س مزانوو سه‌تارهن نارو

^{۲۵۶} کلیات شمس تبریزی، ل ۱۴۶.

جهو بوزورگته رهن شهو نهو رږوت نارو

سفیدیت قه لغان پهی پروی سیات بو

که مانیت شه فیع تیری دیات بو^{۲۵۷}

مهوله وی له م سڼ دپړه هونراوه ده دا باسی خوی ده کات و جگه له جوانی
ده رپړین و بوونی چنن دین هونه ری ده رپړین و جوری تری دوالیزمی دژیمک، له
کوتا نیوه دپړی دا:

(که مانیت) واته چه ماوهیت، که وهکو که مان وایه، وشه یه کی لیخواستراوه
بو (پیری) نه م وشه یه واته (که مان)، که (لیخواستراوه) ده بیته دوالیزمی دژیمک
له گه ل (تیر)، که نه م وشه یه ش (له وچووه) و (لیچوو) ه کی (دیات) ه واته
سه یرکردن و پوانینی هه رام، نه مه ش ناوه پوکی له و فهرموده ی پیغه مبه ر (خ)
وه رگرتووه، که ده فهرمودیت: "النظرة سهمۃ مسمومة من سهام إبلیس"^{۲۵۸}.
که واته (تیر) و (که مان) دوالیزمی دژیمک له و هونراوه ده دا، به لام یه که میان
وهک لیخواستراو هاتووه و دووه میان وهک له وچوو، نه گهر به وانا
بنه پره تییه کانی خویان بیت، که (پوانین) و (پیری) یه، نه و دژیمک بوون نامیتیت.

۱-۲-ب-۱-۲-د/ له سهر بنه مای (درکه):

مه ولانای پژمی ده لیت:

بریند دو چشم عیب بین را بگشار دو چشم غیب دان را^{۲۵۹}

^{۲۵۷} دیوانی مهوله وی، ل ۱۳۷.

^{۲۵۸} فهرموده ی پیغه مبه ر (خ)، مختصر صحیح البخاری، بیروت، دار نوبلیس للنشر، ۲۰۰۸.

^{۲۵۹} کلیات شمس تبریز، ل ۱۲۲.

واته: ههردوو چاوه‌کانی سهرت، که هه‌میشه جیهانی عه‌ب و عار و بچووکى ده‌بینن (که جیهانی مادده‌یه) به‌سته.

چاو و بینایی (سپ) واته‌ئو چاوه‌ی ده‌روون، که نه‌تییه‌کان ده‌بینن، ئه‌و چاوانه‌ت بکه‌روهه (چاوی به‌صیره‌تیشی پێ ده‌وتریت).

لێره‌دا چاوی (غیب دان) هه‌مان (دیده‌ی سپ) مه‌وله‌وی تاوه‌گوزییه، که درکه‌یه – دواتر ده‌یه‌نینه‌وه – له‌گه‌ڵ دوو چاوی ئاساییدا دوالیزمی درێه‌کیان دروستکردوه.

له‌ هۆنراوه‌یه‌کی تری زۆر جواندا ده‌لی:

بشستم دست از گفتن، طهارت کردم از منطق

حوادث چون پیاپی شد وضوی تویه شکستم^{٢٦٠}

واته: ده‌ستم شتووه له‌ گوتن، خۆم پاککردوه‌ته‌وه و (تاره‌تم) گرتووه له (لۆژیک)، ده‌ره‌نجامی پووداوی یه‌ک له‌داوی یه‌ک دا ده‌ستنوێژی ته‌وبه‌م شکاندوه.

(بشستم دست) ده‌ستم شتووه، درکه‌یه بۆ قسه‌نه‌کردن و بێده‌نگبوون، که دژه له‌گه‌ڵ (گفتن) گوتن (طهارت کردم) خۆپاککردنه‌وه، له‌ شتی پیسه‌ نه‌ک (لۆژیک).

مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش له‌ هۆنراوه‌یه‌کیدا و له‌ چوارچێوه‌ی ئه‌م بابه‌ته‌دا ده‌لیت:

وه‌ر تۆ بینایت په‌رده‌ش هانه‌ سه‌ر

ئه‌وتۆ موینه‌ۆ جه‌ تۆ زه‌ریفته‌ر^{٢٦١}

^{٢٦٠} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیع‌ی کدکنی، ج ٢، ل ٧٢٥.

^{٢٦١} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ١٠٣.

مهوله‌وی ده‌لئ: ئه‌گه‌ر تۆ چاوه‌كانت په‌رده‌ی له‌سه‌ره، ئه‌مه‌ش (دركه) په و بهو واته‌يه دیت، كه ئه‌گه‌ر تۆ سنووری بینیت دیاری كراوه و توانای بینینی (معشوق)، واته خوای گه‌ورده‌ت نییه و ته‌نانه‌ت بینینی چاوه‌كانت هه‌نده سنوورداره، كه حه‌قیقه‌تی خودی خویشت نابینیت، ئه‌وا ئه‌و واته خوای گه‌وره (معشوق) حه‌قیقه‌تی تۆ ده‌زانن و ده‌یبینن له خۆت باشتر و جۆلتر. دوو جۆر بینایی و بینین، كه دوالیزمی دژیه‌کیان دروستكردووه، په‌كه‌میان كهرت بینه (په‌رده‌ی له‌سه‌ره) و دووه‌میان توانای بینینی خوای گه‌وره‌یه، كه هه‌موو شت ده‌یبینن.

ناوه‌ڕۆکی ئه‌م هه‌نراوه‌یه له فهرمووده‌یه‌کی پێغه‌مبه‌ر (خ) وه‌رگه‌راوه، كه ده‌فه‌رموویت: "الاحسانُ انْ تعبدَ اللهَ كأنك تراه فان لم تكن تراهُ فانهُ يراك".^{٦٦٢} مهوله‌وی له هه‌نراوه‌یه‌کی دیکه‌دا، باسی دوو جۆر بینایی و (دیده) ده‌كات، كه (دیده‌ی سه‌ر) واته چاوه‌كانی سه‌ر و (دیده‌ی سه‌ه) واته چاوی دڵ، یاخود چاوی (باطن)، كه چاوی (عارف بالله) په و جیهانی نه‌ینی و ورده‌كاریه‌كانی پێ ده‌یبینن، وه‌كو دوالیزمی دژیه‌ك باسیان ده‌كات و دوا‌ی ئه‌وه‌ی (دیده‌ی سه‌ه) وه‌كو (دركه) په‌كه ده‌خاته‌پوو. له دێره‌كانی تری هه‌نراوه‌كه‌دا تاییه‌تمه‌ندییه دژه‌كانیان ده‌خاته‌پوو، كه چه‌ندین دوالیزمی دژیه‌کی تێدا‌یه، به‌لام ئیتمه‌ ته‌نها مه‌به‌ستمان نیوه‌ی په‌كه‌می دێپی په‌كه‌مه وه‌كوو به‌لگه‌یه‌ك بۆ ئه‌م خاله و نیودێره دێره‌كانی تر تاییه‌تمه‌ندییه جیاوا‌ز و دژه‌كانی ئه‌و دوو (دیده‌) یه‌ن.

مهوله‌وی ده‌لئ:

دیده‌ی سه‌ر ئه‌رش‌ی دیده‌ی سه‌ه كافی

ئێد دای مونا‌فین ئه‌و ده‌وا‌ی شافین

^{٦٦٢} فهرمووده‌ی پێغه‌مبه‌ر (خ)، مختصر صحيح البخاری، بیروت، دار نوبلیس للنشر، ۲۰۰۸.

نید وەزیفە ی گۆل، ئەو لەتیفە ی دۆ

ئەو چون مەنزلەن، نۆد بۆ چون مەنزل

ئەو بە قاش نییەن، فەناش تاقییەن

نۆد عەتای تاقی و باقی و لاقییەن^{۲۶۳}

واتە: ئەگەرچی چاوەکانم کوژیویون و بینایی و دیدە ی سەرم نەما، بەلام چاوی دۆم بەسە، کە هەموو نۆتینیەکان دەبینی و باشتەر و گەلی قازانجی زیاتەر، لەوانە: چاوی سەر، چونکە هەرامی پێ سەیر دەکری وەکو دەرد و پەتا وایە، بەلام چاوی دۆ، کە زیکری خۆای پێ دەکری وەکو دەرمان و شیفای وایە. چاوی سەر سەیری شتی ماددی پێ دەکری، بەلام چاوی دۆ خەریکی نەرکی مەعنەوی خۆیەتی. چاوی سەر جیگای مادیاتە و ئەو شتانە یە وێنە ی هەیه، بەلام چاوی دۆ ماوا و مەنزلای خۆای بێ وێنە یە، وەک لە فەرموودەدا هاتوو: "قلب المؤمن عرشُ الرحمن"،^{۲۶۴} واتە: دۆی باوەردار عەرشێ پەرەردگارە.

۲-۱-۲-پ-۱-۲-ه/ لەسەر پەنەمای خوازە:

مەولانای پۆمی لە هۆنراوە یەکیدا دەلێت:

الا ای قادر قاهر، زتن پنهان به دل ظاهر

زهی پیدای پنهانم تورا خانه کجا باشد؟^{۲۶۵}

^{۲۶۳} دیوانی مەولەوی، ل ۱۵۵.

^{۲۶۴} فەرموودە ی پێغەمبەر (خ)، مختصر صحيح البخاری، بیروت، دار توبلیس للنشر، ۲۰۰۸.

^{۲۶۵} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۳۷۲.

تن: واته جهسته، به لّام لّیره دا خوازیه بّ (چاو)، چونکه ده لّی (ژتن پنهان) له جهسته شاراو واته له چاو شاراو و به چاو نه بینراو. به دل ظاهر: به دلّ ناشکرا. به گشتی واناکی: نهی به توانا و خاوه ن ده سلات، که له چاو ان شاراو دیت و لای دلّ ناشکراو دیاریت.

تو نهی بینراوی نادیارم، تو ئیتر جیگه و مالت بّچی و له کوئیّه؟ جگه له وهی نیوه دپړه دوهم دوالیزمی له جوری (ترکیب) پّوانی، یاخود لیکدراوی تپدایه (که دواتر وهکو نمونه باسی ده که ین)، له نیوه دپړی یه که مدا (تن) و (دل) واته جهسته و دلّ دوالیزمی دژیه کن، چونکه (جهسته) له ویدا خوازیه بّ (چاو).

مولهوی تاوه گوزیش ده لّیت:

نیسه سّچییای گهرمی دلسه ردیم

سه دایی سارای دهردی بی دهردیم^{۳۶۶}

له مەردوو نیوه دپړه که دا ژور به شیوه یه کی جوان و کارامه، دوالیزمی دژیه ک به کارهاتوه، به لّام نه و نمونه ی نیوه دپړی دوهم له وجّره ی دوالیزمی دژیه که، که (ترکیب- پّوانی) یه و له شوین و کاتی خویدا وه نمونه باسی ده که ین.

له م نیوه دپړه ی یه که مدا مولهوی ده لّیت:

ئیتستا سوتاوی گهرمای دلّ ساردیم، (سوتاوی و (دلّ ساردی) دوالیزمی دژیه که و لّیره دا (سوتاو) خوازیه واته (عاشق)، یاخود (کوژراوی دلّ ساردی

^{۳۶۶} دیوانی مولهوی، ل ۱۵۸.

و بێ باکی یارم، که ئەگەر بە واتا بنه‌په‌تیه‌که‌ی خۆی به‌یتریت ئەوا دژی‌ه‌ک‌بوون نامی‌نیت.

۲-۱-ب-۲-۲/ ئەو چۆره‌ دوالیزمه‌ دژی‌ه‌که‌ی، که له‌سه‌ر بنه‌مای لایه‌نی هونه‌ری جوانکاری واتایه‌:
دابه‌شده‌بیت بۆ دوو چۆر، که ئەمانه‌ن:

۲-۱-ب-۲-۲-۱/ له‌سه‌ر بنه‌مای فره‌واتایی (له‌ چۆری ئاراسته‌):
مه‌ولانای پۆمی له‌ هۆنراوه‌یه‌که‌یدا ده‌لێت:

بی خط و بی خال تو این عقل اُمی بُود
چون ببیند آن خط را، می شود خط خوان چرا؟^{۲۶۷}

واته‌: به‌بێ خه‌ت و خالی تو، ئەم عه‌قله‌ نه‌خوێنده‌واره‌، کاتێک، که خه‌تی تو ده‌بینی خێرا ده‌بیته‌ (خوێنده‌وار) خه‌ت خوێنه‌وه‌، بۆچی؟
(خط و خال) واته‌ خه‌ت و خال به‌ دوو واتا هاتوه‌، یه‌کێکیان به‌ واتای نووسین و خه‌تی نووسین و سه‌روبوور و خالیه‌ندی نووسین، دووه‌میان به‌ واتای خالی ده‌موچاو و خه‌تی مووی (برۆ) یان ده‌موچاو، که به‌گشتی به‌ جوانی ده‌موچاو ده‌وتری خه‌ت و خال.
لێره‌دا ئەگەر به‌ واتای (نووسین) ه‌که‌ بیت له‌گه‌ڵ نه‌خوێنده‌واردا دوالیزمی دژی‌ه‌کی دروستکردوه‌.
له‌ هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لێ:

^{۲۶۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۲۲۴.

شطرنج ندیده ایم و ماتیم

۲۶۸ يك جرعه غورده ايم و مستيم

واته: نیمه یاری و کتبه رکئی و ململانیی (شهره نچ) مان نه دیوه و که چی
(مات) بووین، مردوین، قومیک شهرابمان نه خوار دیوه ته وه و که چی مه ست
بووین!!

(مات): به واتای قوناغیک له یاری شهره نچ دیت و به واتای (مردن) ی هیژ
و ئیراده ش دیت، که توانای ململانیی نییه.

به گشتی دهر برینه که دوو وینه و دهر برینی دوالیزمی دژیه کی زور جوانی
تیدایه، که یاری شهره نچمان نه کردوه و مات بووین، هه روه ها
نه مان خوار دیوه ته وه و مه ست بووین.

به لام نه وهی ئامانجی نیمه یه له م خاله دا (مات) بوونه که یه، که دوو واتای هه یه.

هه روه ها مهوله وی تاوه گزیش له م باره یه وه ده لیت:

خه لاسیش دا پیت وه یه ک په یانه

۲۶۹ نازاد بیت جه به ند به سته ی په یانه

(خه لاس بوون) واته (پزگاریوون)، که لیره دا به واتای (مردن) یش دیت.
واته نه وه وشه فره واتاکه یه، که به واتای (پزگاریوون) و (مردن) یش دیت، نه م
وشه یه له گه ل (به سته) و ته نانه ت (به ند) یش دا دوالیزمی دژیه کی
دروستکردوه، به لام نه گه ر وشه فره واتاکه به مانای مردن بیت نه وا دوالیزمی
دژیه ک نامینیت.

۲۶۸ سه چاوه ی پیشوو، ج ۲، ل ۸۲۵.

۲۶۹ دیوانی مهوله وی، ل ۸۱.

مهوله‌وی ده‌لئیت: به پیا‌له‌ی شه‌رابی مه‌رگ پزگاری کردی و له به‌ندی
په‌یمانی له‌گه‌ل خوادا به‌سراوی، نازادی کردی، که ده‌بوو به‌پینی ئه‌مر و نه‌هی
ئه‌و بجوولئیتته‌وه.

۲-۱-ب-۲-۲-ب/ له‌سه‌ربه‌نم‌ای پۆچوون:

له‌م باره‌یه‌وه مه‌ولانای پۆمی ده‌لئیت:

هرچند پرستیدن بُت مایهٔ کفر است

ما کافر عشقیم گر این بُت نپرستیم^{۲۷۰}

واته: مه‌رچه‌نده په‌ره‌ستنی (بت) مایه‌ی کافریبونه، به‌لام ئیمه ده‌بینه
کافری عیشق ئه‌گه‌ر ئه‌م بته نه‌په‌رستین.

له‌ نیوه‌دی‌پێ‌ی به‌که‌مدا پاستی و واقعیکی به‌لگه‌نه‌ویستمان پێ‌ ده‌لئیت، که پاش
هاتنی ئیسلام په‌ره‌ستشی بته‌کان مایه‌ی کافریبونه. لێ‌زه‌دا بیرمان نه‌چیت، که
کافره‌کان ده‌یانوت ئیمه بته‌کان ناپه‌رستین، به‌لکو ته‌نها هۆکاریک بۆ نزیکبوونه‌وه
له‌ خوا. له‌ جیهانی عارف و سۆفییه‌کاندا، که خۆپان به‌ (عاشق) و (خوا) به
(مِعشوق) ده‌زانن و شیخ و پیره‌کانیشیان به‌ خۆشه‌ویستی تاییه‌تی خوا ده‌زانن و
(واته شیخه‌کانیان) ده‌یانکه نه‌ هۆکاریک بۆ شه‌فاعه‌ت و نزیکبوونه‌وه له‌ خوا و
ئه‌مه‌ش به‌گشتی به‌ (طریقه‌ت) ده‌زانن. واته پێ‌گایه‌ک، که پێ‌گای عیشقه، که‌سی
عاشق ده‌ی‌پێ‌ی بۆ گه‌یشتن به‌ (مِعشوق) به‌هۆی شیخان و عارفان و خۆشه‌ویستانی
تاییه‌ت و نزیک له‌ خواوه، ئه‌م حاله‌ته‌ی (ئه‌هلی طریقه‌ت) لای (ئه‌هلی شه‌ریعه‌ت)
نۆد جێگای ناپه‌زایه‌تی و دژایه‌تی کردنه‌و به‌جۆریک، که به‌ بته‌په‌رستی ده‌چوینرێت.

^{۲۷۰} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۷۲.

مهولانای پۆمیش به حوكمی ئهوهی خۆی سه رهتا زانا په کی شه ریه تزان بووه،
دواتر بووه ته عارف و سۆفی و عاشقی (بته عیشق) بووه، که (شمس تبرین) په ئه م
هاو کیشه و قه ناعه تهی خۆی به شیوه ی پۆچوون له خۆشه ویستی بۆ شیخه که ی
ده رپیره، که ئه گه ر وه ک بت نه یه رستێ کافر ده بیته؟!.

هه روه ها له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لێ:

ای روز ز روی تو، شب سایه^{۲۷۱} موی تو

چون ماه برآ امشب، ای طالع و فالت خوش^{۲۷۱}

واته: ئه ی ئه وکه سه ی، که پۆژ پووناکی له تۆوه یه، هه روه ها شه و و تاریکی
و په شی له سینه ری قژ و پرچه په شه کانی تۆوه یه.
ئه مشه و وه ک مانگ ده رکه وه، ئه ی ئه وکه سه ی ده رکه وتن و ئاوابوونیشته
خۆشه.

مهولانا له وه سفی که سیکدا نۆر پۆده جیته به جۆرێک، که ده لێ: پووناکی
پۆژ له تۆوه یه، په شی و تاریکی شه و له قژی تۆوه یه.

له م دوو نمونه یه دا دوالیزمی دژ بۆ په نگ و سینه رکردنی شیعه که به واتای
قوول و بۆ سه رنجی خۆینه راکێشان، سه رسوپه یتان و هاندانی بۆ بیرکردنه وه
و گه پان له واتای جوان، مهولانا دوو دژی نۆر ئاشکرا و حاشاهه لته گری
کۆکرێوته وه و له سه ر بنه مایان شیعه که ی داڕشته وه، مه به ستمان له (کوفر و
ئیمان) و (شه و رۆژ) ه، که هه ردووکیان ده شی ئه گه ر به رهنگ ئاماژه یان بۆ
بکه ین ده بنه (رهش × سپی) و له گه لێ سه رچاوه ی ئایینی و کولتوو ریشدا ئه م
دژه هه به.

^{۲۷۱} غزلیات شمس تبرین، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۴۵.

مهوله‌وی تاوه‌گوزیش له‌م باره‌یه‌وه ده‌لٔیت:

په‌ی چٔیش مه‌یلی له‌یل پیریش مه‌حاله‌ن؟

سه‌نه‌ی بالغیش سه‌د هه‌زار ساله‌ن؟^{٧٧٢}

سه‌نه: سال

واته:، چونکه خۆشه‌ویستی له‌یل پیری هه‌لناگرئ و مرۆفی دلدار تا دٔیزه‌مان هه‌ر به‌ مندالی ده‌مٔینه‌وه و ته‌مه‌نی بالغبوونی عه‌شق سه‌د هه‌زار ساله‌؟!

چون ته‌مه‌نی بالغبوون سه‌د هه‌زار ساله‌؟! نه‌مه پوچوونه و پٔچه‌وانه‌ی لۆژیکي، یاخود سروشتی ژیانه و نه‌م گوزارشته له‌پووی واتاوه دوالیزمی دژیه‌که له‌گه‌ل پاستی و نه‌ریتی ژیاندا.

لٔیره‌دا مه‌وله‌وی بۆنه‌وه‌ی خۆشه‌ویستی راسته‌قینه و حه‌قیقی ده‌رخات، په‌نای بردۆته به‌ر نه‌م هه‌نهره په‌وانبٔییه و به‌هۆیه‌وه (عه‌شق)ی به‌ چه‌مکی نه‌مری - نه‌به‌دییه‌ته‌وه - به‌ستۆته‌وه، چونکه نه‌بالغبوون (سه‌د هه‌زار ساله) و نه‌ عه‌شقی دنیا‌ییش نه‌و ته‌مه‌نه درٔژه‌ی هه‌یه.. که‌واته دژیه‌کییه‌که، که‌ جوانکاری فره‌واتاییه، هاتۆته‌دی.

دوای نه‌وه‌ی له‌ جۆری یه‌که‌می دوالیزمی دژیه‌ک - ده‌ره‌پینی واتای، به‌ هه‌ردوو لقه‌که‌یه‌وه: نه‌وه‌ی له‌ پووکاری ده‌ره‌کیدا دژیه‌ک هه‌یه و نه‌وه‌ی تریشیان، که‌ له‌ رووکاریدا دژایه‌تی نییه، به‌ هه‌ردوو چلٔی تریانه‌وه پو هه‌ریه‌کیان: ١. ناوه‌پۆکی و ٢. جوانناسی. دوایی دٔینه سه‌ر (پٔیکه‌اته‌ی لٔیکدراو) و به‌ درٔژیش له‌م لاپه‌پانه‌ی دواتردا به‌هه‌مان دابه‌شکردن ده‌دؤین.

^{٧٧٢} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ١٠٧.

۲-۲/ دوالیزمی دژیهک به شیوازی لیکدراو، یاخود پښان:

له مونه‌ره‌ی پوونبېژیدا دوو دیو، یاخود دوو پووی یه ک پیکهاته‌ی لیکدراو
له پووی چه‌مکه‌وه دژیه‌ک‌بوون دروستده‌کن و وه‌ک دوو دژیه‌ک‌تری په‌تده‌که‌نه‌وه و
دهرنه‌نجام دوالیزمی دژیه‌ک پیکده‌هینن له پیکهاته‌یه‌کی کورتی لیکدراودا، که
دهرپړنیکي کورت و جوان و سهرنچراکیش و چیریه‌خش ده‌بیټ.^{۲۷۲}

وه‌کو له زمانی فارسییدا: (خامش‌گویا، غریب وطن، جرم بی‌گناهی).

له کوردپشدا: (دهردی بی‌دهردی، ده‌سه‌لانداری بی‌توانا، زانای نه‌زان).

له م پیکهاتانه‌دا، که خراونه‌ته سهر یه‌ک‌تری، له پووی چه‌مکه‌وه دژیه‌ک
بوونیکي پیکه‌وه نه‌گونجانی تیدایه، که ئەم شیوازه دهرپړینه نه‌گه‌ر له لوزیکدا
ناړاست و نه‌گونجاو بیټ، به‌لام له هونه‌ردا له ترپیکي به‌رزی و جوانیدایه.^{۲۷۳}

ئەم جزره هونه‌ر و به‌کاره‌ینانه به‌شیوه‌یه‌کی کارامه و به‌رفراوان لای
هه‌ردوو شاعیر (مه‌ولانای پښم) و (مه‌وله‌وی تاوه‌گوزی) به‌دیار ده‌که‌ویټ:

بۆ نمونه مه‌ولانای پښم ده‌لټ:

کفر من آینه‌ ايمانِ توست

بنگر اندر کفر ايمان ای پسر

می زغم من نعره‌ها در خامشی

آمدم خاموش گویان ای پسر^{۲۷۴}

^{۲۷۲} محمد رضا شفیعی کدکنی، شاعر آینه‌ها، (بررسی سبک هنری و شعر بیدل)، کتاب

گزیده، چاپ ششم، ۱۳۶۶ ه.ش. ل. ۵۴.

^{۲۷۳} محمد رضا شفیعی کدکنی، موسیقی شعر ل. ۳۷.

مهولهوی ناوه گوزیش ده لیت:

ئیسە سوچای گهرمی دِل سەر دیم

سه و دایی ساری دهردی بی دهر دیم^{۳۷۳}

دوالیزی دژیه کی لیکدراو، یاخود (پژنان) یش دوو چه شنه:

۲-۲-۱/ نهو پیکهاته و پژانهی، که له پیکهاتهی بهوکاریاندا دژیه ک

به دیده کرت:

ئهم چه شنه له دوالیزی دژیه کیش ده کرتیه دوو جۆر: ناوه پۆکی و

جوانناسی.

۲-۲-۱/ دوالیزی دژیه کی ناوه پۆکی:

ده گوتريت "تعرفُ الاشياء باضدادها" واته شته کان، یاخود هه ر شتیک به

دژیه کهیدا ده ناسریتیه وه، بۆنموونه ئه گهر (که رما و گهرمی) نه بیته په ی به

(سه رما و ساردی) نابريت، یاخود ئه گهر (زانين و زانا) نه بیته په ی به (نه زانين

و نه زان) نابريت.

دیاره ئهم بۆچوون و تیگه یشتنه له زمانه وانیه تازه دا، به جه وه ری

سیستیمی زمان داده نريت، که پیتیوايه مانا له جیاوازی (difference) وه

دیته ئارا و دژیه کیش به شیکى گرنکی ئهم پوانگه زمانه وانیه پیکدینى.

لیره دا به هینانه وهی چه ند نمونه به کی شیعری و شیکارییان

ده ستپیده کهین، که سه ره تا له م باره یه وه مه ولانای پۆمی ده لیت:

^{۳۷۳} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۰۹.

^{۳۷۶} دیوانی مهولهوی، ل ۱۵۸.

مرا گوید: "مرو هر سو، تو استادی، بیا این سو."

که من آن سوی بی سو را غی دایم غی دایم

همی گیرد گریبام، همی دارد پریشام

من این خوش خوی بدخو را غی دایم غی دایم^{۲۷۷}

واته: به من ده لیت: "به هه لایه کدا مه پۆ، تۆ کارامه و شاره زای، وهره نیره"

من نه ولا بی لایه، یاخود شوینه بی شوینه نازانم نازانم

به رده وام به خه م ده گرت و په ریشانه

من له م جوان په فتاری به دپه فتاره نازانم نازانم

لیتهدا (سوی بی سو) واته لای بی لا و (خوش خوی بد خو) جوان په فتاری

به دپه فتار، دوالیزمی دژیه کښ.

له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لیت:

هله، تا دوی نباشد، کهن و نوی نباشد

که در این مقام عشرت من از آن جمع فردم^{۲۷۸}

واته: بېگومان، تا دوالیزمبوونی نه بیت، کۆن و نوی بوونی نییه.

هر له م پېنگه ی پېنگه وه بوونه وه یه، که من کۆی تاکم.

(کۆی تاک) دوالیزمی دژیه که.

مه وله وی تاوه گۆزیش له چوارچینه ی ئەم هونه رده دا ده لیت:

هه رکه سی دانش نه فامش نه بۆ

بینی عیرفانشن زو کامش نه بۆ^{۲۷۹}

^{۲۷۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۴۸.

^{۲۷۸} سه رچاوه ی پېشور، ج ۲، ل ۸۲۵.

مهوله‌وی له نیوه به‌یتی یه‌که‌مدا (که مه‌به‌ست و نامانجی ئیمه‌یه) ده‌لئیت:
 هه‌رکه‌سێک زانین و مه‌عریفه‌ی نه‌زانی نه‌بیئت، یاخود عه‌قل و هوشی نه‌قام و
 بێ عه‌قلانی نه‌بیئت، ئه‌مه‌ش ئالوژیکیه به‌ پێوه‌ری ئاسایی بیرکردنه‌وه، به‌لام له
 هونه‌ردا جوانیه‌یه و دوالیزمی دژیه‌که.

له‌ فهره‌نگی پۆشنه‌بیری عارف و ئه‌هلی ته‌سه‌وفدا جۆریک له‌ نه‌فره‌تکردنی
 (عه‌قل) هه‌یه، که‌ سه‌رچاوه‌ی زانستی عه‌قلی و فه‌لسه‌فیه، به‌لام عارفه‌کان
 (دل) به‌ سه‌رچاوه‌ی وه‌رگرتنی زانین ده‌زانن و له‌و پێناوه‌شدا بۆنه‌وه‌ی (دل)
 کارا بێ ده‌بیئت (عه‌قل) جیهانی موحاده‌له و مشتومپی لۆژیکانه به‌جێبه‌یلت.
 هه‌ریۆیه هه‌نگاوی یه‌که‌می، یاخود مه‌قام و پله‌ی یه‌که‌می عارفبوون ده‌رچوونه
 له‌ جیهانی عه‌قلانی بوون و ته‌سلیم بوونه به‌ دۆگما.
 له‌ هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لی:

سهر د بیهن گهرمی شوقی هام فەردان

گهرمن سهردی زهوق جهرگهی هام دهردان^{۲۸۰}

له‌ نیوه‌به‌یتی یه‌که‌مدا (سارد) بووه‌ته‌وه (گهرمی) ← (شوق)

له‌ نیوه‌به‌یتی دووه‌مدا (گهرمه) (ساردی) ← (زه‌وق)

هه‌ردووکیان دوالیزمی دژیه‌کن.

نموونه‌ی شیعری هه‌ردوو شاعیر ده‌ریده‌خه‌ن، که‌ پراویپ له‌ گۆل ئه‌م چه‌مه‌که
 هونه‌رییه‌ی دوالیزمی دژدا پێکده‌که‌ون.

^{۲۷۹} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۵۲۶.

^{۲۸۰} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ل ۹۷.

۲-۲-۱/ دوالیزمی دژیهکی جوانناسی:

هه روهك رابردوو دوالیزمی دژیهك جوانناسی به پیتی لایه نه کانی په وانیژی به شیوه یه کی گشتی و سهره کی دابهش ده بیت به سهر دوو لایه نی: پوونبیژی و جوانکاریدا. نو جژرهش له دوالیزمی دژیهك، که له سهر بنه مای لایه نی هونه ری پوونبیژی، دابهش ده بیت بۆ چوار جژر، که نه مانه ن:

۲-۲-۱-۱/ له سهر بنه مای خواستن:

مه ولانای پژمی له م جژره و له چوارچیوه ی نه م بنه مای هونه ری ده رپینه دا ده لیت:

سایه نوری تو و ما، جمله جهان سایه تو

نور که دیده است، که او باشد از سایه جدا؟

گاه بود پهلوی او، گاه شود محو در او

پهلوی او هست خدا، محو در او هست لقا

سایه زده دست طلب، سخت در آن نور عجب

تا چو بکاهد، بکشد نور خدای شبه خدا^{۲۸۱}

سایه نور: واته سیبیری پووناکي، سیبیر جژر که له ناپووناکي و پله یه که له نیوان پووناکي و تاریکی، که پاش مه لپاتنی پووناکي، تاریکی و سیبیره کان پووناک ده بنه وه، به لام له دوا سنووری پووناکیدا سیبیر دروست ده کات، به لام دهسته واژه ی سیبیری پووناک، یا خود پووناکي، دوالیزمی دژیهکی دروست کردوه و هه روه ها لیږده دا (نور) لیخواستراوه و له بری (خودا) هاتوه.

^{۲۸۱} کلیات شمس تبریز، ل ۹۲.

به گشتی مهولانا پوو به شیخه که ی شمس ته بریزی ده لیت:

هر به و شیوازه ی تو سیبه ری خودایت، ئیمهش سیبه ری توین، تو
(شمس)یت و په یوهستی به خوداوه و ئیمهش له تو جیانین، ههروه
سۆفیه کان ده لیتن: "المتصل الی المتصل، الی متصل، متصل" واته گه یشتوو
به گه یشتوو به گه یشتوو گه یشتوو.

هه ندیکجار (عاشق) له که نار (معشوقه) وهیه و هه ندیکجاریش له ودا (محو) ه
واته ده تویتته وه، که هه ر دووکیان گرنگن، چونکه له ته نیشته ئه و پوون باس و
زیکری نه وه و باسی به یه که گه یشتنه، به لام (محو) پوون خودی به یه که گه یشتنه.
له دوا پێیدا ده لیت: سیبه ر، که درێژ ده بیته وه بۆلای نور و پووناکی و
خواستی نه وه ی ههیه، که بیته پووناکی و دوعا ده کات له سیبه ری پوون
ده رچیت و بیته پووناکی.^{٢٨٢}

تیبینی: مهوله وی تاوه گزی بۆ هه مان بابته و به هه مان زاواوه و ده رپین
هۆنراوه یه کی ههیه، که ده لی:

ئه ی گرد مه وجودی جه تو گرت مایه - مه وجود هر تۆنی، ماسیوا
سایه.^{٢٨٣}

مهولانای پۆمی له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لی:

دی را بهار بخشد، شب را بهار بخشد

پس این جهان مرده زندهست از آن جهانش^{٢٨٤}

^{٢٨٢} کریم فیضی، شعاع شمس، ل ٢٣٦.

^{٢٨٣} دیوانی مهوله وی، ل ٦٠.

^{٢٨٤} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ١، ل ٦٦٣.

واته: مانگی (دی)، که چله ی زستانه، به هار دینې، هه روه ها پوژنی به خشیو ته شو که واته ئه جیهانه مردووی زیندووه له جیهانیکې بیکه دا. (مړده ژنده) مردووی زیندوو، دوو وشه ی لیکدراوه، که دوالیزمی دژیهکی دروستکردووه.

تییینی: هه مان دهرپین له و هونراوه ی مهوله وی تاوه گوزی دا به کارهاتووه، که دواتر له هه مان خال و بنه مای هونه ری دا به کاریده هیئین پاش ئه نمونه ی مهولانای پومی.

مهوله وی تاوه گوزیش ده لیت:

تو مړده ی شهید زینده ی بی باکی

من زینده ی مړده ی دهشتی خه مناکی^{۲۸۵}

(زینده ی مړده) واته (زیندووی مردوو)، لیره دا وشه ی (مردوو) (خواستنه) بۆ مړوښک، که هیچ له توانیدا نییه و بی جو له و بیده سه لاته له سارا و دهشتی خه مناکیدا. ئه دوو وشه یه واته (زیندووی مردوو) پیکهاته یه کیان دروستکردووه، که دوالیزمی دژیهک، به لام ئه گه ر وشه ی خواستن واته مردووه که بگپړینه وه بۆ بنه په ته که ی خوی ئه وا دوالیزمی دژیهک نامینیت.

مهوله وی ده لی: تو مردوویه کی شهیدیت له بهر نه وه زیندووی و ترست نییه، به لام منیش، که ماوم و به سر زیندووم، مردووی دهشتی خه مباری و بی ده سه لاتی و داماویم.

^{۲۸۵} دیوانی مهوله وی، ل ۱۶۰.

۲-۲-۱-۲-۱-پ/ له سر بنه مای لیچواندن:

له چوارچپوهی بنه مای لیچواندندا مه ولانای پښم ده لیت:

مرا آن صورت غیبی، به ابرو، نکته می گوید

که غمزه چشم و ابرو راغی دائم غی دائم^{۲۸۶}

صورت: واته (پووخسار) شکل، بڼ بوونیکي ماددی (محسوس) ی بینراو

ده بیټ.

غیبی: واته نه بینراو، شاراوه نا (محسوس).

لیږده (صورت) و (غیبی) دوو وشه ی لیکدراوه، که دوالیزمی دژیه کیان

دروستکردوه ه و لږدراوه (غیبی) شتیکی نه بینراو به (محسوس) و شتیکی

بینراو بچوینریت، که (صورت) ه واته (پووخسار) ه.

واته: نه، که پووخساریکي نه بینراو و (غیبی) ه به، به برځکانی نوکته

ده گپږته وه، که من له غمزه ی نه م جوړه چاو و برږیه حالی نابم و نازانم.

تېبینی: هر له م نمونه، یاخود خاله دا، له نمونه ی شیعی مه ولوی

تاوه گوزی دا نه و ه و لږاوه ی، که به نمونه ه ینا و مانه ته وه له م جوړه ده برږینه ی

تیدایه، به لام به و جیا و ازیه ی، که مه ولوی تاوه گوزی ده لیت: (چهره ی خه یال)

واته له بری نه بینراو (غیبی) وشه ی خه یالی به کاره یناوه.

له ه و لږاوه یه کی دیکه دا مه ولانای پښم ده لیت:

آتش در آب گشته نهان وقت جوش آب

چون آب آتش آمد، الغوث زاتشان^{۲۸۷}

^{۲۸۶} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۴۸.

^{۲۸۷} سرچاوه ی پېشوو، ج ۱، ل ۱۰۲۵.

واته: ټاگر له ناو ټاودا خڅی هه څارداوه، کاتیک، که ټاو گرم بڼوه و ده کولې نه و کاته ی ټاو وه ک ټاگری لیدیت، هاوار بڼ مړوه کان ده کات. (ټاو) وه کو (ټاگری) لیدیت دوالیزمی دژیه که و (ټاگر) لیره دا له و چووه و ټاو به ټاگر چوینراوه.

هه روه ها مه وله وی ټاوه گزیش ده لیت:

چون چیه ری خه یال پووخساره کدی ویش
نه توی پهرده ی دل "معدومی" ی دل پش^{۲۸۸}

چیه ره: واته (پو) (پووخسار) بڼ بوونیکې ماددی (محسوس) ده بیت، به لام (خه یال) خڅی بوونیکې ماددی نییه و (محسوس) نییه، به واتا یه کی تر (چیه ره) و (خه یال) وه کو دوو بوونی (محسوس) و نا (محسوس) دوالیزمیکې دژیه کیان دروستکردووه و (خه یال) چوینراوه به شتیک، که پووخساری هه بیت، بویه (چیه ری خه یال) دوالیزمی دژیه که.

نه گړ وشه ی (چیه ره) بگړپن نه و دوالیزمی دژیه ک نامینې.

له هه مانکندا مه وله وی وینه ی نازداره کدی، که پووخساری خویه تی (پووخساری ویش) به رامبر و به راورد ده کات له گه ل (پووی خه یال) خڅه ویسته کدی له زهین و خه یال دایه و وینه کدی زهینې خڅی به جوانتر ده زانیت. نه مه ټیکه لگردنی نه و هه ست و چیره یه، که دلداریک نیزافه ی جوانیه هه سټیکراوه کدی ده کات، هه میشه که سټیک مه یلی بڼ هه ر جوانیه ک هه بیت و هڅگری ببی، مه وادی جڼواو جڼور ده دا به و جوانیه،... چونکه له دل و ده روونیدا سره پای جوانیه

^{۲۸۸} دیوانی مه وله وی، ل ۲۶۴.

ههستينگراوه که ی پووخساری یار، نه زموونی نزیکیی و تاسه ی دلداره که شی بووه ته پارسه نگیکی زیاده و دیار، نه مهش له زه بونی که سه که، یاخود شاعیردایه.

۲-۲-۱-۲-۱-ج/ له سه رینه مای درکه:

له م باره یوه مه ولانا ی پومی له هونراوه یه کیدا ده لیت:

در نقش بی نقشی ببین، هر نقش را صد رنگ و بو

در برگ بی برگي نگر هر شاخ را باغ ارم^{۲۸۹}

واته: له نه خش و پازاوه ییدا بئ نه خشی ببینه، که هر نه خشیک سه د پرنگ و بونی هیه له بهرگی بئ بهرگی بپوانه، که هر شاخیکه بووه ته دهشت و باخی نیرم.

بئ بهرگی: له فرههنگی سۆفی و عارفاندا به واتای خۆدارپنینه له هه موو بهرگیکی دونیایی و خۆیه کلاکردنه و هیه بۆ خوی گه وړه.^{۲۹۰}

واته (بئ بهرگی) درکه یه بۆ نه و مه بهسته، به لام بهرگی بئ بهرگی، دوو وشه ی لیکدراوه، که دوالیزمی دژیه کی دروستکردووه.

مه ولانا له هونراوه یه کی دیکه دا ده لیت:

خشم شکلی، صلح جانی، تلخ روی، شکر ی

من بدین خویشی ندیدم در جهان بیگانه ای^{۲۹۱}

^{۲۸۹} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۱۴.

^{۲۹۰} سه رچاوه ی پێشوو.

^{۲۹۱} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۱۲۶۸.

واته: له پووخساردا توپهیت و گیانت پره له ناشتی، پوو تالی و شه کری،
من له جیهاندا ناوا بیگانیه کی ناشنا و ناسراوم نه دیوه!!
تلخ روی: واته ده موچاو تال، یاخود پوو تال، که (درکه) یه بۆ توپه یی، ئه م
وشه یه دوالیزمی نژییه کی دروستکردووه له گه ل (شکری) واته شه کری و شیرینی
و خو شه ویستی.

مه ولانا له هۆنراوه یه کی هاوشیوه ی یه که مدا ده لی:

رنگ بی رنگی ست، از رخسار عاشق آن صفا

آن وفا و آن صفا و لطف خوش رخسار تو؟^{۲۹۲}

واته: په رنگی بئ په رنگیه (واته سپی په رنگ) به پووخساری عاشقه وه، که
ئاوا سه فای هه یه، کوانی ئه وه فاداری به سه فای پووخسار جوان؟
(بی رنگی) درکه یه بۆ (سپیه تی) و مانه وه و پایه داری له سه ر یه ک چۆر.^{۲۹۳}
تیبینی: هه مان ده سه ته واژه ی (بی په رنگی) لای مه وله وی تاوه گۆزی
به کارهاتووه، که له سه ر بنه مای درکه له دوا هونری ئه م بابه ته دا وه کو نمونه
باسمانکردووه، که ده لی:

بولبولی گولشن بی نام و نهنگی ته زه روی سه رسهر و باخچه ی بئ رهنگی^{۲۹۴}

هه روه ها مه وله وی تاوه گۆزی له هۆنراوه یه کی تریدا ده لیت:

واده ی سفیدی شکۆفه ی پیرین

شکۆفه ی باخچه ی پیری دلگیرین^{۲۹۵}

^{۲۹۲} سه رچاوه ی پیشوو، ل ۱۰۹۸.

^{۲۹۳} احمد گلی، متناقض نمایی در شعر صائب، ل ۱۴۱.

^{۲۹۴} دیوانی مه وله وی، ل ۱۰۴.

شکۆفه: چرۆ، گۆپکه‌ی دره‌خت، که تازه پشکووتیی.

شکۆفه: درکه‌یه بۆ هه‌موو ده‌سپیکێ ته‌مه‌نی پوهه‌کێک له گۆلی دار، یاخود هه‌ر گۆلی ناسایی و گۆلی میوه‌کان.

گرنگ نه‌وه‌یه به‌ بیستنی وشه‌ی (شکۆفه) سه‌ره‌تا و ده‌سپیکێ ژیا‌نی بوونه‌وه‌ریکمان له‌ زه‌ین و خه‌یالدا بۆ دروست ده‌بین، که ده‌توانین به‌ سه‌ره‌تای ژیا‌ن و له‌دایکبوونی سه‌ره‌تایی ناوزه‌دی بکه‌ین، به‌لام، که ده‌لێین (شکۆفه‌ی پیری) وه‌ک شه‌وه‌ وایه‌ بلێین مندالی پیری، به‌لام لێره‌دا (درکه‌)یه بۆ ده‌ستپیکێ پیری.

واته‌: کاتی سپی بوونی مووه‌کانی سه‌رم و پشکووتویی داری پیرییه‌ و نه‌و گۆپکه‌ پشکووتوه‌ی باخچه‌ی پیری مایه‌ی دلگیری و خه‌فته‌باریه‌یه‌. نه‌مه‌ش نمونه‌یه‌کی دانسقه‌ی شیعریه‌یه‌، که مه‌وله‌ی نه‌خشاندویه‌تی و چه‌مکی دوالیزی دژی به‌ هونه‌ری درکه‌ نه‌فراندوه‌.

۲-۲-۱-۲/ له‌سه‌ر بئه‌مای خوازه‌:

مه‌ولانای پۆمی له‌ چوارچێوه‌ی بئه‌مای خوازه‌دا ده‌لێت:

عاشق خۆش خوش تر، دریا به‌ جوش خوش تر

ضرن آینه‌ست خوش تر، در خامشی بیان ها

خامشی: بێده‌نگی

بیان ها: ده‌ربڕینه‌کان، گوته‌نه‌کان

مولانا له هؤنراوه یه دا ده لئیت: عاشقی بیده نگ باشت و خۆشتره ههروهك
چون ده ریاش له ناخه وه جۆش و خړۆشی بیټ خۆشتره. له بیده نگیدا جۆره
دهرپرینهك هیه و هینده به میزه، كه ههروهك پوونی و جوانی نیشان دانی ناو
ئاوینه وایه.

(خامشی) له م هؤنراوه یه دا خوازاوه بۆ حاله تی زیكر و فیکری دهروونی
سۆفی، كه له لای سۆفییه كان بیركردنه وه له ناخ و خود و زیكرکردن،
به هیترتینی دهرپرینه كانی مرقه پی به نهینیبه كانی بوون ده بات.

(خامشی) و (بیان ها) واته (بیده نگی) و (دهرپرین)، یاخود (دهرپرینه كان)
دوالیزمی دژیهکی لیکدراوه، به لام وهكو ئاماژه مان پێدا (خامشی) وهكو
وشه یه کی خوازا و هاتوو و له حاله تیکدا نه گهر وشه بنه په تبه كه بهاتایه، كه
زیكر و فیکره نه وا بیکومان له ونیوانه دا دوالیزمی دژیهکی تیدا نه بیټ.^{۲۹۶}

مهوله وی تاوه گزیش له چوارچێوه ی به کارهینانی هونه ری خوازه دا ده لئیت:

شابی شیخی عه شق یه کتای فەردم پۆ

وه ناکام مه رده ی دل پر دهردم پۆ^{۲۹۷}

شابی: واته (لاوی)

شیخ: واتا بنه په تی و فهره نگیه کی واته (پیر) پێچه وانه و دژی لاو.
(شابی شیخ) واته لاوی پیر!، كه نه مه ش دوالیزمی دژیهکی، چونكه له پووی
واقع و لۆژیکه وه ناگونجی لاو و پیریش بیټ، به لام لیڤه دا (شیخ) (خوازه) یه
بۆ پێشپه وی عارفان و ته ریه قه، چونكه ده لئ شیخی عه شق.

^{۲۹۶} مولانا جلال الدین محمد بلخی، کلیات شمس تبریزی، ل ۱۴۴.

^{۲۹۷} دیوانی مهوله وی، ل ۲۲۶.

به‌وچۆره بۆمان پوونده‌بیته‌وه، که پێشپه‌وی پێیازی عیرفان و جیهانی
عەشق و دلی مه‌به‌سته و ئەگەر له‌بری وشه‌ خوازاوه‌که وشه‌ بنه‌په‌تییه‌که
بیته‌، که پێشه‌وا و پێشپه‌وه، ئەوا هیچ دژبۆونیک نامینیت.
واتای دێپه‌ هۆنراوه‌که ده‌لی: لاوه‌ بێ هاوتاکه‌م پۆ، که پێشه‌وابوو له
پێیازی عەشقی خوایی دا.

۲-۲-۱-۲-۲ / پێکهاته‌ی لێکدرلو، که له‌ روواله‌تدا دوالیزمی دژیه‌که‌ هه‌یه‌،
له‌سه‌ر بنه‌مای لایه‌نی هونه‌ری جوانکاری واتاییه‌:
۲-۲-۱-۲-۲ / له‌سه‌ر بنه‌مای پۆچوون:
لێره‌دا ته‌نها یه‌ک جۆرمان په‌چاو کردوه‌ له‌ دوالیزمی لێکدرلو، یاخود
پۆنانی، که سه‌ر به‌ لایه‌نی هونه‌ری جوانکاری واتایی بیته‌، که نه‌ویش له‌سه‌ر
بنه‌مای پۆچوونه‌.
وه‌که‌ نمونه‌ی هۆنراوه‌ له‌ چوارچێوه‌ی بنه‌مای پۆچووندا، مه‌ولانای پۆمی
ده‌لێته‌:

زین واقعه‌ مده‌وشم، باهوشم و بی هوشم

هم ناطق و خاموشم، هم لوح خوشام^{۲۹۸}

واته‌: من له‌م واقیعه‌ مه‌ده‌وشم، هۆشیاریکی بێ هۆشم

هه‌روه‌ها قسه‌که‌ریکی بێ ده‌نگم و تابلۆی بێ ده‌نگانم

ئهم شێوازه‌ دوو ده‌سته‌واژه‌ی دوالیزمی دژیه‌کی تێدایه‌، که شاعیر جگه‌
له‌وه‌ له‌په‌وی ناوه‌پۆک و واتاوه‌ پۆچوونی (قودی تێدایه‌، کۆبوونه‌وه‌ی ئه‌و

^{۲۹۸} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی ج ۲، ل ۷۶۲.

حاله تانه پټکوه ناگونجی، چونکه دوالیزمی دژیهکن، به لّام له پووی هونه ری
دهریرینه وه شاعیر کارامه یی خوی سه لماندوه و پڅوونیشی نیشانداوه.
له هؤنراوه به کی دیکه دا ده لّی:

هم خوغم و هم شیرم، هم طفلم و هم پیرم
هم چاکرو هم میرم، هم اینم و هم آنم^{۲۹۹}

واته: خوینم و شیریشم، منالّ و پیریشم
نؤکر و میریشم، ئم و ئه ویشم
به هه مانشیوه ی هؤنراوه ی سهره وه پڅوونی تیدایه و دوالیزمی دژیه کی
دروستکردوه.

هه روه ها مه وله وی تاوه گوزیش ده لّیت:

بی شهرتیش دۆسی، قارش وه فامه ن
مه زه ی قین له زه ت، جده فاش سه فامه ن
نهر هه رسات دهر دئ دهر دئو ته رچه نی
به یۆ، ماچوون ناخ په ی دهر دئو هه نی^{۳۰۰}

قار: پڅگرتن

واته: من وا سه رمه ست بووم له به لّای یار، بی شهرتی ئه و له لّای من
دۆستییه، پقی وه فایه، مه زه ی قین گرتنی له زه ته بۆم، سزا و نازاری مایه ی
خۆشیمه...

^{۲۹۹} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیع کدکنی ج ۲، ل ۷۶۲.

^{۳۰۰} دیوانی مه وله وی، ل ۱۰۸.

هه موو ئه مانه پيڭكاته ي ليڭدراوي جيا جيان و له هه مانكاتا دوالي زمي
دزيه كن، نهه جگه له وه ي شاعير له وه سفي خوشه ويسته كه يدا هينده
پوچووه، كه كار و كاردانه وه كانى ناوه ژوو كردوته وه، چونكه له بهرام بهر (بى
شهرتيدا) مرؤ هه لويست و په رچه كردارى دوستى نيه، يا خود به دوستايه تى
وه رينا گرئت. (قار) وه كو (وه فا) و (قين) وه كو (مه زه ي له زه ت دان) و
(جه فاش) به (سه فا) مانا ناكريت !!

له دتي دوو ميبشدا نه گرچى پراوپر به لگه نيه بؤ مه به سته كه ي ئيمه،
پوچوونه كه ي ده گاته ناستيك، كه ده لئى: هه راوي ده رديكم تووش ببى له وه وه
و ده رديكى تريشى له گه لا بى، من هه ر ده ليم ناخ بؤ ده رديكى تر....

۲-۲-ب/ نهو پيڭكاته و پوچانه ي، كه له پيڭكاته ي پوچا رياندا دزيه ك
به دينا كريت:

ئهم چه شنه ش ده كريت ده دو جوړ: ناوه پوڅى و جوانناسى

۲-۲-ب-۱/ دوالي زمي دزيه كي ناوه پوڅى:

مه ولاناي پوڅى له چوارچيوه ي ئهم بابته دا ده لئيت:

من با تو حديث بى زبان گويم

وز جمله حاضران نهان گويم

جز گوش تو نشنود حديث من

هرچند ميان، مردمان گويم^{۳۰۱}

^{۳۰۱} غزليات شمس تبريز، گزينش و تفسير محمد رضا شفيعى كدكنى، ج ۲، ل ۸۶۴.

حدیث: واته گوته، یاخود گوتن، که به دهم و زمان دهگوتریت

بی زمان: واته بئ زمان، یاخود بهبئ زمان

حاضران: نامادهبووان

نهان: شاراوه

(گوتهی بئ زمان) و (نامادهی شاراوه) دوالیزمی دژیهکن، واته هر دهسته واژه یه کیان بگریت، که له دور وشه ی لیکدراو پیکهاتوو دوالیزمی دژیهکی دروست کردوو، چۆن گوته بئ زمان؟ چۆن نامادهیه (واته ناشکرا و ببنراوه بۆیه نامادهیه)، به لام شاراوهیه؟!

بهگشتی واتای هۆنراوه که: من له گه ل تۆدا گوته و گوتنیکم ده بیت بئ زمان، یاخود بهبئ زمان ههروه ها نهو گوتهیه ت له ناوجهرگه ی نامادهبووانی شاراوهدا پئ ده لیم.

جگه له گوئی تۆ کهس گوتهی من نابیسیت، نهگه رچی له ناو خه لکیدا پیتده لیم.

له هۆنراوهیهکی دیکه دا ده لی:

در غیب هست عودی، کاین عشق از اوست دودی

یک هست نیست رنگی، کز اوست هر وجودی^{۲۰۲}

واته: له جیهانی (غیب) نه ببنراودا داری عودیک ههیه، که ده سوتیت، که عیشقی ئه م جیهانه ده رنه نجامی دووکه لی نهوه، بوونیک ههیه، که بوونی نییه پهنگ (هه بووی نه بوو پهنگ، یاخود بئ پهنگ)، که هه موو بوون له وه وهیه. (هست نیست رنگ) (هه بووی بئ پهنگ)، دوالیزمی دژیه که.

^{۲۰۲} سه رچاوه ی پشوو، ل ۱۳۰۸.

مەولەوى تاۋەگۈزى دەلىت:

ھام فەرد ئالەى دى، سەيرانگە سىتەم

ھام دەرد دووى دەروون، خەم بەرگەر كۆى خەم^{۲۰۲}

ۋاتە: ھارپىم ھاۋار ۋ ئالەى دىلەم، سىتەم سەيرانگەكە !!

دوۋكەلى دەروونم (كە خۇى دەرد ۋ خەفەتە) ھاۋ دەردەم، كۆگەى خەم ۋ

مەينەت خەفەت دەركەرى دىلەم !!

ئەم دوو نىۋەدىيە ھۇنراۋەيە لە چۈار پىكھاتەى لىكدرار پىكھاتوون، كە

ئەگەر ۋەكۈر زارارە ۋ پوۋكارى دەركەى دىيەك ئەبن ئەۋا لەپوۋى ناۋەپۇكەۋە

مەرىكەيان پىكھاتەيەكى دۋالېزىمى دىيەكى دوستكردوۋە، چۈنكە:

(ھارپى) ناۋزەدى كەسىكى خۇشەۋىستە چۇن (ئالەى دەروون)، كە مايەى

ئازارە خۇشەۋىستە ؟!

(سىتەم) دۆزەخىك دوست دەكات بۇ مۇۋۇ چۇن دەبىتە (سەيرانگە) ؟!

(دووى دەروون) خۇى دەردەكەيە چۇن دەبىتە ھاۋدەرد ؟!

(خەم بەرگەر)، كە خەم پەۋىتە چۇن خۇى دەبىتە مايەى كۆكردنەۋەى

خەم ؟!

لە ھۇنراۋەيەكى دىكەدا دەلى:

تەرسى بىن سامان زەھمەت جە لای من

جەۋرى دىلەردەن مەنىيەى نە راي من^{۲۰۴}

^{۲۰۲} دىۋانى مەولەوى، ل ۱۷۹.

^{۲۰۴} سەرچاۋەى پىشۋو، ل ۱۰۸.

(دلّهر)، یاخود خۆشه‌ویست (ستم) ی نیه، به‌لکو نه‌وین و خۆشه‌ویستی
هه‌یه!!

۲-۲-۲/ دوالیزمی دژیه‌کی جوانناسی

دوالیزمی دژیه‌کی جوانناسی، به‌پیتی لایه‌نه‌کانی په‌وانبێژی به‌شیوه‌یه‌کی
گشتی و سه‌ره‌کی دابه‌شده‌بیت به‌سه‌ر دوو لایه‌نی: پوونبێژی و جوانکاریدا.

۲-۲-۲/ پوونبێژی:

ئه‌م جۆره‌ش له‌ دوالیزمی دژیه‌ک، که له‌سه‌ر بڼه‌مای لایه‌نی هونه‌ری
پوونبێژییه، دابه‌شده‌بیت بۆ چوار جۆر، که ئه‌مانه‌ن:

۲-۲-۲-۱/ له‌سه‌ر بڼه‌مای خواستن:

مه‌ولانای پۆمی له‌ چوارچێوه‌ی بڼه‌مای خواستندا له‌ هۆنراوه‌یه‌کی‌دا ده‌لێت:

یا چون صَدَف تشنه‌ بگشاده ده‌ان آید

تا قطره به خود گیرد در خویش گهر یابد^{۲۰۵}

صدف: گوێچکه‌ ماسی، سه‌ده‌فی ناو ده‌ریا

تشنه: تینوو

گهر: گه‌وه‌ر، مرواری له‌ ناو گوێچکه‌ ماسیدا

^{۲۰۵} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۳۸۶.

واته:، ياخود وهك گويچكه ماسي تينوو، كه بهرده وام دهى پووه و ناسمان
 كردووه ته وه تا دلځپه يهك باران بگه ويته ناوده مى، ياخود له خوى بگرئ و بىكا
 به مروارى و گه وهه ر.

(صدف تشنه) واته گويچكه ماسي تينوو، دواليزمى دژيه كه، چونكه چوڼ
 بوونه وه ريكى ناو ده ريا، كه له ناو ناودا به تينووى ده بيت، به لام ليره دا
 (تينو) ليخواستراوه بڼ (تاسه بوون)، تينوى تاسه ي به يه كگه يشتن، كه
 كه سيك له تاسه ي چاوه پوانيدايه وهك تينوو وايه.

تييبينى: له بيروباوه پى كرنى ئيرانيه كاندا وازانراوه، كه گويچكه ماسي ناو
 ده ريا دلځپه بارانى ناسمان ده گريته خوى و ده يكا ته مروارى و گه وهه ر.^{۲۰۶}
 هه روه ها مه ولوى تاوه گوزيش ده لئيت:

قالېم بى پوچ، نه روا م نه مه ندهن

من داني حيايات زينده گيم كه ندهن^{۲۰۷}

قالې: واته چوارچېوه، كه شتيكى تيډه خريت بڼ نه و مه بسته دروست
 ده كريت، ليره دا وشه ي (قالې) ليخواستراوه بڼ (لاشه)، ياخود جهسته، به لام
 (قالې بى پوچ) واته چوارچېوه ي بى ناوه پوك، ياخود جهسته ي بى گيان،
 دواليزمى دژيه كه.

واته: چوارچېوه م، ياخود جهسته م ناوه پوك و كرځكى نه ماوه و گيانم
 نه ماوه

من ددانه كانى ژيانم ده رهيتناوه و نه مه تالوه.

^{۲۰۶} محمد رضا شفيعى كدكنى، در عشق زنده بودن، ل ۳۱۸.

^{۲۰۷} ديوانى مه ولوى، ل ۴۴.

تێبینی: ئەم جۆره ئەعبیرکردنە، که (قالب) لاشەیه و (ناوەپۆک) پۆحه،
 زۆرچار لای مەولانای پۆمیش دەبینرێ، که مەولانای پۆمی لە ھۆنراوەیەکی
 کورتی پڕمانادا دەلی:

مرگ اگر مرد است آید پیش من تا کشم خوش در کنارش تنگ تنگ
 من از او جانی برم بی رنگ و بوا و ز من دلخی ستاند رنگ رنگ^{۲۰۸}

واتە: مردن ئەگەر ئازا و مەردە با بێت بۆلای من تا منیش وەك خۆی بیکۆژم،
 من گیان (پۆج) لەو دەستبەنم، که بێ پەنگ و بۆنە (واتە بە ھەستەکان نابینرێت)،
 بەلام ئەو (واتە مردن، که دەمخاتە گۆرەو) تەنها زەرف و ەلاگە یەکم
 لێدەستێت، که پەنگاوپەنگە وەك زینق و برقی دنیا و هیچ بەهای نییە.
 دلخ: واتە زەرف و ەلاگە، که شتی تێدەخەیت و بەبێ ئەوێ ناوی، که
 پۆحه هیچ بەهای نییە.

۲-۲-ب-۲-۱-ب/ لەسەر بنەمای لێچواندن:

لە چوارچێوەی ھونەری لێچواندن و لەسەر ئەم بنەمایە، مەولانای پۆمی
 دەلێت:

خرمن آتش، گرفته سخنِ صحراهای عشق
 گندم او آتشین و جانِ او پیمانهای^{۲۰۹}

خرمن: خەرمان. که ئاماژەیه بۆ زۆر، واتە بێتکی زۆر، بەلام خەرمان زیاتر
 بۆ دەغل و دانێ دووراو و خەرکراو ە شوێنێکدا بەکار دەھێنرێت.

^{۲۰۸} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۸۵.

^{۲۰۹} سەرچاوەی پیشوو ج ۲، ل ۱۲۶۸.

آتش: ئاگر

صحن: پانتایی

صحرائی عشق: بیابانی عشق

واته: ئاگریك، كه وهك خهرمان وایه (خهرمانیك له ئاگر)، پانتایی دهشت و بیابانی عشقی گرتوووه.

گه نیمی نهو ئاگره و (گیان)بش پیتوانهیه و دهفریکه، که گه نه که ی تی بکریت!

(خهرمانی ئاگرین) دوالیزمی دژیه که، چونکه (خهرمان) و (ئاگر) دژیه کن، به لām لیڤه دا (خهرمان) به واتای ژۆر و به رفراوان دیت واته (خهرمان) له وچوووه، چونکه ده لئ: ئاگریکه، که وهك خهرمان ژۆره. مهولهوی تاوه گزیش له م بارهیه وه ده لئیت:

بۆی گولآلهی دهرد دلبر عهزیزه

مهزه ی تامی خه م یاران لهزیزه^{۲۰}

واته: دهردی دلبر، یاخود بۆنی دهرد و نه خۆشی (که خراپ و پیسه) دلبر و خۆشه ویست، وه کور بۆنی گولآله وایه، که خۆشی و شادی به خشه، لیڤه دا مهولهوی نه م هه موو واتایه ی له پێکهاته یه کی دوو وشه ییدا کۆکردوووه ته وه، که (گولآله ی دهرد)ه، له هه مانکادا له پووی هونه ریه وه دوالیزمیکی دژیه کی جوانی دروستکردوووه.

^{۲۰} دیوانی مهولهوی، ل ۷۲.

ههروهه ده‌لئ: (خهه) نه‌گه‌ر هه‌ یاران بئت نه‌وا مه‌زه و تامی خو‌شه
(مه‌زه‌ی تامی خهه)، که نه‌مه‌شیان دژیهک بوونی تئدایه، به‌لام ئیمه زیاتر
(گول‌ل‌ه‌ی ده‌رد) مان مه‌به‌سته .
له هونراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لئ:

نه تۆی جامه‌ی خاک حال‌ت‌ش چۆن بۆ
ده‌ک چه‌رخه به‌خت هه‌ر نیل‌گون بۆ^{۳۱۱}

واته: ئاخۆ نه‌و خانمه، که هئنده ناسک بوو و به‌ناز په‌روه‌رده کرابوو،
به‌جۆرێک، که له په‌په‌ی ئاو‌ریشم ته‌ریزی نه‌کرد، ئاخۆ ئیستا حال‌ی له‌ناو
(کراسی خاک) و خۆلا چۆن بئ، ده‌ک چه‌رخ‌ی فه‌له‌ک خوا هه‌میشه به‌خت تارێک
کا وا نه‌م په‌نه‌ت دا.
(جامه) واته (کراس) (جامه‌ی خاک) واته قه‌بر و خاک، که وه‌کو به‌رگ و
کراسی لێهاتووه بۆی (خاک و کراس) دوالیزمیکی دژیه‌کی جوانی دروست
کردوه.

۲-۲-ب-۱-ج/ له‌سه‌ر بئه‌مای درکه:

مه‌ولانای پۆمی له هونراوه‌یه‌کید، که له‌سه‌ر بئه‌مای درکه‌یه، ده‌لئت:
از شاه بی آغاز من پران شدم چون باز من
تا جغد طوطی خوار را در دیر ویران بشکنم^{۳۱۲}
جغد: واته کونده‌په‌پوو، که په‌مز و درکه‌یه بۆ شوومی و وێرانی.

^{۳۱۱} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ل ۴۲۹.

^{۳۱۲} غزلیات شمس تبریز، گرینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۰۴.

طوطی: واته باڵنده‌ی تووتی، که جوانه له شوین ئاوه‌دان و دارستانی چری سه‌وزدا ده‌ژی.

واته: له‌لایه‌ن ئه‌و پادشایه‌وه، که سه‌ره‌تایه‌ک نییه بۆ ده‌سه‌لاتی، هاتووم هه‌روه‌ک باز تا ئه‌و کونده‌په‌پوه‌ی، که تووتی ده‌خوات، له‌م شوینه وێرانه‌یه نه‌هیتلم.

(جغد طوطی خوار)، کونده‌په‌پوه‌ی تووتی خۆر، دوالیزمی دژیه‌که و لێک‌دراوه‌و پێکهاتوه له (کونده‌په‌پوو) و (تووتی)، که دژن. هه‌روه‌ها (جغد) کونده‌په‌پوو (درکه‌)یه بۆ شوومی وێرانه‌یی و (تووتی) ده‌خوات، که تووتی له هه‌ر شوینێک بێت نیشانه‌ی ئاوه‌دانیه.

مه‌وله‌ی ئاوه‌گ‌زیش له‌م چوارچێوه‌یه‌دا ده‌لێت:

ئوستادی ته‌علیم ده‌رسی مه‌جنوونیم

ده‌سگری راگه‌ی سه‌ختی و زه‌ه‌بوونیم^{۳۲}

مه‌جنون: وه‌ک واتا واته (شیت)، به‌لام بووه‌ته (درکه‌) بۆ (عاشق) بوون و که‌سی عاشق.

ده‌رس: واته (وانه‌) و زانست و زانیاری، که ئه‌مه‌ش بۆ که‌سی ژیر و عاقل ده‌بێت. (ده‌رسی مه‌جنوونیم) (وانه‌ی شیتیم) لێره‌دا مه‌به‌ستی (وانه‌ی عاشق‌بوون و عیشه‌).

(ده‌رس) و (مه‌جنوونی) پێکه‌وه دوالیزمی دژیه‌کیان دروستکردوه ئه‌گه‌ر بو‌ترایه (ده‌رسی عاشق) ئه‌وا دژیه‌ک‌بوون نه‌ده‌بوو. واته: ئه‌ی مامۆستایه‌ک، که ده‌رسی عه‌شقت فێرکردم...

^{۳۲} دیوانی مه‌وله‌ی، ل ۲۷۲.

له هؤنراوه یه کی تر دا ده لئ:

بولبولی گولشه بن نام و نهنگی

ته زهروی سهر سهر و باغچه ی بن پهنگی^{۳۱۴}

هرشتیک، که بوونی مادی هه بیته ناتوانیت (بن پهنگ) بیت، هه چۆن
بیته پهنگیک، هه به به تاییه تی (باغچه)، به لام (بن پهنگی) له فهرهنگی
متصوف و عارفاندا واته: دامه زراوی و نه گزراوی و نیستیقامهت، که لیره دا
وهکو (درکه) یه که به وانا عارفانه که ی هاتووه.

(باغچه ی بن پهنگی) پیکهاته یه کی لیکدراوه، که دوالیزمی دژیه کی
دروستکردووه.

واته: تو وهکو بولبولی باخی بن ناویت و بن باکیت له هه موو جیهان
هه روو ها وه که ته زهروی سه رچلی باغچه ی بیته نهنگیت.

تیبینی: مه ولانای پۆمیش دهسته واژه ی (بی رنگی) به کاره پناوه، که
به واتای (سپی) بوون و پهنگ نه گزراوان و پایه داری دیت، که ده لئیت:

رنگ بی رنگی ست، از رخسار عاشق آن صفا

آن وفا و آن صفا و لطف خوش رخسار تو؟^{۳۱۵}

۲-۲-ب-۲-۱-د/ له سهر بته مای خوازه:

له هونری خوازه دا بق به کاره پناهی وه که ده برپینی دژیه ک و له و چوارچیه
و بابه ته دا، مه ولانای پۆمی ده لئیت:

^{۳۱۴} سه رچاوه ی پېشوو، ل ۱۰۴.

^{۳۱۵} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۱۰۹۸.

ور زان که روی، مرو تو باخویش

درپوش نشان بی نشانی^{۳۱۶}

واته: تو، که هر ده پوی و برپارت دلوہ بی پوی، تو له گەل خۆتدا مە پۆ و
خۆت مە بە! ئەو پۆشاکی دەرکە، که بوو تە شو ناست، ئەویش نیشانە ی بی
نیشانیە.

نشان: نیشانە، شتێک، که که سێکی پی بناسرێتەوہ.

بی نیشانی: بێنیشانەیی، خوازە یە بۆ سادە ی و خاکی بوون.

نیشانە ی بی نیشانی، دوالیزمی دژیکە کی دروستکردووە.

هر له م بارە یەوہ مەولەوی تاوہ گۆزیش دەلێت:

پە ی کەسێ خاسەن ئەوێ دەردش بۆ

نیبیتدای خێزیای دوودی سەردش بۆ^{۳۱۷}

خێزیای: هەلسان، بەرزبوونەوہ

دوود: دووکەل

سەرد: سارد

له بێ پەتدا دەگوترێت (هەناسە ی سارد)، بەلام مەولەوی له م هۆنراوہ یەدا
دەلێت (دووکەلی سارد)... (دووکەل) خوازراوہ بۆ (هەناسە) و له بێ پەتدا
چەمکی دووکەل وێنە ی ئاگر و گەرمیی له زەینماندا دروست دەکات. (دوودی
سەرد) واتە دووکەلی سارد، ئەمە دوالیزمی دژیکە، چونکە (دووکەل)
دەرئەنجامی گەرما و ئاگرە نە ک (سارد) ی.

^{۳۱۶} سەرچاوە ی پێشوو، ج ۲، ل ۱۲۶۱.

^{۳۱۷} دیوانی مەولەوی، ل ۳۶۶.

واته: ئاره زووکردنی وهنه وشه بۆ كه سێك باشه، كه سه ره تاي
ده رده داربوون و هه ئسانی دوو كه ئی هه ناسه ی ساردی بێت.
له هۆنراوه یه كی دیکه دا ده ئی:

مه سه قه لچی سه واد ئایینه كه ی دل

غه واسی دانه ی ده ریاچه ی مو شگل^{۳۸}

مه سه قه لچی: سبیکه ره وه، (خواره) یه بۆ كه سێك، كه کاری پا ککرده وه
بکات.

سه واد: په شایی.

(مه سه قه لچی سه واد) سبیکه ره وه ی په شایی، ئه مه دوالیزمی دژییه که، چونکه
(سپی و په ش) هاتووه، به لام (سبیکه ره وه ی په ش) پێکها ته یه کی لێکدراوی
دوالیزمی دژییه که.

واته: سبیکه ره وه ی په شایی ئاوێنه ی دل، ده ره پێنه ی گه وه ری مانا له
زانستی ئالۆزدا.

۲-۲-ب-۲-۲/ جوانکاری

ئه و جۆره له دوالیزمی دژییه که له سه ر بنه مای لایه نی هونه ری جوانکاری
واتاییه:

لێره شدا ته نها یه ک جۆرمان په چاو کرد له دوالیزمی لێکدراوی، یاخود پۆنانی،
که سه ر به لایه نی هونه ری جوانکاری واتایی بێت، که ئه ویش بریتیه له:

^{۳۸} دیوانی مه وله وی، ل ۲۷۲.

۲-۲-ب-۲-۲/ له سر بنه ماي فراه واناڻي:

له چوارچټوهي بنه ماي فراه واناڻيدا و به کاره ٿيڻاڻي وهك دڙه په ڪڙڪ، مه ولاناڻي پڙمي ده ٿيڻت:

اي آن، كه بزاديت چو در مرگ رسيديد

اين زادن ثاني ست، بزاييد، بزاييد^{۲۱۹}

زادن ثاني: واته له دايکيووني دوهم، وهك له هڙنراوه ڪي مه وله وي تاوه گوزيشدا پوونمان کردووه ته وه، (زادن) به دوو وانا ديت ٺهگر به واناڻي (له دايکيوون) بيت واته هاتنه جيهان، ٺهوا مرؤڏ ته نها په ڪجار له دايکده بيت و له پووي لڙيکيه وه ناگونجيت مرؤڏ له دايکيووني دوهمي مه بيت، به لام لاي عارف و سؤفويه کان (زادن) له دايکيوون به واناڻي خؤڏوڙينه وه په پيردنه به حه قيقه تي خوايي و دهر ٺه نجام خؤناسين و خواناسين.

لڙه دا (له دايکيووني دوهم) ٺهگر به واناڻي په ڪم وه ريگرين، ٺهوا دوايزمي دڙيه ڪه و هردوو وشه کاني له دايکيوون و دوهم، دوايزميکي دڙيه ڪي ليکدراويان دروستکردوه.

واتاي گشتي هڙنراوه ڪه: ٺه ٺه ڪه سي، ڪه پاش له دايکيوونت به مهرگ دهگيت، واته له دايکيووني سروشتي، به لام (مهرگ) مه به ستي له مردني ناشکرا و چوونه ناو گوږ نپيه، به لکو مردني ٺاره زوومه ندانهي (عارف باله) په، ڪه پٽويسته هه موو پابهنديه دونياپه ڪاني و هه وهسه مرؤڏينه ڪاني بمرنيت.... بڙيه دواتر ده ٿيڻت: ٺه مردنه تان له دايکيووني دوهمه له دايکين، له دايکين.

^{۲۱۹} غزليات شمس تبريز، گزينش و تفسير محمد رضا شفيعي کدکني، ج ۲، ۷۰۱.

له فەرمووده‌ی قودسیدا هاتووه که: "لن یلج ملکوت السموات والارض من لم یولد مرتین" هەر که سێک دووجار له دایکته‌بێت پله‌کانی مه‌له‌کوێ ئاسمان و زه‌وی نابێت، واته‌ پاستییه‌کانی یوون نازانیت مه‌گه‌ر له‌دایکبوونی دووباره‌ی هه‌بێت.

ئهم ده‌رپرینه‌ی لای فیه‌له‌سوفیکی وه‌کو ئه‌رستۆش هاتووه‌، که ئه‌و به‌ (فطرت ثانی) سروشتی دووهم ناوی ده‌بات، که مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه‌: تێپه‌راندنی نه‌ریت و باو و مردن له‌ مه‌سه‌له‌ (معمول)یه‌کان و گه‌یشتن به‌ معقولی دووهم.^{۳۲۰}

مه‌ولانای پۆمی ئهم ده‌رپرینه‌ی له‌ زۆر هۆنراوه‌دا به‌کارهێناوه‌ بۆنموونه‌:

زاده اولم بشد زاده عشقم این نفس

من ز خودم زیادم، زان، که دوبار زاده‌ام^{۳۲۱}

واته‌: له‌دایکبوونی یه‌که‌م تێپه‌راند و ئیستا له‌دایکبووی عه‌شقم.

من له‌ خۆم زیاده‌م، چونکه‌ دووباره‌ له‌دایکبووم.

هه‌روه‌ها ده‌لێت:

مانند طفلی در شکم، من پرورش دارم ز خون

یک بار زاید آدمی من بارها زاییده‌ام^{۳۲۲}

واته‌: هه‌روه‌ک منداڵێکی ناوسکی دایکی، من به‌ خۆین په‌روه‌رده‌کراوم، مرقۆ

یه‌کجار له‌دایکه‌بێت من چه‌ندینجار له‌دایکبووم.

هه‌روه‌ها ده‌لێت:

^{۳۲۰} کریم فیضی، شعاع شمس، ج ۲، ل ۲۲۷.

^{۳۲۱} غزلیات شمس تبریز، گرینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۲۹.

^{۳۲۲} سه‌رچاوه‌ی پیشو، ج ۲، ل ۷۰۱.

صد بار جان بدادم وز پای درفتادم
بار دگر بزادم، چون بانگ تر شنودم^{۲۲۲}

واټه: سه دان جار گياندا و مردم، جاريكي تر له دايكبوومه وه، چونكه بانگي
توم گوي لي بوو.

تييبيني: جبگاي ناماژه پټكردنه، هه مان دهر پريني مه ولاناي پومي (تولد
ثاني)، ياخود (زادني ثاني) به هه مان شيوه و مانا و بڅ هه مان مه به ستي هونه ري
لای مه وله وي تاوه گوزي به كارها توه، كه له و دهسته واژه يه ي (توه للود
دووباره) به كار ده هيتيت وهك ناماژه ي پنده كه ين.
مه وله وي تاوه گوزيش ده ليت:

هر كه س توه للود دووباره ش نييه ن
نه لبت سه عاده ت ستاره ش نييه^{۲۲۳}

(توه للود دووباره) له دايكبووني دووباره، ياخود دووباره له دايكبوون.
(له دايكبوون) نه گهر به واتاي هاتنه ژيان و جيهان بيت نه وا له گه ل
(دووباره) بووندا ناگونج و سروشتي ژيان و لوزيكي عه قل قبولي ناكات، به لام
نه گهر به مانا عرفانيه كه ي و هريگرين (كه به واتاي خوردينه وه و په يردن به
حه قيقه تي ژيان و بوون، كه نه مه لاي عارفه كان به له دايكبووني پاسني
ناوده بريټ) نه وا هيچ دريه كبوون و نه گونجانيكي تيدا ناميني.

^{۲۲۲} غزليات شمس تبريز، گزينش و تفسير محمد رضا شفيعي كدكني، ج ۲، ل ۸۸۵.

^{۲۲۳} ديواني مه وله وي، ل ۲۹۵.

که واته (تهوه للود) به واتای (له دایکبوون) به دوو واتا دیت، که نه گهر به
واتایه کیان وه ریگرین نهوا دوالیزمی دژیهک دروست ده کات له گهل (دوو پاره) دا،
چونکه پیکهاته یه کی لیکدراوه، که پیکه وه واتایان دژ دیتته وه.

بهشی سیّهم

دوالیزمی دژیه‌کی

شیعری مه‌ولانا و مه‌وله‌وی له‌پروانگهی ئیستاتیکییه‌وه

۲/ دوالیزمی دژیه‌کی شیعی می‌مولانا و مه‌وله‌وی له‌پوانگه‌ی

نیستاتیکییه‌وه

نه‌گه‌رچی له به‌شی یه‌که‌می نه‌م لیکۆلینه‌وه‌یه‌دا، ئاماژه‌مان دا به‌وه‌ی، که (دوالیزمی دژیه‌ک) هونه‌ریکی پازاندنه‌وه‌ی ده‌ربهرینه و ده‌ستپێکی بوونی له چوارچێوه‌ی هونه‌ری په‌وانبێژیدا بووه، که ده‌رئه‌نجام پازاندنه‌وه و جوانکاری له ده‌قدا دوا ویستگه‌ر ئامانجیه‌تی، به‌لام له‌م به‌شه‌ی لیکۆلینه‌وه‌که‌دا (نیستاتیکا) ده‌که‌ینه زه‌مینه و خولگه‌ی به‌دواداچوونی بابته‌ی دوالیزمی دژیه‌ک به‌هیوای نیشاندانی لایه‌نه نیستاتیکییه‌کانی نه‌م هونه‌ره.

سه‌ره‌تا پێویسته نه‌گه‌ر به‌کورتی و پاگۆزه‌رانه‌ش بێت ئاماژه‌یه‌کی کورت بده‌ین به‌ پێناسه و بابته و به‌گشتی سروشتی بابته‌ی نیستاتیکا، پاشان په‌یوه‌ست به‌ هونه‌ری ده‌ربهرین و بابته‌ی عێفرانیانه‌ی مه‌ولانای پۆمی و مه‌وله‌وی ئاوه‌گۆزییه‌وه له دیدی نیستاتیکاوه بدوین.

۳-۱/ نیستاتیکا، پێناسه و بابته و سروشتی:

هه‌گل ده‌رباره‌ی یه‌کێک له بابته‌کانی فه‌لسه‌فه به‌هه‌ق جوانی نووسیوه: "نا‌توانین پێشه‌کی ده‌رباره‌ی لۆجیک بدوین، که ئاوايه، ته‌نیا له‌ دا‌رشتن و پانا‌نیدا زانیاری ده‌رباره‌ی په‌یدا ده‌بێ" له نیستاتیکاشدا هه‌روه‌هايه، هه‌لکاری

تەواوی سنووری ئەم زانستە تەنیا بە داپشتنی بەرفراوانی زانستەکە دەگرێ^{٢٢٥}.

لەم پوانگە یەوه، پێناسەکردن و چوارچۆنە بۆ کێشانی وەك بابەتێك کارێکی ئاسان نییه و سەختە، چونکە: "مێژووی ئیستانیکا بۆ چەندەها سەدە لەمەوبەر دەگەرێتەوه. لە پەوتی گەشەسەندنی ئەم زانستەدا ئەک هەر پوانگەکانی ئیستانیکا، بەلکو کێشە و پرسیارەکانیش، هەروەها بابەت و ئەرکەکانیشی گۆڕانیان بەسەردا هاتووه...^{٢٢٦}

لەپهوی باس و بابەتەکانیشییەوه: "بابەتی ئیستانیکا هەموو جیهان دەگرێتەوه، ئەگەر لە گوشەنیگای بابەخ، نرخێ دیار دەکەوه بۆ مرقفایەتی سەیری بکەین^{٢٢٧}.

ئیستانیکا- زانستیکە دەریارە ی جەوهەری مەرجداری مێژوویی، بەها گشتییە مرقفایەتییهکان، هێنانەکایەیان، پەسندکردنیان، نرخاندن و پۆشنکردنەویان. ئەمە زانستیکێ فەلسەفییە دەریارە ی پرینسیپە هەرە گشتییەکانی پوونکردنەوی جیهان بە یاسا و پێساکانی جوانی لە پڕۆسەی کار و چالاکیی مرقفدا. لەپیش هەموو شتێکیشەوه لە هونەردا، کە شیواز دەگرێ و

^{٢٢٥} کەرەسە ی کۆرسی نووه می دکتۆرا بۆ خوێندکارانی ئەدەب (٢٠١١ - ٢٠١٢) بەشی کوردی، کۆلیژی زمان، زانکۆی سلێمانی، کە بەشیکە لە کتێبی (ئیستانیکا) ی (پوری بۆریف)، کە بەزمانی پووسی نووسراوه و لە مۆسکو سالی ١٩٨١ چاپی سینەمی بۆکراوه و لەلایەن (ئەنوەر قادر محەمەد) هوه وەرگیرێدراوه و ئامادەکراوه وەك کەرەسە و بابەتی کۆرس. ل.ه.

^{٢٢٦} سەرچاوه ی پێشوو.

^{٢٢٧} سەرچاوه ی پێشوو.

دەخەملی و بەھیزدەبێ و دەگاتە لووتکە ی کامڵبوونی ئەنجامەکانی ئەو جۆرە
پۆشنکردنەوێە ی جیھان.

سرووشتی ئیستاتیکی و شێوازی جیای لە واقع و لە ھونەردا،
پرفینسیپەکانی پەییوەندیی ئیستاتیکیی مۆڈ لەگەڵ جیھان، جەوھەر و یاسا و
پێساکانی ھونەر مەسەلە بنەپەتیبەکانی ئەم زانستە ئەمانەن. ئەم زانستە
سیستەمی پوانگە ی ئیستاتیکیی کۆمەڵ دەردەبێ، ئەوانە ی، کە جێ پەنجە ی
خۆیان بە پووخساری مادی و گیانی چالاکی خەلکەو دەخەشتێن.

ئیستاتیکا بۆ ھونەرمەند پێویستە. پاستیبەکەشی پەنگ ھونەرمەند
بەشیوە یەکی چالاک یاساکانی بەکاربھێنێ ئەگەر چی بەشیوە ی تیۆری
نە یزانی...

ئیستاتیکا تەنیا بۆ ئەو ھونەرمەندە پێویست نییە، کە تابلۆیەکی کێشاو،
تەنانت بۆ بەرگدروویەک، کە جل و بەرگ دەدووری، بۆ دارتاشیک، کە دۆلاییک
دروستدەکات، ھەرھەا بۆ ئەو ئەندازارە ی ئۆتۆمبیلێک دروستدەکات. بۆ
ئەمانیش جیھان ھەر بە یاسا و پێساکانی جوانی دابین و مسۆگەر دەکری.
ئیستاتیکا تیکەلی کار و بوون، ھۆشیاریی مۆفی ئەم سەردەمە دەبی، ئەو
(گیانی) داھێنانە ی تیدا دەخەملێنی، کە سەرەتاکانی (مۆفایەتی) دامەزراندووە.

ئیستاتیکا بۆ ئەو خەلکەش پێویستە، کە (چێژ) لە ھونەر وەردەگرن-
جەماوهری خۆیتەر، بێنەر و گوێگر...

بێگومان وەک ئاماژەمان پێداو (ئیستاتیکا) ھێندە ی بەرفراوانی مێژوو و بە
پانتایی شوناسە جیاوازەکانی مەعریفە، یاخود بەکورتی لەپوانگە ی ھەر
ترادسیۆنیکەو، شوناسی خۆی ھە یە. ئێمە لەم لیکۆلینەوێەدا پێویستە
ئەو ھەمان لەیاد نەچێت، کە باس لە ھونەریکی دەربڕینی شیعری عێراقی

دهکهین، بۆیه پتویسته دوریکه وینه وه له شووناسه مۆدیرنه که ی ئیستاتیکا و دید و پوانگه کلاسیکی و عیرفانییه کان بخهینه پوو، که نه نهر قادر له بابه ته کهیدا ناوی (پارادیگمی پهنگدانه وهی په زدان، یان بیرى په هاى، لیتاوه له شت و دیارده کۆنکریتییه کاند، وه که یه کهمین جۆرى پارادیگمی تیۆریی به دهسته پینانی جوانی^{۲۲۸}.

۳-۱- / پارادیگمی پهنگدانه وهی په زدانى و (مکاشفه)، یاخود عیرفانى بۆ

ئىستاتیکا (ئەفلوتین وه که سهره تا و نمونه په که):

بابه تى (ئىستاتیکا چیه؟)، یه کۆک بووه له و پرسیاره بنه په تیپانه ی، که بهرده وام ئەفلاتون عه و دالى بووه. بۆیه بهرده وام به دواى جوانى سهره کی، یاخود بنه په تیدا گه پاره. واته ئەو شته ی، که له خۆیدا جوانه و سهرچاوه ی جوانییه کانه، بۆیه جارێک په یوه سستی دهکاته وه به (چاکه) وه و جارێکیش به (عیشق) وه. دواچار پای وایه، ناکریت جوانی جارێک، یاخود له گۆشه نیگایه که وه جوان بیته و جارێکیتر، یاخود له گۆشه نیگایه کی دیکه وه جوان نه بیته، واته نیسبى نییه، به لکو په هایه. "شتیکه له خۆی دا و بۆ خۆی، که بهرده وام به و جۆره ده مینیتته وه و گۆرپانکاری وه رناگریت و مه موو شته جوانه کانی دیکه ته نها له بهرته وه جوانن، که به هره یه کیان له جوانی ئەو وه رگرتوه....^{۲۲۹}، ئەمهش بێگومان دیدیکی ئاییدیالیستیه بۆ جوانی.

^{۲۲۸} برهوان: بۆرى بۆریف، ئىستاتیکا، سهرچاوه ی پێشوو، ل ۳۵.

^{۲۲۹} بابک احمدی، حقیقت و زیبایی، (مدارس های فلسفه هنر)، نشر مرکز - تهران، چاپ بیستم، ۱۳۹۰ ه.ش. برهوانه لاپه په کانی ۵۰ - ۵۷.

ئەگەرچى دواتر ئەرەستۇش لە زۆر پوانگەو ھاپاپە لەگەل ئەفلاتۇندا، لە تېرپوانىيان بۆ ئىستاتىكا، بەلام لە ھەمانكاتدا تايبەتمەندى و جىياوازىش ھەيە. ئەرەستۇ بېرى لە كارىگەرىيەكانى تاكەكەسى و دەروونى ھونەر دەكردەو و ەك ھاوواتاى (كاتارسىس) واتە پاكردەو و دەروون پاكر كىردەو مامەلەى لەگەل دەكرد. كاتارسىس لای ئەرەستۇ بەو واتايە بوو، كە ھونەر گيان و پۇخى مۆؤ پاكر دەكاتەو و خراپەى لى دوردەخاتەو. بە زمانى عارفەكان، ھونەر دەبېتە ھۆكارى (تزكبة النفس) پاكردەو ەى دەروون. ئەم تېرپوانىنە پىر لە ستايشە دەبېتە ھۆى ئەو ەى، كە ئەرەستۇ، نەك تەنھا لە ھونەرى (فاسد) و كارىگەرى و پىرانكارى ئەو بدوئەت، بەلكو باسى ھونەر بكات وەك ھۆكارىكى پېشكەوتن و سازگارى پۇخ^{٢٢٠}.

ئەم دىد و تېرپوانىنە بۆ ئىستاتىكا، لای ئەفلوتىن زياتر دىدىكى عارفانە و (مكاشفە) بى وەرگرت و لە كىتەبەكەيدا بەناوى (انئادھا)، كە چەندىن بابەتى جۆراوجۆرى لە بارەى مۆزۆوى فەلسەفە و پوزاند و ھەندىك لەو بابەتانە كارىگەرى قوولئ ھەبوو بۆ سەر عىرفانى ئىسلامى، لە پەيامى شەشەمى (انئاد) ى يەكەمدا باس لە جوانى دەكات. ھەر ەھا لە پەيامى ھەشتەمى (انئاد) ى پېنجەمدا لە بارەى جوانى مەعقول، ياخود ھەست پى كراو دەدوئەت^{٢٢١}.

ئەفلوتىن پاش ئەو ەى پىرسىار لەو دەدەكات، كە ھۆكارى جوانى چىيە؟ وەلام دەدانەو، كە پۇخ، ياخود گيانى ئىمە "بەپىتى سىروشتى خۆى پەيوەستە بە

^{٢٢٠} سەرچاوەى پېشوو، ل ٦٤.

^{٢٢١} سەرچاوەى پېشوو، ل ٦٩.

جیهانی معقول و بوونی حقیقی^{۳۲۲}، که واته هرکانتک له گه‌ل شتیکدا پوویه پوویبیتوه، که ناشنای نه و بیت نه و پیتی شادومان ده بیت "ده که ویتنه بزوان و به ناگا دیتوه له په یوه ندی نه و شته له گه‌ل خودی خویدا، پاشان ده که پیتنه بۆ خوی و خودی خوی و نه و شته ش، که به شیکه له خوی ده هینیتنه و یاد.^{۳۲۳} که واته بابه ته که لیږده نه مویه، له نیتوان شته جوانه هستیکراو و جوانه معقوله کاندای لیکچوونیک هه یه؟ (نه فلوتین) وه لام ده داته وه: جوانی شته هستیکراوه کان سه رچاوه ی له و به هره وه یه، که نه و شتانه له نایدیای جوانیه وه وهریانگرتوه، "جه سته ی جوان له پښکی به هره وهرگرتنه وه یه له هیزیکي ویتنه به خش، که له ویتنه ی خوا بیه وه دیت و بوون په یدا ده کات^{۳۲۴}، نه م سه باره ت به جوانی هستیکراو، به لام جوړیکتر له جوانی هه یه، که هسته کانی تیمه په ی پښ نابات، واته به چاوی بینراو و گوپی بیستن، ناکریت په ی پښ به رین. نه م جوانی حقیقی و واتایی (معنوی) پڅحانیه. لیږه وه یه، که نه فلوتین ده گاته نه و خال و دهر نه نجامه ی، که جوانی به ند و په یوه سته به پڅحی مروتفه وه، نه وه (ناشیرینی) یه، که زیاد ده کریت بۆ (پڅح) نالوده ی ده کات. جوانی هه مان ژیا نی پاستی پڅحه و گیانی مروت نه گه ر به ته نها بیت نه و له ناشیرینیبه کان قوتار ده بیت. هر بویه هه موو فزیه تیک هوکمی پاک کردنه وه ی هه یه.

^{۳۲۲} فلوطین، دوره آثار، برگردان م.ح. لطفی، انتشارات مرکز - تهران، ۱۳۶۶ ه.ش. ل ۱۱۲.

^{۳۲۳} سه رچاوه ی پېشور، ل ۱۱۳.

^{۳۲۴} فلوطین، دوره آثار، ل ۱۱۴.

له به شى شه شەمى هەمان پەيامدا، چەمكى (چاكە) وەك هاوواتای (جوانی) دیتە پېشەو: "جوانی و چاكە وەك یەكن"^{۲۳۵}، لێره وە ئەرکی ئەخلاقی و لەپاستیدا دەتوانین بڵێین ئەرکیكى (عیرفانی)مان لە ئەستو و لەبەردەمدایە. بۆ گەشتن بە چاكە و جوانی پێویستە پوو لە (جوانی پەها) بگەین و ببینە (سالک) دەرۆش و پێبوارى پێگەى بېین و پەى پى بردنى ناخ و دەرۆنى خۆمان و بەچاوى (باطن) سەیری جیهان و (بوون) بگەین. پۆج ئەرگەر خۆی جوان نەكات ناتوانێت جوانی ببینێت^{۲۳۶}. ئەم پلە عیرفانیە دوانگەى ئێمەیه بۆ بابەتى جوانی و ئێمە لەم جیهاندا دیدگای جوانیمان دەخەینەپوو.

۳-۱-ب/ بنەمای ئەزموونی ئیستاتیکی لای مەولانای پۆمى و مەولەوى

تاوەگۆزى:

لە سەرەتای ئەم بەشەدا پاش ئەرەى باسى سروشتى ئیستاتیكامان کرد، دواتر ئامارەماندا بە جۆرێك لە پارادیگماکان، کە پارادیگمای پەنگدانەوێ یەزدانی و (مکاشفە)یە.

لێرهدا بە پێویستی دەزانم باس لەو بنەما سەرەکیانە بکەم، کە بوو تە بناغەى ئەزموونی ئیستاتیکی لای مەولانای پۆمى و مەولەوى تاوەگۆزى. ئەم پێشەکییانەش وەك دەروازەیهك بۆ خستنه پووی (دوالیزمی دژیهك) وەك هونەرێكى دەرپێنى جوان بۆ شیعرى عیرفانى، کە پێچکەى لێکۆلینه وەكەى ئێمەیه.

^{۲۳۵} سەرچاوهى پېشوو، ل ۱۱۷.

^{۲۳۶} بابك احمدی، حقیقت و زیبایی، برهان لاپەرەکانى ۷۰ - ۷۵.

له هه مانکاتدا پېویسته شو پاستیهش بخینه پوو، که هه ریه که له مه ولانای پښی و مه ولوی تاوه گوزی خاوهی نه زموونی نیستاتیکی خویانن و هه ریه که یان تاییه تمه ندی خوی هیه، چ وه که هه ندیک جیهان بینی و لایه نی بیرکړنه وه و تاییه تمه ندیه تی عیرفانی چ وه که هونه ری دهر پړینی شیعی، به لام له هه مانکاتدا جگه له وهی به گشتی لیکچوونی زور له نیوانیاندا هیه، له نه زموونی نیستاتیکیا بشدا بنه ما و زه مینه ی هاویه ش و به رفراوان هیه، که هاو شتویه یی ده داته نه زموونه که یان.

تویژه ریکی نه م بواره ده لی: "جوانناسی، یاخود جوانبینی و جوانی له پاستیدا جوړه دید و تیپوانینی که، که له ناخی تایینه پړوهی و نه زموونی عیرفانییه وه سهره لده دات"^{۲۲۷}. تیپوانینی مه ولانا و مه ولوی له م باره وه، دهر پړینی نه زموونیکي کاره کی و پرفتاری و دهر وونی نه وانه. له م جوړه نه زموونه ی جوانناسی مه ولانا و مه ولوی دا (خوا) ته نها له سهره وهی (جوانی په ها)، یاخود (حسن مطلق) دا نییه، به لکو (جوانی) هه نگای به که می (عیشق) ه. (عیشق) یش گرنه ترین په یامی عیرفانییه و که سی عارفیش (جوان) بینینی (خوا) له ناو دلی نه زموونی عاشقانه ی خویدا به دی و به رجه سته ده کات. ته نها په پیردن به (جلوه) خق نمایان کردنی خورشه ویستی خوایی، که له پاستیدا دهر نه نجامی نه زموونیکي عیشقی گوره یه، پینمایي (عاشق) ده کات بۆ په پیردن به پله کانی جوانی یه زدانی. نه گه ر دیار کردنی جوانناسی و جوانی له دیدی دور عارف و عاشقی وه که مه ولانا و مه ولویه وه که بابه تیکی دهر وونی

^{۲۲۷} عبدالحسین زین کوپ، پله پله تا ملاقات خدا، انتشارات علمی - تهران، چاپ ششم،

گرنگی و بایه‌خی هه‌بیت، به‌هوی شه‌ویه، که (عشق) شه‌زموونیک‌کی که‌سی و کاردانه‌ویه‌کی ده‌روونیه.

له‌م پوانگه‌وه له شه‌زموونی مه‌ولانا و مه‌وله‌ویدا، جوانی به‌ر له لینگدانه‌وه‌ی وه‌ک ده‌رکه‌وته‌یه‌کی ده‌ره‌کی، له دیدی چۆنیه‌تی به‌ی پی بردنی خودی مرۆفه‌کانه‌وه‌ی مایه‌ی هه‌لویتسه له‌سهرکردن و چۆنیه‌تی په‌نگدانه‌وه‌یه. شه‌مه‌ش هه‌مان چه‌مکی پێژه‌یی بوونه له په‌یبردندا بۆ ناشیرینی و جوانی. لێره‌دا گریمانه و پاستی شه‌وه به‌رچاو ده‌که‌وێت، که ناشیرینترین و دزیوترین دیارده‌ش ڕا‌ه‌ی جوانی بۆ بکری‌ت، شه‌مه‌ دیدی ده‌روونی عارفیکه، که ناخی پره له جوانی و وینای جوان بینانه بۆ ده‌ره‌وه‌ی خۆی و هه‌ر شه‌مه‌ش به‌نه‌په‌تی دید و هه‌لویتسه‌ی عیرفانی و عارفانه‌یه، که ده‌ر شه‌نجام شه‌فراندنی جۆره‌ دوالیزمی‌کی دزیه‌کی لیوانلپوه له جوانی.

به‌شێوه‌یه‌کی گشتی، جیهانی شه‌زموونه مه‌عه‌وه‌یه‌یه‌کان، مرۆف که‌مه‌ندکیش ده‌کات بۆ یه‌ک‌بوون و یه‌ک‌گرتن له‌گه‌ڵ بابته شه‌زموون کراوه‌که‌دا. له‌ بالاترین نموونه‌ی شه‌م شه‌زموونانه‌ش شه‌زموونی (عیشقه)، قسه‌کردن له‌ بابته‌ی یه‌ک‌بوونی عیشق و عاشق، بابته‌تیک‌کی نوێ نییه، عارفه‌کان هه‌ر له‌ کۆنه‌وه‌ لێی دواوین^{۲۲۸}.

شه‌وه‌ی لێره‌دا مه‌به‌ست و بابته‌ی نێمه‌یه، شه‌زموونی عیشقی و یه‌ک‌بوونی عیرفانی لای مه‌ولانا و مه‌وله‌وی، که ده‌ر شه‌نجام سه‌ری له شه‌زموونیک‌کی

^{۲۲۸} مژده احمد زاده. تحلیل تجربهٔ زیبایی‌گری در مولوی، فصلنامه پژوهشهای ادبی، شماره ۴، تابستان ۱۳۸۲ ه.ش.

نیستاتیکیه ده درگردوه و دواتریش نه ده بیاتیکه پر له ده ربپین و واتای جوانی لی که وتوه ته وه.

له مباره وه سه باره ت به مه ولانا، ده وتریت: "نه زمونی عیشقی لای مه ولانا هینده بلند و قووله، که نه و یه کبون له گه ل معشوقه که پدا (شه مسی تهریزی) به واقع نه زمون ده کات، لای مه ولانا که یشتن به هه ستردن به (وحدت) نیت چ (وحدت شهودی)، که به مانای دیدار و بینن دیت، یا خود (وحدت وجودی)، که هه ستردن به و بوشاییه، که زاله به سر چونه تی بیرکردنه وهی مه ولانا دا، به گشتی که یشتن به پله ی یه کیه تی و یه کبون...^{۲۳۹}."

سه باره ت به مه وله ویش نه نوه قادر ده لیت: "مه وله وی جاروبار ماریفه ت و داب و په وشتی ته ریفه تی نه قشبه ندی و چه مکی خوشه ویستی سؤفیانه ی وه کو یه کگرتن و توانه وه له جوانی نه مردا، به شتوه یه کی تر په ره پیده دا و لایه ن و بیر سؤفییه ته که ی ده خاته چوارچتوه یه کی تره وه و ناوه بۆکیکه دیاریکراوی زیانمان بق به بردا ده کات^{۲۴۰}."

له راستیدا: "هیچ وه سفیکه تر به هینده ی (وحدت)، جوانبینی ناکپشیته ناو نه زمونه قووله کانی ده روونه وه^{۲۴۱}."

"له عیرفانی تیوریدا، (خوا)، جوانی (حسن) ی په هایه و هه رچی جوانی دیکه هیه وه ک جوانیک، په یوه ستن به و جوانه په هایه وه و له وه وه سه رچاوه

^{۲۳۹} کریم زمانی، میانگر عیشق، (شرح موضوعی مثنوی معنوی مولانا جلال الدین محمد بلخی) نشرنی - تهران، ۱۳۸۲ ه.ش. ل ۴۹.

^{۲۴۰} نه نوه قادر محمده، لیریکای شاعری گه وهی کورد مه وله وی، ل ۱۱۶.

^{۲۴۱} مؤده احمد زاده، تحلیل و تجربه زیبانگری در مولوی، ل ۲۹.

ده گرن^{۳۱۲}. يان په كيك له پابه ره دامه زدينه ره كاني سرفيزم دهلي: "نه گره باش، يا خود چاك بريكه يته وه، ده بيني، كه هه مووان خوازياري (حسن) جوانين و هه ول ده دهن خزيان به جواني بگه يه نن. جوانييه كه، كه خواستي هه مووانه، ناسان نيبه پتي بگه يت، چونكه گه يشتن به جواني ته نها له پيگه ي عيشقه وه يه و عيشقيش پيگه ي بؤ هه مووكه س كراوه نيبه و له هه موو جيگه يه ك نيشته جي ناييت...^{۳۱۳}. هه روه ها زانايه كي گوره يتر دهلي: "جواني (لطيفه) يه كه، كه له زاتي مه عشوقدا بووني هه يه و ليي جودا ناييت وه...^{۳۱۴}.

به مجوره ده گه ينه نه و دهرته نجامه ي، كه (حسن) جواني، ته نها (حسن الهي) جواني خواييه، (لطيفه) يه كه وهك نه وه ي له (قولله ي قاف) بيت، زور دورره و گه يشتن پتي نه ستمه، به لام راستييه و چه ندين پله و ويستگه (مه نلگه) ي هه يه، كه په ي پي بردني بؤ هه مووان ناسان نيبه: "په ي پي بردن به هر پله يه كي نه م جوانيه په يوده سته به په ي پي بردني به (تجلي) مه عشوقي خواوه نده وه^{۳۱۵}.

هه مان شاره زا به رده وام ده ي و دهلي: "له م پوانگه يه وه جواني خوايي و پووخساري دلرفيني خواوه ند، ته نها ده توانريت له ناوينه ي عيشقي عرفانيدا، بدوزينه وه. له بنه پرتدا گوره ترين (كشف) دوزينه وه ي عارفه كان، هر

^{۳۱۲} سه رچاوه ي پيشور.

^{۳۱۳} سوه روه ردي، مجموعه مصنفات شيخ الاشراق، تصحيح سيد حسين نصر انجمن، فلسفه ايران و انستيتوي ايران و فرانسه، چاپ دوم، ۱۳۵۵، ه.ش. ۸۵.

^{۳۱۴} احمد غزال، سوانح، تصحيح: نصرالله پورجوادي، بنياد فرهنگ ايران - تهران، ۱۳۵۹، ه.ش. ل ۸۳.

^{۳۱۵} مژده احمد زاده، تحليل و تجزيه زيبانگري در مولوي، ل ۴۰.

نښه په ګډه توانیو یانې په یو جوانی (خوا) بهرن و له مباره وه بدوین. پېشکه شکر دنی وینه یې پر له جوانی له باره یی (خوا) وه ګرنگترین بهرهم و بهرکه تی عیرفانی عاشقانه. خواوند له شیوه یی مه عشوقیکي جوان و خوشه ویستدا (جلوه) یی کردوه له دل و خه یال دانی عارف دا...^{۲۴۶}

نښه رچې له وانه په لم بابته یی نه زموونی نیستانیکیه یی لای مه ولانا و مه ولوی، وا جوانتر بیت، که بز هر پهره ګرافیک به لګه یی شیعی لای هردو شاعره که بهینه وه، به لام له پېناو دریز نه بوونه وه یی بابته که، بهم دوو نمونه شیعی یی هردو شاعر خومان ده بویرین له زږد نویسینه وه یی نمونه یی شیعی. نه مه جګه له وه یی ژبانی عیرفانی هردو شاعر و کوی هژواوه کانیان به لګه په له سر نه مه نه زموونه نیستانیکیه یی عیشقی عیرفانی.

مه ولانای پښی له نمونه یی هژواوه یه کیدا ده لیت:

سایه نوری تو و ما جمله جهان سایه تو

نور، که دیده ست، که او باشد از سایه جدا^{۲۴۷}

واته: هه موومان له سه رچاوه یی جوانی و (نوری) تقوه بوونمان هه په

به جوریک وهك سیپه ری جوانی تقو واین.

مه ولوی تاوه ګوزی زږد پوونتر ده لیت:

نهی گرد موجودی، چه تو گرت مایه

موجود هر تونی، ما سیوا سایه

پنهان بی تنها، وه حده تت مروج وهر

^{۲۴۶} مژده احمد زاده، تحلیل و تجربه زیباییگری در مولوی، ل ۴۲.

^{۲۴۷} مولانا جلال الدین رومی، کلیات شمس تبریزی، ل ۱۸۰.

پەي شناسايى زهۆرئۆهت كەرد
بهۆيت، جەعالم بى بهقاي ناسوت
نەر وهى گرد جيلوهى وهرين نهشناسوت
بهسەد جيلوهى تر بى چوون و چەنى
شناسايى تۆم نە بۆ، ھەنى^{۲۴۸}

پاستيهكى دېكەى ئۆدگىنگ ھەيە، كە پتويستە ئاماژەى پى بدەين، ئەويش
ئەوھە، كە ئەزموونى جوانناسيانەى مەولانا و مەولەوى تەنھا لە شىۋانى
دەروونيدا (كە ئەزموونى دۆزىنەوھى خواوھەندە) ناوھستت، بەلكو ئەم
ئەزموونە بوونىكى دەرەكيشى ھەيە، كە ھەموو دياردەكانى ھەبوون
دەگرێتەوھ، بەواتايەكى تر تىپوانىنى جوانى ئەم دوو شاعىرە ھەموو
دياردەكانى (أفاق) و (انفس)ى گرتووتەوھ، كە لە خودى خۆيدا ئەوھ
خواسىتىكى قورئانى و عىرفانىيە.

ئەنۆەر قادر مەمەد لەمبارەوھ ئاماژە بە گوتەى پۆژھەلاتناسىكى پروسى
دەكات و دەلېت: "ھەر دەريارەى سۆفیزم و جىاوازی پېيازەكانى،
پۆژھەلاتناسى سۆفییەتى بى. س. براگىنسكى دەلى: "... لەم باس و
دەمەتەقیيەدا دەتوانىن سى پېيازى بنەپەتى چەمكى سۆفى (يەزدانى
گەردوونى) ديارى بكەين: مۆنىستى (تاكىيەتى گەردوون)، كە سۆفى بە پاستى
گەبشتوو، دەبێتە دوومانى يەزدان، ئونىقىرسالى (سەرچەمىيەتى، ھەمەكى)، كە
سۆفى لەگەل زاتى خوادا، كە لە گەردووندا بڵاوبووتەوھ، دەتوێتەوھ..."^{۲۴۹}

^{۲۴۸} دىوانى مەولەوى، ل ۳۱.

^{۲۴۹} ئەنۆەر قادر مەمەد، لىرىكاي شاعىرى گۆرەى كورد مەولەوى، ل ۲۴۴.

له کۆتایی ئەم بەشەدا، که ئامانجمان پانانئیکی خێرای دیدی عێرفانیانە بوو بۆ ئیستانیکا و زۆر بەکورتیش ئاماژەمان دا بە ئەزموونی ئیستانیکی مەولانا و مەولەوی، که لەسەر زەمینە و بنەمایەکی مەعریفەیی عێرفانیە، دەلێین، جوانناسی جوړه تیروانینیکی بلند و بالا، که لەو پێگەی خۆیەوە چاودێری دەکات و لەو بلندییەوە دەپوانتتە جیهان و دیاردەکانی و لەم پوانگەوێ سەروشتی ژیان و مەژۆ و مەرفایەتی شیکاری بۆ دەکرێت. ئەوەش بە پای من هەمان بابەتی (شکۆمەندی - بەرزی)یە، که وەک کاتیگوریایەکی ئیستانیکی باسی کردووە: "لەگەڵ ئەمەشدا لە بیر و بۆچوونەکانی پسیفدۆ - لۆنگیندا مۆرکی نایینی بە ماریفەتی شکۆمەندی ئەوەوە دیارە. لە شکۆمەندیدا ئەو هێز و توانا و مەزنییە زەندان لە هێزەکانی سەروشتدا دەبینی...^{۲۰۱}".

"شکۆمەندی بەگوێرەی پسیفدۆ - لۆنگین، مەژۆ تا ئاستیکی بەزەندی بەرز دەکاتەو، نەمری دەکا...^{۲۰۱}".

"جوانناسی، یاخود جوانبینی، بەلگەی ئاشکرای هەنگاو هەلگرینی کەسایەتی مەژۆ لە پلەیەکی نوقصانەو بۆ پلەی کامڵبوون"^{۲۰۲}.

لە بەشی دواتردا بەشیوەیەکی کۆنکریتی پەیوەست بە هونەری (دوالیزمی نژیەک) یاس لە جوانی شیعر دەکەین.

^{۲۰۰} ئەنەر قادر محەمەد، ئیستانیکا، کەرەسەیی کۆرسی دووەمی دکتۆرا بۆ خوێندکارانی ئەدەب، ۲۰۱۱ - ۲۰۱۲، ل ۴۲.

^{۲۰۱} سەرچاوەی پێشوو.

^{۲۰۲} عبدالکریم سروش، بسط تجرید نبوی، مؤسسه فرهنگی صراط، تهرآن، ۱۳۷۸هـ.ش.

۲-۳/ ھۆكۈنى جوانى شيعر (پەيوەست بە دوالىزىمى دژىيەك) ھوۋە:

جوانى لە دەرىپىندا تايىبەت نىيە بە سەردەمىك، ھەروەك چۆن (خوئ) لە ھەموو كات و شوئىنىكدا بۆ تام و چىژ بەخشىن بە خواردن پىئويستە، بە ھەمانشيوە جوانى پۆلى ھەيە لە چىژ بەخشىن بە چۆنىيەتى دەرىپىن. شيعر وەك بالەخانە و كۆشكىك وايە، كە جوانكارى جۆراوجۆر دەپرازىنىتەوۋە و جوانترى دەكات لەوھى، كە ھەيە.

پرسىياري بىنەپەتى لىژەدا ئەمەيە، ئەو ھۆيانە چىن، كە دەبنە مايەي جوانى بەخشىن بە شيعر؟ لە وەلامدا دەلەئىن، ھۆكۈنى جوانكردنى شيعر زۆرەن. "لەپاستىدا ئەوھى، كە گوئە و دەرىپىن لە سنوورى زمانى ئاسايىيەوۋە دوور دەخاتەوۋە و لە چوارچىوھى شيعرى نەزىك دەكاتەوۋە، ھەر ئەوھى، كە پىششىن ئاويان ئاۋە پاراۋى و پەوانى. پاراۋى لەپوانگەي (لفظى) وشە و چۆنىيەتى دەرىپىنەوۋە، ياخود كەرسەكانى دەرىپىنەوۋە، پەوانىش لەپوانگەي واتاي (معنوي) ھوۋە. پاراۋى لەپىشترە لە پەوانى، چونكە ھەر دەرىپىنەك نەگاتە پەلكانى پاراۋى، مۆلەتى چوونە ئورەوھى بۆ سنوورى پەوانىيى نىيە^{۲۰۲۱}. ھەر ھەمان زانا لەسەر بۆچوونەكانى بەردەوام دەبى و دەلى: "لەبارەي پاراۋىيەوۋە گوتوويانە، گوتەي پاراۋ ئەوھى، كە ھىچ عەيىكى نەبىت. ئەزىيەتى گوتى بىسەر نەدات، بەكارنەھاتبىت بەجۆرەك، كە نۆر باۋ بىت، بىزارىيەك لە پىزەندى پىت و وشەكاندا بەدبەنەكرىت، دەرئەنجام پىئويستە گوتەيەك بىت دلگىر و خوش ئاۋاز و مايەي

^{۲۰۲} محمد فشاركى، نقد بدیع، سازمان مطالعه و تدوین کتب علوم انسانی دانشگاهها، مرکز تحقیق و توسعه انسانی، چاپ چهارم، ۱۳۷۹، ه.ش. ل. ۱۵۸.

تېگه‌یشتن و سازگار و ساکار و پاراو بیت. پاش ئوه بابته‌کانی (په‌وان)بوون
 بېته پېشه‌وه. دهرېړین و گوتن به‌جۆړیک، که له‌و حالته‌دا پټویست بکات و
 وه‌لامدانه‌وی خواستی چۆنیه‌تی دهرېړینی حالته‌تیکي دیاریکولو، ئوه بابته‌تی
 بنه‌په‌تی په‌وانی بوونه و ه‌روه‌ها دهرېړینی واتایه‌ک به‌چندین شتوای جیاواز،
 په‌ویه‌کی دیکه‌ی په‌وانبېژی بوونمان بۆ دیاری ده‌کات^{۲۰۴}. ه‌ردوو بابته‌تی پاراوی
 و په‌وانی، ه‌ریه‌که‌یان به‌چندین جۆر و شتوای پۆلیان ه‌یه له‌گواستنه‌وه‌ی
 گوته‌ی ئاسایی بۆ شیعر و کاریگریان ه‌یه له‌جوانکردنی هۆنراوه‌دا، به‌لام ئوه‌ی
 لیږده‌دا په‌یوه‌سته به‌بابته‌که‌ی ئیمه‌وه دوالیزمی دژیه‌ک وه‌ک هونه‌ریکی جوانکاری
 دهرېړین له‌ه‌ردوو بابته‌تی پاراوی و په‌وانیدا.

له‌م چوارچېوه‌یه‌دا بابته‌تی دوالیزمی دژیه‌ک، وه‌ک هونه‌ریکی جوانکاری شیعر
 و جۆړیک له‌دهرېړینی ئیستاتیکایانه‌ی شیعرې عېرقانی، چه‌ندین پۆلی بنه‌په‌تی
 له‌ئسته‌ویه، که له‌م لیکۆلینه‌وه‌یه‌دا به‌شینوه‌یه‌کی کۆنکړتی، که په‌یوه‌ندی به
 بابته‌که‌مانه‌ویه په‌ه‌ندی ئیستاتیکیی (دوالیزمی دژیه‌ک) باس ده‌که‌ین و
 دواتریش هر په‌یوه‌ست به‌دوالیزمی دژیه‌که‌وه له‌باره‌ی په‌ه‌نده
 جوانکاریه‌کانی میوزیکي شیعرې و (خه‌یال) ده‌دوین.

۳-۲-۱/ دوالیزمی دژیه‌ک و سه‌رنجیکي ئیستاتیکيانه:

گونجاندنی ئوه‌ی، که ه‌یه، جۆړیکه له‌ړنځخستن و پښکېنن و
 هاوئاه‌نگی نیوان چه‌ند شتیک. مړؤ چپژ له‌هر جۆره ړنځخستن و
 گونجاندنیک وده‌دگریت و به‌پېچه‌وانه‌شوه خۆشی له‌پړئوبلوی و نارپکی

^{۲۰۴} سه‌رچاوه‌ی پېشور.

نايت، هر لهبرئوهيه، كه زهيني مرؤف بـردهوام بهـدواي دؤزينهـوي پهـيوهـندي و پهـيوهـست كـردنهـوه و هاوئاـهـنگي دايـه لهـنـيوان دياردهـكاندا^{۳۰۵}. وهـك (ئـريـك نيوتن) دهـلـيت: "گومان لهـوهـدا نـيـيه، كه شـگـر مـبـشـكي مرؤف تـيـنـويـهـتـيـهـكي هـهـيه ئـهـوا ئـهـو تـيـنـويـهـتـيـهـي بـل پهـيـردنه به هـهـقـيـقهـت و پـاسـتـيـبهـكان و دؤزينهـوي پهـيوهـندي لهـنـيوانـدا^{۳۰۶}."

زهيني مرؤف بـردهوام له هـهـولـي دؤزينهـوي پهـيوهـندي و گونـجـاندنـايـه لهـنـيوان دياردهـكاندا، لهـنـيوان هـمـوـر دياردهـكاندا، تهـنـانـهـت لهـنـيوان (فيل و مـيـرـوـله)، (پـووناكي و تاريكي)...هـت بهـكـورتي گونـجـاندن و پهـيوهـستـكـردنهـوه، يهـكـيـكه له هـوكـارهـكاني جواني...

ئـهـبو رـهـيـحـاني بـيـروني باوهـپـي وايـه: "دـهـروني مرؤف مـهـيلي هـهـيه بـق هـهـر شـتـيـك، كه گونـجـاندني تـيـدا بـيـت و بـيـزاره و پـوـو وـهـرـدهـگـيـرـيـت له هـهـر شـتـيـكـيـش، كه نهـگونـجـان و ناـپـيـكي تـيـدا بـيـت...^{۳۰۷}."

هـهـنديـك له زانايان بنـهـرـهـتي جواني دهـگـيـرـنـهـوه بـق هاوئاـهـنگي گونـجـان. گونـجـان واتـه پهـيـردن به پـيـكـسـتن و پهـيوهـندي نـيوان دياردهـكان. لهـو پوانگـهـوه مايـهـي شادي و چـيـژ بهـخـشـينه به مرؤف.

به گوتـهـي دكتـور (خاـنـلـري): "هـهـر جـۆـره گونـجـاندن و بهـراـمـبهـر يـهـك دانـاني دوانـهـيـهـك بـق بهـراـوردـكـردن، لهـنـيوان ديارده و پارچه جياوازهـكاندا، جـۆـريـك له

^{۳۰۵} تقى وحيديان كاميار، بديع از ديدگاه زيباشناسي، چاپ چهارم، ۱۳۸۸ هـ.ش. ل. ۵۴.

^{۳۰۶} اريك نيوتن، معنى زيبايي، ترجمه پرويز مرزيان، بنگاه ترجمه و نشر كتاب - تهران

۱۳۴۲ هـ.ش. ل. ۶۴.

^{۳۰۷} محمد رضا شفيعى كدكنى، موسيقى شيعى، ل. ۹۵.

یه کبورن و یه کییه تی دروست دهکات، که دهرته نجام په ییردن به هه موو به شه جیاوازه کان، خیراتر و ناسانتر دهکات و هه مان هۆکار ده بیته مایه ی هه سترکردن به نارامی و چیژ وهرگرتن^{۳۵۸}.

هونه رهکانی جوانکاری له جوړهکانی گونجاندن و پټکه وه پټکخستن و هاونا ههنگی نۆدن، به لام نه وه ی له م لیکولینه وه یه دا، نیمه وه ک نمونه یه کی بالای نیستاتیکیی باسی لئوه ده که یین دوالیزمی دژیهک و جوړهکانیه تی، که لیره دا به چهند ته وه ره یه ک ئاماژهی پی ده که یین:

پوښنگه ی:

دوالیزمی دژیهک له پوانگه ی ناسینه وه ی دیارده و بابه ته کاند، گه وره ترین پۆلی هه یه. له بڼه پرتدا یه کیک له هۆکارهکانی ناسینی دیاردهکانی جیهان، ناسینی دژه که یه تی. بۆ نمونه ئه گهر (تاریکی) نه بووایه (پووناکی) هه چ مانایه کی نه بوو، یاخود ئه گهر (مه رگ) نه بووایه (ژیان) هه چ به هایه کی نه بوو. مه ولانای پۆمی ده لیت:

هر نور را ناری بُود، با هر گُلی خاری بُود
بهرِ خَرس ماری بُود بر گنج هر ویرانه ای
ای گلشن را خار نی، با نورِ پاکت نار نی
بر گرد گنجهت مار نی، نی زخم و نی دندانهای^{۳۵۹}

^{۳۵۸} پرویز ناتل خانلری، وزن شعر فارسی، انتشارات سخن تهران، ۱۳۵۲ هـ. ش. ل. ۶.

^{۳۵۹} کلیات شمس تبریزی، ج ۲، ل. ۱۱۷۹.

مەولانا لەم ھۆنراوەیەدا حەقیقەتی ژيانی دەرەدەخات، کە پێکەووەبوونی
 دژەکانە: (ھەموو پووناکییەك ئاگرێکی ھەیە)، (ھەموو گوێك دڕکێکی ھەیە)،
 (لەسەر ھەموو کوپەلەییەکی ئالتونی ژێر زەوی وێرانەییەك، ماریکی
 لەسەرە).... ھت

مەولەوی تاوھەگزیش ھەمان ھاوکیشەیی بوون و ژيان دەخاتەپوو، کە
 پێکھاتەییەکە لە دژەکان و دەلێت:

حەیات جە زوڵمات جیا نە بۆ

کاوھ وەبێ بەرگ سیا نە بۆ^{۲۶۰}

واتە: ئاوی حەیات (وەك لە ئەفسانەی كۆنیشدا ھاتوو) لە زوڵماتدا، واتە
 لەناو چەندین پلە و قوناغی تاریکیدا، (میسك)یش، کە بۆنی خۆشە لە
 کیسەییەکی پەش دایە.

لەم پوانگەو، شاعیر بۆ پوونکردنەوێ بابەتەکان، سەرەتا خودی
 بابەتەکان دەخاتەپوو، پاشان ئاماژە بە دژەکەیی دەکات، چونکە گوێگر
 (یاخود خوێنەر) ھەموو بابەتێك بە تەنێشت دژەکەییەو دەبینێت و دوو وێنەی
 پوون، یەکیکیان ئەریستی و ئەوی دیکیان ئەریستی لە زەینیدا دەرەدەکەوێت،
 دەرئەنجام دەتوانێت بە ئاسودەیی بێر لەوانە بکاتەو و بپاریا بدات بەبێ
 ئەوێ پێویستی بەو بێت شاعیر، یاخود نووسەر لەبیری ئەو بپاریا بدات یان
 ئامۆزگاری بکات، یاخود فەرمانی بەسەردا بکات، لەبەرئەوێ ھونەری
 دواییزمی دژەك دەبێتە مایەیی ئەوێ، کە مرقۆ خۆی بپاریا بدات و دەرەدە
 بپێکردنەو و ھەلسەنگاندن و گەیشتنە دەرئەنجامی پێ دەدات.

^{۲۶۰} دیوانی مەولەوی، ل ۱۴۲.

ئاسودهیی:

ئامادهبوونی دیاردەیهک له زهینی مرۆفدا لهسەر بڤه‌مای (دژیهک بوون)، ده‌بیته هۆی بانگه‌یشت و ئاماده‌کردنی (دژیه‌کی)، به‌واتایه‌کی تر زهینی مرۆف په‌یوه‌ندی دروستده‌کات له‌نیوان دیاردەیهک و دژیه‌کیدا. ئهم په‌یوه‌ندی دروستکردنه‌ ئه‌گەر (نوێ) بیته‌ مایه‌ی شادی و ئاسوده‌یهی، بۆ نموونه کاتێک بێر له‌ بچوکی (میشووله) ده‌که‌ینه‌وه، ئه‌گه‌ری ئه‌وه‌ مه‌یه، که‌ وێنه‌ی (فیل) له‌ زه‌ینماندا دروست ببیته‌. مه‌ولانای پۆمی ده‌لێته‌:

کو خمر تن؟ کو خمر جان؟ کو آسمان؟ کو رِسْمان؟
 تو مستِ جامِ آبتری، من مستِ حوضِ کوثرم^{۳۶۱}

(شه‌رابی جه‌سته، شه‌رابی گیان)، (ئاسمان و پێسمان)، (جام ابتر، حوض کوثر) جامی نه‌زۆک و چه‌وزی که‌وسه‌ری به‌هه‌شت، ئاماژه‌یه‌ به‌ سوره‌تی (الکوثر)، که‌ (ابوله‌ب) تانه‌ی له‌ پێغه‌مبه‌ر (خ) ده‌دا، که‌ نه‌زۆکه‌ و کوپی نییه‌ (آبتر)، به‌لام (خوا) له‌و سوره‌ته‌دا واده‌ی (چه‌وزی که‌وسه‌ر) به‌ پێغه‌مبه‌ر (خ) ده‌دات و (ابوله‌ب) به‌ (آبتر) ناوه‌ده‌ ده‌کات، چونکه‌ هیچ که‌س شوێن بپه‌یوایه‌پی ئه‌و ناکه‌وێته‌.

هه‌روه‌ها مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش له‌ هۆنراوه‌یه‌کیدا چه‌ندین دوالیزمی دژیه‌کی پێز کردوه‌ و ده‌لێته‌:

یه‌کیه‌ن جه‌ لام شادی و په‌نجووری
که‌یفی و بێ که‌یفی و نزیک و دوری

^{۳۶۱} کلیات شمس تبریزی، ج ۱، ل ۷۱۰.

وہشي و ناوہشي تہفاوت زانو
 مہلي نہ زانو ہر پہلي شانز
 مہيل و قين ہر دوو ہر جہ شہ خسيون
 جدریہ و خدلات شيوہي کہ سيون^{۳۶۲}

جہخت کردنہ وہ:

دواليزمی دژہک دہ توانيت جؤريک لہ جہخت کردنہ وہ بيت.
 مہولانای پؤمی لہ هؤنراوہ پکيدا دلئت:

خُم، کہ در و بادہ نيست، هست خُم از باد پُر
 خُم پر از بادکی، سرخ کند روی ها؟
 هست نہی خارها، نيست درو بوی گل
 کور بجويد ز خار، لطف گل و بوی ها؟^{۳۶۳}

جہختکردنہ وہ کہ لہ چوار جار هيئانی (هست) و (نيست) دايہ، کہ مہموی
 جہختکردنہ وہ لہ حالت و کرداريک.
 مہولہوی تاوہگوزيش دلئت:

زيا بينايم، نوری چہ مانم
 سہرمايہی حديات، دين و ئيمانم
 (سہرمايہی ژيان، کہ ماددہيہ و سہرمايہی قيامت، کہ دين و ئيمانہ،
 ہر دووکی جہختکردنہ وہ يہ بؤ خوشہ ويستی).

^{۳۶۲} ديوانی مہولہوی، ل ۲۰۷.

^{۳۶۳} کلیات شمس تبریزی، ل ۱۵۰.

مهديه وه تۆمار كردهی ویهردهم

بدیه وه زهرداری پروخسار ناوهردهم^{۳۶۴}

(مهديه) و (بدیه)، یاخود (ویهردهم) و (ناوهردهم)، دوالیزمی دژیهکن بۆ جهختکردنه وه.

به رجهسته کردن و پروخسار به خشین به سۆز و چه مکه کان:

دوالیزمی دژیهک و تپای پۆشنکردنه وه و تیشك خستنه سهر چه مکه و واتاكان توانای به رجهسته کردن و پروخسار به خشین ههیه و نه م پۆلش له پوانگه ی نیستاتیکاوه، گرنگترین پۆل و ده رته نجامه.

"سارته ر" فه یله سوف و په خنه گری ئه ده بی فهره نسا، بابیه تیکی تیروته سه لی له باره ی (شیعر) هوه ههیه، په یوه ست به م خاله ی ئیمه وه له باره ی شیعره وه ده لیت: "له شیعردا وشه کان ده بنه شاننیک هه ستپنکراو. هه ر وه ک چۆن مرۆف له به رده م بابته مادییه کاندای ده وه ستی و به هه سته کانی هه ستیان پی ده کات و له گه لیان ده ژێ... وشه کانی نێو شیعریش پیویسته هه لگری هه مان چۆنییه تی بن. نویسنی ناو پۆژنامه یه ک به راورد بکه ن له گه ل شیعی شاعیریکدا، بۆ نمونه هه والیک له پۆژنامه یه کدا ده خوینیته وه، پاش چه ند ساتیک دوا لایرندی پۆژنامه که هه والکه و نووسینه کات له یاد ده چیت، به لام ناتوانیت له گه ل شیعردا به وجۆره په فتار بکه یته...^{۳۶۵}

^{۳۶۴} دیوانی مهولهوی، ل ۹۲.

^{۳۶۵} سارته ر، ادبیات چیست، ترجمه ابوالحسن نجفی، و مصطفی رحیمی، انتشارات نی - تهران، ۱۳۵۲ ه.ش. ل ۱۶۲.

مهولانای پۆمی (له پاستیدا نازانم کام هۆنراوهی وهك نمونه بنووسم، چونكه هه موو هۆنراوهكانی مهولانا، وێنه‌ی به‌رجه‌سته‌یه) له هۆنراوه‌یه‌كیدا ده‌لێت:

جمله یاران تو سنگ اند و تویی مرجان چرا؟
آسمان با جلگهان جسم است و با تو جان چرا؟
چون تو آیی جزو جزوم جمله دستك می زنند
چون تو رفتی جمله افتادند در افغان چرا؟^{۳۶۶}

واته:

یارانی هاوده‌سته‌ی تۆ وهك (به‌رد) وان، به‌لام تۆ وهك (مه‌رجان) ی بۆچی؟
ئاسمان له‌گه‌ڵ هه‌موواندا وهك (جه‌سته) وایه، به‌لام له‌گه‌ڵ تۆ وهك (گیان)
وایه بۆچی؟
كه تۆ دێیت هه‌موو پارچه‌كانم، یاخود به‌شه‌كانی جه‌سته‌م به‌گشتی خوشی
و شادیانه

به‌لام، كه تۆ ده‌پۆی، هه‌موویان به‌ ده‌سته و به‌گشتی، هاوار و گریانیه
مه‌وله‌ی تاوه‌گوزیش له هۆنراوه‌یه‌كدا هه‌موو بابەت و حالەتە
ده‌روونییه‌كان له نێوه به‌یتی دواتردا به‌رجه‌سته ده‌كات و ده‌لێت:

من شه‌وئ نالەم جۆش ئاوه‌رده بو
سه‌گی ئاسانه‌ت بێدار كهرده بو (نالە‌ی من و خه‌وتنی سه‌گی ئاسانه‌ت)
یا ناسته بو سه‌یل دیدهم، نه‌فه‌سێ
نه‌سیم گهرد پات به‌رۆ په‌ی كه‌سێ (سه‌یلی دیدە‌ی من و گهردی پای تۆ)

^{۳۶۶} کلیات شمس تبریزی، ج ۱، ل ۲۲۴.

جهمینت زه محمدت نیگام کیشابو
کهفی پات وه خار دیدم ئیشابو^{۳۶۷} (جهمینت زه همه تی نیگام، کهفی پات و
خاری دیدم)

هینانه کایه ی سهرسووپمان، دهرپینکی چاوه پوان نه کراو و له نا کاو:
هه ندی له فه یله سوف و زانایانی ئیستاتیکا له وباوه پهدان، که جوانی و
به های دهقی نه ده بی له سازدانی سهرسووپماندایه. فو مال بسته پوسه کانیش
له سهر نه و پایه بوون، که نه وه ی زمانی هه وال ده گوریت بۆ زمانی نه ده ب
دۆزینه وه ی نوئ و هینانه ناوی سهرسووپمانه، چونکه زمانی هه وال، زمانیکه
دوو باره بووه وه و ئاسایی و ناسراو و کۆن، که ته نها هۆکاریکه بۆ
جیبه جیکردنی په یوه ندی و گه یاندنی هه وال.
له م باره یه وه وتراوه: "دهرپین هه رچه ند زیاتر نامۆیی و داهینان و چۆژی
تیدا بیت و خه یال و نه ندیشه ی زیاتر پنیوست بیت، نه و زیاتر ده بیته مایه ی
کاردانه وه ی دهررونی مرؤ له چاو نه و جۆره گوته و دهرپینه ی، که پله به پله
و ناغافلگیرانه دیت و گوتن و هاتنی پشتر زانراوه. هه ربۆیه گوته و
دهرپینک، که یه که مجار به رگوئ بکه ویت چۆیه خشه و پاشان له گه ل زلر
دوو باره کردنه وه ی چۆژی نامینیت"^{۳۶۸}.

^{۳۶۷} دیوانی مهولهوی، ل ۳۴.

^{۳۶۸} نصیرالدین طوسی، اساس الاقتباس، به تصحیح مدرس رضوی، دانشگاه تهران، ۱۳۳۶ ه.ش. ل ۵۹.

دکتور عبدالکریم سروش، لہم چوارچنڈوہیہ دا و لہ بارہی جوانی دوالیزمی
 دژیکہ وہ دہ لیت: "نہمہ سنعہ تیکی چنڈیہ خشہ، نہینی چنڈ بہ خشیہ کہشی
 نزیکہ لہ وہ دا بیت، کہ پیچہ وانہی نہریت و لژیکہ، واتہ دوو بابہت، کہ بہ
 پووکش پیکہ وہ دژن، کردہ کاتہ وہ و ہر نہمہش مایہی کہمہ ندکیٹشکردنی
 زہینہ و گزیدانی دہرپینہ بہ ناخی خودی تاکہ کاتہ وہ، ہر دہ لئی پڑچوون لہ
 بابہتہ کانی، کہ ناتہ بابہ لہ گہ ل لژیک و نہریت دا، عادہتی زہینہ، کہ بیگومان
 ہر جڑہ عادہتیک مایہی غافلپوونہ، ہریژیہ ہرکات پوویہ پووی بابہتیک
 دہ بیتہ وہ، کہ جیاواز و ناکوکہ لہ گہ ل نہریت و باودا، خیرا پادہ چلہ کی و
 ہوشیار دہ بیتہ وہ و بہ گوی قولاًخبوون و وریای زیاترہ وہ گوی بڑ گوتہ کان
 ہلہدہ خہیت. لہ راستیدا پوئی دوالیزمی دژیکہ و پارادوکس، وروژاندنی
 سہرسوپمانہ لہ پیگہی پشت بہستن بہ بابہتانیکی ناتہ با و جیاواز لہ گہ ل
 نہریتی باو و لژیک^{۳۶۹}۔

مولانای پڑمی لہم ہونراوہیہ دا دوالیزمی دژیکہ دہ کاتہ چوارچنڈوہی بابہتہ
 سہرسوپہیتہرہ کان و دہ لیت:

آہ چہ بی رنگ و بی نشان کہ منم
 کی ببینم مرا چنان کہ منم؟!
 گفتی: "اسرار در میان آور."
 کو میان اندر این میان کہ منم؟
 کی شود این روان من ساکن؟

^{۳۶۹} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما در ادبیات، نشریہ دانشکدہ ادبیات و علوم انسانی،
 مشهد، شمارہ ۳۰۴، ل ۲۸۸۸۔

این چنین ساکن روان که منم^{۲۷۰}

واته: نای من چه نده بی پړنگ و بی ناو نیشان و نادیارم

نیتړ که وایه چوڼ من خوږم و هک خوږم ببینم؟!

گوتت: "نهنییه کان بهینه ره نه م ناوه راسته"

کام ناوه ند، که له م نیوه نده دا من خوږم؟

نه م ناخ و دهر و نه ی من که ی نارام ده گرئ؟

که من خوږم به مشیوه یه نیشته جی نایخ و دهر و نم

مه وله وی تاوه گوزیش ده لیت:

هیچ کهس نه و اچو وه فراهاد رهنده ن

نه قش شیریش نه رووی سده نگ که نده ن

دهک ریژان دهس با وهر جه گیان سده نده ن

کې نه لاس نه رووی دیده ی ویش شه نده ن^{۲۷۱}

دوالیزمی دژیهک گوته و دهر پړنیکه، که ناسراوه و ناشنایه به زهین و

خه یالی خه لکی:

له سر ناستی زهین و بیرکړنه وه ی گشتی و دهر پړنه که شی، که

به شیوازیکې مایه ی سر سورمانه، ده بیته مایه ی بهرجه سته بوونی زاراوه و

واتا، ده بیت سهره تا له زین و بیري گشتی خه لکیدا بناسریت و شوناسی

هه بیت تا له دهر پړنیکې نویدا جاریکتر شوناسیکې نویی پی بدریته وه.

^{۲۷۰} کلیات شمس تبریزی، ج ۲، ل ۹۰۹.

^{۲۷۱} دیوانی مه وله وی، ل ۶۸۲.

مه‌به‌ست له وشه و زاراوه‌ی ناسراو و خاوه‌ن شوناس لای زه‌ینی گشتی هه‌موو ئه‌و باب‌ه‌ت و مه‌سه‌لانه‌ن، که ده‌رئه‌نجامی به‌کاره‌ینانی به‌رده‌وام به‌شیوه‌یه‌کی خودیانه به‌رپه‌رچیان ده‌ده‌یتوه، بۆنموونه له‌ژبانی پۆژانه‌ماندا، ئێمه ده‌لێین: "قۆلی بریم"، یاخود "سابوونی خسته ژیرپیتی" و هیچ کات قسه‌که‌ر بیرناکاته‌وه، که چ گوته‌یه‌کی نامۆی وتوه، چونکه قسه‌که‌ر وه‌ستان و بیرکردنه‌وه‌ی بۆ واتای زاراوه‌کان نییه و کاری به‌سه‌ر واتای پووکه‌ش و فره‌هنگی وشه‌کانه‌وه نییه و پېشوه‌خت واتاکه‌ی زانراوه^{٢٧٢}، به‌لام ئه‌گه‌ر بپوانینه ئه‌م هۆنراوه‌ی مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی، که ده‌لێت:

وه‌ختی چه‌م نه‌چه‌م شیوه‌ت دیاری

چه‌لام فه‌سلی وه‌سل به‌زمی نه‌غیاری

نیه‌سه‌ لی‌لایی گرتنه‌ن دوو دیده

خه‌له‌وه‌نه‌ن، سابۆ نه‌ی به‌ر گوزیده^{٢٧٣}

لێره‌دا خێرا و راسته‌وخۆ، که بۆیه‌که‌مجار هۆنراوه‌که ده‌خوێنینه‌وه، به‌شیوه‌یه‌کی خێرا پێی کاریگه‌ر نابین و تێبناگه‌ین وه‌ک ئه‌وه‌ی خێرا له (سابوونی خسته ژیرپیتی) تێده‌گه‌ین، چونکه ئه‌مه‌ی دووه‌میان زمانی پۆژانه‌ی قسه‌پێکردنه، به‌کورتی هاوکێشه و دوانه‌کانی دوالیزمی دژیه‌ک به‌زه‌ینمان ئاشنان، به‌لام له زمانی ئه‌ده‌بیدا پێویستی به‌بیرکردنه‌وه و تێفکرانی چێژبه‌خشانه و قوول‌ه‌یه‌ی بۆ گه‌یشتن به‌مانا و مه‌به‌سته‌کان.

^{٢٧٢} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما در ادبیات، نشریه دانشکده ادبیات و علوم انسانی،

دانشگاه مشهد شماره ٤، ل ٣٦.

^{٢٧٣} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ٥٣٦.

واتا و مه به سستی نه و دوو پتیه هؤنراوهی مه وله وی تاوه گۆزی نه و مه به که :
 کاتیک چاوه کانم ده بیینی و کویر نه بوویوم، لای من وه رزی وه سل و به به کتر
 شادبوون وه که به زمی دوژمنکارانه و ناحه زان و ابو، چونکه چاوه کانم پتیربوون
 له نیوان من و تۆدا و تۆ له چاوه کانمدا ده مایته وه، به لام نیستا، که کویریوم و
 چاوه کانم نابینن وهره نیو خه یالمه وه تا له وی دوو به دوو خه لوه ت له گه ل به کم
 و کهس له نیوانمدا نه بییت، که نه مه یان به به ککه پشنتیکی چیژبه خشه !!

ناپوونی:

شیعر ده برپینیکه ناپاسته وخۆ و هه لگری ناپوونییه، ناپوونی به و واتایه ی، که
 پاسته وخۆ و خیرا و به سانایی واتا نادات به دهسته وه هه ر بۆیه پتویستی به
 هۆشیاری و وردی و تیژیینی هه یه، که ده رته نجام خۆشی و چیژ دروست ده کات.
 مه ولانای پۆمی ده لیت:

جسم ها را جان کنند و جان جاویدان کنند

سنگ ها را کاب لعل و کفرها را دین کنند

از همه پیداترند و از همه پنهان ترند

گر عیان خواهی به پیش چشم تو تعیین کنند^{۲۷۱}

چۆن جهسته ده بیته گیان و گیانی نه مر، به رد ده بیته کانزای به نرخ و کوفر

ده بیته دین، چۆن له مه مووان پیداترن و له مه مووان نهینی...؟؟؟!

مه وله وی تاوه گۆزیش ده لیت:

های نه فرقتش هه ن نه سدا و ته نسیر

^{۲۷۱} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج (۱)، ل ۴۴۷.

تا ټو لاونا و ټو مهزه و ټو شير
هر تغلی بئ شک نهی بیشک خهفتن
جهی دایه بریان بهو دایه جفتن^{۲۷۵}

لیره دا باسی دوو بیشکه په، که په که میان بیشکه ی ژيانه و دوو میان قه بره
وهك بیشکه.

دو په هندیوون:

دوالیزمی دژبه په کیکه لهو نوښتگرې و داهینانه ی له ده برپندا، که دوو
په هندی دداته گوته و ده برپین، لایه ن و په هندیکی گوته که، که مایه ی
سه رسو پمانه و به ناسانی جیکای باوه پ نییه، به لام په هندی دوو می ټو
گوته به، پاستیه کی له خوی گرتووه و ټه مش مایه ی سه رسو پمانه^{۲۷۶}.
بؤنمونه وه کو "تاریکتر شدن از چراخان" واته تاریکتر له چراخان له پووی
وانای پووک شوه هله یه و دژبه که. چؤن ته نیایی ناوگوپ له چراخان تاریکتره،
چونکه چراخان تاریک نییه؟!.

به لام ټو په هندی، که دوالیزمی دژبه که، زه ینمان ناچار ده کات زیاتر
بیربکه پنه وه و په هندی پاسته قینه ی هؤنراوه که بدؤزینه وه، که ټم تاریکپه،
تاریکی باو و پووک ش نییه، به لکو تاریکی دله کانه، که ده رڼه نجای تاوانه و
به چراخانیش پووناک نابیته وه.

^{۲۷۵} دیوانی مهوله وی، ل ۴۷۶.

^{۲۷۶} تقی وحیدیان کامیار، مناقض نما در ادبیات، نشریه دانشکده ادبیات و علوم انسانی،
دانشگاه مشهد شماره ۴، ل ۲۹۱.

کورټېرې:

به گشتی له دوالیزمی دژیهکدا کورټېرې به یدیده کړیټ، واته گوته په ک، که به دهرېرېن که مه، به لام واتایه کی نقر دهگه په نیت. هه ندیک بابته هه ن، که له چوارچټوه ی دوالیزمی دژیهکدا، نه ک ته نها کورټېرې هه لئاگرن، به لکو جادوی دوالیزمی دژیهک له و دهرېرېنه دا پټویستی به درېژه پیدانه، چونکه پټویستی و چټرېه خشه ^{۲۷۷}.

بۆنمونه نه و هژنراوه ی مه ولوی تاوه گوزی، که بۆ مه رگی (عنه برخاتوون) ی خټزانی گوتوویه تی له و چامه به دا چنده ها سېفه تی به رامېر و دژیهکی داوه ته پال (نه و) و (من)، ده لی:

شورای عاشوران دیسان به زمش به ست

(موجهره م) ثاما (مه حره م) شی نه ده ست

نه و خه ریک نه چؤل شاری عه ده مدا

من نه (که ریه لای) سارای ماته مدا

نه و (یه زید) ی مه رگ وه نه سیر به رده

من زاده ی (زیاد) خه م یه خسیر که رده ^{۲۷۸}....

چهندين چامه ی تری ثاوامان لای مه ولوی و مه ولانای پؤمیش هه ن، که لټره دا به ثاما ژه پټکردنی نقر جیگایان نابیته وه، به لام به وردبونه وه په ک له دیوانی هه ردو شاعیر نه و راستیه مان بۆ دهرده که ویت.

^{۲۷۷} سه رچاوه ی پېشوو، ل ۲۹۲.

^{۲۷۸} دیوانی مه ولوی، ل ۳۶۸.

له پاستیدا لهو جۆرانهی دوالیزمی دژیه کدا، که له سه ر بنه مای ده رپرینن له جۆره کانی خوازه، خواستن، یاخود لیکچوون، به گشتی کورتبڕیان تیدا نییه، به لām لهو جۆره دوالیزمانه دا، که له سه ر بنه مای کۆی ده رپرینه که یه، واته گه یشتن به واتای بنه پره تی و پاستی ده رپرینه که پتویستی به پافه کردن و پوونکردنه وه هه یه، لێره دا و له م جۆره یاندا کورتبڕی هه یه^{۲۷۹}، بۆ نمونه:

جوو بێ قیسه تی وه قیسه ت یاوام
وه پایه ی روتبه ی عالی سه رساوام^{۲۸۰}
یاخود مه ولانای رۆمی ده لێت:

عجایب اند درختانش، بکر و آبستن،
چو مریمی که نه معشوقه و نه شر دارد^{۲۸۱}

واته: داره کانی مایه ی سه رسوپمانه، له وه دا، که کچن (نۆبه رهن) و شیرده رن هه روه ک مریه م، که کچ بوو، به لām منالی شیرده ری هه بوو که چی نه مێرد و نه په یوه ندی ناشه رعی هه بوو.

ئه م دوو هۆنراوه یه پتویستیان به پافه کردن و پوونکردنه وه هه یه، چونکه یه که میان چۆن لهو (بێ قیسه تییه وه) گه یشته ئه و (قیسه ت و پوتبه ی عالیه ..؟)؛ یاخود له هۆنراوه که ی مه ولانادا چۆن (دار) له مریه میکی کچ و شیرده ر ده چیت؟!

^{۲۷۹} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما در ادبیات، نشریه دانشکده ادبیات و علوم انسانی،

دانشگاه مشهد شماره ۴، ل ۲۹۲

^{۲۸۰} دیوانی مه ولهوی، ل ۲۹۲

^{۲۸۱} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۱، ل ۵۴۵

وینه‌ی نویی ناو خه‌یال:

ئهو وینانه‌ی، که له چوارچێوه‌ی دوالیزمی دژیه‌کدا دینه به‌ره‌م، نوێ و نۆبهره و جوانن. ناشکرشه، که ناوه‌پۆکی نۆبهره و نوێ چه‌نده مایه‌ی چێژ به‌خشینه، که زه‌ینی خوێنهر و خه‌یالی تێزده‌کات و زۆر زیاتر مایه‌ی په‌سه‌ندییه له ناوه‌پۆک و بابته‌کۆن و دووباره‌کان، که زۆرجار ده‌بنه مایه‌ی تۆراندنی چێژ به‌خشین^{٢٨٢}. لهو شتوازه نوێیانه‌ی، که ته‌پ و پاراوی و گیان ده‌به‌خشێته ده‌سته‌واژه‌کان، سووه‌رگرتنه له‌م ناسازییه‌ی، که هونه‌ریکی پوونبێژییه له به‌کارهێنانی وشه‌کاندا به‌جۆرێک، که ده‌رکه‌وتن، ده‌رخسته‌یه‌کی تایبه‌تمان به‌رچاو ده‌که‌وێت.

بۆنموونه: مه‌ولانای پۆمی له‌م هۆنراوه‌یه‌دا (ناو) و (ناگی)، (به‌لگه‌) و (گومان)، که دوالیزمی دژیه‌کن، به‌جۆرێک به‌کارده‌هێنی و واتایان پێده‌به‌خشی، که له‌گه‌ڵ لۆژیک و باودا ناکۆک و نه‌گونجاوه.

هر، که در آبی گریزد، ز امر او آتش شود

هر که در آتش رود از بهر او ریحان کند

من بر این، برهان بگویم زان که آن برهان من

گر همه شبهه‌ست، او آن شبهه را برهان کند^{٢٨٢}

^{٢٨٢} سید محمد راستگو، خلاف آمد، کیهان فرهنگی، تهران، سال ششم، شماره ۹، ۱۳۶۵

ه.ش. ۲۹.

^{٢٨٢} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۱، ل ۴۴۵.

واته: هر كه خوى فريډاته ناويك تا پرگارى بيت، ئهوا تاوه كه به فرمانى
 نهو ده بيقته ناگر، به لام ههركهس له بهر نهو خوى بخاته ناگر، ئهوا بوى دهكاته
 باخى په بخاته. من بويه بهلگه دههينمه وه، نه گه رچى ده زانم بهلگه كانم خويان
 گومانن، به لام نهو هه موو گومانه كان دهكاته بهلگه.
 ههروه ما له هونراوه بهكى ديكه دا دهلى:

چون ز عقل و جان و دل برخاستى

این یقین هم در گمان است ای پسر^{۲۸۱}

عهقل و دل و گيان ناتگه په ننه پاستى، كه له مانهش تپه پيت، ئهوكات نهو
 په يقين و دنيا بيهش جيگاي گومانه، (گومانتيك، كه سؤفى ههيهتى بهردهوام
 بهرام بهر به پاست زانينى خوى)
 چون دنيا بيش ما بهى گومانه؟!
 مهولهوى تاوه گوزيش دهلى:

يا مهرده بۆت دل ديوانه دليگر

چه تیر نهندازی كهرده بۆت ته قسیر^{۲۸۲}

واته: دلت شكاندې و عاجزت كردي بى به وهى كه مته رخميت كردي له كاتى
 پيوه نان و وه شاندى تيردا؟!
 يا خود له هونراوه بهكى ديكه دا دهلى:

غريب بيم چه نيم كهره ممانا

وه سهوقات په ريم خه دهنگى شان^{۲۸۳}

^{۲۸۱} سه رچاوهى پيشوو، ل ۶۰۸.

^{۲۸۲} ديوانى مهولهوى، ل ۴۵.

سهوقات: دیاری

چون تیر، که مایه‌ی کوشتنه وه‌کر دیاری باسده‌کړیت؟!
تیبینی: له‌م خال‌دا نیمه باسی نوښوونی وینه و بابته‌ی شیعرمان کړد.
مه‌وله‌وی تاوه‌گوزی له‌دیوانه‌کیدایا زیاده‌جاریک له‌هونراوه‌کانیدا ده‌سته‌واژه‌ی
(فیکری بیکر) به‌کارده‌بات، واته بابته و دهرپړینی نۆبهره و ده‌ست
نه‌خواردو، که تائه‌مړش هم ناولینانه لای په‌خنه‌گران و کاری په‌خنه‌گرتندا
گرنگی و بابه‌خی خوی هیه.
له‌هونراوه‌یکدا ده‌لی:

پوی خه‌یاته‌ی فرد بۆ عه‌نبهرینت

ده‌س رتسه‌که‌ی فیکر بیکری شیرینت^{۲۸۷}

وینه‌ی نوښ و نۆبهره‌ی ناو خه‌یال، که مه‌وله‌وی تاوه‌گوزی و په‌خنه‌ی
نوښ به (فیکری بیکر) و وه‌ک به‌هایه‌کی نیستاتیکیی و گرنگ باسی لږوه
ده‌کات، که‌ره‌سه و زه‌مینیه‌کی له‌بار و پر له‌جوانی و داهینانه، که شاعیر به
هونه‌ری جوان دهرپړینی دوالیزمی دژیه‌که‌وه، چیژ و به‌رجه‌سته‌ییه‌کی زیاتر
ده‌داته به‌رامبه‌ر و خه‌یالی تیرتر ده‌کات.

لږه‌دا پتویسته‌ ناماژه به‌وه بکه‌ین، که نه‌ندیشه و خه‌یال وه‌ک په‌گه‌زیکي
شعیری خوښندنه‌وه‌ی نیستاتیکیی خوی هیه، نه‌مه جگه له‌وه‌ی زه‌مینیه‌ی
هینانه‌به‌ره‌می جوانترین جوړی دوالیزمی دژیه‌که، که (پارادوکس)ه، که به
پتویستی ده‌زانم له‌م به‌شده‌ا، یاخود له‌پاریکی سه‌ربه‌خودا به‌وردی و هینده‌ی

^{۲۸۶} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۲۱۴.

^{۲۸۷} سه‌رجاوه‌ی پښتو، ل ۱۲۲.

لښکولینه وه که مان پښه بدات باسی (پارادوکس) و جوړه کانی بکه م له دیدیکي نیستاتیکیه وه، به لام سهره تا پټوېسته باسی خه یال و نه ندیشه بکه م له دیده نیستاتیکیه وه، چونکه جگه له وهی بابه تی دواخالې په هنده کانی جوانی دوالیزمی دژیه که، له هه مانکاتا زه مینه ی هونری نیستاتیکي (پارادوکس) ه.

۲-۲-۲/ خه یال و نه ندیشه وه که ره سه یه کی نیستاتیکي له ده برپنی بابه تی دوالیزمی دژیه کدا:

پټناسه ی جوړاو جوړ و جیاوازی زږد بق (شیر) کراوه، به لام نه وهی، که په یوه سته به م بابه تی نټمه وه نه وهی، که ده یه وټت بلټت، شیر لاسایي کړنه وهی بن زیادوکه می سروشت نییه، به لکو نه وه هټزی خه یال و نه ندیشه ی شاعیره، که سروشت ده خاته ژیر پکټی خویه وه و بق مه به سټی نیستاتیکي و هونری ده یخانه گپ، وه که (سر فیلیپ سیدنی) ده لټت: "سروشت به هیچ شټویه ک، جیهان به م جوانی و په نگا و په نگیه نیشان نادات، که شاعیره کان داهټنایان تیا کړدوه و نمایشان کړدوه. له سروشتدا ده ریاچه کان هټنده دلټفټن نین و دره خته کان به و جوانیه پر نین و گوله کانیش به و هټنده ی لای شاعیره کان پر بونی خوش نین، هه موو نه مانه له به ره می شاعیره کاند ا جوانتر ده رده که ون^{۲۸۸}.

^{۲۸۸} غلامسین یوسفی، تصویر شاعیرانه اشیاء در نظر صائب، مجله ادبیات دانشگاه فردوسی، شماره ۴، ل ۵۷۷.

سولی پرودوم شاعیری فەرەنسی، لەبارەى پێناسەى شیعەرەوه دەلێت:
 "شیعر جۆره خەیاڵکردنیکە، کە لەنێویدا ئارەزووی ژيانیکى بالاتر خۆى
 دەنوێنێ...^{۲۸۹}

"لەبارەى بابەت و چۆنیەتى پۆلێن بەندکردنى خەیاڵەوه، (کۆلرێدج) لەژێر
 کاریگەرى (کانت)دا، خەیاڵ بۆ دوو جۆر: خەیاڵى یەكەمى و خەیاڵى دووهمى
 دابەشدهکات.

خەیاڵى یەكەمى - وزەى ژيان و یەكەمین ھۆکارە لە توانایی پەیبەردنى
 مەژفدا و لەسەر بنەماى ئەرکەكەى زانستییە و تەواو یەكسانە بەوجۆرەى، کە
 (کانت) بە خەیاڵى بەرھەمھێن ناوژەدى دەکات. جۆرى دووهمى خەیاڵ،
 دەرھاویشتەى جۆرى یەكەمە و ھەمیشە پەيوەستە بە ویستەوه و ئەگەرچى
 لەگەڵ جۆرى یەكەمى خەیاڵدا لە جۆرى کاردا ھەك یەكن، بەلام لە چۆنیەتى و
 پێژەى کاریگەریدا جیاوازیان ھەبە، چونکە بابەتەكان شیکاریان بۆدەکات و
 پێکەوه دەیانەستێتەوه و (یەكبوون و بالایی بوون)یان تێدا بەدیدهھێنێت
 بەجۆرێك، کە دروستکراویكى نوێیان لى بەدەست دەھێنێت. زەمبەنى ئەم
 جۆره خەیاڵەش ھونەرە، کە (کانت) بە ئیستانیکا ناوژەدى دەکات.^{۲۹۰}

لەپاستیدا "س.ت.کۆلرێدج، یەكەمین كەسیكە، کە لە لیکۆلینەوهکانى
 بواری پەخنى ئەدەبییدا، (خەیاڵ)ى بەم جۆره پێناسە کردووه و گوتوویەتى،
 کە ھێزى پێکەوهنەرى جادوونامیزە، کە لە خودى خۆیدا پێکھێنان و

^{۲۸۹} خانلرى، شعرو هنر، انتشارات سخن - تهران، ۱۳۵۲ ه.ش. ل. ۴۱.

^{۲۹۰} محمد غنیمى هلال، النقد الأدبى الحديث، نقد الأدب الحديث، دار النهضة - مصر،
 ۱۹۷۲م. ل. ۱۶۲.

هاوسه نگی و پټکه وه په یوه سترګدن به دیده که ین له نیوان سیفت و بابت د ژبه په که کاند^{۳۹۱}.

"خه یال Imagination، له په خنه ی نه وروپیه کاند نذرترین پانتایی داگیر کردوه و کاریګری هینده به رفران بوه، که هه مو جور و پټګاګانی، که به ره مهیننی وینه ی (زهین) یه، ده ګرته خوی^{۳۹۲}. شایانی باسه، که س.ت. کولریدج جیاوازی کردوه له نیوان "imagination" و "fancy" دا وه که له پټنسه که دا درده که وئ، یه که میانی پټ داهینه رانه یه^{۳۹۳}.

یه کټک له په خنه ګرانی هاوچه رخی عه رب، دابه شکردن و پوټنبه ندیبه کی بق خه یال کردوه، که به لګه په له سه ر فره په هندی خه یال، به مجوره یه:

۱. خه یال، له پووی بابتی پټنموونی کاری خه یال وه، ده بیته دوو جور:

أ. خه یالی زانستی.

ب. خه یالی نه ده بی و شیعی.

۲. خه یال له پوانګی بابت و خودییه وه ده بیته دوو جور:

أ. خه یالیکي وینه بی، که حه قیقه و هه بووه کانی دره وه وینه ده ګرئ.

ب. خه یالی (ویژدانی)، که ئاساری راستییه کان وینه ده ګرئ.

۳. خه یال له پووی دره نه نجامه وه:

أ. خه یالیک، که کومه که به به ره مهینانی چیرک ده کات.

^{۳۹۱} ویچاردن، مبادئ النقد الأدبي، ترجمة وتقديم: محمد مصطفى البديوي، مراجعة: لويس عوض، المؤسسة العامة للتأليف والترجمة والنشر - القاهرة، ۱۹۶۲م. ل ۱۳۲.

^{۳۹۲} سيد حسين فاطمي، تصويرگری در غزليات شمس، ل ۱۷.

^{۳۹۳} پروانه: CHRIS BALDIK, Oxford Concise Dictionary of Literary Terms. London, 2004, p.122.

ب. خه یالّی پوونکاری و پوونکردنه وه، که کومه کی جوان ویتاکردن و جوان دهربرپین و هوشیارکردنه وهی ویزدان، دهکات.

۴. خه یالّی له پوانگه ی ههسته کانی مرقفه وه:

ا. بینین و بینایی.

ب. بیستن.

ج. نه ندای و جهسته یی.

د. خه یالّی (لمس) ی ههسته دهست لیدان^{۳۹۱}.

تۆرینه ی ئەم جۆرانه ی خه یالّی به تاییه تی وهک بابەتیکى دوالیزمی دژیهک له هۆنراوه کانی مهولانای پۆمى و مهوله وى تاوه گوزیدا هاتوون، که لیڤه دا جیگه و بابەتی ئیعمه نیبه بۆ ههر کام له و جۆرانه ی (خه یالّی) نمونه ی هۆنراوه بهیڤینه وه، چونکه ئیعمه لیڤه دا مه به ستمانه باس له (خه یالّی) بکه یڤن وهک زه مینه یه کی ئیستاتیکى، که بووه ته که ره سه ی چۆنیه تی دهربرپینی جۆره کانی دوالیزمی دژیهک، به تاییه تی (پارادۆکس).

خه یالّی له بنه ما فیکرى و تیۆرییه که ی عیرفانیڤ ره گه زیکى بنه پره تی و هۆکاریکى دهربرپینی دوالیزمی دژیهک، که بنچینه ی جیهانبینی عیرفانه .

"له نیتوان دیار و نادیاردا، ناوېړیک هه یه، که (ابن عربی) به (برزخ) ناوړه دی دهکات. بۆ نمونه (ممکن) به رزه خیک له نیتوان (وجود) بوون (عدم) نه بووندا. هه روه ها مرقفی کامل، نمونه یه کی دیکه یه، که وهک به رزه خیک وایه له نیتوان (الحق) و (الخلق) دا: به ناوه کانی خواوه دهرده که ویت دهیته (ههق) و به

^{۳۹۱} عبدالحمید حسین، الأصول الفنية للأدب، عالم الكتب الحديث للنشر والتوزيع، ۲۰۰۸ م.

سيفته‌كانى زه‌مينيشه‌وه ده‌رده‌كه‌وئت، ده‌بيته (خَلَق). به‌رزه‌خ به‌واتايه‌كى تر شوئى ئالوگرپه، واته شوئى وئنا و خوئوانده.

حه‌قيقه‌تى گه‌ردوونى لاي (ابن عربى) سى پله‌ى مه‌يه: (بالا)، كه پله‌ى (مه‌عقولات)، (نزم و خواره‌وه)، كه پله‌ى (هسته‌كان)، مه‌روه‌ها به‌رزه‌خى، كه كۆكردنه‌وى ئه‌م دوو پله‌يه، واته معقول و هستيپكراوه له‌به‌ك كاتدا، كه ئه‌وه‌ش پله‌ى خه‌يال و وئناكردنه.

زانين و زانياريش، به‌وداي ئه‌ودا، سى جۆره: بوونى په‌هاى خوايى، نه‌بوونى په‌ها، بوونى خه‌يالى، كه ئه‌وه‌ش به‌رزه‌خه له‌نئوان (وجود) و (عدم) دا و پئنگه‌ى (ممكناات)، كه بى كۆتاييه^{٢٩٥}.

هه‌ر له‌م پوه‌وه شاعير و زاناي عه‌ره‌ب على احمد سعيد (ئه‌دوئيس) ده‌ئى: "جيهانى يه‌كه‌م، جيهانى واتاكانه، كه ئه‌وه‌ش جيهانى عه‌قله، جيهانى دووه‌م، جيهانى هسته‌كانه، دووه‌ميان به‌بينين و يه‌كه‌ميان به‌ (بصيره) بينايى و دووربينى ده‌بينرئى. له‌نئوان ئه‌م دوانه‌دا جيهانى سته‌م هه‌يه، كه جيهانى (جبروت)، كه له‌هه‌مانكاتدا جيهانى خه‌ياله^{٢٩٦}.

"ليره‌وه‌يه، كه لاي (ابن عربى) مه‌وداي خه‌يال به‌رغراوانترين مه‌ودايه، چونكه دوو جيهان پئنگه‌وه كۆده‌كاتره، مه‌روه‌ها كاملترين بوونه‌وه‌ره، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا به‌رده‌وام له‌جوله‌دايه (بوون و نه‌بوون)، (زانراو و نه‌زانراو)، (ئهرئى و نه‌رئى)...^{٢٩٧}.

^{٢٩٥} ادونيس، الصوفية والسوريالية، ل ٧٤.

^{٢٩٦} سه‌رچاره‌ى پيشوو، ل ٧٦.

^{٢٩٧} سه‌رچاره‌ى پيشوو، ل ٧٩.

خه یال، تمنانهت وینهی خودی خوداش، وینادهکات، خه یال نو کاره دهکات، که عهقل به مهحالی ده زانیت. له م پوانگوه خه یال پیوه ری مهعریفه. ههروهک (ابن عربی) جهخت دهکاتوه، "هه رگس خه یال و پله کانی نه ناسیت، نهوا هیچ بۆنیککی له مهعریفه نه بر دوه. مهعریفه ی (کشف) کردن به خه یال، له وجۆره یه، که تایبه ته به (أهل الله) ۲۹۸.

ابن عربی، پیوویه، گه وره ترین بوونه وه ری خوی گه وره (خه یال)ه، خه یال پینگه ی خۆنواندن خواییه، دروستکردنی جیهانی خه یال له نهینییه کانی خواییه. خه یال، خوی گه وره بۆیه دروستی کردوه، تا له ویدا کۆکردنه وه ی، یاخود پینگه وه بوونی دژهکان و دوالیزمه دژهکان، دهرکه ویت.

که واته عیرفان و عیرفانی تیۆری، باشترین فاکتور و پالانه و زه مینه یه بۆ به ره مه ینانی وینه و وینای خه یالی باب ته دژیه کهکان به جۆریک، که دواچار وهک دهق و به ره مه یکی ئیستاتیکیی، بیته به ره م.

مه ولانای بۆمی و مه وله وی تاوه گۆزی، هۆنراوه کانیان پره له وینه و وینای بهرز و جوان به تایبه تی له دهرخستنی باب ته کانی، که دوالیزمی دژیه کن، نه مهش بۆ دوو شاعیری ههست بهرز و عارفی وهک مه ولانا و مه وله وی، جیگای سه رسوپمان نییه، چونکه خۆیان زاده ی نیو مهعریفه ی عیرفانین و پیتشه وای عارفانی زیدی خوشیان.

عیشقی عارفانه ی مه ولانا و مه وله وی، نهک ته نها پتگر نییه له به رفراوانی خه یالیان دا، به لکو هینده گه وره یه، که هه موو جیهان ده گریته وه.

۲۹۸ سه رچاوه ی پیتشو، ل ۸۰.

ویناګانی نیو خه یال له هونراوه ګانی مه ولانا و مهوله وی (بیګومان همریه که یان وپرای لیکچون تاییه تمه ندی خوشیان هیه) دا، په نگ و بون و شیوازیکی تاییه تی خویان هیه، هردوکیان په گزه بڼه پرتی و بڼ کوتایی و همیشیه ګانی بهر فراوانی بوون، ده که نه که ره سه ی وینه شیعریه دژیه و عرفانییه ګانیان. هردوکیان جوانی له گوره یی و شکو و بڼ کوتایی و بڼ سنوور بووندا ده بیننه وه.

لیړه دا جیګای خویته تی بچوونی تویره ریکی ناسراوی نیرانی (شفیعی کدکنی) بهینینه وه، که ده لئ: "له چوارچپوه ی بابه تی (وینه ګانی خه یال) دا، (دیوانی شمس) ی مه ولانای پومی نمونه یه کی ناوازه یه. بهر فراوانی مه ودا ی خه یال و ناسوی دوربینی مه ولانا، به جوریکه، که (ازل) و (ابد) پیکه وه ده به ستنه وه و وینه ی وا داده هینن به پانتایی و بهر فراوانی (بوون) ه. له خه یال دانی مه ولانای پومی دا، همیشیه په گزه پر له شکو و گوره ګانی (بوون)، وه که مرگ و زیان و نه مری و عیش و دهریا و شاخ و کپوه ګان، په گزه پیکه پنه ره ګانی وینه ن^{۲۹۹}.

مه ولانا زور له مانا ته جریبیه ګان، که زه مینه ی بڼه پرتی نه ندیشه و سوزه ګانی شه، به وینه و دهر پینه سر سوپه پنه ره تاییه تییه ګانی خوی کړیویه تییه بابه تیکی ه ستنیکراوی مادی و بهرجه سته. له شیعری مه ولانادا (بیده نگي)، (نوقله)، که ده پرتیت وه که ده لئیت: "خلوتیان گریخته، نقل سکوت ریخته. واته چولی و ته نیایی پایکړیوه، نوقلی بیده نگي پړاوه. هه روه ها له شیعری مه ولانادا (نالهی درخت) له خه زاندا، ده توانریت بخوریته وه و (توش) بکریت، ته نانه ت

^{۲۹۹} محمد رضا شفیعی کدکنی، در عشق زنده بودن، ل ۵۱.

حاله ته دهروونيبه کانيشي له چوارچيويه ويينه ي بهرجه سته کراودا، برېووه ته ناستي
بابه تي بينراو، بق نمونه ده لیت:

حسنما! بين خزان را، بنگر برهنگان را
ز "شراب همجو اطلس" به برهنگان قباده
واته: نه ي په رستراوم! بېوانه خهزان، سهرنج بدهره پي په تيبه کان
له "شهرابي، که وهک نه تله س وایه" بدهره پي په تيبه کان
به کيک له تاييه تمه ندييه کاني ويينه و نيمه بجه کاني مه ولاناي پلامي، سوريالي
بوونيانه. له هونراو ده کدا ده لیت:

"ز هي سلام، که دارد ز نور دُمب دراز..."
واته: نهو سلاوه ي، که نهو مه په تي له (نور) پووناکي کلکيکي دريژه وده يه...
ياخود ده لیت:

"درختان بين ز خون تر، به شکل شاخ مرجاني"
واته: دره خته کان بيينه له خويني ته پ، به شيويه شاخيک له مهرجان.
ياخود ده لیت:

"صبحدمي، همجو صبح، پرده ظلمت دريد"
واته: بهر به يانيک، وهک به ياني، په رده ي تاريخي دپي.
به گشتي ويينه خه يالبييه پر له جوانييه کاني مه ولانا ته نها بوونيکي ناسوييان
نييه، به لکو به ناستي ستونيش قوول بوونه وده ي پر له جوانيان تيدايه "..."
سه باره ت به ويينه و ويينه خه يالبييه کاني مه وله وي تاوه گوزي، نه نوهر قادر
ده نووسيت: "به کيک له شيوازه هونه رييه کاني نهو شيعرانه ي مه وله وي

^{۱۰۰} محمد رضا شفيعي کدکني، در عشق زنده بودن، به گشتي بېوانه ۵۵ ل - ۶۰.

دەربارەى سروشت وتوونى (دوالىزمىكى تايىبەتى و دەگمەنە)، تايىبەتمەندى لىرىكاي سۆفییانە، واتە (وینەيەكى پۆزىتیف ھەمیشە لەگەڵ یەكیكى نىگىتیفى دژ بەخۆیدا دەبێ).

ھەروەھا ناوبرا و بۆچوونى ئەكادىمىك و پۆژھەلاتناسى دیارى سۆفیەتى كۆچكردوو (ئى.بى.بىرتلس) دەھێنێتەو، كە زۆر كارامانە و بابەتییانە وتوویەتى: "ئەم ناكۆكىيە دوولایەنییە، چەمكى سەرچەم سۆفیزم، لە دژایەتى دنیای گىانییەو دەستپێدەكات و بە ئەندێشەى دەروونى باسكراو كۆتایی دێت). ئەم تايىبەتمەندییە لە لىرىكاي مەولەویدا زۆر بەرچاو و دیارە و لەسەر بناغەى ھەندێ چەمكى دژبەيەك دامەزراوە. بۆنموونە: ژێر – ژوور، نشیو، دۆل – شاخ، دۆست – پەقەیب، ھەروەھا پەگىكى قوول داکوتراویشى لە زەمىنەى ھەندێ بىرى ئەفسانەییاد ھەیە. بۆ نمونە لە شیعەى (وھارەن، سەیرەن، سەوزەى دیاران...) دا، كە ئاشكرايە مەولەوى لەسەر سەرچاوەى زەلم نووسبویەتى، لێرەدا شاعیر دوو شتى دژبەيەكدى دەبینێ. شاخەى شەتاوى شاخەكان، كە لەوپەڕى دەماخ و جۆش و ھەردەدان، بەپێچەوانەى ئاوى زەلمەو، كە شاعیر بە ئاشاد دیتە پێش چاوى و لەگەڵ خۆیدا بەراوردی دەكات و بە خۆی دەچۆین^{١١}.

پاشان لە ھەمان بابەت و لا پەرەدا دەنوسیت "بێجگە لە ھیز و لاوازی ھەر لەم شیعەردا دوانەيەكى دژبەيەك تر (شادی – خەم) ی كۆکردۆتەو. شاعیر، كە لە گومان و دلەراوكە و بێئارامییەكى بێ ساماندایە، بەرامبەر بە خۆى دلدارانىك دەبینیت، وا شاد و مەستى دەس لە ملانى یارن، ھەروەھا بەپێى

^{١١} ئەنوەر قادر محەمەد، لىرىكاي شاعیرى گەورەى كورد مەولەوى، ل ١١١ – ١١٢.

ستروکتوردهی بنیاتنانی وینهی سؤفیان، که پتویستی به (توحید) هیه،
(واته: پتویستی به تورهیهک هیه، که پهگهژیکې بهراوردی ناوهندیه و
دهبیته بناغی دروستکردنی وینهکه و هموو مەرجهکانی شیعی سؤفیانهی
تیدا بهدیدیت).

مهولهویش هم پهگهژ - تورهیه دهوژیتوه، که هموو شته
دژیهکهکانی تیدا دهتوینیتوه. نهینا، خه می شاعیر و شادی دلداران له چیدا
پهکدهگرتهوه؟!

له غهزلی (فهلې نهوپاريز تازه کړدهن مهیل...) و (نهوای کهژاوهی
لهیلې نازانه) دا مهولهوی تابلوی کچ و باری کچهرانی کوردمان به
خامهپهکی پهنگین وینهی بزقز و دانسقه بز دهنهخشینې. له غهزله لانه شیدا
دیسانهوه شته دژیهکهکان دهبینین: شاخ - نشیو، بهرزی - نزمی، ژوان -
دووری، خه - شادی... هتد^{۱۰۲}.

مهولانا و مهولهوی، له وینهکانیاندا تنها له بابتهی دیارده گوردوونی و
عیرفانیه گورهکان نه دواون، به لکو نقرینهی وینهکانیان، یاخود که رهسهکانی
وینهکانیان له خه یاللدانی خه لکیدا بوونی هیه و بابتهکان به خه لکی نامق
نبیه، به لام هم دوو شاعیره سؤفی و به شکویه، پووداو و بابته ساکارهکانی
ناو خه لکیان بهرز و په یوه ست کرسووه توه به بابته عیرفانییه بالاکان تا
بتوانن پلهی پهروه ردهیی و پهفتاری و بیرکردنهوی خه لکی بهرزیکه نهوه.
بۆنموونه، بابتهیکې وهک (جهژنی قوریان و قوریانیکردن)، که خودی بابتهکه
و دیمه نهکانی لای خه لکی بهگشتی ناشنان و نامق نین، به لام بهوانه مهولانای

^{۱۰۲} نهنور قادر محمهد، لیریکای شاعیری گوردهی کورد مهولهوی، ل ۱۱۱ - ۱۱۲.

هؤمی چۆن خۆی (وهك عاشقك) دهچوئنی به و ئاژه‌لی، كه قه‌له و كراوه بۆ قوریانیکردن و قه‌سابه‌كه‌ش به (قصاب عاشقان) ناوزه د ده‌كات، چونكه ده‌يكاته قوریانی بۆ جه‌ژنی عاشقان و ده‌لئیت:

خویش فربه می نمایم از پی قربان عید
 كان قصاب عاشقان بس خوب و زیبا می کشد
 همچو اسماعیل گردن پیش خنجر خوش بینه
 درمزد زد ازوی گلو گر می کشد تاسی کشد^{۴۰۲}

واته: به خوشیه‌وه خۆمان ئاماده و قه‌له و ده‌كه‌ین بۆ قوریانی کردن، به‌پاستی ئه و قه‌سابی عاشقانه جوان و چاك ده‌مانكوژیت. هه‌روهك ئیسماعیلی كوچی ئیبراهیم به جوانی ملت به‌ره به‌رده‌م چه‌قق تا به جوانی قورپگت بچیی و بتكوژیی...

مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش بۆ هه‌مان بابته، هۆنراوه‌یه‌کی هه‌یه، كه پاش ئه‌وه‌ی باسی جه‌ژنی قوریان ده‌كات و ده‌خوای ئه‌میش خۆی بکات به قوریانی و قبولی بکه‌ن بۆ سه‌رپه‌ین، به‌لام دواتر به‌خۆی ده‌لی، كه تو بۆ قوریانی ناشییت، چونكه پیر و کویتیت و ئاژه‌لی نو‌فسانیش بۆ قوریانی نابیت، ده‌لئیت:

قوریان! قوریانه‌ن، جه‌ژنه‌ن، شادیه‌ن
 ده‌س نه‌گمرده‌نه‌ن، رۆی ئازادیه‌ن

پاشان ده‌لئیت:

مردد پهی "ئۆسا ده‌ی" بۆ درێغه‌که‌ت
 بسم الله ته‌کبیر ده‌س به تیغه‌که‌ت

پاشان ده لیت:

سا تویچ من بهر، وه قوریانی که
من وه قوریانی پای په بیانی که

دواچار ده لیت:

مه عدوومی به د بهخت ناتمه مامه نی
راسدن بڼ ده ولت خه یال خامه نی
قوریانی مشیو جه عذیب بهری بڼ
فیدایی په سندن رای دل بهری بڼ
تو پا شکسته ی بهرد هرد دهر
چم کور مهینه، تن زایف، رهنګ زهر
خه یالیت کدردهن جه رووی نادانی
چ لایق وه تون روتبه ی قوریانی^{۴۹}

خه یال و سرچاوه ی خه یال، بهم بڼه ما عیرفانی و نیستاتیکیه وه و
هروه ها وه که په گزیکي گرنګی شیعی، که باسما ن کرد به گشتی. جګه
له وه ی منال دانی چه ندین وینه ی خه یالی پر له جوانیه به گشتی و زه مینه ی
وینه خه یالیه دژیه که کانه به تایبه تی، له هه موو جوړه کانی دژیه ک و دوالیزمی
دژیه کدا به دیده کزیت و له ده قه شیعییه کاند و هک بونیادیکی کارای دهریرینی
دوالیزمی دژیه ک بهرچاوه و ده بینریت^{۴۰}.

^{۴۹} دیوانی مهوله وی، ل ۴۹.

^{۴۰} یادگار لطیف الشهرزوری، المفاتیح الشعرية (قراءة اسلوبية في شعر بشار بن برد)، دار
الزمان للطباعة والنشر والتوزيع، سوريا، الطبعة الأولى، ۲۰۱۲ م. بهوانه ل ۱۳۱.

ديارترين جۆرى دواليزمى دۇيەك، كە بەشپۈەيەكى بىنەرەتى پەيۈەستە بە
 ويۇنەى دۇيەك و ويۇنەى خەياللى دۇيەك، (پارادۇكس)ە، كە ئەگەرچى لە
 جۆرەكانى دواليزمى دۇيەكدا و لە پارى يەكەمى-بەشى يەكەمى ئەم
 لىكۆلىنەۋەيدە، ۋەك جۆرىك ئاماژەمان پىكرد و پىئاسە و بەراۋردمان كرد
 لەگەل جۆرەكانى دىكەدا، بەلام لىرەدا زۆر بە پىئويستى دەرزانين لە پارىكى
 سەرەخۇدا و بەشپۈەيەكى ھىندەى لىكۆلىنەۋەكەمان دەرەتەمان بداتى،
 كەمىك درىژتر باس لە پارادۇكس و جۆرەكانى بگەين، چونكە:

۱. پارادۇكس، زادەى بەرھەمى خەيال و ويۇنەى خەيالە، كە تەۋەرەى ئەم
 بابەتەمان بوو.

۲. پارادۇكس، جوانترين جۆرى دواليزمى دۇيەكە، ۋەك دەرپىنچىكى
 ئىستاتىكىكى.

۲-۳/ پارادۇكس، جوانترين جۆرى دەرپىنچى دواليزمى دۇيەك و

بەرھەمى ويۇنەى خەياللى ئىستاتىكىيانە:

دكتۇر (شفيعى كدكنى) لە باسى ئەو جۆرەى دواليزمى دۇيەكدا، كە ھىتان
 و بەرامبەر يەك دانانى دوو ويۇنەى دۇيەكە لەسەر زەمىنە و ۋەك بەرھەمى
 خەيال، بە (ويۇنەى پارادۇكس) ناوزەدى دەكات و بەمقۇرە پىئاسەى دەكات:
 "ۋىئاكردىنكە، كە دوو پەوى پىكھاتەى ئەو ويۇنەى زەينىيە، لەپەوى تىگەيشتن و
 واتاۋە، ۋەك دۇيەككە بەرامبەر دەۋەستەۋە و پىچەۋانەى يەكدى دىنەۋە"^{۴۶}.

ويۇنەى پارادۇكسىيەكان دوو مەرجى ھەيە:

^{۴۶} محمد رضا شفيعى كدكنى، شاعر آينەما، ل ۵۴.

۱. کۆکردنه وهی دوو ئاراسته ی جیاواز له یهك شتدا.
۲. بهرامبه ریه کیوون، یاخود جیاوازیوونی ئه دوو ئاراسته یه^{۴۷}.
- به گشتی پارادۆکس له پهری جۆری دوو ئاراسته جیاوازه که په وه، چوار جۆره:

 ۱. پارادۆکسی زمانی.
 ۲. پارادۆکسی لۆژیکی.
 ۳. پارادۆکسی خه یالی.
 ۴. پارادۆکسی دهروونی.

- پارادۆکسی زمانی، ئه جۆره په له پارادۆکس، که دانه یه کی، یاخود په گه زیکی زمانی، پێچهوانه ی په گه زیکی دیکه ی زمانی دهووستیتته وه. بۆنموونه مهولهوی تاوه گۆزی ده لێت:

ناخ په ی خه لوه تی بدیام وه بێ خه
سیوای تۆ دیدهم کهس نه دیام وه چه^{۴۸}

(بدیام و نه دیام) دوو وینه ی پارادۆکسی (زمانی) ین.

"پارادۆکسی لۆژیکی، له وجۆره یانه، که به شیکه بابته که له لایه نه به شیکه تری هه مان بابته وه، په تبکریته وه. بۆنموونه که سێک بلێت: (پۆژیکیان شهو بوو...).

پارادۆکسی خه یالیش، ئه پارادۆکسه یه، که (وینه ی خه یال) به ره مه دیتن و به ته عبیری (شفیعی کدکنی) (وینه ی پارادۆکسی) به دیده هیتیت.

^{۴۷} علیرضا فولادی، زیان عرفان، ل ۲۳۳.

^{۴۸} دیوانی مهولهوی، ل ۸۷.

دوچار پارادوکسی دهروونی، نهوجورهیه، که تییدا دوو پهگهزی دهروونی و بهگشتی سۆزداری دژیهک پیگهوه کۆبینهوه، وهک (خواستن و نهخواستن).

(شبلی) عارفی گهوره دهلیت: (نهوهم دهویت، که نامهویت...) ^{۴۰۹}.

ههروهه پاسبۆپیکى بوارى نهدهب و بیر هه له پوهوه دهیاره ی پارادوکس دهلی: "بیگومان نه بابته له ههولهکانی چۆ ویستی بۆ نه جۆره مهبهسته، زیاتر بهرچاو دهکهویت و بوونی پۆژهیهکی زۆر له پارادوکس و جۆرهکانی له زمانی عیرفاندا دهبرپی نهو پاستیه. نه پاستیه دهگهپۆتهوه بۆ نه ههولانه، که دهدرین بۆ دهبرپینی پوونی نهزموونی عارفانه، واته نه جۆره نهزمونه له پوهوپوهوپونهیدا لهگهڵ دهبرپینی پوون و پاشکاوانه، خۆبهخۆ له شتوانی (پارادوکسیکال)دا دهردهکهوئ، چونکه بابتهکهی نهو کۆکهروهه و یهکگرتنی دژهکانه" ^{۴۱۰}.

ههروهه بهردهوام دهبی و دهلی: "له هه ههولیکدا بۆنهوهی تهعبیر له نهزموونی پاشخانی بکریت، خیرا لهو جیگه و ههولهدا جی پی و جی پهنجی پارادوکس نامادهیه" ^{۴۱۱}.

له رابردودا ئاماژهیهکمان به جۆرهکانی (پارادوکس) کرد، بهلام لیڤهدا پیویسته بلتین، (پارادوکس) لهپووی چیهتی، دوانه دژیهکهکهوه، که پیکهیتنه ری دوانه ی دژیهکی (پارادوکس)ن دهبیته دوو جۆر:

۱. پارادوکسی گفتاری (ئاخاوتنی).

^{۴۰۹} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ۲۳۵.

^{۴۱۰} سهراچاوهی پێشوو، ل ۲۳۵.

^{۴۱۱} سهراچاوهی پێشوو، ل ۲۳۹.

۲. پارادوکسی کرداری^{۴۱۲}

"به گشتی پارادوکسی ناخاوتنی، پارادوکسیکه، که هردوو پووی، یاخود به شی پیکهینه ری دوالیزمه دژیه که که، له ناو خودی وتنه که دا هه یه، بۆنموونه (بایزید) ده لیت: "نای، که هندی که س له ئیمه نزیکه و لیتمان دووره، نای، که هندی که سی دیکه ش لیتمان دووره، به لام لیتمان نزیکه".

ههروه ها پارادوکسی کرداری، پارادوکسیکه، که تنها یه ک پووی، یاخود یه ک به شی دوالیزمه دژیه که که، له ناو گوفتاره که دا دیت و ناماژه ی پی ده کریت. بۆنموونه عارفی گوره (ابوالحسن خرقانی) ده لیت: هیچ که س منی نه دیوه جگه له (ابو یزید).

ناشکرایه، که (خرقانی) دووسه د سال پیش (ابو یزید) ژیاوه، بۆیه ناچارین نه م گوته یه له گه ل زانیاری ده ره کیدا (واته ده ره وه ی ده ق) به راورد بکه ی و په ی به (پارادوکس) بوونی به رین^{۴۱۳}.

لێزه دا و په یوه ست به لیکۆلینه وه که ی ئیمه، باسی سی جۆر (پارادوکس) ده که ی، که هه ریه که یان نمونه و به لگه ی نیستاتیکای ده ربړینی عیرفانییه، که بێگومان به که ره سه کردنی بابته ی دوالیزمی دژیه که، که بابته و بته پته ی عیرفانه و ویتا کردنی ده ربړینی دوالیزمانه ی عیرفانیانه یه.

^{۴۱۲} سه رچاوه ی پیشوو.

^{۴۱۳} علیرضا فولادی، زیان عرفان، ل ۲۴۱.

۲-۳-۱/ههستنامیزی:

"په کیکه له جۆره کانی پارادۆکسی ناخاوتنی، که له م جۆره دا په یوه سترگه وهی پېنچ ههسته کانی مروږ، به شپوه یه کی پارادۆکسیانه پیکه وه ده سازترین. بنگومان دوو جهه مسره پیکهینه ره که ی (ههستنامیزی)، یا هر دوو کیان ههستین، یاخود یه کیکیان عهقلی و نه وی دیکه یان ههستیبه. بۆنموونه له پیکهاته ی (بیدهنگی سهون) دا، (بیدهنگی) و (سهون) یش هر دوو کیان ههستین، به لام له پیکهاته ی (بهختی پهش) دا، (بهخت) (عهقلی) یه و (پهش) ههستیبه"^{۱۱۴}.

مهوله وی تاوه گۆزی له هۆنراوه یه کیدا (بهختی شه) به کارده هینیت و ده لیت:

نه وساته زانام بهخته کم شهر بی

عیله کم هامرایی عیله سهگ وهر بی^{۱۱۵}

یاخود مهولانای پۆمی له هۆنراوه یه کیدا (پنبه ای از لا ابالی) به کارده هینیت و ده لیت:

پنبه ای از لا ابالی درد و گوش دل نههم

پند نپذیرم ز صبر و بندها را بشکنم^{۱۱۶}

واته: لۆکه ی بێ باکی ده که مه هر دوو گۆیی دلم...

^{۱۱۴} سهراوه ی پېشوو، ل ۲۴۵.

^{۱۱۵} دیوانی مهوله وی، ل ۶۹.

^{۱۱۶} کلیات شمس تبریزی، ج ۲، ل ۸۳۲.

لټړه دا جگه له (لږکې بڼې باکی)، که پټکاته په کی (هستی + عقلی) په، پارادوکسیکی دیکه مان هیه، که (عقلی + عقلی)، که (دو گوڼی دل).
وهک زانیمان (هستامیزی) به کڅوونه وهی دو دژ دهیټ، که په یوه سته به پینج هه سته که مان وه، واته یا هه ردو دژیه که که هستین، یاخود په کټکیان هستی و نه وی دیکه یان عقلی په.

بڼ زیاتر پوونکر د نه وی ثم چه مکه بڼوونیک ده خه ینه پټشچاو، ده لټی:
"کاتیک که سی عارف ده گاته پلهی ته جریدی پڅی، خوی قوتار ده کات له زږدی هه سته دهره کی و پوکه شه کان و کار و په ی پټ بردنی هه موو نه وانه ده کاته په ک که نال و پټچکه وه، چونکه له بڼه پرتا جییه تی (نفس) هیچ نییه جگه له په کبوی و فرهیی هیزه کان و کاره کانیان دهر نه نجامی ژماره ی نه ندامانی جه سته په"^{۴۷۲}.

وهک مه ولانای پومی له هژنراوه په کیدا ده لټی:

پس بدانی چون، که رستی از بدن
گوش و بینی چشم می داند شدن
راست گفته است آن شه شیرین زفاف
چشم گردد مو به موی عارفان^{۴۷۸}

واته: باش بزان، هه رکات بیزار بوویت له جه سته
گوځ و بینینی چاوه کانت په ی به هه موو شت ده به ن
پاستی وتوو نه و شاشیرین و پر له شادیه مان

^{۴۷۷} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ۲۴۶.

^{۴۷۸} کلیات شمس تبریزی، ل ۲۵۶.

یه ک به یه کی مووه کانی کەسی عارف، دهبه چاو
به واتایه کی تر، (ههستنامیزی) به ره می حاله تیکه، که به (جمع) ناوزه دی
ده که نه. واته کاتیک کەسی عارف خۆی قووتار ده کات له (جیاوازی)
ههسته کان، هه ره ههستیکی کار و ئهرکی ههستیکی دیکه ده گرینه نهستی
خۆی. وهک (شمس الدین محمد بردسیری کرمانی) له م باره وه ده لیت:

از تفرقه چون شدی سوی جمع
سمع تو بصر شود بصر سماع^{۴۹}

ئین عهره بی، نه مه به حاله تیکه تپه پ داده نیت و کاملترین جۆری به وه
ده زانیت، که عارف به هه مووه ههسته کانی ببینێ، به هه مووه ههسته کانی بۆن
بکات...

به گشتی نه م جۆره دوالیزمه، که به شیکه له ده رپرینی عیرفانی و زمانی
عیرفان، جۆریکه له داهێنان و جوانکاری له ده رپریندا، که هه لگری قوولیبه کی
عیرفانییه، له به ره می نه ده بی عیرفانیدا چه ندین هه نهری دیکه ی ده رپرین
ده خاته چوارچێوه ی خۆیه وه، وهک لیکچواندن و خوازه و... هتد.

۳-۳-ب/ پێچه وانه ی باو:

"جۆریکه له پارادۆکسی کرداری، واته پارادۆکسیک، که یه ک دیوی، یاخود
به شیکه دوالیزمی دژه که که ی له خودی گوته که دا ئامازه ی پێ کراره و دیوی
دوه می له دهره وه ی گوته که یه:

^{۴۹} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ۲۴۷.

دەلێن، جارێکیان هەندێک خەڵک ئامادەبوون تا نوێژی (مردووی) جەنازە یە ک بەکن، (شێلی —) کە یەکیەکە لە عارفە گەورەکان) لەوێ بوو، گوتی: مایە ی سەرسوپمانە، کۆمەڵی خەڵکی مردوو هاتوون تا نوێژ لەسەر زیندوویە ک بەکن! .
لێرەدا پێچەوانە ی باو ئەوە یە، کە (شێلی)، مردوو بە زیندوو، زیندووش بە مردوو ناوێژد دەکات^{٢٢٠}.

پێچەوانە ی باو، لەرووی چییەتی یەو، کرداری یە، بەلام لە دوو پوانگەو ه پە یو هندی بە گوفتارەو ه هە یە. یە کە میان، دەرکەوتنی یە لە چێژکە عێرفانی یە کاندایەو شێو ی (دەگێژنەو ه)، دوو میان، لە پوانگە ی دەرکەوتنی (ئەم پێچەوانە ی باو ه) لەم چێژکانەدا بە شێو و وێنە ی (پودا). لەسەر ئەم بنەمایە، ئەم جۆرە (واتە پێچەوانە ی باو) جۆری گێژانەو یی (پارادۆکس) ه، بەجۆرێک، کە دەتوانین بە (پارادۆکسی گێژانەو یی) ناوێژد ی بەکەین. بەمشێو ه، پێچەوانە ی باو، هێچ نی یە جگە لە دژیەکیوونی کردار لەگەڵ باودا، نێتر ئەو کردارە (گریمانە یی) بێت، یاخود پوودا.

دروستکردنی ئەو جۆرەش، وەک هەموو جۆرەکانی پارادۆکس، پە یو هستە بە بنەمای کۆکردنەو ی دوو دژیە ک، بەلام لەم جۆرە پارادۆکسەدا، دژێکیان لەناو خودی گوتە کەدایە و دژە کە ی دیکەش لە دەرەو ی گوتە کە.

عێرفان ئەگەر ناوێکی دیکە ی هەبێت ئەوا پێویستە پێی بوێرێت، قوتابخانە ی دژە باو، یاخود پێچەوانە ی باو، چونکە عێرفانی تیۆری پە یو هست بە دید و تیۆرانی یەو ه پە یو هندی هە یە بە پێچەوانەو ه دژایەتی کردنی باو ه،

^{٢٢٠} علیرضا فولادی، زبان و عرفان، ل ٢٥٢.

ہر وہا عیرفانی کرداریش هیچ نییہ جگہ لہ پیچہوانہی باوبوون لہ کرداردا،
وہک نہ حمہد غہ زالی دہ لئیت: "لئیرہ راستییہ کان پیچہوانہ دہ بنہ وہ" ^{۴۲۱}.

نہ ندیشہی (ٹاشنایی بہ زہین و خہ یال)، کہ بنہ پرتی (پیچہوانہی باو)
پیکدہ ہینیت، نہ ندیشہیہ کی بنہ پرتی عیرفانیہ. چہ ندین سہدہ بہرلہ وہی
(فیکتور شکوفسکی)، کہ لہ پیشرہوانی فورمالیستی پوسیہ، نہم نہ ندیشہیہ
وہک تیوریک کی نہدہ بی بخاتہ پروو، (عین القضاة)، کہ لہ تیوریزہ کارانی عیرفان و
نہدہ بی عیرفانی نہم ناوچہیہ، جہخت لہ وہدہ کاتہ وہ، کہ سہرسوپمان و واق
ورمانی مرقّ لہ نہ بینینی دیاردہ کان نییہ، بہ لکو لہ نہ زانینی ٹوانہیہ، چہندہ
زقون ٹو دیاردانہی بہ ہوی عادہ تہ وہ، مایہی سہرسوپمان نین، واتہ عادہ تمان
پیی کردوہ و بووہ تہ باو، بہ لام ہہرکات، کہ پہردہی (عادہت) لادہ بہین،
دہ بنہ مایہی سہرنج و سہرسوپمان.

مہولانای پومی دہ لئیت:

اسمید و حروفید و کلامید و کتابید

جبریل امینید و رسولان سماید ^{۴۲۲}

واتہ: ناو و پیت و گوئہ و پستہ و کتیبیت

جوہرہ ٹیلی ٹہمین و پیغہ مہرانی ٹاسمانیت

چون دہ کرئ (جوہرہ ٹیل)یش بیت و پیغہ مہریش بیت؟!

^{۴۲۱} سہرچاوہی پیتشو، ۲۵۲ل.

^{۴۲۲} جلال الدین محمد بلخی، مولانا. غزلیات شمس تبریزی، مقدمہ گزینش و تفسیر: محمد
رضا شفیع کدکنی، جلد دوم. انتشارات سخن - تہران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ ه.ش. ل ۱۳۶۷.

مهوله‌وی تاوه‌گۆزی له پاستی هاوکیشه‌ی (چاکه‌کردن و پاداشت وەرگرتن)،
که یاسایه‌کی دادپه‌روه‌رانه‌ی خواپیه، وێنه‌یه‌کی ناعاده‌تی داده‌تاشی و ده‌لێت:
یا خه‌لیل، ده‌خیل کێ عاده‌ت که‌رده‌ن
تۆشه‌ وه‌ ده‌رگای که‌ریان به‌رده‌ن؟^{٤٢٣}

٣-٣-ج/ ته‌جرید:

"جۆریکه‌ له‌ پارادۆکسی (ده‌روونی - کرداری)، که‌ له‌ وێدا واته‌ له‌م جۆره‌دا
(منی بالا‌ی عارف له‌ (من‌)ی ئه‌و جیاده‌بێته‌وه‌. وه‌ك (بایزید) ده‌لێت: "له‌
باه‌یزیدی ها‌توومه‌ ته‌ ده‌ری، هه‌روه‌ك مار، که‌ له‌ كا‌ژه‌كه‌ی دێته‌ ده‌ره‌وه‌، پاشان
سه‌بیم کرد، عاشق و مه‌عشوق و عیشقم وه‌ك یه‌كه‌یه‌ك پێكه‌وه‌ بینی، که‌ له‌
جیهانی یه‌کتا‌په‌رستیدا هه‌موان ده‌بنه‌وه‌ یه‌ك..."^{٤٢٤}

ئهم‌ حا‌له‌ ته‌، دوو‌ که‌سایه‌تی بۆ عارف دروست‌ده‌کات، له‌کاتێک‌دا په‌هه‌ندی
زمانی و‌ه‌رده‌گرێ، که‌ گوزارشتی لی‌ بکات.

ته‌جرید، هۆکاری بنه‌په‌تی په‌یوه‌ست کردنه‌وه‌ی زمانی عیرفانه‌ به‌ جۆریک‌ له‌
سوریا‌لیزمه‌وه‌، که‌ سوریا‌لیزمی سروشتیه‌ و ده‌کرێت به‌ (سوریا‌لیزمی عیرفانی)
ناو‌ژه‌دی بکه‌ین.

ئهمیش هه‌روه‌ك جۆره‌کانی تری پارادۆکس له‌ سه‌ر بنه‌مای دوالیزمی دژیه‌که‌.
باوه‌پ به‌ بوونی (منی بالا‌ن) بنه‌په‌تی ئه‌ندیشه‌ی ته‌جریديه‌ له‌ عیرفاندا.
مه‌ولانای پۆمی ده‌لێت:

^{٤٢٣} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ٤٠٠.

^{٤٢٤} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ٢٧٨.

نی من منم، نی تو تویی، نی تو منی
 هم من منم، هم تو تویی، هم تو منی
 من باتو چنام ای نگار خود تنی
 که اندر خلطم، که من تو ام یاتو منی^{۴۲۵}

واته: من منم و تو تویت و تو منیت، ههروهه من منم و تۆیش تۆیت و
 ههروهه تۆ منیت

من له گه‌ل تۆدا وه‌ك نیگارێك پێكه‌وه چنراوین، كه تیامام، كه من تۆم،
 یاخود تۆ منیت؟!

بێگومان مه‌وله‌ویش له‌م جۆره هه‌نهره‌ی پارادۆكسی (ژۆره، به‌لام لای
 مه‌وله‌وی (منی بالا) به‌رده‌وام لۆمه‌ی (دل) و (نفس) منی حه‌قیقی مه‌وله‌وی
 ده‌كات. وه‌كو له هه‌موو ئه‌و هۆنراوه‌دا هاتوه‌، كه به (ده‌... (ئه‌ی دل...)
 ده‌ست پێ ده‌كات^{۴۲۶}.

۳-۳-د/ وێنه‌کردن، بزرکاندن (شطح):

"جۆرێكه له پێچه‌وانه هاتنه‌وه، یاخود دژوه‌ستانه له‌گه‌ل عورفی پووكه‌شی
 (شهرع)دا.

(عطّار) له وه‌سف و باسی بزرکاندندا ده‌لێت: "شتانێك له ته‌ریقه‌دا هه‌ن و
 ده‌گوترین، كه له‌گه‌ل په‌واله‌تی ده‌ره‌وه‌ی شهرعدا دژن...^{۴۲۷}

^{۴۲۵} کلیات شمس تبریزی، ل ۱۰۴۵.

^{۴۲۶} پهلوانه دیوانی مه‌وله‌وی لاپه‌ره‌کانی ۲۰۰ و دواتر.

^{۴۲۷} علیرضا فولادی، زیان عرفان، ل ۲۸۳.

له ئه ده بیات و نووسینی سۆفیزمدا (من) و (منی بالا) پێکه وه له بزاوتنیکى چه ده لى ئه وتۆدا ده وتینه وه، که خودى مرۆڤ له گال نه ئینیه کانی ناخیدا ته با ده کات، هه ربۆیه ئه وچۆره به ره مه مه ی، که ده په خستى قوولتیه، یاخود له به ره مه مێکى ئه ده بى بالاتره. هه روه ک ئه وه ی ئه و گوته و ده قه له میتافیزیکه وه بێت، هه روه ک سروتیکى نه ئینى وایه له دیوى ناوه وه ی گوته و ده قدا. هه ر له م پوانگه په وه له چاوه پوانیه کى چاوه پوان نه کراو ده چیت، له وىست و خواستیک ده چیت، که ئامانجه به ده سته ئنراوه کان زیاتر خواست و تینوویه تېمان بۆ دروست ده که ن... هه موو ئه مانه ده درینه پال بزپکاندن.

بزپکاندن ئاشکراکردنى ئه م گه ردوونه گه وره یه، که لیوانلیۆه له شتى ناكاو و سه رسووپه ئینى كۆتایى نه هاتوو، لیۆه وه یه که بزپکاندن هێزى ته قینه وه یه. هه موو شیوازه کانی به رگه رنه وه ی باو تیکده شکینى، هه موو شیوازه کانی نووسین و ده ربړینى باو تیکده شکینى. جۆریکه له دزه کردن بۆ ئاشنابوون به ناخى مرۆڤ، ئه وه ی، که نابېرنى... هه موو ئه مانه جوانیه کى گه وره به دیده هێنینت، که پێى ده گوتریت ئیستاتیکای ده قى عیرفانى، یاخود سۆفى^{٤٢٨}.

نۆزجار بزپکاندنى عیرفانى له به رنه وه ی، که به پڕوکه ش پێچه وانه ی شه رعه، خاوه نه گه ی ده خاته به رده م هه په شه ی کوشتن و به لکرو خودى کوشتن. دیارترینیان له مێژووى عیرفانى ئیسلامیدا بریتین:

- له وه ی بايزید: "سُبْحَانِی مَا أَعْظَمَ شَأْنِی".

- ئه وه ی حلاج: "أَنَا الْحَقُّ".

^{٤٢٨} انونیس، الصوفية والسورالية، ل ١٤٧.

- يان ئەمەي ابو سعید: "ليس في الجبة سوى الله".

دروستکردنی بزرگانەدن، وەك جۆریكى پارادۆكسى کرداری، لەسەر بنەمای دوالیزمی دژئەكە، بەلام یەكێك لەو دوو دوالیزمە دژئەكە، دەبیّت باوەپ، یاخود کاریکی شەری بیّت^{۴۲۹}.

لەم چوارچێوەیەدا مەولانای پۆمی دەلیت:

با شە تبریز، شمس الدین، خداوند شەهان
جان فدا دارید و تن، قربان ز بهر وي کنید^{۴۳۰}
واتە: لەگەڵ شای تەبڕیزدا، شمس الدین، کە خواى شاكانە
گیان و جەستەتان بکەنە فیدای و قوریانی بۆ بکەن
یاخود دەلیت:

شاه جان ها شمس تبریز ست و این دم آن اوست
رخ بدو آرید و خودرا جمله مات شه کنید^{۴۳۱}

واتە: پادشای گیان و پۆجەکان شەمسى تەبڕیزییە و ئەم گیانەش هەر هی ئەو
پوو بکەنە ئەو و هەمووتان بە دەستە خۆتان (مات)ی شا بکەن
مەولانای پۆمی جگە لەم ناوەپۆکە پەر لە بزرگانەدنانە، چەندین هۆنراوەی بیکەى
هەیه، کە ئاماژەیه بۆ وێنى حالەتى وا. بۆ نموونە لە هۆنراوەیەکیدا دەلیت:
چون چنگم از زمزمه خود خیرم نیست
آسرار همی گویم و آسرار ندانم^{۴۳۲}

^{۴۲۹} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ۲۸۷ بە دواوە.

^{۴۳۰} کلیات شمس تبریزی، ل ۲۳۰.

^{۴۳۱} سەرچاوەی پێشوو، ل ۲۳۱.

واته: وهك (چنگ) وام، كه هېچ ناگاپه كم له دهنگ و گۆراننې خۆم نېيه
به رده وام نه پېنښه كان ده دركېنم و هېچ نه پېنښه كېش نازانم
ياخود له هۆنراوه يه كي ديكه دا ده لښت:

سخن راست تو از مردم ديوانه شنو
تا نغريم، مېنډار، كه مردانه شويم^{۱۲۲}

واته: گوته ی راست، له خه لکي شپت بېسته
تا نه مريت به ته مای پياوېون مه به
مه ولوی تاوه گۆزی به م جوړه باسی به هه شت ده کات، كه به شپكه له
مه رجی باوه پي موسلمان:

به هه شت باقی دين دلېره ن
جه قيسمه تخانه ی ته من نه وده ن
ساكه وې دينه ن به هه شت باقی
نيسه من پهي دين، دۆزه خيم تاقي^{۱۲۳}

واته: به هه شتېك، كه هر بېنښته وه و هه بېت بېنښي دلېره، نه ویش له
قسمه تخانه ی ته با و هېمناپه تي دووره، جا، كه به و (دين) هيه يا به و بېنښه په
به هه شتي باقی، نيسه من به م دينه وه به پراستی دۆزه خيم^{۱۲۴}.

^{۱۲۲} سه رچاوه ی پېشوو، ل ۷۸۲.

^{۱۲۳} سه رچاوه ی پېشوو، ل ۸۷۲.

^{۱۲۴} مه ولوی تاوه گۆزی، ديوانی مه ولوی، له سه ر بناغهي ټيگوشانی مه لا عه بدولگه ريمی
موده ريس، پيداچوونه وه و ريك و پيگ كردن و زيادكردنی شيعره چاپ نه كړاوه كان: هه سه ن
گۆران و محمه د حجاجزی، ده رگای رۆشنېيری گۆران، چاپی په كم، ۲۷۰۴ ی كوردی، ل ۱۲۶.
^{۱۲۵} سه رچاوه ی پېشوو.

یاخود له هۆنراوهیهکیدا، که باسی هاتنی مانگی پهمهزان دهکات بهناوی
(سه‌دای های هیلال) باسی پاکیه‌تی و دلسۆزی خۆی و گرووی مه‌ی نۆشان
دهکات له بهرامبه‌ر پیاپاژی و شێوه‌ی دوو‌پوویی مۆرید و سۆفیه‌کان و ده‌لێت:

مۆرید و سۆفی خه‌رقه‌ی ریاپۆش

من و دامنه‌ی پاک پیر مه‌ی فروش

هه‌رکات چه‌نی دۆس و یتیمان نه‌مه‌حشه‌ر

وه‌سه‌د ئاره‌زوو سه‌ربارین ئه‌وه‌به‌ر

بزانین کیتان راگه‌ گوم که‌ردین

کیتان مایه‌پووج کیتان سوود به‌ردین^{۴۳۶}

به‌گشتی بابته‌ی بزپکاندن و جۆره‌کانی دیکه‌ی پارادۆکس جگه‌ له‌وه‌ی وه‌ک
بابته‌ی عیرفانی و چۆنیه‌تی جیهانیه‌تی عارف، جوانی خۆی هه‌یه‌ وه‌ک چۆنیه‌تی
زمانی ده‌ربڕینیش هه‌لگری به‌های ئیستانیکیه‌. ئه‌ده‌یی عیرفانی له‌ لوتکه‌ی
توانایی ده‌ربڕینی واتا پرمانا و شاراوه‌کاندایه‌ و ده‌توانین بڵێن عارفی نووسه‌ر و
ئه‌دیب، یاخود شاعیری عارف و سۆفی خاوه‌نی بالاترین هێزی ده‌ربڕین و زمانی
ناخه‌، چونکه‌ وه‌ک چۆمسکی ده‌لێت: "ئه‌گه‌ر به‌مانه‌وێت وه‌سفیککی ساده‌ی زمان
بکه‌ین، ئه‌وا په‌یوه‌ستکردنه‌وه‌ی ده‌ربڕین و واتایه‌. ده‌سه‌لات و ده‌سه‌لات
شکانه‌وه‌ به‌سه‌ر زماندا له‌ بنه‌رته‌دا به‌واتای توانایی په‌یڕدنه‌ به‌ گوته‌کان و
به‌ره‌مه‌پێنانی سیمبۆلی ئه‌وتۆیه‌، که‌ ده‌ربڕینی واتاکان به‌ ئه‌نجام بکه‌یه‌نیت"^{۴۳۷}.

^{۴۳۶} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ل ۲۷۶.

^{۴۳۷} نوام چاسکی، زیان و ذهن، ترجمه: کورش صفوی، انتشارات هه‌رمی - ته‌هران، چاپ
پنجم، ۱۳۹۰ ه.ش. ل ۱۶۳.

تویژه ریکی تری هم باسه، ئاوا له حاله‌تی شه‌ته‌حات وتنی عارفان ده‌وێت: "له جیهانبینی عرفانیدا، ئاگایی و ناسینی مړوؤ مه‌سه‌له‌یه‌کی ده‌روونی و (شه‌ودی)یه، که نامۆیه به‌عقل و ویست و له ناخی رۆح و دلوه سه‌رچاوه ده‌گریت. هم مه‌عریفه‌ی ناخه و به‌ ویست نییه، له‌پوانگه‌ی سۆفیه‌وه زاده‌ی لوتفی خوایی و خواستی یه‌زدانییه و له ساته‌کانی بیهوشی و وپینه‌کردندا دپته به‌ره‌م. بۆیه گێرانه‌وه و دووباره‌کردنه‌وه‌ی وه‌ك شه‌زموونیکی زمانی، کاریکی مه‌حاله. که‌سیک، که بین ده‌سه‌لاته له‌به‌رامبه‌ر دابه‌زینی مه‌عریفه‌یه‌کی خوايیدا و له حاله‌تی ناهاوشیاریدا شه‌زموونی پۆخی خۆی ده‌گێرته‌وه و هه‌ر له زمانی وه‌سف و لیکچواندنیش ده‌سته‌وسانه، ناچاره شه‌زموونه‌کانی خۆی به‌ زمانی په‌م‌زو و سیمبول بگێرته‌وه"^{۲۸۱}.

هه‌ربۆیه هم جۆره ده‌ربهرین و زمانه به‌ زمانی هونه‌ری و ئیستاتیکیی شه‌زمار ده‌گریت، چونکه سود وه‌رگرتن له سیمبول و زمانی په‌م‌زی تاییه‌تمه‌ندییه‌کی هونه‌ری و ئیستاتیکیه.

زمانی سۆفی و شه‌لی ته‌سه‌وف، له‌و پوانگه‌وه، که ده‌یه‌وێت ده‌ربهری شه‌زموونی سۆفیانه و په‌یبردن و ناشنايه‌تی بپت به‌ هاوشیاری ده‌روونی، بۆیه له‌گه‌ل زمانی ئاساییدا جیاوازه.

دکتۆر (مه‌ین دخت فرخ نیا)، مامۆستا له زانکۆی (شه‌ید باهنر) له (کرمان) سه‌باره‌ت به‌ په‌هه‌ندی هونه‌ری و ئیستاتیکیی بزپکاندن و سه‌رجه‌م جۆره‌کانی دیکه‌ی پارادۆکس و دوالیزمی دژیه‌ک. ده‌لێت: "شه‌ته‌حاتی سۆفیه‌کان - جگه

^{۲۸۱} مه‌ین دخت فرخ نیا، شطح جلوه، هنر در زبان تصوف، نشریه دانشکده و ادبیات و علوم انسانی، شماره ۱۰.

لهوې چەندین وانا و چه مکی عرفانی قوول ده گړته خوږی، له پوانگې هونړی و هونړی نیستاتیکایشه وه، جیگای تیرامانه^{۴۲۹}.

نیټه ده زانین، کاتیک که زمانی په خشان، ده گړیت بق زمانی هونړی، پیوښته چەندین تاییه تمه ندی جیا که ره وهی هه بیت به راورد به زمانی ناسایی و لژیک و هم تاییه تمه ندییه جیا که ره وانهش ته نها له ساته وه ختی شکاندنی شیوازی ناسایی زماندا دیت به ره هم و جوړه فورمیکی جیاواز له ده رپرندا دینیته کایه وه، که جیاوازه له گال فورمه دوو باره بوو و ساکاره گای زماندا. په کیک له و فورمه جیاوازانهی، که زمانی هونړی پی دهناسریته وه، جگه له وه لانانی یاساکانی ده رپرینی ناسایی، بوونی چیری میوزیکیه له ده رپرینه که دا واته وشه و که ره سه کانی ده رپرین به جوړیک هه لده بژدریزن، که سیستمیکی، یاخود ده رپرینیکی موسیقی به دیده هیتن.

لیردا و له چوارچپوهی لیکولینه وه له پارادوکس و دوالیزمی دژیه و جوړه کانی له دیدیکی نیستاتیکیه وه، پیوښته نه گره به کورتی و راگوزاریش بیت باسی دوالیزمی دژیه و په هندی نیستاتیکیی میوزیکی هم هونړه بکه ی.

۳-۴/ میوزیکی شیعری وه که په هندیکی نیستاتیکیی دوالیزمی

دژیه:

میوزیکی شاعر، دیارده په که بق ناراسته کردنی خه یال و کاریگری زیاتری ده رپرین. کاتیک میوزیک له شاعردا پر رهنگتر ده بیت، پیوښته په چاوی کاریگری و په هنده کانی کاریایی بکړیت به تاییه تی کاتیک، که هم دیارده

^{۴۲۹} سه رچاوه ی پیشور.

میوزیکیه له پهنګدانه‌وه‌ی وانا و گواستنه‌وه‌ی هه‌ست و سۆزدا پۆلی به‌رچاوی هه‌یه. له هه‌ندیک شیعردا ده‌بینن، که ئه‌وه میوزیکه پۆلی له نواندنې شیعردا هه‌یه، که واته په‌چاوکردنې ګۆشه جیاوازه‌کانی میوزیکي تایبته به شیعر له ناشکراکردنې وانا و هه‌ست و حاله‌ته‌کاندا، زۆر کاریگه‌ری هه‌یه^{۱۱}.

هر له‌م پوه‌وه ئه‌ده‌بناسیکی تر ده‌لێ: "هه‌موو وشه‌یه‌ک له زماندا، نیوکی واتایی و سۆزداری و میوزیکي تایبته‌ی هه‌یه، که به‌مانه‌وێت و نه‌مانه‌وێت، کاردانه‌وه‌ی تایبته‌ی له زه‌ین و ده‌روونی ئیتمه‌دا ده‌بیت. هر وشه‌یه‌ک وێرایی ئه‌وه‌ی هه‌لگری چیه‌تی کولتوری و میژوویی زمانیکي تایبته، له‌هه‌مانکادا هه‌لگری ئاواز و ئاهه‌نگیکي میوزیکي تایبته. بۆنموونه ئه‌گه‌ر دوو وشه‌ی هاو واتامان هه‌بیت، ده‌توانن دوو جۆر کاریگه‌ری ده‌روونی لای ئیتمه‌ دروست بکن، په‌کێکیان نه‌رم و دلگیر و ناسک، که پۆج بێننیه‌تته‌ سه‌ما و ده‌روونمان ئارام بکاته‌وه، به‌لام دووه‌میان زیر و قورس له‌ ګوێ دا به‌جۆرێک ئازاری پۆج بدات و دل بتقوین. به‌م پێیه‌ بنه‌رته‌ی په‌که‌می جوانی ده‌قی ئه‌ده‌بی، هه‌لێاردنې ئه‌و وشه‌ و ده‌سته‌واژه‌یه، که له‌په‌وه‌ی میوزیکیه‌وه‌ ګونجاون له‌گه‌ڵ ده‌ربیرین و واتاکه‌دا"^{۱۲}.

پۆمان یاکوبسن، له‌ بابه‌تیکدا به‌ناوی (زیانشناسی و شعرشناسی) وێرایی ئاماره‌کردن به‌ پای که‌سانیکي وه‌ک (فالیتری)، که شیعر به‌ کاردانه‌وه‌ی دوو جه‌مه‌ری نیوان میوزیک و وانا ده‌زاننیت و هه‌روه‌ها (ئه‌لکسانده‌ر پۆپ)، که ده‌یگوت: "میوزیک له‌ شیعردا پتویسته‌ پهنګدانه‌وه‌ی، یاخود پاشخانی وانا

^{۱۱} علی اصغر محمودی، بررسی اندیشه و ذهن در موسیقی شعر با توجه به غزلیات شمس،

۱. سایتی: www.sid.ir

^{۱۲} مهدی محبتی، بدیع نو، ل ۱۳۷.

بیت^{۱۱}، ناماژه به میوزیکی نئو شاعر دهکات و باس له بهر فراوانی کاریگرییه که دهکات.

ههروه ها (شفیعی کدکنی) یش له و باره وه ده لیت: "شتیک، که له تیپوانینی فۆرمالیسته پووسه کاندای ناماژه ی پښ کراوه، له شاعرده، میوزیکی وشه گانه، که ئاراسته ی (واتا) دهکات، به لام له په خشاندا (واتا) ئاراسته ی وشه گان دهکات^{۱۲}."

په یوه ست بهم دوو شاعیره وه (واته مهولانای پۆمی و مهوله وی تاوه گۆزی) زمانی شاعر نووسینی ههردووکیان (فارسی + شیوه زاری هه ورامی) به جۆریک لیریکی و ئاوازه دارن، که ده توانین بلتین رکابه ریان نییه.

ههروه ها پتویسته ناماژه به وهش بکهین، که به شیک له باسی بابته ی، یاخود پیکه پته ره گانی میوزیکی شاعری ههردوو بابته ی (هاوپیتی، یاخود هاودهنگی - Alitration) و (دهنگه واتایی - Onomatopoeia) یه، به لام لیږده ئیمه باسی ناکهین، چونکه ته نها باسی دوالیزمی دژیهک و جۆره گانی له پوانگه ی ئیستانیکای میوزیکییه وه، ئامانج و مه بهستی ئیمه یه.

بۆنه وه ی بتوانین تیگه یشتنیکای هاوبه شمان هه بیت بۆ (میوزیکی شاعر) پتویسته لیږده ئیمه پوونکردنه وه و پۆلین به ندییه، بخهینه پوو، که سیستمی ئاوازی شاعر چه ند جۆریکی هه یه، که به کورتی ئهمانه ن:

۱. میوزیکی ده ره کی شاعر (واته عهرون).
۲. میوزیکی ته نیشته، یاخود که نار (واته قافیه و هه ر پیت و شتیکی دیکه، که ئه و پۆله ده بینن)

^{۱۱} علی محمدی آسیا بادی، تحلیل ساختاری غزلی از مولوی، ل، ۱، ساینی: www.sid.ir

۳. میوزیکی ناوہ کی (که بریتیه له کومه لئی هاوئا مه نگی، که له ږیگی به رام بهر به یهک دانانی دژهکان (دهنگ دار و بیدهنگهکان) له شیمریدا به دیدیت، هه روه ها هه موو جوړه کانی (جیناس)، به گشتی له ده رکه و ته کانی تاییه ت به میوزیکی ناوہ کی شیمرن).

۴. میوزیکی مه عنه وی (مه به ست له هه موو نو په یوه نندییه نه ینی و شاروا نه یه، که له نیوان پیکهاته کانی دوو نیو بهیت، یاخود به بیتگی شیمریدا هه یه، که له ږیگی پیکهاته ی دژیه که کان و (طباقه) کان... هتد، به دیدیت".

زانای ته دده بناسی ئیترانی، کدکنی، ده ریاره ی ریم و ناوازه ی شیمری ده لئی: "میوزیکی مه عنه وی، که بناغی په پیردنه به جوانی، له چاو جوړه کانی دیکه ی میوزیکی شیمریدا، له دوالیزمی دژیهک و جوړه کانی دروست ده بیت. کوکړدنه وه و ده سته به ندیکردنی که ره سه کانی نه م جوړه میوزیکه یه، واته میوزیکی مه عنه وی، کاریکی ئاسان نییه، چونکه له چوارچپوه ی چه مک و بابته دژهکاندا، زیاتر کارا ده بیت نه که له بازنه ی دهنگ و پیت و وشه کان"^{۴۳}.

نهر تیوری فله سه فه ی (أخوان الصفا) له بابته ی میوزیک و چه مک ی میوزیکه وه، که بریتیه له (زانستی پژوهکان) و (ناسینی، یاخود ئاشنا بوون به چونییه تی پیکه وه چنن و ناویژانکردن)، بزاین، ئوا زارواوه ی میوزیکی مه عنه وی لامان نامز نابیت، به لکو جگه له وه ی لامان ئاسایی ده بیت هه سته ی پی ده کین، هه روهک چون دژیهک و لیچوونه کان، له زه مینه ی ناوازی زمانیدا، میوزیکی دهنگه کان دروست ده کن، هه مان به راورد و لیچوواندنه کان و

^{۴۳} محمد رضا شفيعی کدکنی، موسیقی شعر، پروانه ل ۳۰۷.

دوالیزمه دژبه که کان له زه مینه ی بابته و اتایی و زه ینیدا میوزیکی معنه وی دروستده کن... له هه مووی گرنګتر شهویه، که ئەم پیکه پنه رانه میوزیکی شیعی معنه وی (که دوالیزمی دژبه ک گرنګتر پنیانه) په هه ندیکی نیستاتیکی میوزیک ده به خشنه شیعر^{۱۱۱}.

سه بارهت بهم جۆره میوزیکه له هۆنراوه کانی مهولانای پۆمی و مهوله وی تاوه گوزیدا، چه ندین نمونه مان بهرچاو ده که ویت، که زاده ی جیهانیینی عیرفانی نه و دوانیه و (دوالیزمی دژبه ک) یش به شیکه له پیکهاته ی نه و جیهانیینییه. مهولانای پۆمی له م باره وه ده لیت:

باز آمدم چون عیدی نو، تا قفل زندان بشکنم
وین چرخ مردم خوار را چنگال و دندان بشکنم
هفت اختر بی آب را کاین خاکیان را می خورند
هم آب بر آتش زخم هم بادهاشان بشکنم^{۱۱۲}
واته: وا هاتمه وه وه جه ژنی نوئ، تا قفلی زیندان بشکینم
ئه م چه رخشی گه ربوونه که خه لکی ده خوات، بشکینم
حهوت نه ستیره ی بئ ناو، که ئەم خه لکه خاکیه ده خون
هم ناو بکه م به ناگردا و هم (با) کانیشیان بشکینم
مهوله وی تاوه گوزیش له م چوارچێوه یه دا ده لیت:
مدینه ت، سهربرزه ن، شادیم زگارهن
ساقی! جامه کت نه مجار وه کارهن^{۱۱۳}

^{۱۱۱} سه رچاوه ی پێشوو، ل ۳۹۰.

^{۱۱۲} کلیات شمس تبریزی، ل ۱۰۷.

یاخود ده‌لټت:

مه‌زمون هموای مهرگ، زامداری توت

په‌نهانی قاتیل، دوا و ته‌دبیرت^{۴۷}

۳-۵/ هۆکانی په‌نگدانه‌وه‌ی دوالیزمی دژیهک له هۆنراوه‌کانی

مه‌ولانای پۆمی و مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی دا:

بټگومان شاعیر له ده‌ستنټکی کاری خۆیه‌وه قالی پی‌شوه‌خت و مهرجی پی‌شوه‌ختی نییه تا په‌چاوی هونه‌رټک، یاخود شټوازیټکی ده‌ربړینی دیاریکراو بکات، به‌لکو دواتر ئټمه مامه‌له له‌گه‌ل نه‌نجامه‌که‌یدا ده‌که‌ین، که بابه‌ته‌کانی ده‌ربړین و که‌ره‌سه‌کانی چین و نرخیان بۆ داده‌نټین.

دوالیزمی دژیهک چ وهک هونه‌رټکی ده‌ربړین و چ وهک هۆی نرخ بۆدانان و خویندنه‌وه‌ی ده‌ق، گرنکی و بایه‌خټکی فره په‌هه‌ندی هه‌یه و وهک له پابردودا باسماں کردووه په‌گ و پېشه‌ی له زۆر کاپه‌ی مه‌عریفی و فه‌لسه‌فی و تیۆلۆجی و لۆجیکی دا هه‌یه.

ئټمه ناتوانین له‌بری مه‌ولانای پۆمی و مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی وه‌لامده‌ره‌وه‌ی نه‌و پرسیاره‌ بین، که بۆچی دوالیزمی دژیهکیان به‌کاره‌یتاوه، به‌لام نه‌گه‌ر هه‌وراز و نشټوه‌کانی ژبانی تاییه‌تی نه‌م دوو شاعیره‌ بزاین و به‌چاویټکی کراوه و تیژه‌وه له هۆنراوه‌کانیان ورد و قوولټ بیینه‌وه له ناوه‌پۆک و چۆنیه‌تی ده‌ربړینه‌کانیان، نه‌وکات هه‌ست به‌و پاستیبه‌ ده‌که‌ین، که په‌نگدانه‌وه‌ی

^{۴۶} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۳۸.

^{۴۷} سرچاوه‌ی پی‌شوو، ل ۲۴۵.

دوالیزمی دژیک له هؤنراوه کانیاندا تهنها پووکار و وه لآمیکی ساده هه لئاگری، به لکو چهن دین هؤ بقو هم کاره هه، که به بپوای ئیمه هه ندیکیان نه مانه ن:

۱. زقر وردی له بیرکرینه وه دا، قوولی بیرکرینه وه، بابتهی چیزیه خشن:

نه مانه سی تاییه تهندی زقر دیارن، وه ک شوفاسی هه ریا به تیک، که هم دوو شاعیره، خواستبیتیان بیکه نه بابتهی هؤنراوه کانیان. بابته کانی هم دوو شاعیره ئاسمانی عیرفانی مرقفانه ن، به جۆرک سهرنجی خوینهر بۆلای بابته که بیان پاده کیشن، که تووشی پامانیکی قوولی ده که ن، له گه ل گه وره یی و گه ردوونیوونی بابته کاندای زقر چیزیه خشن، چونکه له نهجامدا باسی حه قیقتهی ژیان و مرقفن.

بۆنموونه مه ولانای پۆمی له م دتیره هؤنراوه یه دا ده لیت:

طواف حاجیان دارم به گرد یار می گرد

نه اخلاق سگان دارم نه بر مُردار می گردم^{۱۸}

واته تواف و سوپانه وه م هیه به ده وری که عبه دا، هه روه کو حاجیان به ده وری یار و مه عشوقه که مدا، ده سوپتمه وه. نه ک وه ک سه گ به ده وری مرداره و بوواندا بخولیمه وه.

بابتهی هه ج و مه راسیمه کانی یه کیکه له و بابته تانه ی، که شاعیرانی هم ناوچه یه باسیان کردووه و کردوویانه ته که ره سه و بابتهی شیعری خویان، به لآم مه ولانا وینه ی دوو جۆر که سمان ده داتی، که هه ردووکیان تواف ده که ن، به لآم دوو هه لۆیستی دژیک لئ که وتووه ته وه نه گه ر چی یه ک ئامانجیان هه یه. یه که میان، چونکه په ی به حه قیقتهی (یار) بردووه، نه وه مه عیرفه ی هیه به

^{۱۸} محمد رضا شفيعي گلکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۲، ل ۷۲۷.

هه‌ج، به‌لام دووه‌میان وه‌ک سه‌گ وایه، چونکه واده‌زانی نامانجی هه‌ج گه‌پانه به‌دوری مردوو‌اندا، نه‌مه وردی و قوولی بیرکرنه‌وه‌ی مه‌ولانا دهرده‌خات، که بابە‌تیکی له‌و جۆره‌ی به‌شیوه‌یه‌کی چێژیه‌خش باسکردوه‌ه.
یاخود له‌هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لی:

با شناسد کفش خویش ارچه که تاریکی بُود
دل ز راه ذوق داند کاین کدامین منزل است^{٤٩}

واته‌ نه‌گه‌رچی له‌ تاریکیدا بیت، مرۆڤ پتالۆه‌کانی به‌ به‌رکه‌وتنی پێی ده‌ناسیته‌وه، به‌لام دل له‌پێگه‌ی زه‌وقی عارفانه‌وه‌ ده‌زانیت، که له‌ چ مه‌نزله‌تیکدایه.

مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی ده‌لێت:

نه‌ک چه‌نی خه‌یاڵ قیبه‌لم بسازی
ده‌خیل تهن خه‌ستمن وه‌ جیاش نازی^{٥٠}

واته: نه‌که‌ی له‌گه‌ل خه‌یاڵکردنی خۆشه‌ویسته‌که‌م، که وه‌کو قیبه‌لم وایه، پێک بکه‌ویت، واته‌ تۆ له‌گه‌ل خه‌یاڵکردنی خۆشه‌ویسته‌که‌مدا پێککه‌ویت و جه‌سته‌م به‌جێبه‌تلیت، نه‌که‌ی، ده‌سته و دامپنتم، جه‌سته‌م ماندوه‌ و نه‌خۆشه به‌جێینه‌هتلیت.

تیبینی نه‌وه‌ ده‌کریت له‌سه‌رجه‌م هۆنراوه‌کاندا، که یه‌که‌میان خه‌ستنه‌پووی دووجۆر ته‌واف بوو، دووه‌میان دووجۆر ناسینه‌وه، که ناسینه‌وه‌ی ماددی و پۆخی و زه‌وقی (سالک الی الله) بوو، دواجار نه‌م هۆنراوه‌یه‌ی مه‌وله‌وی

^{٤٩} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ج ١، ٢٨٢.

^{٥٠} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ٥٦٤.

تاوه گزى، كه باسى پټككوتن و چوونه پالځه يالځه كات، كه نه گزى به جيتښتنى جه ستهى تيدايه، به گشتى و چندين بابتهى زځد ورد له بير كړنه وه، له چوارچيوه دهر پړندا سوود له دواليزمى دږيهك وه رگپراوه (چ وهك وشه و چ وهك دهر پړين و وښه) بڅ جوانى و چيژدارى دهر پړين و گهياندى وښه و وانا.

۲. فرهى له بږ و چه شنى وښه كانى خه يالځا:

له هڅراوه كانى هم دوو شاعيره دا، هست به وه دهر كږى له يهك سات و له هڅراوه يه كدا له به ردهم چندين وښه څيړاډاين، كه به زه ينعاندا تيد په پښ، چندين وښه، كه هه نديكيان دهر پړداون و هه نديكي تريان ته نها ده بيت تيان پامين نه گره نا عه قل و خه يالښ بيتوانايه له رافه كړدنيان. مه ولانا ده لښت:

آب حيات عشق را در رگ ما روانه کن
آينه صبح را ترجمه شبا نه کن^{۴۰۱}

واته: ناوى حهياتى عيشق بگه ره ناوړه گ و ده ماره كانى نيمه

ناوښه به ره به يانى، رافه يه كي شه وانه ي بږيکه

هه ريهك له (شفيعى كدكنى) و (كريمى فيضى) و زځد په خنه گزى گه وړه ي فارس له ناست هم هڅراوه يه دا هيچيان نه نووسيوه و ده لښ، رافه هه لئاگرښت. يا خود هر مه ولانا ده لښت:

شمس دين و شمس دين و شمس دين مى گو و بس
تا ببيني مردگان رقصان شده اندر كف^{۴۰۲}

^{۴۰۱} محمد رضا شفيعى كدكنى، غزليات شمس تبريز، ج ۲، ل ۹۳۹.

واته: هتنده شمس دین بلی و ته‌نھا ناوی نه و بیتنه
تا مردووه‌کان ببینی، که له‌ناو کفنه‌که‌یاندا سه‌ما ده‌که‌ن

مه‌وله‌ری تاوه‌گوزی ده‌لی:

خێل‌خانە‌ی مه‌ینه‌ت یه‌ند ناماوشیه‌ن
وه سه‌فحه‌ی دلدا سۆهان ساو بییه‌ن^{۴۰۲}

واته: کاروانی مه‌ینه‌ت نه‌وه‌نده هاتوچۆی کردووه به‌سه‌ر ته‌ختی دلما، وه‌ک
چه‌قۆی ساف بووی له‌هه‌سان چوووه‌وه‌ی لی هاتووه و پێی به‌لا راگیر نابێ
پێیه‌وه.

ئاوی حه‌ياتی عیشق چیه‌؟ چۆن وێنای بکه‌ین؟ چۆن بکریته ناو ره‌گه‌
ماددیه‌که‌مانه‌وه‌؟

ئاوێنه‌ی به‌ره‌به‌یان چیه‌؟ چۆن پالە‌ی شه‌وانه‌ی بکه‌ین؟
چۆن وێنای مردووه‌کان بکه‌ین، که به‌که‌فه‌ته‌کانیان‌وه سه‌ما ده‌که‌ن؟
چۆن وێنای نه‌و ده‌ بکه‌ین، که وه‌ک به‌ردی چه‌قۆ ئیژگه‌ر وایه‌؟
کۆی هه‌موو نه‌م وێنانه‌ مه‌به‌ستی گه‌وره‌یان له‌پشته‌وه‌یه، که له‌ ده‌ره‌بریندا
دوالیزمی دژیه‌ک جوانترین و پڕ واتاترین هونه‌ری ده‌ره‌برینه‌ بۆ شاعیر، واته
فره‌بی و په‌نگاوپه‌نگی وێنه‌کانی زه‌ین و خه‌یاڵ له‌پێگه‌ی دوالیزمی دژیه‌که‌وه
وه‌ک هونه‌ریکی ده‌ره‌برین، ساناتر و جوانتر ده‌که‌وێته‌وه‌.

^{۴۰۲} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ل ۱۰۰۲.

^{۴۰۳} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۴۳۲.

۲. دوانهیی و دوو جه مسهری و ناسازی (به پووکش دیاری) پێکهاتهی بوون و خودی سروشت و یاساکانی هه بوون و جفات و مرقفه کانن:

له م جیهانه دروستکراوه دا به گشتی و له ژياندا به تاییهتی چه ندین بابته و گوزارهیی دوانهیی دژیهك به رچاوده که ون، که دهرته نجام نه وانه خودی پهوش و یاسای ژيانن و له چۆنیهتی ژيان و بیرکردنه وه ماندا پۆلی بنچینهیی ده گێپن. بیرکردنه وه و ده رپړینی هه ردو شاعیره که شمان له دهره وهی ئه م چوارچێوه یه نییه، به لکو په ییردنه به و راستییه و ده رپړینیتهی به شیوازی جۆراوجۆر و جیاواز، هه ر بۆ نمونه:

مه ولانای پۆمی ده لێت:

روز و شب باهم نشستہ آب و آتش، هم قرین
لطف و قهری جفت و دُردي با صفا آمیخته^{۴۴}

واته: پۆژ و شه و پێکه وهن، ئاو و ئاگر هاو نشینن
نهرم و نیانی و توندی پێکه وهن، سنگ بچوکی و سنگ فراوانی تێکه ل
بوون.

هه روه ها ده لێت:

بر هر گلی خاری بُود، بر گنج هم ماری بُود
شیرین مرادِ تو بُود، تلخی و صبرِ آن من^{۴۵}

واته: هه موو گوئیك دپکی له گه له، هه موو زێڤ و زیویکی شاراو ه ماریکی
له سه ره

^{۴۴} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۲، ل ۱۱۵۵.

^{۴۵} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۲، ل ۹۲۲.

شیرین، که خواستی تږیه، تالی و نارامگرتنیش بږ پوهی من
مهوله وی تاوه گوزی دهلی:

حیات جه زولمات جیا غه بږ
کاره وه بږ بهرگ سیا غه بږ^{۴۰۶}

واټه: سروشتی ژیان به وجوړه یه، که ناوی حیات له تاریکیدایه و به بږ
قبولکردنی ناسوړیه کان نابیت، هه روه کوو چوڼ میسکی بږنخوښ له بهرگ و
کیستیکی په شدایه.

مهوله وی له دپړه هوڼراوه یه کی دیکه دا، هه روه ک نه وهی مهولانا، که
نامازده مان پيدا دهلی:

گولڼ عاده تشدن بږ خار غه بږ
گه نچ په دیه شدن بږ مار غه بږ^{۴۰۷}

واټه: گولڼ عاده ت و سروشتی وایه به بږ دړک نابیت
گه نجینه ی زیږ و زیو، هه میشه به جوړیکه، که مار به سهریه وه په پکه ی
کردوه.

۴. زمانی شاعر، زمانی دژیه که:

دوالیزمی دژیه ک زمانیکې گونجاوه بږ شاعر و له دهرېپنی شاعریدا ناتوانین
خومانی لږ بیویرین. نه وه زانای بواری زانسته، که به رده وام دهیه ویت
پاستیه کانی گریمانه کړاو لای خوی بسه لمېنیت به جوړیک، که به یه ک پاستی
بگات و گریمانه ی دژیه ک له سر بابه ته که ی لابه ریت، به لام نه و پاستیه ی، که

^{۴۰۶} دیوانی مهوله وی، ل ۱۴۲.

^{۴۰۷} سهرچاوه ی پېښوو، ل ۱۲۸.

شاعیر ناماژه‌ی پئیده‌دات، پئیده‌چیت ته‌نھا له‌پنگه‌ی خستنه‌پووی دژه‌کانه‌وه،
 ناشکرا بیی و ده‌رکه‌ویت. وه‌ک لیکۆله‌ریک وتویه‌تی: "دژیه‌که‌کان له‌بنه‌په‌تدا له
 چیه‌تی زمانی شیعره‌وه سه‌رچاوه‌ده‌گیرن، ته‌نانه‌ت شاعیریکیش، که ساده و
 پاسته‌وخۆ ده‌بیژیت، ناچاره ده‌رنه‌نجامی چیه‌تی که‌ره‌سه‌کانی پووه و دووان
 له دژیه‌که‌کان بپوات"^{۴۵۸}.

بپوانه مه‌ولانای پۆمی له‌ده‌ریپینی بپوای خۆیدا بۆ باسی (عه‌قل و عیشق)
 چۆن ئه‌م دوانه ده‌گاته دوالیزمی دژیه‌ک و دواتر له‌به‌ر پۆشنایی ئه‌و باب‌ه‌ته‌دا
 چۆن له‌م دوانه ده‌دویت:

گر درآید عاقلی، گو: "راه نیست."

ور درآید عاشقی، صد مرجبا

عقل تا تدبیر و اندیشه کند

رفته باشد عشق تا هفتم سما

عقل تا جوید شتر از بهر حج

رفته باشد عشق بر کوه صفا"^{۴۵۹}

واته: ئه‌گه‌ر عاقلێک سه‌ر ده‌ریپینی، ئه‌وا بلی، پزگه نییه له‌ناوماندا، به‌لام
 ئه‌گه‌ر عاشقیك بیٔ، ئه‌وا سه‌دان جار سلۆبیٔ لیتی.

عه‌قل تا بپه‌رده‌کاته‌وه و پلان داده‌پژژی، عیشق ده‌گاته‌هه‌وته‌مین ئاسمان
 عه‌قل تا به‌دوای وشتردا ده‌گه‌پێ بۆ سه‌فه‌ری هه‌ج، عیشق ده‌گاته‌کیوی
 سه‌فا

^{۴۵۸} دیویه‌دیچز، شیوه‌های نقد ادبی. ئه‌نته‌رنیٔت.

^{۴۵۹} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۱، ل ۲۲۷.

له به شینکې دیکه ی مۇنراووه په کی تردا ده لیت:

عقل گوید: "پا منه، کاندر فنا جز خار نیست."

عشق گوید عقل را که "اندر تو است آن خاها"

هین خمش کن، خار هستی را ز پای دل بکن

تا ببینی در درون خویشتن گلزارها^{۶۰}

واته: عقل ده لیت "پیکانت مه خه ره نه وی، چونکه له و فنه نایه دا جگه

له دپک هیچی تر نییه"

عیشق پوو به عقل ده لی: "نه و دپکانه له تقووه یه.."

ساتنیک بیده نگ به و دپکی هه بوون له پیی دلت دهر به پنه تا له ناخی خوئدا

گولزار و جوانی ببینی.

مه وله وی تاوه گوزی، که به زمانی شیعر باس له چۆنه تی ژیان له مانگی

په مه زاندا ده کات، مه ی و مه یخوران ده کاته که ره سه ی بابه ته که ی، که وه ک

دژیک له به رامبه ر مناره و مزگوت و خه لکی نوپژ خویندا، ده وه ستنه وه و وه ک

دوو جه مسه ری دژیه ک ده یکاته ده ستنپکی بابه ته که ی و له ویوه حاله ته

ده روونی و په فتارییه کانی هه ردوولامان بق ده رده خات، وه ک ده لی:

مناره، سه دای سه لاش سه د تهرزه ن

مزگی، جه شادی ده ماخش به رزه ن

مه ی نه خوم چون من نه خدم نه سیره ن

مه یخانه سه فاش خدیلی دلگیره ن

لوله ی ته راویح وهش وهش مدو ده نگ

^{۶۰} سه رچاوه ی پیتشو، ل ۲۱۹.

بێ ئاههنگه تار تهصوره ی ئاههنگ
مهرحه بای لیباس تاعهت پێشانه
ئهلهوه دای کاس کاس باده نهۆشانه

پاشان ده لیت:

هه ی هیلال، هه ی عید، خێزۆ جه یاران
وه په غمی گرو ی په ره یزگاران
شادی دهر وه دل لای مه ی خواراندا
خه فتهت دهر وه جه رگ پۆزه داراندا^{۴۶۱}

واته: مناره ی مزگه وت، به سه د جۆر بانگ و سه لایه تی و مزگه وت له شادی
هاتنی په مه زاندا نۆر لوتی به رزه. مه ی له ناو خوم و کوپه له کیدا هه روه ک من
زیندانیه، چونکه په مه زانه، هه روه ها مه یخانه خوشی نه ماوه و چۆله و
دلگیره، له لوله ی ناگری مزگه وته وه دهنگ و نرکی نوێخوینان و ته راویح
دیت، به لام نامیره کانی میوزیک و ئاههنگ خامۆشن، بێ دهنگن.
کاتی مهرحه بای په مه زان و ملکه چی عیباده ته و کاتی خواحافیزیه له پێکی
شه راب نهۆشان.

ئه ی مانگ، خێراکه وه ره جه ژن به یینه له رقی ئه م خه لکی مزگه وتدا.
وه ره شادی و خوشی بگێه وه بۆ دلی مه یخۆزان و خه فته بده ره جه رگی
په ئه و گران.

^{۴۶۱} دیوانی مهوله وی، ل: ۴۴۰.

۵. ئه‌ده‌ب له‌خودی خۆیدا هه‌لکشانه له‌ده‌رپرېننکی ساده‌ی هۆکاریه‌وه بۆ قوولبوونه‌وه و به‌ئامانج گرتنی خودی ده‌رپرېن:

کاتێ به‌جۆرێک ده‌خوازێت مه‌سه‌له و بابەتێک بدرویت به‌ر پووناکی و تیشک، یاخود سه‌رنج و ئاراسته‌کان پوه‌و پوه‌گه‌یه‌ک بکړن، یان به‌مانا ئه‌و پووپاییه‌که (focus) بکړی، ئه‌مه‌ش له‌خۆیدا پتووستی به‌ چۆنیه‌تی ده‌رپرېننک هه‌یه سه‌رنج‌راکێش و لادەر له‌ سروشتی گشتی ده‌رپرېن، که‌ بێگومان هه‌موو ئه‌و پاستیانه‌ بوونه‌ته هۆی په‌واچ په‌یداکردن و زۆرگرتنه‌به‌ر و به‌کاره‌یتانی دوالیزمی دژیه‌ک وه‌ک جۆرێک له‌ده‌رپرېنی چێژبه‌خش و سه‌رنج‌راکێش بۆ هه‌موو ئه‌و بابەته‌ فره‌ په‌هه‌ندانه‌ی، که‌ مه‌ولانا و مه‌وله‌وی ده‌رپرېنی ئه‌ده‌بیان کردووه‌ته هۆکاری ده‌رپرېن.

مه‌ولانای پۆمی ده‌لێت:

چشم خراخواره^{٤٦٢} من دزدِ حُسنِ توست

ای جان، سزای دزدِ بصر می کنی، مکن^{٤٦٢}

واته: چاوی هه‌رامخۆری من، دژی جوانی تۆیه، ئه‌ی گیان سزای دژی

چاوان ده‌ده‌ی، مه‌که‌.

هه‌روه‌ها له‌ هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لێ:

بگو دل را، که گردِ غم نگرَد

ازیرا غم به‌ خوردن کم نگرَد^{٤٦٣}

^{٤٦٢} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ٢، ل ١٠٢٨.

^{٤٦٣} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ١، ل ٤١٦.

واته: به دڵ بلی، که له دهوری خەم نه گه پێ، چونکه خەم و خەفت به خواردنی کهم نابێته وه.

له هۆنراوه ی یه کهمدا ده لێ چاوی هه رامخۆر، که دژی جوانی تۆیه، یاخود له هۆنراوه ی دووه مدا، خەم به خواردن زیاده کات، پێچه وانه ی هه رشتیک، که به خواردن کهم ده کات، ئەمه شیوازیکی قوولی ده برپینه، که سوود له دوالیزمی دژی که وه رگیراوه.

مه وله وی تاوه گۆزی ده لێت:

هه ریه ک شه فیه عیش پدی ویش ناوه رده ن
من خه جاله تی ویم شه فیه که رده ن^{۶۵}

واته: هه رکه سه و له پۆزی قیامه تدا که سێکی هیناوه تا ببێته تکاکاری و شه فاعه تی بۆ بکات، به لām من ده رته نجامی گونا هه کانه خه جاله ت و هه ر نه و خه جاله تی و زه لیلیه م هیناوه تا خوا په حه م پێ بکات و ببێته تکا کارم. یاخود له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لێ:

شادی گه ردی خەم چۆن نه دۆ وه باد
خەم چۆن وه یاگی شادی نه بۆ شاد^{۶۶}

واته: شادی گه ردی خەم ده دا به بادا!! خەم به جیگه ی شادی شاد ده بیت!

^{۶۵} دیوانی مه وله وی، ل ۲۹۹.

^{۶۶} سه رچاوه ی پێشوو، ل ۳۶۶.

۶. باسکردنی هندی بابته تی ئالۆزی نیو کومهل:

که باسکردنیان به شیوه یه کی پاسته وخو و پاشکاوانه، کاریکی ئاسان نییه، به لکو به شیوازی دوالیزمی دژیه کی په خنه گرانه، وه کو گونجاوترین شیوازی ده و پیرین خراونه ته پوو.
مهولانا ده لیت:

کو خبر تن؟ کو خبر جان؟ کو آسمان؟ کو ریمان؟

تو مست جام آبتری، من مست حوضی کوثرم^{۴۶۶}

واته: کوا مه یی جهسته؟ کوا مه یی گیان؟ کوا ئاسمان؟ کوا ریمان؟ تو مهستی جامی نه بهتری (ناماژه به نایه تی ان شاننک هو الأبر) واته نه ژوکی و بی به رهه م ده رنه نجامی.

به لام من مهستی حوضی کهوسهرم، (نهو حوضی ئاوهی، که له به هه شتدایه و پیغه مبه و باوه پدارانی تاییهت له سهری کۆده بته وه).
هه روه ها ده لیت:

سخن چو نیک نگوویی هزار نیست یکی

سخن چو نیکو گویی یکی هزار بود^{۴۶۷}

واته: نه گهر قسه ی باش نه کهیت، نهوا هه زاری به یه کیک نابیت، به لام نه گهر قسه ی باش بکهیت نهوا یه کی به هه زار نه ژمارده کریت.
مهوله وی تاوه گۆزی ده لیت:

یه کیهن جه لام شادی و په نجوری

^{۴۶۶} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۲، ل ۷۱۰.

^{۴۶۷} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۱، ل ۵۴۸.

كهيفى و بى كهيفى و نزيكى و دورى
وهشى و ناوهشى تهاوت زانو
مهلى نه زانو هدر پهلې شانۆ
مهيل و قين همدوو هدر جه شه خسيوهن
جهريه و خهلات شيوهى كهسيوهن^{۱۶۸}

ياخود دهلى:

نارى تاپهئى نهو من پۆمهن چون شهو
شهوقهئى پدى خندهئى سوجى جهبهئى نهو^{۱۶۹}

واته: تا من بۆ نهو پۆم وهكوو شهو وابى، نهوا تاريكى من زياتر دهبيته
هؤى شهوق و پووناكى سپيدهئى بهرهبه يانى خنده و خۆشى نهو.

۷. دهريپينى مانا و پاستيبه بالاكانى عيرفان:

گرنكترين هؤى پهنگدانه وهئى دواليزمى دژيهك له هؤنراوهكانى مهولاناي
پۆمى و مهولهوى تاوهگوزيدا، دهريپينى مانا و پاستيبه بالاكانى عيرفانييه، كه
بالاتره له عهقل و پيچهوانه دهبيته وه له گهلا نهريت و سروشتى ژيان،
بهتاييهتى باسى عيشق و فنا و يهكيهتى بوون... هتد، كه ههموو نهمانه
پيكهپينهري دواليزمى دژيهكى عيرفانين، كه سيمايهكى ديار و شوناسى شيعرى
نهو دوو شاعيره. ژماره يهكى نۆرى نهو جۆره ويتانه، كه بهردهوام له
هؤنراوهكانى همدوو شاعيردا چهندياره دهبنه وه وهكو (گناه بى گناهى، غم
شادى، دهردى بى دهردى، گهرمى ساردى... هتد) ههمويان پهيوهستن بهديد

^{۱۶۸} ديوانى مهولهوى، ل ۲۰۷.

^{۱۶۹} سهرحاوهئى پيشمو، ل ۱۱۹.

و جیهانبینی عارفانه‌وه، یاخود به‌شیتک له‌ئنده‌بیاتی عیرفانی، چونکه "دیدی عارفانه و باوه‌پی سۆفیان به‌گشتی له‌زه‌مین و پیڅه‌یکدان بالاتره له‌وهی عقل و نه‌ریت پیی ناشنایه و به‌واتایه‌کی تر خودی ئه‌م تپړوانینه پیچ‌ه‌وانه‌ی عقل و داب و نه‌ریت، هه‌ریزه جیځای سه‌رسوپمان نییه ئه‌گه‌ر نۆډترین کار و په‌نگدانه‌وه‌ی دوالیزمی دژیهک له‌ئنده‌بدا له‌زه‌مین‌ه‌ی هه‌مان بیروباوه‌پی عارفانه‌دایه، که له‌ودیو عقل و داب و نه‌ریت‌وه کارده‌کات^{۱۷۰}.

مه‌عریفه و ده‌رهاویشته عیرفانییه‌کان له‌جۆری (شهودی) ببنراوی ئاماده‌یی (حضور) و تاکه‌که‌سین، به‌جۆرێک، که له‌ ناستی فیکر و بیرکردنه‌وه بالاتره و نه‌نانه‌ت جیځی ئاماژه‌پێدان و باسکردن نییه. ناشکرایه، که هه‌ر شتێک له‌ فیکر و له‌گه‌ل بیرکردنه‌وه‌دا نه‌گونجی و نه‌کریته ئاماژه‌ی ده‌ربیرین، نه‌وا له‌ توانای زاراوه و ده‌سته‌واژه‌شدا نییه به‌ئاسانی له‌خۆیدا بیگونجی.

یه‌کێک له‌ به‌لگه‌ بنه‌په‌تییه‌کانی که‌متوانایی له‌ده‌ربیرینی مانا و پاستیه عیرفانییه‌کان، تا جیاوازی و نه‌توانایی دیاریکردنی ئه‌و حه‌قیقه‌ت و مانایانه‌یه، به‌واتایه‌کی دیکه، زه‌مین‌ه‌ی کار و کارایی زمان تا ناستیکه، که له‌سه‌ر بنه‌مای تاییه‌تمه‌ندی و جیاوازی شته‌کان به‌هۆی نیشانه جیاوازه‌کانیان‌وه بتوانیت که‌ره‌سه و نه‌نه‌کان له‌یه‌کتری جیا‌بکاته‌وه و لێیان بدوی، ئه‌مه‌ش له‌ تاییه‌تمه‌ندییه‌کانی فره‌یی و جیاوازی جیهانی ماده‌یه له‌کاتێکدا، که عارف له‌ سنووری هه‌سته‌کان و جیهانی په‌نگ و بۆن ده‌گوزری و به‌جیهانی یه‌ک‌بوون ده‌گات، که له‌وی هه‌موو په‌نگ و نیشانه‌کان، تاییه‌تمه‌ندی خۆیان له‌ده‌ست ده‌ده‌ن.

^{۱۷۰} سید محمد راستگو، تجلی قرآن وحدیث و شعر فارسی، کیهان فرهنگی، سال هفتم،

ئەنجام

دوالیزمی دژیک بئەما و بئەپەتیکى ھەيە لە پەوانبێژی کلاسیکدا، کە بە (طباق) دژیک ناسراوە و ئەمچۆرەش تەنها کار لەسەر ئەو دوو وشەيە دەکات، کە لە بەیتێکدا دین و لەپووی واتایيەوێ دژن، کە ئەمەش تەنها قەتیسکردنی وشەيە لە چوارچێوەيەکی سنووردار و بێ مەودادا، کە ئەو پێژەن و فەپەي واتای لێ ناکەوێتەو، کە دەقە نەمرەکانی شیعری پێ نووسراون.

لە ئەدەبی ھاوچەرخی و پەخنەي ئەدەبی ھاوچەرخی دوالیزمی دژیک بە ھەموو چۆرەکانیەوێ (دژیک - تضاد، دوایەي ناکۆک - متناقض، پارادۆکس...ھتد) جگە لەوێ ستایلیکی دەرپرینە، پەوش و میقۆدێکی پافە و لێکۆلینەوێشە بۆ دەق.

دوالیزمی دژیک تاییبەتەندیەکی بئەپەتی بوونە و بئەمایەکی سەرەکی جیھانبینی تاییبی و پێچکە و پێبازی لێکۆلینەوێ فەلسەفەي کلاسیک و مۆدێرن و عێرفانە. لە ئەدەب و شیعردا تەنها ھونەرێکی پڕوکەش نییە، بەلکۆ بزواو و بزویئەری داھێنانی فیکر و خەیاڵی شیعری و ھونەری دەرپرینی مانا گران و قوولەکانی ئەدەبیاتی پڕ لە شکۆی عێرفانی و ئەدەبیاتی مۆدێرنە.

ھەرۆھا لە لێکۆلینەوێکانی پەخنە و توێژینەوێدا بە زمانی عەرەبی و بەتاییبەتی فارسی و جیھانی پۆژشاویدا دوالیزمی دژیک میقۆدێکە نە تەنها لە

بوارى ئەدەبىياتىدا، بەلكىم بىرەر كەس بىلەن بىرگە زانست و مەرىفەشدا بىرەر و بايەخى ئايەتى ھەيە.

ئىمە ۋەك سەرھەتا و چۈنە ناۋەۋەيەكى كۆنكرىت و پوخت بۇ دانانى بناغەيەكى تىۋرى پانانىكى سەرچەمى و كورتى "دواليزمى دژيەك" مان كىرۋە و دۋاي ئەۋە لە ھەردوۋ بەشى دوۋەم و سىيەمى پراكتىكى ئىم لىكۆلەنەۋەيەدا (۲۲۳) بەيت ھۆنراۋەي مەۋلانا و مەۋلەۋىمان لە پوانگەي دواليزمى دژيەكەۋە پافە كىرۋە، كە لەسەر بىنەماي چەند جۆرىكى ھونەرەكانى پەۋاننىڭ خىستومانەتەپۇ، كە بىگومان لە چوارچىۋەي پۆلىتەندىي دواليزمى دژيەكدا بۈۋە بۇ جۆرەكانى (ۋاتايى و پۆنانى) و پاشان (ئاشكرا و نادىار) و دواتر (ناۋەۋەيەكى و ئىستانىكىي).

ئەم ھەۋلە پراكتىكىيەنە لەسەر ھۆنراۋە پىشكۆ و چىزدار و لىۋانلىۋ لە بەھا ئىستانىكىيەكانى شىئەرى مەۋلانا و مەۋلەۋى ئەنجامدارون، كە ھەر لەم پوانگەيەۋە پاستى و ئەۋ ئەنجامەمان بۇ دەردەكەۋىت، كە مەۋلەۋى تاۋەگۈزى پايدەيەكى بەزى ئەدەبىي عىرفانىيە و لە ھونەرى دەرىپىن و ئەفراندندا، خامەي پەنگىنە.

لەم لىكۆلەنەۋەيەدا ھۆنراۋەكانى مەۋلەۋى ئەك تەنھا بۈۋە بەلگەي پراكتىكى بۇ ھەمۋە جۆرەكانى دواليزمى دژيەك ۋەك جۆرىكى دەرىپىن و قىۋلايى دەقى عىرفانى، بەلكىم بەپىكەۋەھىتان و بەراۋەردىكىيە لەگەل ھۆنراۋەكانى مەۋلاناي پۇمىدا، ئەۋەمان بۇ دەركەۋەت كە: شىئەرى مەۋلەۋى ئاستىكى جىھانىيە ھەيە و دەتۋاننىت دەقى ھۆنراۋەكانى بە سەرچەم پىۋەر و بەھا كلاسىك و مۇدىرنەكان خويىندەۋەي بۇ بىكرىت و ۋەك نىمۇنەيەك لە ئەدەبىي بالاي ناۋچەكە و جىھان ئەۋمار بىكرىت. بىگومان ئەمەش بەردەۋام

پڻوڀسٽى به خوڻندنه وهى جياواز و فرده چشنى به رهه مى شيعرى مهولهوى
ههيه، نيمه ههولمانداوه له م گزشه ننگا به وه ليرىكى نهو بخوڻيننه وه.

خوڻندنه وهى دهقه شيعريه كانى مهولهوى له پوانگى دواليزمى دڙيهك و به
ههناسه و ميتودىكى بونيدگه رى كراوه وه، زيندوويه تى و بزواوى و زمان و
چوڻيه تى ده ربړپنى مهوله ويمان بؤده رده خات، چونكه ناشكرايه بونيدگه رى و
پاش بونيدگه ريش، بؤنموونه لاي يږى لؤتمان، كاركردنه له سره زمانى دهق.
له پوانگى (بارت) يشه وه نيشكردن له سره دهق كاركردنه له زمانى دهقدا و
په خنه ي نه ده بيش زمانه و زمانيش پښكاته يه كى تا ئاستيک هه مه لايه ن و
به رفراوان و سه ربه خوڼيه...

ليږه وهيه، كه له چوڻيه تى زمانى ده ربړپنى مهوله ويدا په يوه ندييه كى
زيندووى و اتا به خش له نڼوان كه رهسته كاندا به دى ده كين و دواليزمى دڙيه كيش
وهك وشه و چه مكه جياوازه كانى، ياخود دڙيه په كه كانى نڼو دهق، ده ربړى و اتا
و چه مكه قووله كانى جيهان بڼينى نه م شاعيره ن.

له م ليكولڼه وه يه دا له بهر پوښنايى ئيستاتيكى دواليزمى دڙيه كدا
مامه له مان له گه ل دهقه شيعريه كانى هردوو شاعيردا كړدوه، كه بڼگومان
به شيكه له په هه نده كانى ئيستاتيكى شيعري به گشتى و لاي مهولانا و
مهولهوى به تاييه تى، نه مه جگه له وهى بيرى په نگدانه وهى به زدانيمان وهك
تاييه تمه ندى ئيستاتيكى هردوو شاعير خستوته پوو، كه دواچار كاريگه رى
ههيه بؤ خه يال وهك كه ره سه به كى ئيستاتيكى و ميوزيكى شيعري و وهك دوو
ده رهاوېشته ي ديكه ي ئيستاتيكى دواليزمى دڙيهك.

سەرچاوه‌كان

- ا- كتيب:
- به كوردی:
۱. قورئانی پیرۆز.
۲. ئینجیلی پیرۆز، چاپخانه زانكۆی صلاح الدین- هه‌ولێر ۱۹۹۸ ز.
۳. ئابادانی، عه‌بدوللا موبلغی، مێژووی ئایینی زه‌رده‌شت. وه‌رگێڕانی بۆ كوردی: ریا قانبع خانەى چاپ و بڵاوکردنه‌وه‌ى قانبع، چاپى دووه‌م.
۴. د.حسین هیمداد. پێیازه‌ نه‌ده‌بییه‌كان، چاپخانه‌ى ده‌زگای ئاراس، چاپى یه‌كه‌م، ۲۰۰۷ز.
۵. رزا، هاشم، زه‌رده‌شت و ئامۆژگارییه‌كانی. وه‌رگێڕانی: م. گۆمه‌یی، چاپخانه‌ى تیشك، سلێمانی ۲۰۰۰ ز.
۶. پروفیسۆر، ر.س.زێنه‌ر، پوخته‌یه‌ك له‌ بیروباوه‌ڕی زه‌رده‌شتی، وه‌رگێڕانی: ئازاد حه‌مە شریف، چاپخانه‌ى ماردین- هه‌ولێر ۲۰۰۰ ز.
۷. سه‌قزی بابان، زه‌رده‌شت هیوای پزگاری، به‌پێوه‌به‌رایه‌تى چاپ و بڵاوکردنه‌وه‌ى سلێمانی ۲۰۰۶ ز.
۸. سه‌واح، فیراس، خواوه‌ند و شه‌یتان، وه‌رگێڕانی: به‌ختیار عه‌زیز، چاپخانه‌ى پۆژه‌ه‌لات- هه‌ولێر، چاپى یه‌كه‌م ۲۰۱۱ ز.
۹. سه‌ید حسینی، په‌زا. قوتابخانه‌ نه‌ده‌بییه‌كان. و: حه‌مه‌ كه‌ریم عارف، چاپخانه‌ى وه‌زاره‌تى په‌روه‌رده‌، چاپى یه‌كه‌م، ۲۰۰۶ز.

۱۰. د.عەبدوللأ مستەفا، ئیدریس. لایەنە پەوانبێژییەکان لە شیعری کلاسیکی کوردییەدا، بلۆکراوەی ئەکادیمیای کوردی، ژمارە ۱۰۷، چاپخانەی حاجی هاشم، هەولێر، ۲۰۰۱ز.
۱۱. پ.ی.د.عەبدالقادر حەمەامین محمد، ئەدەب و پێیازەکانی ئەوروپی - کوردی، سلێمانی ۲۰۱۱ز.
۱۲. د.قادر محەمەد. ئەنوەر. لیریکی شاعیری گەورە کورد (مەولەوی). دەزگای چاپ و پەخشێ سەرەدەم، چاپی سێهەم، سلێمانی، ۲۰۰۷ز.
۱۳. قەرەداغی، عەبدوللأ، زەرەدەشت، چاپخانەی تیشک، چاپی دووەم، سلێمانی ۲۰۰۷ز.
۱۴. مەولەوی تاوێگۆزی، دیوانی مەولەوی. کۆکردنەوە و لێکۆڵینەوە و لێکدانەوەی و لەسەر نووسینی: مەلا عەبدولکەریمی مودەریس. انتشارات کردستان - سنە، چاپی یەکەم، ۱۳۸۹ ه.ش.
۱۵. مەولەوی تاوێگۆزی، دیوانی مەولەوی، لەسەر بناغەی تیکۆشانی مەلا عەبدولکەریمی مودەریس، پێداچوونەوە و رێک و پێک کردن و زیادکردنی شیعەرە چاپ نەکراوەکان: حەسەن گۆران و محەمەد حیجازی، دەزگای رۆشنبیری گۆران، چاپی یەکەم، ۲۷۰۴ی کوردی.
۱۶. کەرەسە کۆرسی دووەمی دکتورا بۆ خوێندکارانی ئەدەب (۲۰۱۱ - ۲۰۱۲ز) بەشی کوردی، کۆلیژی زمان، زانکۆی سلێمانی، کە بەشێکە لە کتێبی (نیستاتیکی) (یوری بۆریف)، کە بەزمانی پووسی نووسراوە و لە مۆسکۆ سالی ۱۹۸۱ چاپی سێهەمی بۆکراوە و لەلایەن (د.ئەنوەر قادر محەمەد) وەهەرگێردراوە و ئامادەکراوە وەک کەرەسە و بابەتی کۆرس.

- به عهدہ بی:

١٧. د.ابوالیل، أمین. علوم البلاغة (المعاني والبيان والبدیع)، دار البركة للنشر والتوزيع، عمان - الأردن، ٢٠٠٦م.
١٨. د.ابوسالم، أیناس محمود عبدالله. نقد النقد، عالم الكتب الحديث، الأردن، الطبعة الأولى، ٢٠١٢م.
١٩. أدونيس. الصوفية والسوريالية، دارالساقی، بیروت - لبنان، الطبعة الرابعة، ٢٠١٠م.
٢٠. ابو یعقوب سكاکی، مفتاح العلوم، مطبعة مصطفى البابي الحلبي، القاهرة، ١٩٧٣.
٢١. د.امام، عبدالفتاح امام. المنهج الجدلي عند هيجل، دار المعارف بمصر - القاهرة، الطبعة الأولى، ١٩٨٧م.
٢٢. د.امام، عبدالفتاح امام. معجم ديانات واساطير العالم. ج١، مكتبة المديولي، ٢٠٠٨م.
٢٣. د.امام، عبدالفتاح امام. معجم ديانات واساطير العالم. ج٢، مكتبة المديولي، ٢٠٠٨م.
٢٤. د.امام، عبدالفتاح امام. معجم ديانات واساطير العالم. ج٣، مكتبة المديولي، ٢٠٠٨م.
٢٥. بارت، رولان. قراءة جديدة للبلاغة القديمة، ترجمة: عمر أوكان، رؤية للنشر والتوزيع، ٢٠١١م.
٢٦. البخاري، ابي عبدالله البخاري. مختصر صحيح البخاري، دار نوبليس، بیروت، ٢٠٠٨م.

٢٧. د. بشير، كمال. التفكير اللغوي بين القديم والحديث، دار غريب - القاهرة، ٢٠٠٥م.
٢٨. د. التونجي، محمد. اليزيديون واقعهم وتاريخهم ومعتقداتهم، المكتبة الثقافية، بيروت، الطبعة الأولى، ١٩٩٥م.
٢٩. جاكسون، ليونارد. بؤس البنيوية، ترجمة: ثائر ديب، الطبعة الثانية، دار الغرقد، ٢٠٠٨م.
٣٠. جوف، فانسان. الأدب عند رولان بارت، ترجمة وتقديم: د. عبدالرحمن بوعلى، دارالحوار، الطبعة الأولى، ٢٠٠٤م.
٣١. حسين، عبدالحميد. الأصول الفنية للأدب، عالم الكتب الحديث للنشر والتوزيع، ٢٠٠٨م.
٣٢. الدملوجي، صديق. اليزيدية، مطبعة الاتحاد، موصل - العراق، ١٩٤٩م.
٣٣. ريجاردز. مبادئ النقد الأدبي، ترجمة وتقديم: د. محمد مصطفى البدوي، مراجعة: لويس عوض، المؤسسة العامة للتأليف والترجمة والنشر - القاهرة، ١٩٦٣م.
٣٤. زيدان، محمود. نظرية المعرفة عند مفكري الإسلام، مؤسسة الرسالة، الطبعة الأولى، ٢٠٠١م.
٣٥. د. سعد الله، محمد سالم. ما وراء النص، عالم الكتب الحديث للنشر والتوزيع، الطبعة الأولى، ٢٠٠٨م.
٣٦. سلامة، بولس. الصراع في الوجود، دارالكتب اللبناني، بيروت - لبنان، الطبعة الثالثة، ١٩٧٣م.

٣٧. السواح، فراس. الرحمن والشيطان، دار علاء الدين للنشر - سورية، دمشق، الطبعة الثالثة، ٢٠٠٤م.
٣٨. السواح، فراس. الوجه الآخر للمسيح. منشورات دار علاء الدين، سورية - دمشق. الطبعة الأولى، ٢٠٠٤م.
٣٩. السواح، فراس. دين الانسان، منشورات دار علاء الدين، دمشق - سوريا، الطبعة الرابعة، ٢٠٠٢م.
٤٠. السواح، فراس. طريق اخوان الصفا، منشورات دار علاء الدين، دمشق - سوريا، الطبعة الأولى، ٢٠٠٨م.
٤١. السواح، فراس. مغامرة العقل الأولى، منشورات دار علاء الدين، دمشق - سوريا، الطبعة الثالثة عشر، ٢٠٠٢م.
٤٢. الشهرزوري، يادگار لطيف. المفاتيح الشعرية (قراءة اسلوبية في شعر بشار بن برد)، دار الزمان للطباعة والنشر والتوزيع، سوريا، الطبعة الأولى، ٢٠١٢م.
٤٣. د. صليبا، جميل. المعجم الفلسفي. دار الكتب اللبناني، بيروت، الطبعة الأولى، ١٩٧١م.
٤٤. د. عباس، فضل حسن. البلاغة فنونها وأفنانها (علم البيان والبدیع) دار الفرقان للنشر والتوزيع، عمان - الأردن، الطبعة الأولى، ١٩٨٧م.
٤٥. عزام، محمد. النص الغائب، عالم الكتب الحديث - الأردن، ٢٠١١م.
٤٦. د. عوض، يوسف. نظرية النقد الأدب الحديث، ط١، الأمين - القاهرة، ١٤١٤ هـ.ق.
٤٧. غالب، مصطفى. في سبيل موسوعة فلسفية. من منشورات دار و مكتبة الهلال، بيروت، ١٩٧٩م.

۴۸. الغزالي، ابو حامد. فضائح الباطنية، تحقيق وتقديم: عبدالرحمن بدوي، إصدار مؤسسة دار الكتب الثقافية - الكويت.
۴۹. د. كامل ومجموعة من المؤلفين. الموسوعة الفلسفية المختصرة، مكتبة النهضة - بغداد.
۵۰. د. مداس، احمد. لسانيات النهر، عالم الكتب الحديث للنشر والتوزيع، ۲۰۰۷م.
۵۱. مجموعة من المؤلفين، موسوعة العراق الحديث، مكتبة النهضة، ج ۲، الطبعة الأولى، ۱۹۸۹م.
۵۲. هارلند، ريتشارد. مافوق البنيوية، ترجمة: حسن حمامة، دار الحوار، سورية، الطبعة الثانية، ۲۰۰۹م.
۵۳. د. هلال، محمد غنيمي. نقد الأدب الحديث، دار النهضة - مصر، ۱۹۷۳م.
۵۴. د. الوكيل، محمد عزيز. المدارس الباطنية، دار الحوار للنشر والتوزيع، الطبعة الأولى، ۲۰۰۷م.

- به فارسی:

۵۵. احمدی، بابک. حقیقت و زیبایی (مدارس های فلسفه هنر)، نشر مرکز - تهران، چاپ بیستم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۵۶. احمدی، بابک. ساختار هرمنوتیک، گام نو، چاپ سوم، ۱۳۸۳ ه.ش.
۵۷. استیس، والتر. عرفان و فلسفه، ترجمه: بهاءالدین خرمشاهی سروش - تهران، چاپ هفتم، ۱۳۸۸ ه.ش.

۵۸. ایزد پناه، مهرداد. آشنایی با ادیان قدیم هند، انتشارات محور، چاپ اول، ۱۳۸۱ ه.ش.
۵۹. بارت، رولان. نقد و حقیقت، ترجمه: شیرین دخت دقیقیان، نشر مرکز - تهران، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۶۰. برتلس، یوگنی ادوارد ویچ. ترجمه: سیروس ایزدی، مؤسسه انتشارات امیر کبیر - تهران، ۱۳۸۷ ه.ش.
۶۱. بنی صدر، ابوالحسن. تضاد و تناقض، نوفل لوشاتو، چاپ دوم، کتابخانه جمهوری اسلامی.
۶۲. التفتازانی، سعدالدین. شرح المختصر، انتشارات دار الحکمة، چاپ امیر، چاپ سوم، ۱۳۶۰ ه.ش.
۶۳. جلال الدین محمد بلخی، مولانا. غزلیات شمس تبریزی، مقدمه گزینش و تفسیر: محمد رضا شفیع کدکنی، جلد اول. انتشارات سخن - تهران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ ه.ش.
۶۴. جلال الدین محمد بلخی، مولانا. غزلیات شمس تبریزی، مقدمه گزینش و تفسیر: محمد رضا شفیع کدکنی، جلد دوم. انتشارات سخن - تهران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ ه.ش.
۶۵. جلال الدین محمد بلخی، مولانا. کلیات شمس تبریزی، انتشارات اشارات طلایی، چاپ اول، ۱۳۹۰ ه.ش.
۶۶. چامسکی، نوام. زیان و ذهن، ترجمه: کورش صفوی، انتشارات هرمی - تهران، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۶۷. راسل، برتراند. عرفان و منطق، ترجمه نجف دریا بندری، انتشارات ناهید چاپ گلشن، چاپ سوم، ۱۳۸۴ ه.ش.

۶۸. زرین کوب. پله پله تا ملاقات خدا، انتشارات علمی - تهران، چاپ ششم، ۱۳۷۳ ه.ش.
۶۹. زرین کوب، عبدالحسین. ارزش میراث و صوفیه، انتشارات سخن، چاپ چهارم، ۱۳۸۹ ه.ش.
۷۰. زمانی، کریم. میانگر عشق (شرح موضوعی مثنوی معنوی مولانا جلال الدین محمد بلخی) نشر نی - تهران، ۱۳۸۲ ه.ش.
۷۱. سارتر، ژان پل. ادبیات چیست، ترجمه ابوالحسن نجفی و مصطفی رحیمی، انتشارات نی - تهران، ۱۳۵۲ ه.ش.
۷۲. سبزیان مراد آبادی، سعید. فرهنگ نظریه و نقد ادبی، واژگان ادبیات و حوزه‌های وابسته، انتشارات مروارید، چاپ اول، ۱۳۸۸ ه.ش.
۷۳. د.سروش، عبدالکریم. بسط تجربه نبوی، مؤسسه فرهنگی صراط، تهران، ۱۳۷۸ ه.ش.
۷۴. د.سروش، عبدالکریم. ذکر جمیل سعدی، انتشارات حکمت، چاپ اول، ۱۳۵۷ ه.ش.
۷۵. د.سروش، عبدالکریم. نقدی و درآمدی بر تضاد دیالکتیکی، انتشارات حکمت، چاپ اول، خرداد، ۱۳۵۷ ه.ش.
۷۶. سلدن، رمان و ویدسون پیتر. راهنمایی نظریه ای ادبی معاصر، ترجمه: عباس مخبر، چاپخانه طرح نو، چاپ سوم، ۱۳۸۴ ه.ش.
۷۷. سهروردی، شهاب الدین یحیی. مجموعه مصنفات شیخ الأشراق، تصحیح سید حسین نصر أنجمن، فلسفه ایران و انستیتیوی ایران و فرانسه، چاپ دوم، ۱۳۵۵ ه.ش.

۷۸. د. شریعتی، علی. تاریخ و شناخت ادیان، ج ۲، انتشارات قلم، ۱۳۸۳ ه.ش.
۷۹. د. شریعتی، علی. فرهنگ لغات، شرکت انتشارات قلم، چاپ چهارم، ۱۳۸۳ ه.ش.
۸۰. د. شفیع کدکنی، محمد رضا. در عشق زنده بودن (گزیده غزلیات شمس)، انتشارات سخن - تهران، چاپ اول، ۱۳۸۸ ه.ش.
۸۱. شفیع کدکنی، محمد رضا. دستور زبان عرفانی و عرفان دستور زبان، طرح نو - تهران، چاپ اول، ۱۳۷۴ ه.ش.
۸۲. شفیع کدکنی، محمد رضا. دفتر روشنائی (از میراث عرفان بایزید بسطامی) سخن - تهران، چاپ دوم، ۱۳۸۴ ه.ش.
۸۳. شفیع کدکنی، محمد رضا. صور خیال در شعر فارسی، مرکز پخش، کتاب گزیده، چاپ چهارم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۸۴. شفیع کدکنی، محمد رضا. موسیقی شعر، مرکز پخش، کتاب گزیده، چاپ دوازدهم، ۱۳۸۹ ه.ش.
۸۵. شفیع کدکنی، محمد رضا. شاعر آینه‌ها (بررسی سبک هنری و شعر بیدل)، کتاب گزیده، چاپ ششم، ۱۳۶۶ ه.ش.
۸۶. د. شمیسا، سیروس. نگاهی تازه به بدیع، نشر میترا، چاپ چهارم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۸۷. طوسی، نصیرالدین. اساس الاقتباس، به تصحیح مدرس رضوی، دانشگاه تهران، ۱۳۲۶ ه.ش.
۸۸. عمید، حسن. فرهنگ فارسی عمید، مؤسسه انتشارات امیر کبیر، تهران، ۱۳۷۹ ه.ش.

۸۹. غزالی، احمد وباخری، سیف الدین. دو رسالہ ی عرفان در عشق، بہ کوشش ایرج افشار، بی جا - تہران، ۱۳۵۹ ہ.ش.
۹۰. غزالی، احمد. سوانح، تصحیح: نصراللہ پورجوادی، بنیاد قرہنگ ایران - تہران، ۱۳۵۹ ہ.ش.
۹۱. د.فاطمی، سید حسین. تصویرگری در غزلیات شمس، مؤسسہ انتشارات امیر کبیر - تہران، ۱۳۷۸ ہ.ش.
۹۲. د.فشارکی، محمد. نقد بدیع - سازمان مطالعہ وتدوین کتب علوم انسانی دانشگاهہا، مرکز تحقیق و توسعہ انسانی، چاپ چہارم، ۱۳۷۹، ہ.ش.
۹۳. فلوطنین. دورہ آثار، برگردان م.ح.لطفی، انتشارات مرکز - تہران، ۱۳۶۶ ہ.ش.
۹۴. د.فولادی، علیرضا. زبان عرفان، انتشارات سخن باہمکاری انتشارات فراگفت، ۱۳۸۹ ہ.ش.
۹۵. فیضی، کریم. شعاع شمس (غزلیات شمس تہریزی بہ روایت دکتر دینانی)، جلد اول، انتشارات اطلاعات، چاپ اول، ۱۳۸۹ ہ.ش.
۹۶. فیضی، کریم. شعاع شمس (غزلیات شمس تہریزی بہ روایت دکتر دینانی)، جلد دوم، انتشارات اطلاعات، چاپ اول، ۱۳۸۹ ہ.ش.
۹۷. د.کامیار، تقی الدین وحیدیان. بدیع از دیدگاہ زیبایی شناسی، چاپ چہارم، ۱۳۸۸ ہ.ش.
۹۸. لائودزو دائو. راہی برای تفکر، برگردان وتحقیق، دائودہ جینگ، ترجمہ: ع.پاشایی، نشر چشمہ، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ہ.ش.

۹۹. د.محبتي، مهدي. بديع نو هنر ساخت و آرايش سخن، انتشارات سخن، چاپ دوم، ۱۳۸۶ ه.ش.
۱۰۰. د.مهر، فرهنگ. فلسفه زردشت، چاپ ديپا، چاپ هشتم، ۱۳۸۴ ه.ش.
۱۰۱. مولا صدرا، محمد ابراهيم (صدرالدين شيرازي). اسفار اربعه، مؤسسه انتشارات حكمت، چاپ اول، ۱۳۸۳ ه.ش.
۱۰۲. مولانا رومي، جلال الدين محمد بلخي. مثنوي معنوي، انتشارات الهام - تهران، چاپ اول، ۱۳۸۶ ه.ش.
۱۰۳. د.ناتل خانلري، پرويز. وزن شعر فارسي، انتشارات سخن تهران، ۱۳۵۳ ه.ش.
۱۰۴. د.ناتل خانلري، پرويز، شعر و هنر، انتشارات سخن - تهران، ۱۳۵۳ ه.ش.
۱۰۵. نيوتن، اريك. معنى زيبايي، ترجمه پرويز مرزبان، بنگاه ترجمه و نشر كتاب - تهران ۱۳۴۲ ه.ش.
۱۰۶. هارلند، ريچارد. درآمدی تأريخی بر نظريه ادبی - از افلاطون تا بارت. ترجمه: علی معصومی و شاپور جوکش، چشمه، چاپ دوم، ۱۳۸۵ ه.ش.
۱۰۷. الهاشمي، احمد. جواهر البلاغة، مركز انتشارات دفتر تبليغات اسلامي - حوزه قوم، چاپ سوم، ۱۳۷۰ ه.ق.
۱۰۸. همایي، جلال الدين. فنون بلاغه و صنايع ادبي، ناشر اهوار، چاپ اول، ۱۳۸۹ ه.ش.
۱۰۹. ويستر، راجر. پيش درآمدی بر مطالعہی نظريه‌ی ادبی، ترجمه: الهه دهنوي، روزگار، چاپ اول، ۱۳۸۲ ه.ش.

۱۱۰. د. یثیری، سید یحیی. عرفان نظری، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، حوزه علمیه قم، چاپ ششم، ۱۳۸۷ ه.ش.
۱۱۱. د. یثیری، سید یحیی. فلسفه عرفان، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، حوزه علمیه قم، چاپ چهارم، ۱۳۷۷ ه.ش.

- به نینگلیزی:

112. CHRIS BALDIK, Oxford Concise Dictionary of Literary Terms. London, 2004
113. J.A.Cuddon., The penguin dictionary of literary terms and literary theory, penguin books – London, six.

ب-گؤنار و بلاؤکراوه:

۱۱۴. افرمجان، علی اکبر احمدی. تعبیرهای ارسطو از اصل تناقض، فصلنامه دانشکده ادبیات، دانشگاه قم، شماره سوم و چهارم، ۱۳۸۱ ه.ش.
۱۱۵. د. ایمانپور، منصور. کاملیت جهان و مسئله شر در اندیشه ابن سینا و ملا صدرا، نشریه دانشگاه تبریز، شماره ۱۹۹ سال ۱۳۸۵ ه.ش.
۱۱۶. راستگو، سید محمد (خلاف آمد). کیهان فرهنگی، تهران، سال ششم، شماره ۹، ۱۳۶۵ ه.ش.
۱۱۷. راستگو، سید محمد. تجلی قرآن و حدیث در شعر فارسی، کیهان فرهنگی، سال هفتم، شماره ۱۲، ۱۳۶۹ ه.ش.

۱۱۸. صالحی، مهدی. تضاد یا متناقض نما، مجله فارسی، دوره ۲۳، شماره ۴۶. www.ensani.ir
۱۱۹. صیادی نژاد، روح الله. متناقض نما در شعر معاصر عربی، مجله زبان و ادبیات عربی، دانشگاه کاشان، شماره دوم، تابستان ۱۳۸۹ ه.ش.
۱۲۰. د. فرخ نیا، مهین دخت. شطح جلوه هنر در زبان تصوف، نشریه دانشکده ادبیات و علوم انسانی، شماره ۱۰، ۱۳۸۱ ه.ش.
۱۲۱. د. گلی، احمد. متناقض نمایی (پارادوکس) در شعر صائب، فصلنامه پژوهشهای ادبی سال ۵، شماره ۲۰، تابستان ۱۳۸۷ ه.ش.
۱۲۲. مرتضایی، جواد. نقد و تحلیل پارادوکس، مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه اصفهان، شماره ۴۷، ۱۳۸۱ ه.ش.
۱۲۳. د. مکی نومان مظلوم و د. گوزان صلاح الدین شکر. ثنائیات الاضداد فی شعر المتنبی، گوفاری زانکوی کویه، ژماره (۱۱).
۱۲۴. هروی، مرزده احمد زاده. تحلیل تجربه زیبانگاری در مولوی، فصلنامه پژوهشهای ادبی، شماره ۴، تابستان ۱۳۸۳ ه.ش.
۱۲۵. وحیدیان کامیار، تقی. متناقض نما (paradox) در ادبیات، نشریه دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه فردوسی مشهد، سال بیست و هشتم ۱۳۷۶ ه.ش، شماره ۴ و ۳.
۱۲۶. د. یوسفی، غلامحسین یوسفی. تصویر شاعرانه اشیاء در نظر صائب، مجله ادبیات دانشگاه فردوسی شماره ۴، سال یکم، ۱۳۸۲ ه.ش.

ج- نه‌نته‌رنیت:

۱۲۷. اشرفیان مهرآباد، هوشنگ. زیان پارادوکس، سایتی: www.literature-dept.talif.ir
۱۲۸. نه‌نسا یکلۆپیدیا، نه‌نته‌رنیت.
۱۲۹. دیویه دیچز، شیوه‌های نقد ادبی.
۱۳۰. رشیدی رضا، سایتی هم اندیشی زبان و ادبیات فارسی.
۱۳۱. سرائه البشری، الخطاب الشعري والثنائیات الضدية، ینابر ۲۰۱۱.
- نه‌نته‌رنیت.
۱۳۲. علی اصغر محمودی. بررسی اندیشه و ذهن در موسیقی شعر باتوجه به غزلیات شمس. سایتی: www.sid.ir
۱۳۳. علی محمود آسیابادی، تحلیل ساختاری غزلی از مولوی سایتی: www.sid.ir
۱۳۴. د. غلامرضا کریمی فرد، پارادوکس خاستگاه و پیشینه^۴ آن در بلاغت عربی.
۱۳۵. د. وزله، فریشته. متناقض نما در غزلیات حافظ، سایتی (تحلیلی خبری عصر ایران)
۱۳۶. ویکیبیدیا، الموسوعة الحرة. نه‌نته‌رنیت.

د- نامه‌ی نه‌کادیمی:

۱۳۷. پریسا رضایی، بررسی تضاد و متناقض نما در اشعار احمد شاملو، پایان نامه کارشناسی ارشد رشته زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه کردستان، سال ۱۳۸۷ ه.ش.

ملخص البحث

يتناول هذا البحث "التضاد الثنائي في الشعر الغنائي للشاعرين الكبيرين: مولانا جلال الدين الرومي (١٢٠٧-١٢٧٣) و مولوي التاجوزي (١٨٠٦-١٨٨٢) محاولا اظهار انعكاس هذا المفهوم في شعرهما".

يتكون البحث من مقدمة وثلاثة فصول واستنتاج لما توصل له الباحث من خلال دراسته هذه و ثم قائمة باسماء المراجع والمصادر.

ان ظهور هذا المفهوم "التضاد الثنائي" قديم كقدم ظهور الوعي لدى الانسان و تفكيره حول الكون و ماهيات الوجود الانساني، وانعكس في كل المجالات الدينية والفكرية والعلمية والفنية بمعناها الشامل... ولكن وفي العصر الحديث و في بداية القرن العشرين بالذات، يعود تطوير وتنظير هذا المفهوم الى الاستكشافات اللغوية للعالم اللغوي السويسري فرديناند دي سوسير الذي اكتشف بان المعنى ينبع من الاختلاف و التضاد، و ثم قام المفكران الفرنسيان كلاود ليفي شتراوس و رولاند بارث بتطوير افكار سوسير و استنباط نظرية منها سميت بالبنوية. والتي صارت فيما بعد نظرية و منهجا للبحث الادبي، كما وان الركيزة الرئيسية للبنوية ما هي الا "التضاد الثنائي".

نشير في مقدمة دراستنا الى اهمية هذا المفهوم السائد في الادب العالمي والاوروبي و باللغة الفارسية و عكس مانراه، اى قلته او حتى عدم وجوده في دراساتنا الادبية باللغة الكردية. و نبين اهمية البحث من الناحيتين النظرية و

العملية. ومن الطبيعي ان منهج البحث بنيوى تكاملي بحكم المفهوم و طبيعة المادة.

كما و قمنا في الفصل الاول باستقراء و عرض سريع لهذا المفهوم في الاديان القديمة و السماوية بفروعها و مذاهبها و فعلنا بالمثل مايخص الفكر و الفن والفلسفة... للتهيئة الى تطبيق هذا المفهوم النقدي في شعر الشعاعرين.

طبقنا فى الفصل الثاني ومن منظور الفنون البلاغية منهجنا على مائتين و ثلاثين وعشرين بيتاً من شعر الشعاعرين اي وفقا "للتضاد الثنائى" حيث استنتجنا تصنيفاً من ثمانية و اربعين نوعاً من الاستعمال وفق هذا المبدأ.

يتضمن الفصل الثالث من البحث القاء الضوء من الناحية الجمالية و مطابقا لمفهوم "التضاد الثنائى" على مجموعة كثيرة من ابیات الشعاعرين و ذلك بعد عرض مسهب لمفاهيم و و مقولات استيتيكية حيث كانت نتائج التطبيق خير دليل على غنى وعمق نتاج الشعاعرين الكبيرين. ومن دواعى الفخر لادبنا الكردي بانه قد انجب شاعرا بعبقرية عبدالرحيم التاوجوزى حيث يقف شعره في مستوى شعرمولانا الرومي والذي يعتبر بحق من قمم الادب العالمى.

و نختم بحثنا بالاستنتاجات التى توصلنا اليها من خلال دراستنا و ثم نقدم اسماء المصادر و المراجع المستعملة من قبلنا.

Abstract

This research addresses the binary opposition duo in the lyrical poems' of Mevlana Jalaluddin Rumi (1207 _ 1273) and Mawlawy Tawegozi (1806- 1882). We are aiming to show a reflection of this concept (binary opposition) in their poetry.

The research consists of an introduction, three chapters, and a conclusion of what the researcher flourished in, during this study, and then a list of sources and references.

Binary opposition is a subtle way in which texts are subconsciously interpreted by the readers' and listeners' mind. The existence of "binaries" with in a text often acts to develop powerful layers of meaning.

The antiquity of this concept "binary opposition" is the emergence of awareness of the rights and thoughts about the universe; substantial human existence. This was reflected in all areas of intellectuality, religion, scientific sense, and philosophy of the arts. The theory originated life in the early twentieth century with the works of the linguist, Ferdinand de Saussure. Nonetheless, later on his ideas were developed by two leading French philosophers, Claude Levi-Strauss and Ronald Barthes. Both who incorporated Saussure's idea into an all-containing theory of significance and sense; this theory was called structuralism. The theory has become a structural theory and approach to literary research. Binary opposition is the main pillar, frame work, and foundation plane for structuralism. Meaning that structuralism has been derived from binary opposition in its own way.

At the forefront of our study to the importance of this concept (the concept being binary opposition) prevailing in world literature and European and Persian language. As well as

portraying how Kurdish literary studies does not show this. There is even a possibility it is non-existent in our Kurdish studies. It also shows the importance of research, both theoretical and practical. Originally this research benefits the methodology of structuralism, because it can be assimilated with the material of our thesis.

As we have seen in the first phase, as well as furthermore interpreting a quick view of the branches of concepts regarding ancient religions, monotheistic doctrines; the studies of art and philosophy are being included. We did all of these studies in the first phase to prepare ourselves for the concept of binary opposition in the second phase.

We found and researched the concept of binary opposition within the poems, as well as using the rhetorical terms. Our approach on the two hundred and twenty-three couplets, by the use of binary opposition we found forty-eight rhetoric categories, or an eloquence of categories.

In our third phase we also looked at poems from a light shed aesthetic view identical to the concept binary opposition.

The result of this application and research shows, and is the best proof of the richness and depth of the compositions of two great poets. It is a matter of pride for, Kurdish literature that Mawlawy Tawegozi is in the same league and level as the world known poet Mevlana Jalaluddin Rumi.

Whatever conclusion we have come to, that is what we have written.

